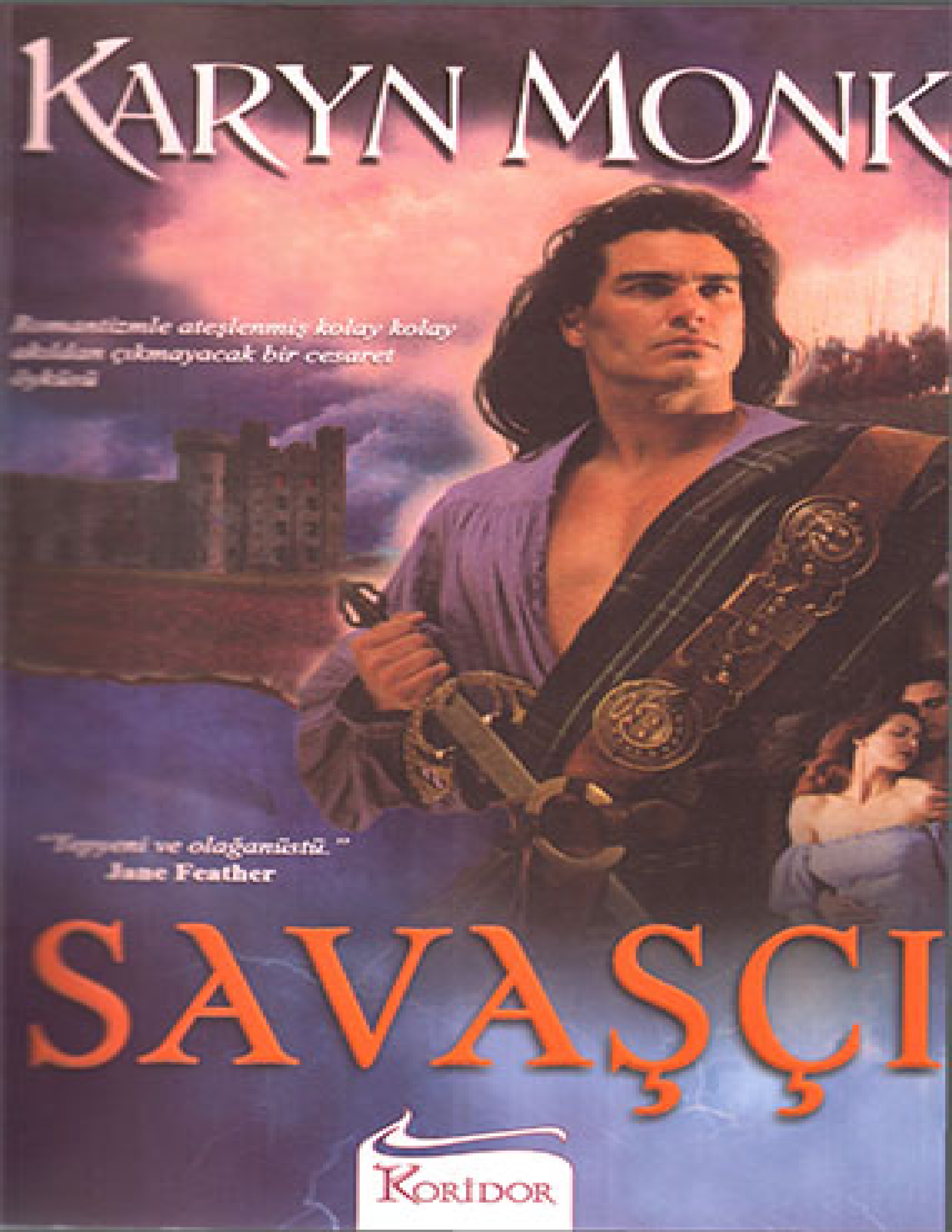

KARYN MONK
ateşlenmiş kolay kolay
çıkmayacak bir cesaret
"Yepyeni ve olağanüstü."
Jane Feather
SAVAŞÇI
KORİDOR

SAVAŞÇI

KARYN MONK

KORİDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 205
ISBN: 978-605-4629-24-4
ISBN: 978-605-4629-24-4
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Savaşçı
Karyn Monk
Özgün Adı: **Once A Warrior**

Yayın yönetmeni: Erdem Boz
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Gülşah Kader Etirli
Redaksiyon: Gizem Yeşildal
Kapak uygulama: Tuğçe Ekmekçi
Baskı:Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul
1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2012

KORİDOR YAYINCILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212 - 544 66 70 E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86 E-posta: info@yelpaze.com.tr

Kuzey İskoçya

Bahar 1207

"Ölüyorum."

Bu sözleri, kötü bir sonla karşılaşmak yerine başka bir şey olmasını umuyormuş gibi karamsarlık ve belki de şüphenin gölgesinde sarf etmişti.

Alpin, içini kemiren üzüntüyü belli etmeden, sakin bir tavırla bakıyordu ona. Bu adam, dünyaya gözünü açtığında da Alpin'in kollarındaydı. Babasına, oğlunun harika bir lider olacağından ve MacKendrick Klanı'nı huzur ve refah dolu günlerin beklediğinden bahsetmişti. Pembemsi, avazı çıktığı kadar ağlayan bebeğe bakarak, onun geleceğiyle ilgili parlak hikâyeler anlatırken, üzülerek, çaresizce bu kasvetli anın gelip çatacağını biliyordu. Son nefesini verirken, Alpin, kendisinin bu değerli çocuk büyürken onun yanında olacağını, ona göz kulak olacağını da biliyordu.

“Zamanı geldi,” dedi Alpin açık bir şekilde.

Klan lideri, kendisini bu fikre alıştırmak için bir süre düşündü. Koridordan, son anlarını cehenneme çeviren korku ve keder çığlıkları yükseliyordu. Kalan son gücüyle öfkeli bir şekilde, belinde sızlayan yarayı kavrayarak doğrulmaya çalıştı.

“Ama gelmedi,” diye itiraz etti Alpin'e, yanılmış olabileceğini göstermeye çalışarak. “Roderic'e karşı olan savaşı sürdürmeliyim. Kara Kurt'un geldiğini görene dek ölmeyeceğim. Onun yeni lider olduğundan emin olmam lazım.”

“Bu, sizin karar verebileceğiniz bir konu değil,” dedi Alpin sakin bir ifadeyle. “Sadece Ariella onun liderlik için uygun olup olmadığına karar verebilir. Bu karar yalnızca ona ait.”

MacKendrick sert bir ifade takındı. “Eğer yeni lider o ise, şimdiye kadar çoktan burada olması gerekirdi,” dedi bir hışımla. “Hangi cehennemde kaldı?” Sesi, odayı inlettikten sonra, acınası bir öksürük krizine dönüşüverdi.

“Gelecek,” diye söz verdi Alpin son anlarını yaşayan klan liderini tekrar yatağına yatırırken. “Gördüm. Kara Kurt gelecek.”

“Emin misin?” diye sordu lider, tehditkâr bir ses tonuyla. “Son anlarımda bana yalan söyleyerek içimi rahatlatmaya çalışmıyorsun, değil mi?”

“Gördüm,” diye yineledi Alpin, lideri temin etmek için. “Gelecek.”

Lider, ona inanmaktan başka çaresi olmadığının bilinciyle, umutsuz bakışlarla, uzunca bir süre baktı Alpin’e. Hissettiği gerçeklerin, Alpin’in karanlık gözlerine yansımasını da fark ettikten sonra, gözlerini kapatabilirdi artık. “Kara Kurt gelene kadar Ariella’ya göz kulak olacaksın,” dedi usulca. “O gelene dek Ariella’yı güvende tut.”

Alpin, solgun ve kırışmış elini liderinin alnına götürdü ve hiçbir şey söylemedi. Kontrol edemeyeceği ya da öngöremediği konularda gereksiz yere güven vermek gibi bir huyu yoktu. MacKendrick’in bunu anlayacağını biliyordu. Yine de, ölmek üzere olan bir babaya, onu rahatlatacak birkaç çift sözü çok göremezdi. “Ona göz kulak olacağım, MacKendrick,” diye söz verdi. “Kendi çocuğummuş gibi.”

Bu sözler, klan liderini rahatlatmaya yetmişti. “Çok iyi,” diye mırıldandı kısık sesiyle.

Klan lideri güçlükle nefes alarak ölümle savaşırken, Alpin öylece izliyordu onu. Oysa ikisi de bunun, liderin kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyorlardı. Verdiği son nefes kasılmış akciğerlerini iyice zorlarken, gücünü tamamen yitirene dek hayata tutunmaya çalışarak, Alpin’in elini sıkıca tuttu. Sonra, ruhu, ani bir iç çekişle terk etti bedenini.

Kayıp hissi ezip geçmişti Alpin’i. Tıpkı onca zamandır sevdiği birileri yaşam savaşını kaybedip hastalığa yenik düştüğünde olduğu gibi donuk ve bomboş bir duyguydu bu. Bir süre daha tuttu liderinin elini. Önünde yatan hırpalanmış, acıdan ve ruhtan yoksun bedeni değil de kendi içini rahatlatmak için. Barbarlık ve öfke duyguları hüküm sürüyordu benliğinde, ama hiçbir şey keder duvarını aşamazdı. Nihayet, duyduğu keskin duman kokusu donmuş hislerini uyandırdı. Odaklandığı düşüncelerden sıyırarak pencereye doğru sürükledi onu.

Kalenin ahşap yapısını yalayıp geçen kızıl-sarı alevleri ve avluyu izledi bir süre. Erkekler ve kadınlar oradan oraya koşuşturuyor, can havliyle

çığlıklar atarak kovalar dolusu çamurlu su taşıyorlardı kuyudan. Alevlerin üzerine az miktarda su dökebildiler, fakat bu acınası çabaları yangını kontrol altına almaya yetmiyordu. Ağır bir duman tabakası, gökyüzüne doğru yükselerek atmosferi siyah ve griye boyadı. Ardından kömür karası bir sağanak şeklinde yere doğru süzülen, ateşin sıcaklığı üzerinde dans eden kırılgan kül demetlerine buladı.

“Ariella!” diye haykırdı Elizabeth, cehennem yerine dönen ahşap yapıya bakınca, kalbi acıdan parçalanmıştı sanki. “Ariella!”

Ne olduğunu anlamaya çalışırken Alpin’in içini korku sarmıştı. Roderic, Ariella’yı kaleye kilitlemiş, kalenin altını üstüne getirip halka işkence ederken onu öylece izlemeye zorluyordu. Kale, artık alevler içindeydi.

Ariella içeride kilitli kalmıştı.

“Hayır,” dedi Alpin öfke içinde başını iki yana sallarken. “Bu olamaz. Olamaz.”

Öldürücü alevlerin yarattığı etkiyle donakalmıştı. Alevlerin kalenin üst kısımlarına ulaşmasını çaresizce izledi. Kalabalık, alevlerin üzerine su dökmeye devam ediyordu, fakat çabalan yetersiz kalıyordu. Yine de yüzleri dumandan kararıp, su taşımaktan bedenleri yorgun düşene ve boğazları kuruyana dek mücadele etmeye devam ettiler.

Sonunda, Ariella için olan feryatları yerini donuk, acı veren bir sessizliğe bırakınca, oldukları yerden kalenin yanmasını izlediler.

Birinci Bölüm

Her zaman olduğu gibi ilk hissettiği şey acıydı.

Kaşlarını çattı ve hızla çekilmeye başlayan uyku denizinin derinliklerine dalmaya çalışarak yatağında huzursuzca kıpırdandı. Uyurken, acıları bir koya demir atıyordu. Tamamen ya da uzun bir süreliğine olmasa da bu, onun, puslu ve alkolle geçen zaman dilimini gündüzün acı veren berraklığına tercih etmesine yetiyordu.

Amansız düşmanı olan acıya karşı verdiği uyku mücadelesini kaybetmişti artık. Acı, hızla beline doğru yayıldı. Sol bacağında bilindik bir sızı hissetti. Kolu da ağrıyordu zaten. Bir zamanlar sahip olduğu gücün gölgesinde kalan koluna ve güçsüzleşen kaslarına yayılan sancı, bildiği herhangi bir savaşçı ve silah kadar zorlayıcıydı sanki. Tekrar uyku kalkanına sığınmayı denedi. Uyurken kendisini bir bütün gibi hissedebiliyordu.

“Uyan artık, Malcolm,” dedi bir ses, sinir bozan neşesiyle. “Ziyaretçilerin var.”

Gözlerini aralama zahmetinde bile bulunmadan tüm hırçınlığıyla “Başını gövdenden ayırmamı istemiyorsan defol buradan,” diye haykırdı Malcolm. Dili, kuruyan ağzının içinde kaskatı kesilmişti.

Gavin, soğukkanlı bir şekilde pencere kenarına yaklaşarak sert kepengi açtı. Gün ışığı tüm parlaklığıyla odaya dolarak dağınık ve kirli zemine çarptıktan sonra Malcolm’un yüzüne yansıdı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. Işığa karşı yüzünü buruşturarak yanında duran boş sürahiyi kaptığı gibi Gavin’e fırlattı.

Gavin yana doğru hamle yapınca sürahi duvara çarparak paramparça oldu. “Biliyorum, uyanman için çok erken bir vakit,” dedi. “Ama dışarıda seni bulabilmek için günlerdir yollarda olduklarını ve acilen seninle görüşmeleri gerektiğini söyleyen birileri var.”

Malcolm ışıktan sakınmak için ağrıyan kolunu gözüne siper ederek bitkin bir ses tonuyla, “Onlara rahatsız olduğumu söyle,” dedi bıkkınlıkla.

“Söyledim zaten. Hatta eğer yardıma ihtiyaçları varsa Harold’ı bulmaları gerektiğini de söyledim. Fakat adamlar MacFane Kalesi’ne

giderek Harold’la görüştüklerini ve kendisinin onları buraya gönderdiğini söylediler,” diye cevap verdi Gavin.

“Boşa zaman harcamışlar,” dedi Malcolm, kesin bir ifadeyle. “Harold onları buraya göndermekten fazlasını yapabilirdi.”

“Ama onlar Harold’a Kara Kurt’u aradıklarını söylemişler.”

Malcolm bir an için tereddüt etti. Neden sonra, yüzünü ekşiterek homurdandı. “Kara Kurt öldü,” dedi. Gavin’i kapı dışarı etmek için yüzünü duvara döndü. “Onlara böyle söyle.”

“Korkarım öyle olmadığını biliyorlar,” dedi Gavin. “Bana Kara Kurt’la görüşmeden buradan gitmeyeceklerini söylediler. Oldukça kararlı görünüyorlar. MacKendrick Klanı’ndan geliyorlarmış.”

Malcolm kaşlarını çattı ve ‘MacKendrick’ kelimesini hatırlamak için hafif dumanlı zihnini şöyle bir yokladı. Biraz sonra hatırlamıştı. “Tanrı aşkına! O klanın lideri inatçı adan Hâlbuki daha önce gönderdiği elçilere teklifiyle ilgilenmediğimi söylemiştim. Benden hâlâ ne istiyor ki?” diye söylendi.

“Bilmiyorum,” dedi Gavin omuz silkerek. “Eğer bu adamlardan kurtulmak istiyorsan dışarı çıkıp onlarla konuşman gerekiyor.”

“Tanrım!” diyerek yavaşça yattığı yerden doğruldu Malcolm. Ağrı dayanılmaz bir hal almıştı artık. Ama en azından dünkü, geçen haftaki ya da geçen seneki kadar acı vermiyordu. Ağrısız geçen bir günü hatırlamak neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Gavin’in peşinden giderken göz kamaştırıcı parlaklıktaki güneş ışınları her yanını sarmıştı. Gözlerini kısarak istenmeyen ziyaretçilerine baktı. Ziyaretçilerden ikisi boylu poslu, iri yarı adamlardı. Birisinin kapkara, diğerininse omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları vardı. Malcolm adamların iki metreden uzun olmadıklarını düşündü. Üçüncüsü; kirden rengi seçilemeyen, birbirine girmiş saçları ve haftalardır yıkamadığı her halinden belli olan yüzüyle delikanlılık çağında gibi görünüyordu. İronik bir biçimde, onları görünüşlerine göre yargılayacak konumda olmadığını fark etti. Her zaman olduğu gibi Gavin, verandada bira, peynir ve ekmekten oluşan bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Malcolm ziyaretçilerine aldırış etmeden bira şişesine uzandı. Bir yudum aldıktan sonra ağzında çalkalayarak hızla yere tükürdü. Böylece kendine gelmiş oluyordu. Sonra

başını geriye doğru attı ve şişede ne varsa son damlasına kadar kana kana içti. Islak ağzını koluyla sildi ve hiçbir şey olmamış gibi kendisini şaşkınlık-tiksinti karışımı bir ifadeyle izleyen ziyaretçilerine baktı.

“Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu kabaca.

Şoku ilk atlatan uzun boylu, kahverengi saçlı adamdı. “Adım Duncan MacKendrick. Bu Andrew, bu da Rob,” dedi ters ters Malcolm’a bakan çocuğu göstererek. Buraya ‘Kara Kurt’ lakaplı savaşçıyla konuşmak için geldik,” dedi ve sustu. Karşılarında uzun adamın, aradıkları o güçlü savaşçı olduğundan şüphe eder gibiydi.

“Evet, onu buldunuz,” diye cevap verdi Malcolm, ters bir şekilde.

İki adamın yüzüne acıma duygusunu takip eden dehşet ifadesinin gölgesi düşmüştü. Malcolm, adamların kendisini dikkatle incelemesine aldırış etmezken, onlara karşı duyduğu aşağılama duygusunu belli etmedi. Yalnızca delikanlı Malcolm’un halinden etkilenmemiş görünüyordu. Acıma duygusundan çok öfke dolu bakışlarla Malcolm’u süzmeye devam ediyordu.

“Bağışlayın bizi,” diye kekeledi, adı Andrew olan siyah saçlı çocuk. “Önce MacFane Kalesi’ne gittik ve artık orada yaşamadığınızı öğrendik. Kalenin yeni lideri bizi buraya gönderdi. Ama bize bu-bundan bahsetmedi,” diye tamamladı sözlerini. Sonra birden duraksadı.

Malcolm, Harold’ın bu adamları neden kendisine gönderdiğini merak ederek içinden lanet okudu.

“Klan liderinizin bana gönderdiği diğer elçilere ne oldu?” diye sordu.

“Geri dönmediler,” dedi Duncan. “Size liderimizin teklifini sunduklarından bile şüpheliyiz.”

“Sundular,” dedi Malcolm. “Ben de onlara birazdan size de söyleyeceğim gibi ilgilenmediğimi söylemiştim. Liderinize konunun kapandığını ve bir daha rahatsız edilmek istemediğimi söyleyin.” Arkasını döndü ve odanın karanlık köşesine doğru ilerledi.

“O öldü,” diye bağırdı delikanlı net bir sesle.

Malcolm duraksadı. Çocuğun gri gözleri, liderin ölümünden Malcolm’un bir şekilde sorumlu olduğunu düşünür gibi öfke saçıyordu.

“Nasıl?” diye sordu Malcolm.

Rob cevap vermeye yeltendi fakat Duncan araya girdi. “Klanımız bir grup yağmacının saldırısına uğradı,” diye açıkladı. “Liderimiz MacKendrick, kılıçla öldürüldü. Sana, bize katılma daveti gönderdikten birkaç hafta sonra oldu.”

“Tüm gücümüzle onlara karşı koymaya çalıştık,” diye ekledi Andrew. “Fakat savaş konusunda tecrübeli değiliz. MacKendrick senin ve ordunun bizi koruyabileceğini umut ediyordu,” dedi.

Malcolm buruk gülme arzusunu kontrol etti. Planından ötürü MacKendrick’i suçlayamazdı. Çünkü kendisi bir zamanlar iyi eğitilmiş ve savaşmaya, uğrunda ölmeye hazır binden fazla savaşçısıyla, MacFane Klanı’nın lideriydi. Altı yıl boyunca Kral William’ın ordusunda bulunmuş ve fedailerini onlarca kanlı savaştan zafere taşımıştı. Ama bu uzun bir süre önceydi. Bugün görüştüğü tek insan Gavin’di. Eğer Malcolm, MacKendrick’e liderlik teklifini kabul ettiğini söylese, adam gülmekten yerlere yatardı.

Ve bu lanet olası üç adam bunu iyi biliyorlardı.

“Çok yaralı var mı?” diye sordu, öyle olmadığını ümit ederek.

“On dört kişi öldü,” diye cevap verdi Duncan. “Onlarca da yaralımız var. Savaşçılar kaledeki kıymetli eşyalarımızı aldıktan sonra ortalığı ateşe verdiler.”

“Üzüldüm,” dedi Malcolm.

Başka zaman kolayca koruyabileceği insanları o an koruyamadığı için üzgündü. Lider MacKendrick mektubunda ona klanının birkaç yüz insandan oluşan küçük bir klan olduğunu söylemişti. Hiç müttefikleri yoktu ama düşmanları olduğu da söylenemezdi. MacKendrick muhteşem Kara Kurt’un tekliflerini kabul ederek kendilerini onurlandıracağını ümit ediyordu. Bir inanç simgesi olarak da Kara Kurt’a mükemmel ve son derece sadık bir eş olacağını düşündüğü biricik kızını ortaya koymuştu.

Fakat Malcolm o mektubu yakmıştı.

“Gördüğünüz gibi, zaten sizin için yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu,” dedi sözcükleri uzatarak. “MacFane Klanı’nın lideri olduğum

zamandan beri durumlar değişti." Birden arkasını döndü. Başındaki ağrı dayanılmaz bir hal almıştı ve bu ağrıyı bir içkiyle bastırması gerekiyordu.

"Bizimle gelmek zorundasın, MacFane."

Malcolm arkasını döndü ve sesin sahibi delikanlıya dik dik baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu saldırgan bir ses tonuyla.

"Tabii ki de hayır," diye araya girdi Duncan. "Rob'un söylemek istediği şey sana acilen ihtiyacımız olduğu. Eğer bizimle gelirsen bundan onur duyarız," dedi eliyle çocuğun ağzını kapatarak.

Malcolm bir an onu inceledi. Kör müydü yoksa çıldırmış mıydı? Sonunda böyle aptalca bir teklifte bulunduğu için hem kör hem de çılgın olduğuna karar verdi.

"Ben artık lider MacFane değilim," dedi artan öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Ve artık Kara Kurt da değilim. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa tekrar Harold'a gidip ondan yardım isteyin."

Duncan ve Andrew tereddütle Rob'a baktılar. Rob, kaşlarını çattı ve durumu onaylamıyormuş gibi başını salladı. "Bize sen yardım etmek zorundasın," dedi. Kül rengi gözlerini Malcolm'a dikmişti. "Bunu yapabilecek başka hiç kimse yok."

Malcolm belli belirsiz gülümsedi. "Size nasıl yardım edebilirim? Ordum yok. Vücudum bir kötürümün vücudundan hallice. Tanrı aşkına, bu durumda klanınızı korumak için ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi delikanlı. "Ama bizimle geleceksin."

Öfke dolu bakışlarla, teslimiyeti kabul ederek baktı delikanlı

Malcolm'a. Fikrini değiştirmesini diledi içinden. Malcolm, kendisini eleştiren bu bakışlardan tuhaf bir şekilde etkilendiğini fark etti bir an. O bakışlar ayıplayan ve oldukça kötü, asla unutamayacağı şeylere şahitlik etmiş bir çocuğun bakışlarıydı. Üçü birbirine baktıkça Malcolm acısını unutuyordu. Kısa bir süreliğine, kendisini, bir zamanlar olduğu gibi, korkutulmuş, işkenceye uğramış klanının yardımına koşmak için bir an bile tereddüt etmeyen güçlü ve sağlıklı bir lider gibi hissetti. Fakat bu his onu ağrıları, yorgunluğu ve içine düştüğü boşlukla baş başa bırakarak geldiği hızla kayboldu.

Hiç kimseye -güçlü bir ordu ve lidere ihtiyacı olan küçük bir klana bile- vaat edecek bir şeyi olmadığının bilincindeydi.

“Size yardım edemem,” diye çıkıştı. “Şimdi buradan gidin ve beni yalnız bırakın.”

Arkasını döndü ve bitkin, mahcup, bir yudum içeceğe muhtaç bir şekilde, aksayan bacağıyla kulübesinin kuytu köşesine doğru ilerlemeye başladı.

Ariella dalgın gözlerle ateşe bakıyor, kızıl ve sarı alevler kendilerinin var olma sebebi olan odunu tüketirken meydana gelen güzelliği ve sıcaklığı izliyordu. Alpin bir zamanlar ona dünyada hiçbir şeyin yalnız olamayacağını ver her şeyin hayatta kalabilmek için bir başka şeye bağımlı olduğunu söylemişti. Ariella birden babasına duyduğu koşulsuz sevgiyi hissetti ve anladı ki babası olmadan yaşayamazdı.

Babasının öldürüldüğü o korkunç günde yanma kıvrılarak onunla birlikte ölmeyi dilemişti. Fakat büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve ölmemişti. Babasının acısıyla yanan kalbine ve buna bir an daha dayanamayacağı hissine kapılmasına rağmen haftalar geçtikçe kendini daha hayat dolu hissediyordu.

Sonunda devam etmek zorunda olduğunu anlayarak içindeki kederin yerine intikam tohumları ekmeyi öğrendi.

Başta Roderic’e nefret duydu. Roderic ona yalan söylemişti. Dost gibi görünüp ordusunu klanın üzerine salarak onu kılıcı kendisine vermeye zorlayıp, klan lideri olmayı isteyerek ona ihanet etmişti. Roderic’den nefret etmek kolaydı. Ama bu yeterli değildi. Bu yüzden nefret çatısı altına Roderic’in tüm savaşçılarını da dâhil etmişti. Halkına ve evine saldıran, bir silah kullanmayı bile doğru düzgün bilmeyen, savunmasız insanları canice katleden ve bundan zevk duyan o aşağılıklardan da nefret ediyordu. Fakat bu saldırıyı gerçekleştirenler kimliği belirsiz, meçhul kişilerdi ve onlardan nefret etmek, damarlarında dolaşan öfkeyi hafifletmeye yetmezdi.

Bu yüzden içindeki nefret bıçağını biledi ve acımasızca Kara Kurt’un kalbine sapladı.

Alpin, Ariella’nın babasına Kara Kurt’un geleceğini söylemişti. Öngörülerinden birisiydi bu ve zaman zaman bulanık olsalar da Alpin asla yanılmazdı. Babası da klanının gelecekteki liderinin olağanüstü bir cesarete

ve ‘Kara Kurt’ olarak tanınmanın onuruna sahip bir adam olacağının verdiği mutlulukla beklemişti. Roderic’in hainliği hakkında daha fazla bilgi sahibi oldukça ve Kara Kurt klana katılmadıkça babasının endişeleri de artmıştı. Bu yüzden Kara Kurt’a iki elçi göndererek büyük ordusuyla birlikte bir an önce kendilerine katılması durumunda onu klan lideri yapacağını ve kızı Ariella ile evlendireceğini söylemişti.

Ama Kara Kurt gelmemişti.

Bu yüzden Ariella onu asla affetmeyecekti. Gelmeme sebebini bilmemesine rağmen, Kara Kurt’un, Alpin’in öngörüsünü boşa çıkarması affedilemeyecek kadar korkunç bir durumdu. Alpin’e sinirli bir şekilde artık gelse de fark etmeyeceğini, bu saatten sonra onunla işbirliği yapmak istemediğini söyledi.

Ama Alpin çok farklı düşünüyordu.

MacKendrick klanı yalnız bir klandı ve lideri de yoktu. Bu da klanın savunmasız olduğu anlamına geliyordu. Yüzyıllardır huzur içinde yaşadıklarından, sonunda savaşmayı unutmuşlardı. Klan halkı, savaş için sığınak yapıp kendilerini geliştirmek yerine sanatta gelişmeyi tercih etmişti. Bu da onların muhteşem bir gümüş çatal bıçak takımı, oyma eserler, duvar kâğıdı dokuması, mücevher, mobilya ve kumaş koleksiyonuna sahip olmalarını sağlamıştı. MacKendrick halkı tüm bunları günlük yaşamın bir parçası olarak görürdü. Fakat Roderic onlara diğer insanların hayatı bu kadar basit görmediğini öğretmişti. Bir yabancı için bu eşyalar servet değerindeydi. Bu da, Roderic’in adamları diğerlerine neler bulduklarını anlatırlarsa onların da gelip bu eşyalara sahip olmak isteyebilecekleri anlamına geliyordu.

Ve tabii bir de kılıç vardı.

Ariella, Roderic’in kılıcın varlığından nasıl haberdar olduğunu bilmiyordu. Halkından birisinin klana ihanet edeceğine inanmak istemiyordu. Ama Roderic kılıçtan haberdardı ve onu kendisine verebilecek tek kişinin Ariella olduğunu biliyordu. Yüzyıllardır bir savaşta kullanılmadığı için kimse kılıcın gücünün farkında değildi. Ama efsaneye göre kılıca sahip olan kişi en kanlı savaşlara bile korkusuzca girebilirdi. Kılıç bir orduyu deviremezdi belki ama ona sahip olan kişiyi koruyabilirdi. Ne yazık ki, yüzyıllardır süregelen barışın sonrasında kılıç artık kutsal ve

törensel bir nesne olarak görülüyordu ve babası onu değil yanında, kalenin sınırları içerisinde bile tutmuyordu. Kılıç, onu o hain saldırı gününde bu yüzden koruyamamıştı. Babası erkek bir vâris bırakamadan öldüğü için, artık klana liderlik yapıp kılıcı ve klanın adını taşıyacak olan kişiyi bulmak Ariella'nın göreviydi. Ariella doğru kişiyi seçerse, klan barış ve huzur içinde yaşamaya devam edebilirdi. Ama yanlış bir seçim yaparsa da ölüm ve yıkıma neden olur ve bu da hızla tüm İskoçya'ya yayılırdı. Bu, muazzam bir sorumluluktu. Kılıcı Roderic'e vermeyi kabul etmeyince, Roderic onu kaleye kilitlemiş ve kararını değiştirmezse klandaki herkesi tek tek öldüreceğine dair yemin etmişti. Ariella, onun bu söylediğini yapacak kadar cani olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu yüzden Ariella MacKendrick'in ölmesi gerekiyordu.

Ariella'nın ateşte yandığına emin olduğunda Roderic öfkeli bir şekilde yapacak bir şeyi kalmadığına karar vermişti. O ve adamları alabilecekleri her şeyi almıştı ama Roderic yine de o her şeyden çok arzuladığı şeyi almadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat Ariella, Roderic ya da onun gibi başka birisinin klanına yeniden saldırmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Buldukları eşyaların hikâyesi, kılıç efsanesi ve MacKendrick klanının zayıflığı dilden dile dolaşırdı artık. Klan halkı tehlikedeydi ve onları korumak Ariella'nın göreviydi. Bu yüzden Alpin onun Kara Kurt'u bulmasını ve kılıcı ona teslim etmesini istemişti. Bu kutsal görevle Ariella'yı, o yüce savaşçıyı ve adamlarını bulup klana getirmeye göndermişti.

Ariella bugün, o pis kokulu, sarhoş, kötürüm adamla karşılaşınca gülse mi sinirlense mi şaşırmıştı.

“Bir şeyler yemen lazım, Ariella,” dedi Duncan yumuşak ses tonuyla, Ariella'nın düşüncelerini bölerek. Yere oturdu ve ona bir parça kızarmış tavşan uzattı. “Hadi.”

“Aç değilim,” dedi Ariella, elini kirden birbirine girmiş saçlarında dolaştırarak.

Andrew, küçük arpının tellerini tıngırdatmayı bir kenara bırakıp Ariella'ya endişeyle baktı ve “Önümüzde uzun bir yol var. Eğer hastalanırsan Alpin huzursuz olur,” dedi.

“Asıl Kara Kurt’u klana katılmaya ikna edemediğimiz için huzursuz olacak,” dedi Ariella acı içinde.

“Bugün gördüğümüz adam Alpin’in sezgilerindeki adam olamaz. Ya Alpin bu konuda yanılmaya başladı ya da biz yanlış adamı bulduk. Belki de başka bir savaşçı Kara Kurt lakabını almıştır,” dedi ümit dolu ses tonuyla.

“Alpin onun MacFane olarak tanındığını söylemişti,” diye karşı çıktı Ariella. “O, bugün gördüğümüz adamdı. Klanından kovulmuş ve artık o ismi kullanıyor olmasa da.”

“O zaman Alpin’in sezgilerinde bir sorun var,” dedi Duncan, ellerini çalgısının üzerinde hafifçe gezdirerek. “Çünkü o zavallı sarhoş bırak bir klanı, kendisini bile koruyamaz.”

“Biliyorum,” diye iç çekti Ariella. “Ama Alpin onun klana katılması konusunda oldukça kararlıydı. Bu yüzden her ne kadar sefalet içinde ve acınacak bir halde olsa da onu ikna etmeyi denemem gerekiyordu. Bizi reddetse bile,” dedi. “Geri döndüğümüzde Alpin’e ve konseye MacFane’in neden klanımıza uygun olmadığım anlatacağım. Belki Alpin’in başka sezgileri de vardır. O zamana kadar idman yapmalıyız. Böylece ani saldırılara karşı tetikte olmayı öğreniriz,” dedi ince bir sopayla önündeki ateşi karıştırırken.

“Ama Roderic senin öldüğüne inandığı müddetçe geri dönmez ki,” dedi Andrew. “O, kılıcın peşinde ve sen olmadan kılıca ulaşamayacağını da biliyor.”

“Roderic gelmezse başkası gelir,” diye çıkıştı Ariella. “Roderic’in savaşçıları sözde servetimizi ve ne kadar kolay lokma olduğumuzu tüm dünyaya yayarlar. Benim ölümümün haberini yaysalar da kılıç efsanesi çarpıtılabilir ve birisi çıkıp klanı kılıcı teslim etmeye zorlayabilir.”

“Böyle düşünerek kendine ıstırap çektirme,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Duncan. “Böyle bir şey olmadan evvel liderimizi bulacaksın ve o, bizim güvende olmamızı sağlayacak.” “Birkaç gün içinde klanımızda olacağız ve sen güzel bir banyo yapıp zarif elbiselerini giyeceksin,” dedi Andrew onu neşelendirmeye çalışarak. “İtiraf etmeliyim ki tüm bu kirin içinde neye benzediğini unuttum.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandı Ariella gözyaşları kirli yanaklarına doğru süzülürken. “Bu kirlilik tanınmamı engellese de banyo yapmayı ve

elbiselerimin zarafetini özledim.”

“Bu yolculuktan sonra ‘Rob’ olmayı bir süreliğine bırakırsın. Yalnızca klana bir yabancı gelirse ‘Rob’ kılığına girersin. Yeni bir lider bulana kadar dışarıdan hiç kimse hayatta olduğunu bilmez, böylece de bu bilgi Roderic’e ulaşmaz,” dedi Duncan.

Andrew, arpının tellerini tekrar tıngırdattı ve çalmaya başladı. “Bir zamanlar bir genç kız varmış, ceylan gibi ve adil bir kız, ekose elbiseler giyermiş, saçlarında küller varmış...”

“Yüzünü karalara boyayıp ağaçlara doğru yol almış,” diye devam etti Duncan. “Rengi solmuş dizlerini saklamak için mücadele edermiş!”

“Duncan!” diye bağırdı Ariella. Kısa olan ekose desenli elbisesinin örtemediği dizlerini ya da bacaklarının bir başka bölümünü gördükleri için utanmıştı. Neşeyle Duncan’ın omzunu sarstı.

Aniden, Ariella’nın başının üzerinden bir ok, teğet geçti.

“Kıpırdamayın,” diye bağırdı bir ses karanlığın içinden. “Yoksa hepiniz ölürsünüz.”

Ağaçların arasından dört kişi belirdi. Bunlardan üçü kılıç sallıyor, dördüncüsü de fırlamaya hazır, gergin bir ok tutuyordu. Adamlar ateşin oluşturduğu atmosfere yaklaştıkça Ariella onların gür sakallı, eski püskü kıyafetler giymiş kaba saba kişiler oluklarını fark etti. Her biri eski kıyafetleriyle tezat oluşturan görkemli mücevherler taşıyorlardı. İçlerinden birisinin kalın ve kaslı boynunda özenle işlenmiş bir kadın kolyesi vardı. Diğer üçünün ekose desenli kıyafetlerinin omuzlarında birkaç parlak broş tutturulmuştu. Hırsızlar, diye düşündü Ariella, korkudan midesine kramp girmişti. Hemen kamp alanına bir göz attı. Yay ve okunu arıyordu. Ama maalesef ok ateşin diğer tarafında, ulaşamayacağı bir yerde, battaniyesinin üzerinde duruyordu.

“Eller yukarı!” diye haykırdı içlerinden en iri yarı olanı kılıcını sallayarak. “Silahlarınızı ve eşyalarınızı, neyiniz varsa hemen çıkarın.”

Duncan ve Andrew şaşkınlıktan konuşamıyorlardı bile. Broşlarını çıkarıp yere bıraktılar. Ardından kamalarını da çıkardılar. Ariella tereddüt içinde rozetini çıkarmaya başladı. Aynı zamanda da ümitsiz bir şekilde kamasını saklamaya çalışıyordu.

“Haydi, evlat,” dedi içlerinden en tıknaz olanı sabırsızca. “Çıkar o kamayı belinden.”

Ariella saklayamayacağını anladığı için, isteksizce, kamasını da yere bıraktı.

“Atlarını alın,” dedi hırsız yanındakilere.

Atlarını almak için yaklaşan adamları gördüğünde Ariella’nın kalbi hızla atmaya başladı. Yaşadıkları kaleye varmalarına daha üç günlük yol vardı. Atları, silahları ve erzakları olmadan eve nasıl gideceklerini bilmiyordu.

“Ayakkabılarınız da güzelmiş,” dedi diğerlerinin lideri olan hırsız. “Onları da alacağız.”

Andrew ve Duncan hemen diz çöktü ve ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı.

“Ama zaten atlarımıza el koydunuz,” diye karşı çıktı Ariella, yalın ayak kalma korkusuyla dehşete düşmüştü. “Ayakkabılarımızı da alırsanız evimize gidemeyiz.”

Hırsız, gür kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Kurbanlarının yaptıklarına karşı çıkmalarına alışık olmadığı aşikârdı. “Evet, sanırım haklısın, delikanlı,” dedi düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlarken. “Yalın ayak eve gidemeyeceğinize ve yiyecek ve silahlarınıza da el koyduğumuza göre biraz merhamet etmemiz lazım,” dedi. “Duff, Claum ve Giles buradan ayrılmadan evvel boğazınızı kesmekten zevk duyacaktır,” diye ekledi ve yüksek sesle, sinir bozan bir kahkaha patlattı.

“İşte ayakkabılarım,” dedi Duncan aceleyle. “Ben onlarsız da yapabilirim.”

“İşte, benimkiler de burada,” diye ekledi Andrew. “İyi günlerde kullanın.”

“Çok cömertsiniz,” dedi hırsız kıkırdayarak. “Ama gideceğiniz yerde zaten onlara ihtiyacınız olmayacak.”

Gözünü Ariella’ya dikmişti. “Hadi sen de acele et. Bütün gece burada durup bu kılıcı sallamaya niyetim yok,” dedi.

Ariella eğildi ve elini bağcıklarına götürdü. “Düğüm olmuşlar,” dedi. “Onları kesebilmem için kamama ihtiyacım var.”

Hırsız çarpık ve çürük dişlerini açığa çıkaran sinsi bir kahkaha attı. “Benim daha iyi bir fikrim var,” diye cevap verdi Ariella’nın yapmaya çalıştığı kurnazlıkla dalga geçerek. “Onları benim kılıcımla keselim. Ne dersin?”

Hırsız kendisine doğru yaklaşırken Ariella ayağa kalktı, hırsız da tek dizi üstüne çöktü.

“Pekâlâ,” dedi başını eğerek. “Hangisi düğüm oldu?”

“İşte bu,” dedi Ariella tüm gücüyle hırsızın yüzüne tekme atarken.

Hırsız acı bir çığlık attı ve sırtüstü yere yapıştı. Bir an için afallayarak elini kanayan burnuna götürdü. Bu da Ariella’nın kılıcını almasına olanak sağladı.

Kılıcını gür kaşlı hırsızın boynuna tutarak “Kıpırdamayın,” dedi Calum, Duff ve Giles’a. “Yoksa boğazını keserim.”

Hırsızlar küçük dillerini yutmuşçasına Ariella’ya baktılar. Sonra Calum yayını gerdi ve Andrew’a nişan aldı. “Bir adamın boğazını onun kendi kılıcıyla kesecek cesaretin olduğunu sanmıyorum, evlat,” dedi alaycı bir edayla. “Hemen Owen’a kılıcını geri ver yoksa bu oku arkadaşının kalbine saplarım.”

Ariella bir an için tereddüt etti ve çılgına dönmüş bir şekilde ne yapabileceğini düşündü. Calum, elindeki oku daha da yukarı doğru kaldırdı. O an Ariella başka seçeneği olmadığım anladı. O sırada kılıç elinden kaydı ve pat diye yere düştü.

“Vur şu piç kurusunu!” diye kükredi Owen kana bulanmış ellerini burnuna siper ederken. “Burnumu kırdı.”

Bunun üzerine Calum hedefini değiştirdi ve okunu Ariella’ya doğru çevirdi.

Ariella sendeledi ama ok hedefe varmamıştı. Şaşırmış bir şekilde gözlerini Calum’a dikti. Afallamış bir halde, adamın göğsüne saplanmış olan kamaya baktı. Calum, kaşlarını çatarak bakışlarını Ariella’ya çevirdi.

Yere çökerken boğazından bir hırıltı yükseldi. Ariella'ya çevirdiği ok hâlâ elindeydi.

Sessizliği korkunç bir inilti böldü. Ariella ateşin yaydığı ışık altında kılıçları parlayan hırsızları şaşkınlıkla izliyordu. İki eliyle kılıcına sarılmış olan Kara Kurt atını ustalıkla yönlendirerek Owen'ı alt ediyordu. Dehşete düşen Owen, yalnızca bir darbeyle yıkılmıştı. Ardından, MacFane kılıcını Giles'a yöneltti. Hırsız, korkan gözlerle yaklaşan katiline baktı ve koluna bir yumruk indirdi. O an, adeta kükreyerek, kılıcını ölümüne bir kararlılıkla Giles'ın bedenine sapladı MacFane. Bu arada, MacFane'in arkadaşı Gavin de yerde yatan yandaşlarına katılmadan önce birkaç küçük darbesine maruz kaldığı Duff'la savaşıyordu.

Aniden ortam sessizleşti, yalnızca şahlanan atların kişneme sesleri duyuluyordu. Ariella boş gözlerle, yerde yatan, cansız bedenlere bakıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Malcolm kılıcını yere atarken. Elini, kolunun ön kısmında açılan taze yaraya bastırmıştı. Yüzünü acıyla buruşturdu. Gözlerini Gavin'e dikti ve "Gel ve aşağı inmeme yardım et," dedi.

Gavin atını beceriksizce döndürdükten sonra inerek, arkadaşının da attan inmesine yardım etti. "Çok acıyor mu?" diye sordu.

"Daha kötülerini de gördüm," diye cevapladı Malcolm gergin bir şekilde. "Ama bu lanet olasıca kolumun daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum."

Malcolm'un yaralandığını fark eden Ariella, birden silkinerek kendine geldi. "Dur koluna bir bakayım, MacFane, belki dikiş atabilirim," diye öneride bulundu.

Malcolm ve Gavin, şüpheyle Ariella'ya baktılar. "Eve vardığımızda ben ilgilenirim onunla," dedi Gavin.

"Ama çok kanıyor," diye karşı çıktı Ariella sabırsızca. "Çantamda gerekli malzemeler var. Hemen dikiş atılıp sarılırsa yara temizlenir ve daha çabuk iyileşir."

Malcolm ona öfkeyle karışık acı dolu bir bakış attı. "Senin gibi toy biri yara iyileştirmekten ne anlar?" dedi.

Ariella az kalsın ilk yardım konusunda onlarca yıllık tecrübesi olduğunu söyleyecekti. Sonra birden MacFane'in Ariella'yla değil, Rob'la

konuştuğunu fark etti. Daha makul bir açıklama yaparak, “Annem bana tedavi için yapılması gerekenleri öğretmişti,” dedi. “Ben onun tek çocuğuydum ve hünerlerini bana öğretti.”

MacFane bir an Ariella’yı inceledi. Kanayan kolunu tutarken acıdan yüzünü buruşturuyordu. “O zaman al iğneni ve şu lanet olası yarayı dik,” dedi Ariella’ya. Sonra Duncan ve Andrew’a dönerek “Siz ikiniz de bu pis koku kurtların ilgisini çekmeden evvel Gavin’e şu cesetleri kamp alanının dışına taşıması için yardım edin,” dedi.

Duncan ve Andrew’un rengi iyice atmıştı. Gergin bakışlarla etraflarını süzdükten sonra botlarını giyerek aceleyle ölü hırsızları ata yüklemeye çalışan Gavin’in yanma gittiler.

“Belli ki üçünüz de dışarıda pek uyumamışsınız,” dedi Malcolm.

Biraz sonra Ariella elinde bir su şişesi, tahta bir kap ve ilaçlarının olduğu çantayla geri döndü. MacFane’in yanına oturdu, suyu kaba boşalttı ve ellerini yıkamaya başladı.

“Neden öyle söyledin?” diye sordu ellerini yıkarken.

“Çünkü yalnızca aptallar can güvenliklerinin olmadığı bir yerde bu kadar büyük ateş yakarlar,” diye cevap verdi Malcolm. “O adamlara resmen sizi soyması için davetiye çıkarmışsınız. Neden biriniz de etrafı kolaçan etmiyordu ki?”

“Gerekli olduğunu düşünmemiştik,” dedi Ariella kendini aptal gibi hissederek. Malcolm haklıydı. Onlar ormanlık alanda ateş yakmanın doğuracağı tehlikeli sonuçları tahmin edememişlerdi. Daha önce hiçbirisi evden bu kadar uzağa gitmemişti ve MacKendrick topraklarında saldırıya uğrama tehlikesi yoktu zaten.

Yani Roderic’in saldırısına uğradıkları o güne kadar hiç olmamıştı, diye düşündü acı içinde.

Kaptaki suyu Malcolm’un koluna dökerek yere akmasını sağladı. Kirli kan temizlenir temizlenmez yara yeniden kanamaya başladı. Ariella hızla temiz bir bez parçasını yaraya sardı ve hafif basınç uyguladı. “Ben iğnemi hazırlarken sen de burayı sıkıca tut, böylece kanaman yavaşlayacak,” dedi.

Soluk renkli kumaş parçasının üzerinde eli iri ve koyu renk görünüyordu. Malcolm’un güneşin bronzlaştırdığı ve ağır bir silah

kullanmanın sebep olduğu güçlü bir eli vardı. O gün tanıdığı acınası, bitkin adam onlara yardım etmek için kamplarına gelen savaşçıyla herhangi bir benzerliğe sahip değildi sanki. Ama şimdi derin nefes alarak karşısında oturan adam acıdan sımsıkı kenetlenmiş çenesi ve alnındaki kırışıklıklarla ona bir kez daha tanıdık gelmişti. Malcolm'un atını ustalıkla yönlendirerek iki eliyle kılıcına sarılmış hali bir an için gözünün önüne geldi. Yaralı koluna baktı ve derin bir izin boylu boyunca uzandığını fark etti. Dirseğinden başlıyor, sıkıca tuttuğu bezin altında kayboluyor ve bezin bittiği yerde tekrar görünüyordu. Kolunun üzerinde bir balığın ikiye ayrılmış vücudu gibi bölünen şey aynı zamanda kaslarını da ikiye ayırıyordu. Kolu eğri büğrü dikiş izleriyle doluydu. Yara derindi ve bir an önce kapatılması gerekiyordu. İki kolu birbirine yakın durduğu için sağ kolunun sol kolundan hafif kısa olduğunu fark etti. O derin yara, kolunun gücünü ve çevikliğini alıp götürmüştü; Malcolm'u yalnızca sol kolunu, çok zorunlu olduğu anlarda da her ikisini de kullanmaya mecbur ediyordu. Ariella yeni yaranın bu gücünü yitirmiş kola daha ne kadar zarar vereceğini merak ediyordu.

"Elini çekebilirsin artık, MacFane," dedi Ariella.

Elini kaldırırken "Ben artık MacFane değilim," dedi Malcolm sert bir tavırla. "Bana Malcolm de." Bu bir emirdi, rica değil.

Ariella yaradan akan kanı temizlerken bir süre bunun hakkında düşündü. MacFane Klanı'nın yeni lideri Harold onlara Kara Kurt'un liderlikten atılmasından sonra klandan utanç içinde ayrıldığını anlatmıştı. Fakat bunu söylerken hiçbir kızgınlık ya da ayıplama ifadesi yoktu yüzünde. Aksine, olanları değiştirebilmeyi diliyormuş gibi pişmanlık dolu bir ifadesi vardı. Ariella, Kara Kurt'un neden bu cezaya çarptırıldığını sormayacak kadar akıllıydı. Bu, MacFane klanını ilgilendiren bir durumdu ve bir yabancının bunu sorgulaması klanı aşağılamak olurdu. Kara Kurt'un fiziksel durumu ve alkole olan düşkünlüğü mutlaka bu kovulmanın başlıca sebeplerinden olmalıydı. Ama bir insanın adını almak ve onu klandan kovmak yalnızca en ağır suçlara verilen cezalardı. Ariella iğnesini Malcolm'un koluna batırırken onun klan tarafından bu şekilde cezalandırılması için nasıl büyük bir suç işlediğini merak ediyordu.

"Annenin sana öğrettiklerini iyi öğrenmişsin, Rob," dedi Malcolm yarasını diken Rob'a dönerek. Çocuğun eli hafifti ve sıradan bir erkek eline

hiç benzemiyordu. “Belli ki tecrüben var,” diye ekledi.

“Klan saldırıya uğradıktan sonra birçok yaralı vardı.”

Malcolm’un içini suçluluk duygusu kaplamıştı. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Bu yüzden sessiz kaldı.

“Neden bize yardım ettin?” diye sordu Rob kısa bir sessizlikten sonra.

Malcolm omuz silkti. Sonra, bu hareketin ona verdiği acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

MacKendrick Klanı’nın lideri, Malcolm’a yazdığı mektupta, klanını barışçıl ve savaş konusunda tamamen yeteneksiz bir klan olarak tanıtmıştı. Bu sözler ve gönderilen önceki elçilerin geri hiç dönemediği gerçeği Malcolm’a bütün gün ıstırap çektirmişti. Karanlık çökünce huzursuzluğu daha da artmıştı. Gavin’e ata binerek bir tur atması gerektiğini söylemişti ki bu son derece saçmaydı. Gavin, Malcolm’un hırpalanmış vücudunun ata binmekten zevk alamayacak kadar ağrıdığını biliyordu. Ama yine de onu sorgulamadan hızla atlarını eyerledi, kılıç ve kamalarını hazırladı. Kılıçları her an çıkabilme ihtimali olan savaşlar için bilenmiş bir şekilde hazır tutmak Gavin’in göreviydi. Bunun, Gavin’in iyi bir savaşçı olduğunu gösterdiğini düşünmüştü Malcolm parlayan kılıcının ucunu gördüğünde. Gavin ondan daha büyüktü ve savaşçılığa Malcolm’dan çok önce başlamıştı. Savaşçılık Gavin’in ruhuna işlemişti.

“Gavin, beni başınızın dertte olduğuna ve kendinizi savunamayacağınıza ikna etti,” diye yalan söyledi.

“İyi ki Gavin peşimizden gelmek istemiş,” dedi Rob son dikişi de atarken. Sonra, çantasından bir kavanoz çıkardı ve içindeki kötü kokulu sıvıyı Malcolm’un koluna sürdü. “Göründüğünden daha güçlüsün,” dedi.

“Değilim,” diye cevap verdi Malcolm. Neyse ki adamlar acemiydi. Kibirleri dikkatsiz davranmalarına, korkmaları da güçsüz düşmelerine neden oldu. Eğer savaşçı olmanın ne demek olduğunu biraz olsun bilselerdi sonuç çok daha farklı olabilirdi.”

“Ne yani, doğru düzgün eğitilselerdi seni yenebilirler miydi?” diye sordu merakla, koluna bandaj sararken.

“Evet. Düzgün idman ve doğru strateji,” diye onayladı Malcolm. Bağırarak kampa gelip kılıçlarımızı çekince her şeyin bittiğini anladılar. Bu

sayede onları yendik.”

Ariella kaşlarını çattı. Hiç şüphesiz Kara Kurt ağır yaralıydı. Sağ kolu tek parçaydı ama işlevini yitirmişti. Topallayarak yürüyordu. Ağır hareketleri ve sürekli yüzünü buruşturması şiddetli bel ağrısı çektiğini gösteriyordu. Bunun ötesinde, ordusu da yoktu ve muhtemelen acısını hafifletmek için, alkole başvuruyordu. Ama yine de o ve arkadaşı kilometrelerce uzaklıktan gelip onu, Duncan ve Andrew’u öldürmek üzere olan o dört adamı mağlup etmişlerdi.

İdman ve strateji.

“Savaşçılığın eğitimi olur mu?” diye sordu

“Savaşçılığın eğitimi olmasa da iyi savaşabilmenin bir eğitimi vardır,” dedi Malcolm. Bu eğitim, deneme, yanılma ve yoğun tekrardan oluşur. İyi eğitilirsen hiç tereddüt etmeden ani ve öldürücü darbeler indirebilirsin. Yalnızca silah kullanmasını değil aynı zamanda kendine bir silah yapmayı öğrenirsin. Saldırıya uğradığında korkudan değil aldığın eğitimin nitelikleriyle karşı koyarsın. Bu seni düşmana karşı daha da tehlikeli kılar.

“Sen Kara Kurt lakabına sahipken ve ordun varken onları eğiten sen miydin?” diye sordu Rob.

Malcolm’un yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı. “Ben MacFane Klanı’nın lideri olduğum zamanlar, emrim altında binlerce insan vardı,” diye karşılık verdi, gururla. “Ve ben onların her birini eğittim.”

Malcolm, o günleri hatırlayarak karanlığa doğru baktı. Kirli sakalının ardına saklanan yüzünü, sönmeye yüz tutmuş bir alev parçası aydınlattı. Dağınık saçları, kendisini toplumdan soyutlayıp dış görünüşüne önem vermeyen bir adamın saçları gibi aşırı uzundu ve yıkanması gerekiyordu. Fakat alevlerin eşlik ettiği o sakin anda Ariella’yı meşgul eden şey Malcolm’un gözleriydi. Ateşin parlaklığıyla ya da muhtemelen aklından geçen anılarla parlayan gözlerinde bir an acı belirtisi hissetti. Önce sarhoş ve bencil sonra da güçlü ve acımasız görünen bu adamda böyle bir hassasiyet görmesi Ariella’yı ürküttü. Ariella, onu daha fazla inceleyemeden, Malcolm gözlerini kapadı ve başını salladı.

“Bir şeyler içmem lazım,” dedi. “Sonra da Gavin’le birlikte yola çıkmalıyız.” Sakar bir şekilde ayakta durmaya çalıştı. Ayağa kalkarken de elini ağrıyan belinin üzerine koydu.

“Sana bir şey sormam lazım, MacFane.”

“Ben artık MacFane değilim,” diye çıkıştı Malcolm tekrar. “Eğer bana yardım etmek istediğini falan söyleyeceksen benim hiç kimseye ihtiyacım yok. Bunun dışında, benimle gelmek istediğini arkadaşlarına söylersen bunu kabul edeceklerini de hiç sanmıyorum.”

“Ben seninle gelmek istemiyorum ki, senin bizimle gelmeni istiyorum,” dedi Ariella.

Malcolm başını salladı ve “Sana önceden de söyledim. Klanına yardım edemem,” dedi.

“MacKendrick, ordunla birlikte bize katılıp liderliği üstleneceğini ümit ediyordu,” diye devam etti Malcolm’a aldırış etmeden. “Ordun yok tabii, ama gelip bizi savaş konusunda eğitmek için hâlâ vaktin var. Eğer söylediklerin doğruysa doğru düzgün eğitilen herhangi birisi de, doğru kişiyle çalışmak kaydıyla, savaşçı olabilir. Ben bile,” dedi Ariella, ümit doluydu.

“Evet, sen de savaşçılık eğitimi alabilirsin. Ama bu eğitimi ben vermem. Benim için o defter kapandı,” dedi ve Gavin’e doğru yürümeye başladı.

“Binlerce kişiyi eğittin,” diye üsteledi Ariella. “Ordularını sayısız zaferlere taşıdın. Yeni bir lider bulana kadar bize de yardım edebilirsin.”

“Hayır.”

“Neden? Arkanda bıraktığın hiçbir şey yok ki.”

“Haklısın. Ama bu şekilde yaşamayı kendim seçtim. Hiç bir sorumluluk almadan,” dedi Malcolm gittikçe sertleşen bir ifadeyle.

Ariella küplere binmişti. Alpin, onu Kara Kurt’u bulmaya göndermişti ve o da tüm nefretine rağmen gitmişti. Ariella ilk başta bu sarhoş, sakat adamın klanına hiçbir faydası olmayacağına ikna olmuştu. Ama daha sonra hırsızlarla olan mücadelesini gördükten sonra, bu konudaki fikirleri değişmişti.

Ayrıca Malcolm, Ariella’yı hayal kırıklığına uğrattığı için ona bir şeyler borçluydu.

“MacKendrick Klan’ı saldırıya uğradı çünkü sen gelip bize yardım etmedin,” dedi Ariella sert bir ses tonuyla. “Şimdi yine tehlike altındayız. Yeni bir lider bulana kadar kendimizi savunmayı öğrenmemiz lazım. Başımızda tecrübeli birisi olmadan bunu başaramayız. Bunu klanıma borçlusun, MacFane.”

“Duygularıma hitap etmeye çalışıyorsan, boşuna çabalama,” diye açıklamaya başladı Malcolm. “Suçluluk duygusuna gelince, zaten o duyguyu fazlasıyla yaşıyorum. İçimdeki ateşe yenilerinin eklendiğini bile zar zor fark ediyorum,” diye devam etti. “Gavin!” diye bağırdı, “Haydi, gitme vaktimiz geldi,” dedi ve atına doğru yöneldi.

Ariella, onu kaybetmek üzereydi. Duncan’a ümitsiz bir bakış fırlattı.

“Parası neyse veririz,” dedi Duncan hızla.

Malcolm, bir an için tereddüt etti.

“Fazlasıyla,” dedi Andrew, ilgisini çektiğini fark edince. “Altınla öderiz.”

Malcolm, teklifi reddetmekle kabul etmek arasında gitti geldi. Sonunda “Kaç altın?” diye sordu.

Ariella konuşmak için ağzını açtı ama Duncan, Ariella’yı uyaran bir bakış atarak konuşmaya başladı.

“Ücret, bizimle ne kadar kalacağına ve bizi ne kadar memnun edeceğine göre değişir. Bizim araç gereçlerimizle bizi eğitmen altı aydan az sürmez sanıyorum,” dedi, Ariella’ya gizlice göz kırparken.

Ariella da gizli bir göz kırpmasıyla bu fikri onayladığını belirtti.

“Altı ay çok fazla,” dedi Malcolm kesin bir tavırla. “İki aydan fazla kalamam. Bu süre içerisinde klandakiler kendilerini savunmak için bir şeyler öğrenirlerse ne ala, ama öğrenemezlerse yine de paramı alırım.”

Ariella dört parmağını kaldırarak sıradan bir tavırla yüzünü kaşımaya başladı.

“Dört ay,” dedi Duncan. “Ve klandakilerin performansına göre paranı alırsın.”

“Üç ay,” diye karşılık verdi Malcolm. “Ve performanslarına bakılmaksızın yüz altınınızı alırım. Ayrıca Gavin’e de belli bir miktar ödersiniz.

Duncan belli belirsiz başını sallayan Ariella’ya baktı ve “Tamam,” dedi.

Malcolm kaşlarını çattı ve bir an kendisini parayla satın almalarına fırsat verdiği için sinirlendi. “Sen,” dedi Andrew’a bakarak. “Bugün nöbete çıkarak ilk eğitimine başlayacaksın. Önünden geçen yabancı bir şey görürsen derhal vur ve gelip bana haber ver. Anlaşıldı mı?”

Andrew şaşırmıştı. Başıyla onayladıktan sonra gidip yay ve okunu aldı.

Malcolm ateşin kenarına oturdu ve karamsar gözlerle ateşe bakarak ağrıyan kolunu dinlendirmeye çalıştı. Kaba bir ses tonuyla “Tanrı aşkına Gavin, bana içecek bir şeyler getir,” dedi.

Ariella kiralık savaşçısı ve kendisiyle aralarına bir mesafe koyarak ateşin diğer tarafına geçti. Battaniyesini omuzlarına doğru çekti ve yere uzandı. Bir süre sonra Gavin ve Duncan da yere uzandılar. Malcolm oturmaya devam etti. Bir yandan içkisini içiyor bir yandan da sönmekte olan ateşi izliyordu. Ariella, bir saat boyunca onun gitgide sarhoş oluşunu seyretti. Sonunda Malcolm iniltiyle yere çöktü ve horlamaya başladı. Ariella da gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı ama zihni yaptığı şeyin belirsizliğiyle huzursuzdu.

Kara Kurt’u bulmuştu. Bir barbara benziyor ve onlar gibi davranıyordu, sakattı, ordusu yoktu ve tam bir alkolikti. Kısacası, yardım etmek için değil altınlar için geliyordu.

Klan halkını, kısa bir süreliğine de olsa, böyle bir adamı yeni liderleri olarak kabul etmeleri konusunda nasıl ikna edebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

İkinci Bölüm

Hâlâ acı çekiyordu.

Kafasındaki sis bulutu, sakin olması ve yavaş yavaş nefes alması gerektiğini algılamasını sağlayacak kadar dağılmıştı. Bunlar, işine yarayacak gibiydi. Ama bacağındaki ağrı... İnleyerek yönünü değiştirdi. Kolu yere değince ağrı kolunda yoğunlaştı ve boğazından küfür eder gibi bir ses çıktı.

“Uyan Malcolm, gitme vakti.”

Gözlerini açtı ve “Nereye?” diye mırıldandı.

Gavin’in baktığı yere baktı ve MacKendrickler’in atlarına binmiş, sabırsız bir şekilde kendisini beklediklerini gördü. “Tanrım,” dedi tekrar gözlerini kapatarak.

“Yola bir çıkarsak gerisi kolay olacak,” dedi Gavin. “Onlar güneş doğduğundan beri ayaktalar ve gözlerindeki bakışlardan gitmek için can attıkları anlaşılıyor.”

O zaman bırak gitsinler, diye düşündü Malcolm içinden. Sonra ayağa kalktı. Vücudu karşı koymasına rağmen acılarını bastırmaya çalışıyordu. Dimdik bir şekilde yürüyerek atma doğru ilerledi ve kendisini yukarı doğru kaldırarak ata bindi. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu. Bu yüzden yürümekte dahi ne kadar zorlandığını onlara belli etmek gibi bir niyeti yoktu. ‘Kara Kurt’ zamanlarında erkenden kalkıp, daha adamları uyanmadan kılıç talimi yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Sabahın berraklığını ve erkenden uyanıp güne hazırlanmanın verdiği huzuru ve dinginliği seviyordu. Şu anki disiplinsizliği utanç verici bir durumdu. Bu adamları o yönetiyordu ve bir lider sabahın geç saatlerine kadar uyumazdı.

“Haydi, gidelim artık,” dedi kaba bir sesle, sanki kendisi bekletilmiş gibi. Atma sıkıca tutunarak kuzeye doğru yöneldi ve arkadakiler de onu takip etti.

Yarın daha erken uyanmayı denemeliydi.

Malcolm yorgunluğuna yenik düştüğünde vakit öğleni geçiyordu. MacKendrickler heybelerinden peynir ekmek çıkararak öğlen yemeklerini hazırladılar.

“Yemeğin sırası değil şimdi,” dedi. “Çalışmaya başlamalıyız.”

Üçü de Malcolm’a baktı ve “Çalışmak mı?” diye sordu.

“Evet, çalışmak,” dedi Malcolm. Kılıcını ve kamasını Gavin’e verdi. “Önce sen,” dedi Andrew’a bakarak. “Kılıcını ve kamanı çıkar ve bana saldır.”

Andrew afallamıştı. “Sana saldırmak mı?” diye sordu.

“Emirlerimi tekrar etmem,” diye uyardı Malcolm onu.

“Affedersin,” dedi Andrew hemen. “Ama seni incitmek istemem.”

“Bunu duydum ya, içim rahatladı. Yine de bana saldırmanı emrediyorum.”

“Ama silahın yok.”

“Sen de silahsız olacaksın. Dün ormanda hepinizin olduğu gibi...”

Andrew, sorgulayan gözlerle Duncan ve Rob’a baktı. Duncan omuz silkti. Rob da başıyla onayladı. İsteksiz olduğu her halinden belli olan Andrew kamasını çıkardı ve tereddütlü bir şekilde kollarını uzatarak Malcolm’a yaklaştı.

“Âşık adamlar gibi yürüyorsun,” dedi Malcolm ona. “Bana saldıracak mısın yoksa dansa mı kaldıracaksın belli değil!”

Bu aşağılama Andrew’u adeta ateşledi. Andrew, büyük bir kararlılıkla Malcolm’un üzerine atıldı.

Malcolm, Andrew’un kolunu kavradı ve onu etrafında çevirip ağrıyan sağ kolunu Andrew’un boğazına dayayarak adamı yere serdi.

“Bir hareketimle boynunu kırabilirim. Çok yavaş hareket ettin ve saldırı taktiğin hiç de şaşırtıcı değildi. Sen daha bana yaklaşmadan önce ben seni nasıl alt edeceğime karar vermiştim,” dedi ve Andrew’u serbest bıraktı. Sonra Duncan’a dönerek “Şimdi de sen,” dedi.

Duncan hızla kamasını fırlattı ve Malcolm’a yöneldi. O yaklaştıkça Malcolm bir adım geri gitti. Duncan’ın ayağı takıldı ve yere düştü. Malcolm ona yaklaşıp başında dikildi ve ayağıyla sırtına bastı hafifçe.

“Eğer ben senin düşmanın olsaydım burada ayağım değil, kaburgalarını delik deşik eden bir kılıç olurdu. Hızlı saldırdın fakat niyetini

çok belli ettin.” Ayağını Duncan’ın sırtından kaldırdı ve “Sıra sende,” dedi Rob’a bakarak.

“Hayır,” diye haykırdı Duncan, dehşete düşmüştü. Bu ani tepkisinin Malcolm’a garip gelebileceğini düşünerek, “Rob daha çocuk. Daha on üç yaşında bile değil. Ondan savaşması beklenemez,” diye ekledi alelacele.

“Tabii ki de savaşabilir,” diye karşı çıktı Malcolm. “Dünkü adamlar çocuk demediler ve ben de demeyeceğim. Tehlikede olacak kadar büyükse bununla nasıl başa çıkması gerektiğini bilecek kadar da büyüktür. Hadi evlat,” dedi. “Bana saldırmaya çalış.”

Çocuk dudağını ısırdı. Korktuğu her halinden belliydi. “Sanmıyorum...” diyebildi yalnızca.

“MacKendrick Klanı kendisini nasıl savunacağını öğrenmek istiyor mu istemiyor mu?”

“Evet ama-”

“O zaman bana saldır!” diye bağırdı Malcolm öfkeyle. “Hepinizi burada bırakıp eve dönmeden önce-”

Çocuğun kül rengi gözleri donmuştu. Büyük bir haykırışla Malcolm’a doğru koştu. Ellerini yumruk yapmıştı. Malcolm elleriyle çocuğun yumruklarını kavradı ve tekme atmaya çalışan ayağını da bükerek onu uzaklaştırdı. İnce ve narin beli, el bebek gül bebek yaşam tarzını açığa vuruyordu. Malcolm, yüzünü buruşturarak Rob’u yere serdi.

“Kalk ve tekrar dene. Ve bu kez şaşırt beni,” dedi.

Duncan ve Andrew olanları endişeyle izliyorlardı. Rob ayağa kalktı.

“Görünen o ki bu klan, hayatını yemek ve dinlenmek üzerine kurmuş. Ama bu artık değişecek. Hadi bana saldır,” dedi Malcolm.

Rob tereddüt etti.

“Şimdi!” diye haykırdı Malcolm sabırsızca.

Rob, korkudan büyümüş, yalvaran gözlerle bakıyordu ona. “Yapamam,” dedi ve utançla başını eğdi.

“Tanrım! Sen bana sabır ver,” diye mırıldandı Malcolm. Sonra Gavin’e döndü ve “Sanırım bugünlük daha fazlasını beklememeliyim. Bana

silahlarımı ver sonra da bir şeyler yiyelim," dedi.

Arkasını dönmüş, aksayarak yürürken birden beline sert bir cisim saplandı ve acı içinde kıvranarak yüzüstü uzandı yere.

"İşte!" dedi Rob, zafer kazanmış gibi bir edayla. Ayağa kalktı ve kirli elbisesini temizledi. "Seni şaşırttım."

Malcolm öfkesini kontrol etmeye çalışarak çocuğa baktı.

"Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, seni öyle bir hale getiririm ki bir ay oturamazsın," diye uyardı onu kısık ama sert bir ses tonuyla. Gavin'in yardım için uzattığı elini itti ve kendi kendine ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra üç öğrencisine baktı.

"Yaşadığınız topraklara varana kadar geçen süre içerisinde öğlen ve akşam yemeklerinden önce olmak üzere günde iki kere antrenman yapacaksınız. Vardığımızda savaşçı olmasanız bile en azından savaşmanın ne demek olduğuna dair ufak da olsa bir fikriniz olacak. Ve eğer yol üzerinde tekrar bir saldırıya uğrarsak muhtemelen dünkünden daha çok şey yaparsınız. Şimdi gidin ve yemeğinizi yiyin," dedi. Onlardan ayrılarak büyük bir çam ağacının altına huzur bulmaya gitti.

Ariella atının yanma gitti ve heybesinden biraz ekmekle peynir çıkardı. Malcolm'u yere serdiği için mutluydu. Malcolm, onları küçümsemeye çalışıyordu ve onun şaşkın yüzünde biraz olsun utanç görmesi Ariella'nın hoşuna gitmişti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Duncan endişeli bir şekilde. "Bir erkek gibi eğitilmen beklenemez."

"Erkek gibi eğitilmeyeceğim ki," dedi Ariella onun yanına otururken. "Erkek çocuğu gibi eğitileceğim."

"Ama seni yere serdi," diye karşı çıktı Andrew, endişeyle.

"Ben incinmedim," dedi Ariella onları sakinleştirmeye çalışarak. "Ayrıca, o haklı. Bize savaşmayı öğretmesini istedik. Öğrenmeye başlamamız için bundan daha iyi bir zamanlama olabilir mi? Eve döndüğümüzde savaşabilecek herkese ihtiyacımız olacak, buna on üç yaşındaki çocuklar da dâhil. Bu yüzden Rob'un çok küçük olduğunu söyleyemeyiz."

“Ama ya yaralanırsan?”

“Bizi gerçekten inciteceğini sanmıyorum,” diye karşı çıktı Ariella.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Andrew merakla.

İncinmiş belini doğrulttu. Sonra da Gavin’in getirdiği şarabı içmekte olan Malcolm’a dikti gözlerini. Eğitim süresince gösterdiği muhteşem performansına rağmen, vücudunun at üstünde harcanan uzun saatlere dayanamadığı her halinden belliydi.

Çünkü diye düşündü Ariella içinden, acı çekmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyor.

Malcolm gecenin karanlığında gözlerini çadıra dikmişti.

Sarhoştu, ama henüz istediği kadar sarhoş olamamıştı. Gavin, uzun süreli bir yolculuğa çıkacaklarını tahmin edememiş, yalnızca bir gün yetecek kadar şarap almıştı. Malcolm bir önceki gece elindeki şarabın çoğunu tüketmişti ve sonra da yolculuğun verdiği rahatsızlığı giderebilmek için biraz daha içmesi gerekmişti. Akşama kadar yalnızca bir şişe şarap kalmıştı ve onu da çok kısa sürede tüketmişti. O bir şişe, acısını köreltmişti ama belindeki, bacaklarındaki ve kolundaki ağrıyı dindirememişti. Bütün vücudunda hissettiği ağrı tekrar uykuya dalmasını engelliyordu. Bu yüzden uyanık bir şekilde öylece uzandı.

Gavin bıraksaydı da ölseydim, diye düşündü.

Bu şekilde olacağını hiç düşünmemişti. Aslında hayatta kalacağını sanmıyordu. Bu yüzden geleceğinin nasıl şekilleneceğine dair hiçbir fikri yoktu. En son girdiği o ölümcül savaştan sonra, kırık bacağı ve kılıç darbeleriyle yaralanan vücuduyla öleceğini düşünmüştü. İlk hissettiği şey öfke değil şaşkınlıktı. Kral William’ın ordusunda altı yıl hizmet ettikten sonra ölüm fikrinin kendisine neden bu denli yabancı geldiğini anlayamıyordu. Sonları kötü biten onlarca adam görmüştü ve ona sıra gelmeyeceğini düşünmesi için bir neden yoktu. Zemin, kanıyla ısınmıştı, klanının ve Marrian’ın, etrafında nasıl dönüp durduğunu görüyordu. Acı çekiyordu ama bu katlanılmaz bir acı değildi.

Ta ki birisi onu sürükleyerek ata bindirip savaş alanından uzaklaştırıncaya kadar... Ardından, daha öncekilere hiç benzemeyen o acıyı hissetti.

Ve o acı hiç dinmedi.

Gavin, onu iyileştirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bacağını iki sert odun parçasıyla desteklemişti, vücudunun çeşitli yerlerinde ve göğsünde bulunan yaralara dikiş atmış, sağ kolundaki derin ve keskin yarayı kapatmıştı. Sonra onu evine götürmüştü. Eve vardıklarında Malcolm acı çekiyor, ateşler içinde yanıyordu. Ama babasının öldüğünü ve klanın, onun yeni lider olarak dönüşünü iple çektiğini anlayacak kadar bilinci yerindeydi. Marrian da onun dönüşünü bekliyordu.

Marrian'ın onu gördüğü zaman gözlerinde oluşan dehşet ifadesi ölene kadar aklından çıkmayacaktı.

O an, içini bir huzursuzluk kapladı ve daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamak için kamp alanına bir göz gezdirdi. Gavin, Duncan ve Rob ateşin yanında uyuyorlardı. Nöbette olması gereken Andrew da bir ağacın kenarına uzanmış, horluyordu. Malcolm dikkatlice etrafı dinledi ama sıra dışı bir ses duymadı.

Kılıcını alarak ormana doğru ilerledi, karanlıkta bir tehlike olup olmadığını inceliyordu. Yerdeki yaprakları ezen ayakları, hışırtı sesleri çıkarıyordu. Daha hafif adım atmayı denedi fakat yaralı bacağı buna müsaade etmedi. Ara sıra duyulan kuş cıvıltısı ve o yürüdükçe çıkan hışırtı dışında ortalık sakindi. Ormanın derinliklerine doğru ilerleyerek etrafı iyice kolaçan etti. Şarap yüzünden zihni bulanıktı ve huzursuzluğunun tamamen kendi hayal ürünü olduğundan kuşkulanıyordu. Yine de içgüdülerine güvenmeyi seçerek karanlıkta etrafı kontrol etmeye devam etti. Bir şekilde, izlendiğinden emindi. Kendi ekseni etrafında döndü, kılıcını tehditkâr bir şekilde çekti. Ama gördüğü ağaçlar ve karanlıktan başka bir şey değildi.

Lanet okuyarak ağrıyan kolunu aşağı indirdi, sorunun ne olduğunu merak ediyordu.

O an, vahşi bir uluma sesi duyuldu. Kafasını çevirince, kendisine doğru hızla gelen öfkeli kurdu gördü Malcolm. Kurdun devasa ağzından uluma sesleri yükseliyordu. Tam kılıcını çekecekti ki hayvan acıyla inleyip yere düştü. Malcolm, şaşkın gözlerle kurda baktı.

Arkasını döndü ve Rob'u gördü. Bir oku daha, belki tekrar kendine gelir diye hayvana doğrultmuştu.

"Tek başına ormana gitmemelisin," dedi Rob kılıcını indirerek.

“Böyle vurmayı nereden öğrendin?”

“Babamdan. Onunla birlikte avlanabilmem için sürekli alıştırma yapmamı istiyordu.”

“Ama o kurt zifiri karanlıkta koşuyordu,” dedi Malcolm şaşkın bir ifadeyle. “Benim en iyi savaşçılarım bile bu karanlıkta böyle bir atışı yapamazdı herhalde.”

“Ben bu konuda oldukça yetenekliyim,” dedi omuz silkerek.

“Demek ki baban sana iz sürmeyi de öğretmiş,” dedi Malcolm kendisini takip eden kişinin Rob olduğunu fark ederek. Sonra, kurdun cansız bedenine baktı ve “Babanla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Belki bana da diğerlerini eğitmem için yardım eder,” dedi.

“O öldü,” dedi çocuk kılıcını yerine koyarken. Ses tonu duygu yüklüydü ama yine de Malcolm’a suçlayıcı bir ifadesi var gibi gelmişti. Rob arkasını döndü ve kamp alanına dönmek üzere yola koyuldu.

“Rob!” diye seslendi Malcolm.

Rob durdu ama arkasını dönmedi.

“Teşekkürler.”

Malcolm onun şaşkınlığım hissedebiliyordu. Belki de Rob, Malcolm’un her şeye rağmen kibar biri olduğunu düşünmüştü. O ana kadarki tavırları göz önüne alındığında, başka bir şey düşünemezdi zaten. Bir an için ikisi de sessiz kaldı.

“Bize yardım ettiğin için sana yüklü bir para ödeyeceğiz, MacFane,” dedi Rob sessizliği bozarak. “Paranı almadan önce ölmemeye bak.”

Sonra da Malcolm’u ölü kurtla baş başa bırakarak kampa doğru ilerledi.

“Bugün bir adamın en hassas noktalarına saldırmayı öğreneceğiz. O noktalar nerelerdir, biliyor musunuz?” diye sordu Malcolm.

Duncan, Andrew ve Ariella kuşkulu gözlerle birbirlerine baktılar.

“Kalp olabilir mi?” diye sordu Andrew.

“Eğer silahla oyarsan elbette kalp hassas bir nokta olabilir,” dedi Malcolm. “Ama benim söylemek istediğim silahsız saldırıp da bir adamı

sakat bırakabileceğiniz yerler.’

“Gözler?” dedi Duncan.

“Doğru cevap,” dedi Malcolm ve bunu Gavin’in üzerinde göstermek için ona doğru yaklaştı. “Düşmanınızın kafasını bu şekilde kavrayın ve parmaklarınızı o bağırana kadar gözlerine iyice sokun. Kör olduğunda kafa atarak burnunu kırın. Sonra da hayalarına bir tekme savurarak onu yere serin. Burada önemli olan şey tüm bunları o kendine gelmeden arka arkaya hızla yapabilmektir. Yere düşer düşmez kafasına ya da kaburgalarına olabildiğince sert tekmeler atın. Kafaya vurmanız daha iyi olur. Sonra da silahını alıp boğazını kesin veya göğüs kafesini oyun. Onu öldürdüğünüzden emin olun. Sakın yaralı bırakmayın. Sorusu olan var mı?

Kafasını kaldırınca, kendisine dehşetle bakan öğrencilerini gördü.

“Sorun nedir?” diye sordu.

”Bu-bu ço-çok vahşice,” diye kekeledi Andrew.

“Bu yüzden adına ‘savaşmak’ diyoruz ya,” dedi Malcolm.

“Bence bu kadar vahşi olmadan da bu işi halledebiliriz,” diye itiraz etti Duncan. “Düşmanla başa çıkmanın başka yolları da olmalı.”

“Tabii ona def olup gitmesini de söyleyebilirsin,” dedi Malcolm sakin bir tavırla. “Ama ben bunun işe yaradığını hiç görmedim.”

Andrew başım salladı. “Rob’dan böyle vahşi olmasını bekleyemezsin. O daha çocuk.”

“Ben asıl Rob için bu yöntemleri öğretiyorum,” diye savundu kendisini Malcolm. “O çok zayıf ve boyu da kısa. Bu yüzden güç kullanarak bir adamı alt edemez. Ama kolaylıkla göz oyabilir, ısırabilir, tekme atabilir ve saç çekebilir. Tüm bunlar düşmanın dikkatini dağıtıp sizi daha avantajlı kılacak yöntemlerdir. Evet, şimdi siz ikiniz savaşmaya başlayın,” diye emretti Andrew ve Duncan’a. “Sakın ha birbirinizi öldürmeyin. Rob sen de Gavin’le savaşacaksın.”

Andrew ve Duncan, Ariella’ya baktı. Oldukça endişelilerdi.

Ariella, kendisi için endişeleniyorlar diye Andrew ve Duncan’ı suçlayamazdı elbette. MacKendrick Klanı liderinin biricik kızı olarak nazlı bir biçimde büyütülmüştü. Babası onun şiddete ve kötü söze maruz

kalmasına asla izin vermemişti ve şimdi burada olsa kızının bir adamla dövüşmesine asla izin vermezdi. Ama bu Roderic ’in o hain saldırısından önceydi, diye düşündü. Babası öldürülmeden ve klanındaki insanlar vahşice katledilip, evi yakılmadan önceydi.

O, artık çok farklı bir Ariella’ydı.

“Pekâlâ,” dedi Ariella, omuzlarını dikleştirerek ve Gavin’e doğru yürüdü. “Hadi başlayalım.”

Eğitim süresince Ariella kaç kere yere düştüğünü sayamadı bile. Gavin onu yaralamasa bile her defasında onunla on üç yaşındaki bir erkek çocukla savaşırmış gibi savaşıyordu. Neyse ki Ariella’nın küçük göğüsleri göğüs kafesine sımsıkı bağlıydı da Gavin arada bir yakınlaştıklarında uygunsuz bir yumuşaklık hissetmiyordu. Birbirlerini incitmeden savaşmaları gerekiyordu ama Ariella’nın hareketleri anlık ve kontrolsüz olduğu için Gavin’i istediğinden daha fazla incitiyordu. Gavin ona iyi olduğunu, bir problem olmadığını söylemişti. Ariella da ona göre saldırıyor ve daha yumuşak vurmayı deniyordu. Duncan ve Andrew’da da aynı sorun vardı. Sürekli durarak attıkları tekmelerden ya da rakibin kaburgasına inen sert darbelerden dolayı birbirlerinden özür diliyorlardı.

“Tanrı aşkına her tekme atışınızda durup birbirinizden özür dilerseniz nasıl savaşmayı öğrenebilirsiniz ki?” diye bağırdı Malcolm sabırsızca.

“Ona olması gerekenden daha sert vurdum,” dedi Andrew özür dileyen gözlerle Duncan’a bakarak. “Üzgünüm.”

“Özrünü sonraya sakla ve şimdi savaşmaya devam et. Ve sen,” diye bağırdı Malcolm, Ariella’ya bakarak “Senden daha sağlam savaşan çocuklar gördüm. Gavin’e, hayatta kalman buna bağlıymışçasına vur,” dedi.

“Onu incitmek istemiyorum,” dedi Ariella.

“Korkma evlat, beni incitmezsin,” diye cevap verdi Gavin neşeli bir ses tonuyla. “Hadi devam et, bana gücünü göster.”

Ariella tereddüt etti.

“Haydi, Gavin’in söylediğini yap!” diye emretti Malcolm. “Yoksa benimle savaşırsın ve yemin ederim, ben sana Gavin’in davrandığı gibi iyi davranmam.”

Ariella mahcup gözlerle Gavin’e baktı.

“Gavin’in klanını altüst etmeye geldiğini düşün,” dedi Malcolm. “İki adamını çoktan öldürmüş ve şimdi de seni kılıcıyla ortadan ikiye bölecekmiş gibi düşün. Seni öldürdükten sonra klanını yağmalayacak, klandaki kadın ve çocuklara saldıracak ve her şeyi yakıp yıkacak. Ve senin de silahın yok. Ne yapa…“ Malcolm daha sözünü bitirmeden Ariella sinir küpü olmuştu bile. Eski hatıraları gözünün önünde canlanan Ariella birden Gavin’in üzerine atladı. Gavin, Ariella’dan önce kılıcını çekti ama Ariella kılıçla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. Yerden bir avuç çamur aldı ve Gavin’in gözlerine doğru fırlattı. Gavin, gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Kılıcını indirmişti. Ariella, sert bir darbeyle, Gavin’in kasıklarına diz attı. Gavin acı içinde kıvranarak dizlerinin üzerine çöktü. Nefes nefese kalmış olan Ariella, Malcolm’a baktı.

“Çok iyi,” dedi Malcolm şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Normalde kılıcını alıp ona saplaman gerektiğini saymazsak.” “Bence bugünlük bu kadar alıştırma yeter. Beni delik deşik etmesini yarma bırakalım,” dedi Gavin sızlanarak.

“Düşmanının ayağa kalkması için yardım et, Rob. Sanırım zavallı Gavin senin göründüğünden daha zorlu bir rakip olduğunu anlamıştır,” dedi Malcolm.

Ariella, Gavin’in yanına gitti ve ona elini uzatıp “Çok üzgünüm Gavin. Seni incitmek istememiştim,” dedi.

“Önemli değil evlat,” dedi Gavin. “Buna değer.”

“Neden?” diye sordu Ariella kaşlarını çatıp.

“Üç yıldır Malcolm’u gülümserken görmemiştim,” dedi neredeyse mutlu bir ses tonuyla. “Sırf bunun için bile ben, bir kere daha devirmene izin verebilirim.”

Malcolm, yüzünü yalayıp geçen güneş ışığının sıcaklığıyla uyandı. Tamdık düşmanı, onu selamlayarak kaslarına doğru ilerliyor, bel ve bacaklarında yoğunlaşıyordu. Fakat zihni tuhaf bir şekilde açıktı, bu da yorgunluğuna rağmen uyku perdesinin kalkmasını sağlıyordu. Gözlerini açtı, tepeleri aydınlatan güneş ışığına doğru kaşlarını çatarak, alışılagelmiş sabah bulanıklığını neden hissetmediğini merak etti. Sonra, dün gece hiç şarap içmediğini hatırladı. Bu yüzden bu kadar yorgundu. O soğuk, sert

zeminde, çektiği acıyla savaşarak saatlerce uyku denizine dalma mücadelesi vermişti.

Sonra bir şeyler içme ihtiyacı hissetti.

Etrafta kahvaltıyı hazırlayan genç Rob dışında kimsecikler yoktu. Çocuk yere bir örtü serip kırışan yerleri ve örtünün kenarlarını düzeltirken Malcolm öylece onu izledi. Rob daha sonra özenli bir şekilde bir somun ekmek, iri bir kalıp peynir, kurutulmuş ringa balığı, bir sürahi ve birkaç kap kaşık koydu. Çocuk, ortaya çıkan görüntüye kaşlarını çatarak baktı. Sonra ekmeği kesti ve diğer yiyeceklerin yanına koydu. Yiyeceklerin iştah açıcı görünmesini sağlamaya çalışıyordu. Daha sonra bir bez parçasıyla kapların içlerini sildi. MacKendrickler'in kılı kırk yaran bir klan olduğu belliydi. Malcolm sabırsızlıkla kaşlarını çattı. Zamanlarını, klandaki genç adamlara savaşmayı öğreterek harcamalarının daha mantıklı olduğunu düşündü.

"Diğerleri nerede?" diye sordu ayağa kalkıp.

Rob başını kaldırdı, irkilmişti.

"Bu akşam yaşadığımız topraklara ulaşacağız," dedi bez parçasını heybesine koyarken. "Dolayısıyla onlar da yıkanmaya ve hazırlık yapmaya gittiler."

Malcolm gerinirken bu hareketin ona verdiği acıya lanet okudu. Sonra gürültülü bir şekilde geğirdi. Örtünün kenarına oturarak bir parça ekmek aldı ve yemeye başladı. Nehrin kenarından Gavin, Duncan ve Andrew göründü, parlak yüzleri ve ıslak saçlarıyla. Malcolm, Gavin'in pembe yanaklarına tebessümle baktı. Uzun süredir arkadaşını sakalsız görmemişti.

Umursamaz bir ifadeyle "Sakalsız halin seni çok genç gösteriyor," dedi Malcolm, Gavin otururken. "Yaşını bilmesem, şu halinle kırkı geçmiş olduğun aklıma bile gelmezdi herhalde."

Gavin kendinden emin bir şekilde yanağını okşadı ve "Ben de senin sakalsız nasıl olacağını merak ediyorum, dostum," dedi.

"Benim tıraş olmak gibi bir niyetim yok," dedi Malcolm peynire uzanırken.

"Ama olman lazım," diye araya girdi Rob.

Malcolm kaşını kaldırdı.

“Yani, demek istediğim, klanımdaki insanlar muhteşem Kara Kurt’la dönmemizi bekliyorlar. Yıllardır senin olağanüstü cesaretin, gücün ve başarılarınla ilgili hikâyeler duydular. Onlar azametli bir savaşçıyı karşılamayı bekliyorlar. Böyle görünerek onların hayallerini yıkamazsın,” diye açıkladı Rob.

“Nasıl görünerek?” diye sordu Malcolm sert bir tavırla.

“Yıkanmaya zamanı olmayan bir savaşçı gibi,” dedi Duncan. “Biz MacKendrickler temizlik konusunda oldukça hassasızdır.”

Malcolm alaycı gözlerle Rob’a baktı ve “Emin misin?” diye sordu.

“Çocukların temizliği konusunda çok hassas olduğumuzu söyleyemem. Bu hassasiyet yalnızca yetişkinler ve savaşçılar için geçerli,” diye devam etti Andrew.

“Bu sizin sorununuz,” diye omuz silkti Malcolm. “Benim yıkanmak ya da tıraş olmak gibi bir niyetim yok.”

“Klanımın böyle kir pas içinde, yabani, vahşi bir adama saygı duymasını nasıl beklersin?” diye sordu Rob sabırsızca. “Bu şekilde Kara Kurt olduğuna inanacaklarını mı sanıyorsun?”

Malcolm’un sinir kat sayısı artmıştı. “Neye inanırlarsa inansınlar, umurumda değil,” dedi.

“Sıcak bir gün olacak,” diye araya girdi Gavin. “Malcolm, yola çıkmadan önce yüzmek iyi gelecektir.”

Malcolm arkadaşına sert sert baktı. O da onların tarafını tuttuğu için kızmıştı. Gavin’in sözlerini takip eden sessizlikte kimse bir şey söylemedi ama Malcolm, onların kendisini onaylamayan bakışlarla izlediklerinin farkındaydı.

“İyi,” dedi sonunda. “Yüzeceğim.”

Kısa bir süre sonra Ariella, Malcolm ve Gavin’i nehirden dönerken gördü. Kara Kurt’un karman çorman sakalı artık yoktu. Bu da kare şeklindeki çenesini ve düzgün şekilli elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Beline sardığı tartandan başka hiçbir şey yoktu üzerinde. Göğüs kafesi, omuzları ve kamı kaslıydı ve vücudunda birçok yara izi olmasına rağmen güçlü bir adam olduğu belliydi. Ariella, sonra Malcolm’u

kısıtlayan şeyin güçsüzlük değil sadece acı olduğunu fark etti. Malcolm'un koyu kahve saçlarından düşen su damlaları bronzlaşmış göğsüne ve omuzlarına iniyordu. Ariella, damlaların Malcolm'un çıplak vücudundan aşağı doğru kayıp belindeki kumaşta kayboluşunu büyük bir hayranlıkla izliyordu.

"Daha iyi olmuş mu?" diye sordu Malcolm.

Başıyla onayladı Ariella.

"Bence sen de banyo yapmalısın, evlat," dedi Malcolm. "Biraz sabun ve güçlü lif darbeleri temizlenmene yardımcı olabilir."

"Klanım benim görünüşümle ilgilenmez," diye cevap verdi Rob, gergin bir ses tonuyla. "Ama senin görünüşünle ilgilenirler. Bu yüzden saçını da kesmem gerekecek, eğer izin verirsen tabii."

"Malcolm'un saçını kestikten sonra benimkini de kesebilirsin," dedi Gavin, Malcolm henüz cevap veremeden. "Uzun süredir yalnız yaşadığımız için sanırım görünüşümüzü ihmal etmişiz. Klanınızın birer barbar olduğumuzu düşünmesini istemeyiz," dedi ve Malcolm'a anlamlı bir bakış fırlattı.

"O zaman acele et ve kes şu saçlarımı," dedi Malcolm. "Tüm sabahı da bu saçmalıklarla harcıyoruz."

Ariella tarağını ve makasını aldı; Kara Kurt'a güzel bir görünüm kazandırmak için işe koyuldu. Saçın birbirine girmiş kısımlarını tarayarak açtıktan sonra Malcolm'un koyu kahverengi saçları omuzlarına doğru kıvrılmaya başladı. Malcolm, Ariella'nın bu hizmetine düşmanca bir sessizlikle katlandı. Onun bu sessizliğinden cesaret alan Ariella, Malcolm'un saçının bir kısmını ördü. Ardından yarasını yeni bir bandajla sardı ve bittiğini söyledi.

"O zaman Gavin'in saçını da hallet de artık yola çıkalım," dedi Malcolm gömleğine uzanırken. Ariella tiksinmiş bir ifadeyle Malcolm'un elinde tuttuğu pis gömleğe baktı ve "Giyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordu.

"Sizi bulmak için yola çıktığımızda güzel görünme gereği duymamıştım," dedi Malcolm usulca.

“Ama ben hazırlıklı geldim,” dedi Gavin. Atın üzerindeki heybesinden giyecek bir şeyler ve bir çift ayakkabı çıkarıp “İşte,” diye gösterdi.

Malcolm şaşkınlıkla kıyafetlere baktı. Bunlar, onun MacFane Klanı’nın lideri olduğu zamanlarda giydiği giysilerdi. Klandan kovulduğu zaman, Harold ona ne istiyorsa alabileceğini söylemesine rağmen kıyafetleri de dâhil olmak üzere her şeyini bırakıp çıkmıştı. Gavin’in daha ihtiyatlı olduğu belliydi. Ama Malcolm yalnızca MacKendrickler’in iyi olduklarından emin olup aynı gece eve dönecekleri bir günde neden bu kıyafetleri yanına almıştı ki?

“Keşke şarap almayı da akıl edebilseydin,” dedi Malcolm manidar bir şekilde.

“Heybemde yeteri kadar yer yoktu,” diye cevap verdi Gavin omuz silkip.

Malcolm kaşlarını çattı ve beline sardığı tartanı çıkardı.

Utançtan yanakları kızaran Ariella arkasına döndü ve “Gavin buraya gel de senin de saçını keseyim,” dedi.

Ariella, Gavin’in saçını keserken biraz oyalandı, işi bittiğinde Malcolm’un giyiniğinden emin olmak istiyordu. Makasını ve tarağını kaldırdıktan sonra dikkatlice döndü.

Ariella’nın önünde dikilen bu yabancı adam, dört gün önce tanıştığı o pis ve sarhoş münzeviye hiç benzemiyordu. Safran rengi gömleği, deri yeleği ve eski, yıpranmış bir broşla omzuna tutturduğu kahverengi, yeşil ve siyah renkli tartanıyla son derece şık görünüyordu. Kılıcı, sağlam bir kemerle beline bağlanmıştı ve yeni, geyik derisi botları paçalarının altından görülüyordu. Malcolm, sakin bir şekilde Ariella’ya bakıyordu. Mavi gözlerinden yarı alaycı bakışlar süzülüyordu. Onunla ilgili her şey güç ve güven çağrıştırıyordu. Gücünün farkında olan ve o gücü her an kullanmaya hazır olan bir adamın duruşu vardı. O an karşısında duran adam, tam olarak babasının ve Alpin’in bahsettiği Kara Kürt’tü. O adam, eşi benzeri olmayan cesaret örnekleri sergilemiş, hemen hemen her savaştan burnu bile kanamadan çıkan, binlerce kişilik orduyu yönetmiş bir savaşçıydı.

Bunun bir göz yanılması olabileceğini düşündü Ariella. O bir ayyaştı ve giydiği kıyafetlerin altında yara bere içinde bir vücut taşıyordu. Bir-iki adım atmaya kalksa, bel ve bacaklarının güçsüzlüğünü gözler önüne

serecekti. Ama o an üzerine güneş ışınları yansırken, Ariella kendisini Malcolm'un sergilediği o müthiş görüntüye kaptırmıştı bile.

“Evet, sonunda istediğin gibi oldum mu?” diye sordu asık suratıyla Malcolm.

Ariella, birden kendi pis kıyafetlerinin, dağınık saçının ve pis yüzünün farkına vararak Malcolm'a döndü. Böyle görünmekten başka seçeneği yoktu. Malcolm yüzünden kalesi saldırıya uğramıştı ve artık Ariella MacKendrick olacak kadar özgür değildi.

“Yavaş yavaş oluyorsun,” dedi Ariella atına binerken. “Haydi, artık yola çıkalım.”

Ariella, atı Shena'yı mahmuzladı. Nefretinin su yüzüne çıkacağı ve onu ilk gördüğü gibi aklına kazınacağı korkusuyla ondan uzaklaşma ihtiyacı hissederek, dörtnala gitmeye başladı.

MacKendrick sınırına yaklaştıklarında neredeyse gün batıyordu. Kendi topraklarına ayak basacak olmak Ariella'nın içini kıpır kıpır etmişti. Daha önce klanından uzakta bir günü geçmemişti ama bu yolculuğunda tam dokuz gün ayrı kalmıştı. Bir an önce varma isteği onun diğerlerinin önünde olmasını sağlıyordu. Kaleyi ve etrafındaki küçük kulübeleri uzaktan görmeye başladıkça yalnız kalma ihtiyacı hissediyordu.

Cesetleri önce Ariella gördü.

Cesetler, ormanın yakınlarında bulunan çimenliği kaplayan bodur otların üzerindelerdi. Aniden gözünü alan parlak sarı bir şey olmasa onları fark edemeyebilirdi. Meraklı bir şekilde atını yavaşlattı. Birilerinin avlanırken pelerinini unuttuğunu düşündü. Yaklaştıkça o sarı kumaşın yerde yüzüstü yatan bir adamın belini örten bir gömlek olduğunu fark etti. Adam vahşice bıçaklanmıştı ve görünüşe bakılırsa öleli günler olmuştu. Dehşete kapılmış bir ifadeyle gözlerini kaçırdığında birkaç metre uzaklıkta yatan diğer adamı fark etti.

Guy ve Marcus.

Atını döndürdü. Yere indi. Hıçkırıklarına engel olmak için başını Shena'nın boynuna gömdü.

“Ne oldu?” diye bağırdı Malcolm, Ariella'ya yaklaşırken. Vücudunun el verdiği ölçüde hızlı bir şekilde attan indi ve “Hasta mısın?” diye sordu.

Ariella yutkundu ve başını salladı. O tarafa bakmadan cesetlerin bulunduğu yeri işaret etti.

Malcolm ne olup bittiğine bakmaya giderken diğerleri de onun peşinden gitti.

“Bunlar Guy ve Marcus,” dedi Duncan sarsılmış bir şekilde. “Klan liderimizin seninle konuşmaları için gönderdiği elçiler.”

“Onlar öleli neredeyse iki ay olmuş. Sanırım dönerlerken size saldıran savaşçılarla karşılaştılar ve sizi uyarmasınlar diye de öldürüldüler,” dedi Malcolm öfkeli bir ses tonuyla.

Ariella’nın her yanını nefret duygusu kaplamıştı. Roderic, klanından iki kişiyi daha öldürmüştü.

“Onları yanımızda götürüp uygun bir şekilde defnetmeliyiz,” dedi Andrew.

“Hayır.”

Dördü de şaşkın bir ifadeyle Ariella’ya baktılar.

Kararına şaşıran arkadaşlarına durumu izah etmeye çalışarak, “Klanımıza, bize yardım etmeyi kabul eden muhteşem Kara Kurt’la birlikte dönüyoruz. Bu bir kutlama sebebidir. İnsanlarımız uzun süredir bu anı bekliyorlar. Bu yüzden onlara daha fazla ölümüz olduğunu söyleyemeyiz,” dedi.

“Ama onları bu şekilde bırakamayız,” diye karşı çıktı Duncan. “Biz defnedelim?”

Ariella başını salladı. “Marcus ve Guy bir rahip eşliğinde, kendi klanlarında gömülmeyi hak ediyorlar. Üzerlerini örtüp son bir gece daha yıldızların altında uyumalarına izin vereceğiz. Yarın sen ve Andrew buraya gelip onları klanımıza getireceksiniz ve sonra da halka bu acımasızlıktan bahsedeceğiz.”

Duncan ve Andrew başlarıyla onayladıktan sonra örtü bulmaya gittiler.

Ariella, Malcolm’a döndü ve “Halka senin artık MacFane Klanı’nın lideri olmadığını söylemezsek daha iyi olur. Zira bu onların kafasında birçok soru işareti bırakacak ve onları eğitmen için görmen gereken saygıyı

zedeleyecektir," dedi. Onlara yalan söyleme fikrini sevmemişti ama başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Paramı ödeyen sizsiniz. O yüzden klanına ne istiyorsan onu söyle," dedi omuz silkip.

"Ben önden gidip klana, döndüğümüzü haber vereceğim. Siz arkamdan gelirsiniz," dedi Ariella ve atını dörtnala sürmeye başladı. İçini, verdiği kayıpların hüznü ve nefret duygusu kaplamıştı.

MacFane liderliğe devam etseydi bunların başlarına gelmeyeceğini düşündü. Babasının teklifini kabul edip, savaşçılarıyla birlikte gelmeyi kabul etseydi Guy ve Marcus'un da başlarına bir şey gelmezdi. Tıpkı Alpin'in de öngördüğü gibi Roderic'i öldürüp, adamlarını da def ettikten sonra Kara Kurt olarak kaleye gelirdi.

Ne yaptığım düşününce, onu suçlamanın hissettiği umutsuzluğu hafifletmeyeceğini fark etti. Muhteşem Kara Kurt'u bulmak ve klanın yeni lideri olarak götürmek için yola çıkmıştı. Ama bunun yerine kendilerini altın karşılığında eğitecek olan ayyaş, acınacak haldeki darmadağın olmuş bir savaşçıyla dönüyordu.

Halk, Malcolm'u gördüğü anda, Ariella'nın kılıcın güçlerini bahşetme yetkisini sorgulayabilirdi.

Üçüncü Bölüm

"Döndüler!”

Ariella ormanda ilerlerken, ses her yerde yankılanmıştı. Halkı, Ariella küçük evlerin yanından geçerken ona el sallamış, sonra hemen çocuklarını toplayıp bir araya gelerek kalenin yakınlarındaki yamaca doğru ilerlerken kudretli Kara Kurt’u karşılamayı dört gözle bekliyorlardı.

Ariella durmadı. Kara Kurt gelmeden onun durumu hakkında Alpin’e ve klanın yaşlı üyelerine bilgi vermek için acele ediyordu. Avluya doğru ilerlerken halkı bir hengâmenin içinde buldu. Bir yandan insanlar kapılardan taşıyor, en güzel kıyafetlerini giymeye çalışıyor diğer yandan, başka bir grup da kuyunun yanında çocukları yıkıyordu. Meydanın ortasına ahşap bir kürsü kurulmuştu ve beş genç de onun etrafında rengârenk tartanlarla bezenmiş gaydaları coşkuyla çalıyorlardı. Bir grup adam da çatıdan bayrak indirmekte olan birkaç adama gürültüden dolayı seslerini duyurmak için yüksek sesle direktif veriyorlardı. İplerden biri düşünce bayrak planlanandan biraz daha erken açıldı. Üzerinde küçük bir kuzunun başında duran görkemli bir Kara Kurt resmi yer alıyordu. Kadınlar ellerinde içleri et, ekmek ve meyve dolu tabaklarla bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Fıçılar dolusu şarap ve bira meydandan üzerlerinde onlarca bardağın yer aldığı masaya doğru götürülüyordu. Her yerde göstericiler vardı. Kimisi jonglörlük yapıyor, kimisi şiir okuyor, kimisi takla atıyor, kimiyse elleri üzerinde yürüyordu. Onca hengâmenin içinde hiç kimse Ariella’yı fark etmemişti. Hepsi sadece törende üzerlerine düşen görevi yerine getirmek için çalışıyorlardı.

Ariella’nın gözü klanın en yaşlı üyesine takıldı. Adam ileri geri volta atıyor ve elindeki buruşmuş bir kâğıt parçasını okuyordu. “Angus!” diye seslendi atından inerken.

“Şimdi konuşma zamanı değil, evlat, şimdi değil,” diye mırıldandı. “Birazdan Kara Kurt burada olacak ve benim bu konuşmayı ezberlemem lazım.”

“Angus, benim, Ariella.”

Angus şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Sen hâlâ üzerini değiştirmedin mi? Birazdan nişanlın burada olacak. Git ve üzerine güzel bir elbise giy. Artık erkek kılığında dolaşmana gerek yok,” dedi.

“MacFane benim hayatta olduğumu bilmiyor, Angus,” diye cevap verdi Ariella telaşla. “Alpin ve diğerleriyle konuşup olan biteni anlatmam lazım.”

“Ariella, bu gerçekten sen misin?”

Niall, Ariella’ya doğru geliyordu. İçinin rahat olduğu, yüzünden okunuyordu. Ariella’nın adı geçtiği anda herkes birden durdu.

“Ariella!” diye sevinçle haykırdı Elizabeth, ikinci katın penceresinden. Ariella’nın görünüşünü fark ettiği an gülümsemesi birden yok oldu. “Aman Tanrım üzerini değiştirmelisin! Çabuk içeri gel,” dedi.

Birkaç kadın Ariella’nın kaleye gitmesi için öncülük etti. “Hayır, hayır, bekleyin,” dedi Ariella. “Önce sizinle konuşmam lazım.”

“MacFane’in ordusuyla birlikte gelmesine ne kadar var, küçük hanım?” diye sordu Dugald. “Kuledeki adam henüz onları gördüğünü söylemedi.”

Ariella klanın en yaşlı ikinci üyesi olan Dugald’a döndü ve “İşte ben de bu konuda sizinle konuşmak istiyorum,” dedi.

“Neden hâlâ bu kıyafetlerle duruyorsun?” diye sordu Niall. “MacFane senin kim olduğunu bilmiyor mu?”

Hevesle sorulan bir dizi soru Ariella’nın cevap vermesini engelliyordu.

“Gerçekten söylendiği kadar güçlü mü?”

“Binlerce savaşçısı var mı?”

“Yolculuğunuz boyunca hiç gücüne şahit oldun mu?”

“Ona hemen kılıcı bahşedecek misin, yoksa biraz bekleyecek misin?”

İnsanlar Ariella’nın etrafına üşüşmüştü. Yeni liderleriyle ilgili daha fazla şey öğrenmek isterlerken heyecanlarını gizleyemiyorlardı.

“Çekilin de ben de Ariella’yı bir göreyim.”

Yumuşak bir ses tonuyla verilen bu emir, kalabalık üzerinde bir yıldırım etkisi yarattı ve herkes sustu. Ariella’nın etrafındaki kalabalık, Alpin’e yol vermek üzere dağıldı.

“Gel buraya, evlat,” dedi Alpin.

Ariella itaatkâr bir şekilde yanına gitti. Koca adam bastonuna dayandı ve Ariella'yı incelemeye koyuldu. Simsiyah gözleri keskin ve değerlendirme yapar gibiydi.

"Demek umduğun gibi birisi değil," diye mırıldandı.

Ariella başıyla onayladı.

"Ve sen de bazı şeyleri yanlış gördüğümü düşünüyorsun öyle mi?" diye sordu.

Ariella cevap vermedi. Klanının önünde MacFane'i kötülemek istemiyordu. Ama zaten fark etmezdi. Alpin, onun düşüncelerini sanki sesli söylemiş gibi okuyabilirdi.

Alpin başını salladı. "Öyleyse biz de görelim şu yaralı, çirkin yaratığı," dedi sessizce.

"Geliyorlar," diye bağırdı genç Colin kalenin içinden. "Duncan, Andrew ve iki kişi daha. Bunlar Kara Kurt'un ordusuna yol gösteriyor olmalılar."

Ariella halka bakarak "Beni dinleyin," dedi telaşla. "MacFane benim kim olduğu bilmiyor. Benim yangında öldüğümü sanıyor ve bunu böyle bilmeye devam etmeli. Siz de benim adım Rob'muş gibi davranacaksınız. Anlıyor musunuz? Ve onu gördüğünüzde de-"

"Geldiler!" diye bağırdı Colin heyecanla.

Herkes Ariella'nın sözünü keserek bir anda konuşmaya başladı, onu görmek için ilerliyorlardı.

Alana önce Duncan, Andrew ve Gavin geldi.

Sonra da yavaşça Malcolm geldi.

Malcolm görkemli atının üzerinde duruyordu. İhtişamı diğerlerini gölgede bırakıyordu. Önünde biriken ve kendisine güven saçan sessiz, dingin kalabalığı sakince gözlemledi. O sessizlikte Malcolm klanın heyecanla beklediği o muhteşem Kara Kurt gibi görünüyordu. Ariella konuşmadı. İnsanların ilgisini dağıtmaktan korkuyordu. MacFane'in insanlar üzerinde bıraktığı bu ilk etkinin kısa süreceğini biliyordu.

Bunu bilmesi, içini korkuyla doldurmuştu.

“Gaydacılar!” diye bağırdı Angus elini sallayarak.

Müzik sesi her yeri kaplamıştı. Müzisyenler MacFane’in gelişi şerefine yeni bir beste yapmışlardı. Halk bu yeni besteyi beğenince bir kez daha çaldılar. Sonunda şarkı bittiğinde Angus kürsüye doğru ilerledi.

“Ben, klanımızın en yaşlı üyesi, Angus MacKendrick, siz yüce MacFane Klanı’nın lideri, MacFane’e hoş geldiniz demek istiyorum,” dedi. Elindeki kâğıda baktı. “Biz, MacKendrick Klanı olarak gelişinizden onur duyuyoruz. Bildiğiniz gibi son zamanlarda çok zor günler yaşadık. Çok sevgili liderimizin ve insanlarımızın ölümü, geride kapanması zor yaralar bıraktı. Sonunda gelip bizi korumaya, bize önderlik yapmaya ve en önemlisi sevgili Ariella’mızla evlen-“

“Gaydacılar!” diye bağırdı Duncan.

Müzisyenler hemen o coşkulu bestelerini tekrar çalarak Angus’un konuşmasını bastırmayı başardılar. Yaşlı adam yine de konuşmaya devam etti. Ama birkaç defa halkın onun onca hengâmenin arasında nasıl duyacağını merak ederek başını kaldırıp kalabalığa baktı.

Sonunda müzik şöleni bitti ve Dugald klanın dört yüz yıllık tarihi ile ilgili yazdığı, bitmeyecek gibi görünen şiirini okumak üzere hazırlandı. Dugald şiirini bitirdiğinde Elizabeth’in babası Gordon, Kara Kurt’un efsanevi kahramanlıklarını konu edinen bir şiiri okumak üzere sahneye çıktı. Gordon şiiri bitirdiğinde dört jonglörle iki gösterici hünerlerini sergilemek üzere konsey üyelerinin hemen yanındaki boş alana çıktılar. Göstericilerin şovu gitgide daha coşkulu bir hal aldı. Sonunda, bir kazaya mahal vermemek için gaydalar ve şairlerin yeri değiştirildi. Müzisyenler yeni bestelerini söylemeyi bıraktılar. Kalabalık, coşkulu alkışlarla gösterinin tekrar edilmesini istedi. Müzisyenler bu kez yeni bestelerinin farklı bir versiyonunu çaldılar. Dugald kalenin çatısında duran adama eliyle işaret ederek o ihtişamlı, Kara Kurt’un kuzunun önünde dikildiği levhayı tekrar indirmesini söyledi. Kalabalık daha da neşelendi.

Ariella endişeli bir şekilde MacFane’e baktı.

Malcolm ilk bakışta sakin görünüyordu. Fakat Ariella daha sonra onun oldukça gergin olduğunu fark etti. Bir an önce atına binip oradan uzaklaşmak istiyor gibiydi. Ariella, onu önceden uyarması gerektiğini

anladı. Halkın, klan lideri olacağını düşündükleri adam için böyle ihtişamlı bir gösteri hazırlayacağını tahmin etmeliydi.

Angus yeniden sahneye çıktı. Ellerini havaya kaldırarak kalabalığı ve müzik seslerini susturdu. “Belki MacFane de bir şeyler söylemek istiyordur. Lordum, sahne sizin. Bize ordunun ne zaman aramıza katılacağını söyleyebilirsiniz mesela.”

MacFane bakışlarını Ariella’ya çevirdi. Mavi gözlerini öfke kaplamıştı.

Sen anlat.

“MacFane’in ordusu şu an başka bir yerde. Uzun bir süre de aramıza katılamayacaklar,” diye açıkladı Duncan aceleyle.

İnsanlar umutsuzluğa kapılmıştı.

“Ve maalesef MacFane’in şu an başka sorumlulukları da olduğu için bize liderlik yapamayacak,” diye devam etti endişeli bir şekilde Ariella’ya bakarak. “Ama biz ona başımıza gelenlerden bahsettik o da bize yardım etmeyi kabul etti.”

“Nasıl yardım edecek bize?” diye bağırdı Gordon’ın eşi Helen.

“Bize savaşmayı öğreterek,” diye söze katıldı Ariella. “Gelip bize yardım etmesi için başkasının ordusuna ihtiyacımız yok. Kendimizi korumayı öğrenmemiz lazım.”

Bu sözler üzerine herkes şaşkınlıkla bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“Biz savaşçılardan oluşan bir klan değiliz Rob,” dedi Gordon katı bir ifadeyle. “Bu söylediğinin gerçekleşmesi mümkün olamaz.”

Dugald da ona katılırcasına başını salladı ve “Tekrar saldırıya uğramadan önce kendimize güçlü bir ordu bulmalıyız,” dedi.

“Ordu bulmak öyle kolay bir iş değil,” dedi Ariella. “Ve bizim de bekleyecek zamanımız yok. Savaşmayı ve başkaları gelip elimizden almadan önce bizim olanı korumayı öğrenmeliyiz. MacFane, İskoçya’nın en güçlü ordularından birisini komuta etti.

Binlerce insanı eğitti. Silah ve mühimmat kullanımı konusunda oldukça çok şey biliyor. Yeni bir lider ve ordu buluncaya kadar onun bize

kendimizi savunmayı öğretmesine izin vereceğiz.” Ariella’nın bu açıklaması halkta huzursuzluğa sebep oldu. İnsanların ona katılmadığı aşikârdı ama yine de bu konuyu Kara Kurt’un yanında tartışarak onu incitmek istemiyorlardı. Bunu daha sonra konsey arasında tartışmayı düşünüyorlardı.

“Pekâlâ, MacFane,” dedi Angus ılımlı bir şekilde. “Bize yardım etmeyi kabul ettiğin için sana minnettarız. Buraya gel de bize katılmanın şerefine kadeh kaldıralım.”

Malcolm tereddüt etti. Bu kadar hayranlık beklemiyordu doğrusu. Ama yine de böyle şaşalı bir karşılamadan sonra bu insanların önünde güçsüzlüğünü açığa çıkarmak istemiyordu. Angus bir çocuktan iki kadeh şarap alarak Malcolm’u sahneye çağırırken kalabalık kibarca alkışladı. Malcolm başka seçeneği olmadığını anlamıştı. Kendisini bu kaçınılmaz duruma hazırlayarak atından indi ve yavaşça sahneye doğru ilerledi.

Kalabalığı, şaşkınlıkla gelen bir homurtu dalgası sardı. Alkışlar ve ıslık sesleri kesildi. Malcolm onlara aldırmadan ağır ağır yürümeye devam etti. Öfkeli bir şekilde, hiç gelmemesi gerektiğini fark etti birden. Halk, muhteşem Kara Kurt’un ordusuyla birlikte gelerek kendilerini korumasını beklemişti. Ordusu olmadığını öğrendiklerinde sergiledikleri hayal kırıklığı zaten yeterince aşağılayıcıydı. Fakat Malcolm ağır adımlarla sahneye doğru ilerlerken insanlardaki acıma duygusu o kadar yoğundu ki Malcolm buna daha fazla dayanamayacağını düşünmeye başlamıştı.

Angus, boş gözlerle Malcolm’a bakıyordu, şaşkınlıktan olduğu yerde kalakalmıştı ve elindeki kadehi Malcolm’a uzatamadı. Malcolm döndü ve bakışlarını kendisini dikkatle incelemelerine karşılık verir gibi kalabalığa doğru çevirdi. Onu daha fazla aşağılamalarına izin veremezdi. Kendini buna zorlayarak belki daha da aciz bir duruma düşecekti. Zaten durumunu yeterince göstermişti.

“Hayır, Catherine!” diye aniden bağırdı sade görünümlü bir kadın. “Buraya gel!”

Yedi yaşlarında, kestane rengi saçlı, sevimli bir çocuk kalabalığı aşarak ilerliyordu. Kendisine söylenenleri duymazlıktan gelerek Malcolm’a doğru ilerlemeye devam etti. Kahverengi gözleri büyümüştü. Sahneye ulaştığında

ellerini uzatarak yukarı çıkmak için yardım istedi. Malcolm ne yapacağını şaşırmış bir halde kızı kucaklayarak sahneye, kendi yanına çıkardı.

“Adım Catherine MacKendrick. Bunu sizin için yaptım,” dedi Malcolm’un eline buruşuk bir bez parçasını tutuştururken.

Malcolm buruşuk bez parçasını açtı. Bezin üzerinde siyah iplikle işlenmiş bir kurt, yıldızların altında uzanıyordu. Resmin hemen altında çocuksu harflerle Hoş geldiniz, yazıyordu.

“Çok güzel olmuş,” dedi Malcolm.

Catherine alçak gönüllülükten yoksun bir tavırla başını salladı ve “En zoru da harfler oldu,” dedi küçük parmaklarıyla yazıyı göstererek. “Sondan bir önceki ‘i’ harfini iki kere yazmak zorunda kaldım çünkü bir önceki ‘i’den daha büyük olmuştu,” dedi. Kaşlarını çatarak “Ama şimdi ikisi de aynı görünüyor öyle değil mi?” diye sordu.

“Kesinlikle aynı,” diye cevap verdi Malcolm.

Çatık kaşlarının kastığı yüzünde bir gülümseme belirdi. “Güzel. Mükemmel olması için çok uğraştım,” dedi.

Sonra da onun bir dost eline nasıl ihtiyacı olduğunu anlamışçasına, küçük ellerini Malcolm’un elini tuttu.

Catherine’in Malcolm’un elini tutması, Ariella’nın kuşkularını götürdü. Malcolm’u sınırlarını bilerek onu yanında getirmişti. O, onlara yardım etmek için oradaydı. Hoş onun kendilerini yenilmez bir klana dönüştürebileceğini de sanmıyordu ya. Yine de

Ariella kılıcın gerçek vârisini bulana kadar Malcolm onlara kendilerini savunmayı öğretebilirdi. O adamı bulduğunda MacFane’i parasını ödeyip, gönderebilirdi.

Bu kadar basitti işte.

Ariella sahneye, Catherine’in yanma çıktı ve ağırbaşlı duruşuyla halka baktı.

“Kara Kurt olarak bilinen, büyük savaşçı Malcolm Macfane ve arkadaşı Gavin’e hoş geldiniz demenizi istiyorum. Kendileri bir süreliğine bizim onur konuğumuz olacaklar. Bu süre zarfında MacFane bize kendimizi

nasıl savunabileceğimizi öğretecek. Onunla her konuda iş birliği yapmalıyız ki engin bilgi ve tecrübelerinden yararlanabilelim.”

Ariella’nın bu duyurusu halk tarafından sessizlikle karşılandı.

“Biz de öyle yapacağız,” dedi Angus onaylamayan gözlerle kalabalığa bakarak. “Klanımızı güçlendirmek için elimizden geleni yapmalıyız,” dedi. Elindeki kadehlerden birisini Malcolm’a uzattı. “Hoş geldin MacFane,” dedi kadehini kaldırırken.

Kalabalıktan birkaç isteksiz ‘Hoş geldin’ sesleri yükseldi. Ariella’nın getirdiği adamla ilgili halkın pek ümitli olmadığı ve hayal kırıklığına uğradığı ortadaydı. Ariella’nın Malcolm’la evlenmek gibi bir niyeti olmadığı için sevinseler bile Malcolm’un kendilerine bir faydasının dokunacağını düşünmüyorlardı. Kalabalık dağılmaya başlamıştı ve artık hiç kimse eğlence havasında değildi.

“Gel, MacFane,” dedi Ariella. “Sana kaleyi gezdirelim. Hem böylelikle bize kaleyi nasıl güçlendirebileceğimizi de söylersin.”

Malcolm başını salladı, MacKendrickler’in hayal kırıklığına uğramış bakışlarından uzaklaşmak için can atıyordu.

Ariella eğildi ve kirli elleriyle Catherine’in yanaklarını okşadı. “Hadi şimdi Agnes’le git. Sonra yanına gelip sana yolculuğumu anlatacağım,” dedi.

Catherine, Ariella’ya sarıldı ve söylediğine itaat ederek Agnes’ın yanına gitti.

“Sana düşkün gibi görünüyor,” dedi Malcolm, Ariella’ya.

“O benim kız kardeşim,” diye cevap verdi Ariella sahneden inerken. “BuNiall. Kalenin uğradığı zararı gidermekle sorumlu,” diye ekledi.

Yakışıklı ve diri bir vücuda sahip olan genç Malcolm’a düşmanca bakışlar fırlatıyordu. Kollarını göğsünde birleştirerek elindeki iyileşmekte olan yanık izlerini Malcolm’un görmesini ister gibiydi.

“Ellerin nasıl yandı?” diye sordu Malcolm.

“Güneydeki kulede çıkan yangında,” dedi Niall kaba bir ifadeyle.

Malcolm, avlunun bir köşesinde biriktirilmiş, darmadağın olmuş yapıdan geriye kalan yanık kalıntılarına baktı. Yeni, taştan bir kale inşa ediliyordu. Girişin geri kalan kısmı taştandı. Bu yüzden yangın kalan yerlere zarar vermemişti.

“Bu ahşap kule çok eski zamanlarda yapılmış olmalı,” dedi Malcolm. “Artık her şey taştan inşa ediliyor.”

“Bu dâhiyane kavrayışın için teşekkürler,” dedi Niall.

“Saldırganlar girişteki kapıyı kullandılar,” dedi Ariella; Gavin, Duncan ve Andrew aralarına katılırken. “Sonra da kaleye akın ettiler.”

Malcolm gözünü meydanın girişine dikilen demir parmaklıklara çevirdi ve “Kapıdan nasıl girdiler?” diye sordu.

“Öylece girdiler işte,” dedi Angus. “Giriş bir atın bile rahatlıkla girebileceği kadar büyük.”

“Benim demek istediğim, kapıyı nasıl açtılar?” diye sordu Malcolm.

Angus ve Duncan afalladı.

“Kapı kapalıydı değil mi?” diye sordu bu kez Malcolm.

“O kapı hiçbir zaman kapalı olmaz, dostum,” dedi Dugald omuz silkerek.

“Neden?”

“Zincirleri iyice paslandı,” diye açıkladı Gordon. “En son sanırım yirmi yıl önce bakımını yapmıştık.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dugald kıs kıs gülerek. “O lanet şeyi değiştirirken çok zor anlar yaşamıştık.”

Malcolm “Yirmi yıldır bakımını yapmadınız mı?” diye sordu hayret içinde.

Üç konsey üyesi de omuz silkti.

“Buna gerek yok ki,” dedi Dugald. “Biz barışçıl bir klanız. Bizi hiç kimse rahatsız etmez.”

“Bu şimdiye kadar böyleydi,” dedi Gavin.

“Evet,” dedi Angus. “Şimdiye kadar.”

Malcolm bir an için bu kapı meselesini bir kenara bıraktı ve kalenin etrafını saran perde duvarın yükseklik ve derinliğini değerlendirmeye koyuldu. Cephe yeterince yüksekti ama onu çevreleyen siper çok alçaktı ve bir okçunun atış yapabileceği mazgallı siper yoktu.

“Bu siper neden bu kadar alçak?” diye sordu Malcolm.

“Manzarayı seyredebilmek için,” dedi Gordon. “Oturabileceğimiz basamaklar yaptık çünkü orası dağları seyretmek için harikulade bir yer. Şiir yazmak ya da beste yapmak için de son derece uygun. Orada sonsuza dek öylece oturup kalabilirsin,” diye ekledi büyük bir şevkle.

“Bu da düşmanlarınızın sizi rahatça vurabilmesini sağlar,” diye karşılık verdi Malcolm sabırlı olmaya çalışarak.

“Bize hiç kimse saldırmaz,” dedi Dugald öfkesini gizlemeye çalışarak, nezaketle.

“Bu şimdiye kadar böyleydi,” dedi Gavin.

“Evet,” diye tekrarladı Angus. “Şimdiye kadardı.”

“Haydi, MacFane’e kalenin içini gezdirelim,” dedi Ariella.

Kapısında bal rengi saçları olan bir kızın beklediği girişe doğru ilerlediler.

“Elizabeth, bu MacFane ve bu da arkadaşı Gavin. Bu da kızım Elizabeth,” dedi Gordon.

“Hoş geldiniz,” dedi kız eğilip onlara selam vererek. Gergin bir şekilde Malcolm ve Gavin’e baktı. Gülümsedi ve utangaç bir edayla başını önüne eğdi.

Gri taştan yapılmış, karşı uçlarında özenle yapılmış, iki büyük şömine olan salona doğru ilerlediler. Büyük kemerli dört pencere odaya ışık dolduruyordu. Koyu ve açık renkli odunların olduğu geniş balkon bölmesinde bir adam merdivenin tepesinde zarar gören bir kısmı onarıyordu. Odanın ortasındaki kırmızı platformda klan liderinin masası ve yanında da yaklaşık on tane masa vardı. Masaların üzerindeyse birkaç kadının kesip biçtiği rengârenk kumaş yığınları vardı. Bir grup kadın köşelerdeki çarkları döndürürken, diğerleri karmakarışık görünen duvar kilimleriyle meşguldü. Zemin, odanın yanındaki mutfaktan yayılan kızarmış

et kokusuna karışmış çeşit çeşit güzel kokulu otlarla doluydu. Malcolm salonun kendi odası kadar büyük olmadığını fakat daha ferah ve iç açıcı olduğunu fark etmişti.

“Bu kadınlar ne dikiyorlar böyle?” diye sordu meraklanarak.

“Saldırı anında çalınan duvar kilimlerini ve çeşitli süslemelerin yenisini yapmak için uğraşıyorlar,” diye yanıtladı Niall. “Sen ve muhteşem ordun gelene kadar bitirmek istemişlerdi ama yetiştiremediler.”

Ses tonu açık bir şekilde alaycıydı. Ama Malcolm bunu görmezlikten geldi. Bu adamın onun varlığından rahatsız olduğu ortadaydı. Belki o da Rob gibi eğer zamanında gelseydi onun, klanı başlarına gelen felaketten koruyabileceğine inanıyordu.

Daha sonra mutfakla birlikte alt kattaki malzeme odalarını ve üst kattaki odaları da gezerek turlarına devam ettiler. Gittikleri her yerde birileri kaleyi eski haline getirmek için sürekli bir şeyler dokuyor, boyuyor, yontuyor ve tamir ediyordu. Malcolm bu kaleye genel itibariyle eleştirel bir gözle bakıyordu. Ona göre burası bir savunma menzilinden çok estetiğe önem verilmiş güzel ve ferah bir mekân olarak inşa edilmişti. Malcolm, kalenin savunmaya yönelik olması ile ilgili yaptığı panjur ve okçu alanı ekleme önerileri karşısında duyduğu ‘ön panjurlar ışığın içeri girmesini engeller, ok atmak için yer ayırırsak bu da kalede rahatsızlığa neden olur’ gibi sözler karşısında gittikçe sinirleniyordu. Ama yine de bu insanların olağanüstü sanatçılık yeteneklerine hayran olmaktan kendini alamıyordu. Tüm odalarda taş yapımı pencereler, şömineler, antreler vardı ve tavana zarifçe işlenmiş oyma paneller her odaya sıcaklık ve güzellik katıyordu.

“Bu geçit nereye çıkıyor?” diye sordu Malcolm, önüne kalın bir ip gerilmiş, kemerli girişi işaret ederek.

“Kalenin güney kısmındaki merdiven boşluğuna çıkıyor,” dedi Gordon. “Şu an için etrafında güvenlik çemberi var çünkü yeniden yapılıyor.”

Malcolm kaşlarını çattı. “Bu kule giriş bölgesi değil. Eğer söylediğiniz gibi düşmanlarınız ön kapıdan girdilerse neden bu kaleyi ateşe verdiler ki?”

MacKendrickler tereddüt içinde birbirlerine baktılar.

“Kalenin içinde zarar vermek istedikleri bir şey mi vardı?” diye sordu Malcolm.

Kimse cevap vermedi.

“Eğer size yardımcı olabilmemi istiyorsanız bana saldırıyla ilgili her şeyi anlatmanız lazım. Düşmanlarınız neden ele geçirmek istedikleri bir şeyi ateşe versinler ki?” dedi gittikçe sinirlenerek.

Sonunda Rob konuşmaya başladı. “Klan liderimizin kızının odası bu kuledeydi. Eğer düşmanlarımızın lideri, kızı kendisiyle evlenmeye zorlasaydı klanın onu lider olarak kabul etmekten başka bir seçeneği olmayacaktı çünkü böylece eski klan liderimizle aralarında kan bağı olacaktı. Bu da onun doğacak olan oğlunu bir sonraki vâris yapacaktı.”

“Bu söylediğin çok saçma,” dedi Malcolm başını sallayarak. “Eğer bu adamın lider olabilmesi için bu kızla evlenmesi gerekiyorsa neden kuleyi yaksın ki?”

“Kuleyi o yakmadı,” dedi Niall. “Liderimizi canice yaralayıp onlarca insanımızı öldürdükten sonra Ariella’yı bu kuleye kapattı. Sonra da Ariella kendisiyle evlenmeyi kabul etmezse bütün halkımızı öldüreceğine dair yemin etti. Ariella da halkını onun caniliğine kurban vereceğine kulenin içinde yanarak ölmeyi göze aldı.”

Malcolm klanın yaşlı üyelerine baktı. “Kendini mi öldürdü?”

Adamlar başka yöne baktılar. Bu konunun canlarını bir hayli acıttığını gösterir gibiydiler.

“Pekâlâ, yeteri kadar şey öğrendim,” dedi Malcolm beklenmedik bu bilgi karşısında. “Bir süre dinlensem iyi olacak sanırım.” Adamlar Malcolm’u alt kattaki büyük odaya götürdüler. Odada kırmızı ve altın rengi İskoç kumaşından, özenle hazırlanmış ve oldukça ihtişamlı, büyük bir yatak vardı. Ayrıca, güzel bir masa, şöminenin yanında iki tane sandalye, sandık, duvara gömülü ve suyu dışarı akıtılan taş bir lavabo ve girişte de bir gardırop bulunuyordu. Kalenin diğer odalarından farklı olarak bu odanın duvarları, her biri Kara Kurt’un kahramanlıklarını gözler önüne seren harikulade duvar kilimleriyle kaplıydı. Malcolm pencereye doğru yanaşarak aşağıda bulunan vadi ve ormanı seyre koyuldu. Tüm bu uğraşlara layık olmadığını biliyordu.

Babasının odasına yapılan yeni düzenlemeleri görünce Ariella küplere binmişti. Klan halkı bu odayı büyük bir titizlikle yeni liderleri için hazırlamışlardı. MacFane klanın yeni lideri değildi. O, kendisine en çok ihtiyaç duyulduğu anda yardıma gelmeyen bir adamdı. Şimdiyse kiralık bir savaşçıdan başka bir şey değildi. Bu odada kalma şerefine layık değildi. Ariella, Niall'a baktı ve onun düşmanca bakışlarından kendisiyle aynı fikirde olduğunu anladı.

"Burası eski liderinin odasıydı," dedi Ariella, sakin olmaya çalışarak. "Burada kalacağını sanmı…-"

"Burada kalacak," dedi kapının eşiğinde duran Alpin, solgun yüzü ve metanetli ifadesiyle.

"Pekâlâ," dedi Ariella gergin bir sesle. Malcolm'a onaylamayan gözlerle baktı ve içten içe ona bu odada kalmayı hak etmediğini anlatmaya çalıştı. Sonra da onu bu odada daha fazla görmeye tahammül edemeyerek dışarı çıktı.

"Rob'un kusuruna bakma sen. O, liderimize çok düşkündü," dedi Angus.

Malcolm başıyla onayladı.

Dugald, odaya girmekte olan bir adamın ince bastonunu işaret etti. Bu adam altın işlemeli, camgöbeği renginde kat kat kıyafetler giymişti ve elindeki bastona sıkı sıkıya tutunuyordu. "Bu Alpin," dedi Angus. "Kendisi bizim kâhinimizdir."

Malcolm insanları bu saçmalığa inandırmak için acaba ne gibi hikâyeler uydurduğunu merak ederek beyaz saçlı adama şüpheyle baktı.

"MacFane kâhinlere inanmaz," diye uyardı etraftakileri Alpin kıs kıs gülerek. "Ama kadere inanıyorsun, öyle değil mi, lordum?" dedi.

Alpin'in simsiyah gözleri bu yaşlanmakta olan adamın kireçlenmiş kıvrımlarına karşı bilmiş bir edayla parıldadı.

"Kontrolümüz dışında yaşanan bazı şeyler vardır. Eğer birileri bunun adına 'kader' diyorsa, öyle olsun."

"Ama olmasına müsaade ettiğimiz şeyler de vardır, öyle değil mi, MacFane?" dedi Alpin. "Kontrolümüz dâhilinde olan şeylerden

bahsediyorum."

"Elbette. İnsanın çoğu hareketi, onun geleceğini belirler."

Alpin'in parlayan gözleri kısıldı. "Ya da onu geçmişe mahkûm eder." Alpin elini salladı ve anın sessizliğini bozarak tekrar güldü. "Odanı nasıl buldun, MacFane? Bu masa ihtiyacını görecek kadar büyük mü?"

Malcolm masaya ilgisiz gözlerle baktı. "Eminim bu masa ihtiyacım olandan…"

Kaşlarını çattı.

Masanın üzerinde daha önce hiç görmediği bir heykel vardı. Büyük bir ustalıkla, parlak gri bir taş parçası üzerine yapılmış, bir kadın heykeliydi bu. Heykeli yapılan kadının yüz hatları çocuksu ve narindi. Ama Malcolm bunun bir çocuk olmadığını iyi biliyordu. Gözleri iri, elmacık kemikleri belirgin, burnu küçük ve düzgündü. Dudakları oyulmuş olsa bile yumuşacık gözüküyordu. Çenesi, hayata meydan okurcasına ya da heykelinin yapılması için poz vermeyi saçmalık olarak değerlendiriyormuşçasına sivrilmişti. Aniden heykele karşı tuhaf bir aşinalık hissetti. Sanki eski bir arkadaşına benziyordu. Ama onu tanımasının mümkün olmadığını da biliyordu. Heykelin yüzünü ve omuzlarını iri bukleler kapamıştı. Sonra, kendisini heykelin saçının renk ve uzunluğu hakkında düşünürken buldu. Karşısındaki taştan bir heykel olmasaydı, o ipeksi saç yığınına dokunmanın nasıl bir duygu olacağını merak etmişti.

"Bu kim?" diye sordu.

"Ariella," diye cevap verdi Alpin sessizce. "Eski liderimizin kızı"

"Liderimiz bu heykeli bir yıl kadar önce yaptırmıştı," dedi Gordon. "Çok değerlidir." Sonra yüzünü buruşturdu ve manidar bir şekilde Alpin'e bakarak "Bu heykelin saldırı sırasında çalındığını sanıyordum," dedi.

Ariella. Evleneceği kız. Şanlı ordusuyla gelip kendisini ve klanını zulümden kurtarmasını bekleyen kız. Malcolm, kızın odası ateşe verilmeden önce kendisini ne kadar beklediğini merak etmişti. Beş dakika? On dakika? Ne kadar süre boyunca penceresinden ufku gözleyip Kara Kurt'a dair bir işaret aramıştı? Bir saat mi? Hayır, hayır, bir saat olamazdı. Düşman, babasını öldürmüş, ardından da Ariella kendisine boyun eğinceye

kadar klandaki herkesi birer birer öldüreceğini söylemişti. Bu kız, intihar etmek için bir saat beklemiş olamazdı.

Ölümünün yalnızca kendi canına mâl olacağını umarak acele etmiş olmalıydı.

Malcolm, suçluluk duygusuna kapılmıştı. Uzun süredir bu duyguyla baş ediyordu. Hiçbir şeyin onu başarısızlıklarından daha çok üzeceğine inanmıyordu. Fakat klanı için kendisini ateşe veren bu güzel kıza baktığı zaman kendinden o kadar nefret etti ki bu nefret konuşma yeteneğini bile alıp götürmüştü sanki. Daha da kötüsü o hain saldırıyı önlemek için yapabileceği hiçbir şey olmamasıydı. Tekliflerini kabul edip saldırıdan önce gelse bile MacKendrick Klanı onun bu haline yalnızca gülüp onu geri gönderirlerdi.

Tıpkı bugün yapmaya çalıştıkları gibi.

Herkes Malcolm'a bakıyor, onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Malcolm'un kendileri için yapacağı bir şey olmadığına inanmadıkları belliydi. Onlar, güçlü bir savaşçı ve ordusunu hayal etmişlerdi fakat sonunda karşılaştıkları şey bir ordu değil yalnızca kendisiydi. Malcolm, bu şairler ve jonglörler ordusunu bir savaşçı ordusuna dönüştüremeyeceğini biliyordu. Ama en azından onları güçlendirebilirdi. Bir daha hiç kimse bu klana kolay kolay saldıramazdı. MacKendrick ve kızına en azından bunu borçluydu.

"Haydi," dedi belindeki ve bacağındaki ağrıyı önemsemeden kapıya yanaşırken. "Dışarısını da gezmek istiyorum."

Fenerlerinden, orada bulunanları aydınlatan, puslu, sarı bir ışık yayılıyordu. O gece tüm klan akşam yemeğini büyük salonda yiyip, Kara Kurt ve ordusu için hazırlanan yiyecek ve içecekleri paylaşmaya davet edilmişti. Erkekler de kadınlar da en güzel kıyafetlerini giymişlerdi ve Ariella'nın kendilerine getirdiği savaşçı, beklentilerini tam olarak karşılamasa da genel olarak mutluydular. Sanki uzun süredir böylesi bir kutlamaya ihtiyaçları varmış ve bu bekledikleri o büyük an olmasa da fırsattan istifade etmek ister gibiydiler. Üst katta müzisyenler gayda ve arp çalıyor, cambazlar, sihirbazlar ve dansçılar salonun ortasında hünerlerini sergiliyorlardı. MacFane, bir onur konuğuna yakışır bir şekilde lider koltuğunda oturuyordu. Yanında Gavin ve konsey üyeleri, Niall, Alpin ve

Rob da vardı. MacFane salona girmeden önce Ariella bu oturma düzenini büyük bir hiddetle eleştirmişti. Malcolm'u öylece babasının yeni yapılan koltuğunda, sanki buna hakkı varmış gibi otururken görmek içini acıtıyordu. Bu gece onun yakınında oturmaya niyeti yoktu. Bu yüzden başka bir masaya geçmek için müsaade istedi. Alpin bunu reddederek ona hiçbir seçenek bırakmamıştı.

"Sen hiç banyo yapmaz mısın?" diye sordu MacFane, Ariella masaya geldiğinde.

"Hoşuna gitmediyse başka bir yere oturabilirsin," diye ters bir karşılık verdi Ariella.

Angus, Dugald ve Gordon başlarını kaldırarak büyük bir şaşkınlıkla Ariella'ya baktılar. Daha önce onu hiç bu şekilde kaba bir tavırla konuşurken görmemişlerdi.

"Rob uzun süredir suya sabuna yabancıdır," dedi Alpin neşeli bir ses tonuyla. "Zamanla bu isteksizliğini aşacağına inanıyoruz."

Ariella asık bir suratla, başını yemeğine doğru eğdi. MacFane yüzünden bu haldeydi. Vücudunun en ufak bir bölgesini bile temizlese MacFane'in erkek olduğunu anlayabilirdi. Bir yabancının yangından kurtulduğunu bilmesini istemiyordu. Dış görünüşü umurunda bile değildi. Ama buna rağmen, tertemiz giyinmiş insanların içinde kendisini ortama uygun değilmiş gibi hissediyordu.

MacFane beraberinde bir kâğıt, kuş tüyünden bir kalem ve mürekkep getirmişti. Yemek boyunca hiç kimseye aldırış etmeden sürekli not alıyordu. Angus, Dugald ve Gordon bir onur konuğuna yakışmayan bu hareket karşısında adeta şaşkına dönmüşlerdi. Birçok kez Malcolm'u konuşturup sohbete katmaya çalıştılar ama her defasında kısa cevaplarla geçiştirildikleri için sonunda pes ettiler. Malcolm'un aksine Gavin, Malcolm'la olan maceralarını anlatarak orada bulunanları eğlendirmeye kararlıydı. Anlattığı her öykü diğerinden daha çok beğeni topluyordu. Ariella, sinirli bir şekilde anlatılanların kaç tanesinin doğru olduğunu merak etmeye başlamıştı. Gavin hikâyelerini anlatırken, Malcolm birkaç defa başını kaldırıp çatık kaşlarıyla kızdığını belli etmeye çalıştı ama Gavin arkadaşına aldırmadan pervasızca anlatmaya devam ediyordu.

Yemek bitmeden, Malcolm kalemini bıraktı ve masadan kalktı. O an, odayı derin bir sessizlik kapladı.

“Yarından itibaren kaleyi savunma eğitimlerine başlayacağız,” dedi. “Erkekler iki gruba ayrılacak. Böylece bir kısmınız çalışırken diğerleri de eğitim görecek. Bir günde dört eğitim olacak ve herkes bunlardan en az birisine katılacak.”

“Peki ya kadınlar?” diye sordu Rob.

Malcolm şaşırmış bir şekilde Rob’a baktı. “Ne olmuş kadınlara?”

“Onlar ne olacak? Kadınlar da eğitilmeli. Onlar da saldırıya uğradıklarında kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeliler,” diye cevap verdi Rob.

“Tabii ki de hayır,” dedi Malcolm kesin bir ifadeyle. “Kadınların savaşa katılmasını istemiyorum.”

“Saldırıya uğrayan, erkeklerin evi olduğu kadar bizim de evimiz,” diye çıkıştı Helen. “Biz de onlara yardım edebilmeliyiz.”

“Saçmalıyorsun sevgili karıcığım,” dedi Gordon. “Bir kadın bir erkekle nasıl savaşır? Bırak da MacFane sözünü bitirsin.”

“Saçmalık değil,” diye atıldı Rob. “Eve dönerken MacFane her gün bana savaş eğitimi verdi. Ben ufak tefek olduğum için çok fazla güç gerektirmeyen yöntemleri öğretti.”

“Güçlü ve öfkeli genç bir çocuğa savaş eğitimi vermekle narin bir bayana bu eğitimi vermek birbirinden tamamen farklı şeylerdir,” dedi Malcolm. “Bir kadının sana öğrettiğim şekilde bir erkekle savaşmasını asla bekleyemem. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Evet, şimdi, yarından itibaren erkekleri iki gruba ayıracağız ve…”

“Rob böyle bir şeyi başardıysa ben de başarabilirim,” dedi Elizabeth ayağa kalkıp kendini göstererek.

“Elizabeth MacKendrick, sana sandalyene oturmanı ve bu kadar insanın içinde beni rezil etmeyi kesmeni emrediyorum!” diye bağırdı Gordon.

“Hayır, baba,” diye cevap verdi Elizabeth başını sallayarak. “Bana inandığım şeyler uğuruna mücadele etmeyi öğretmiştin. Ben de tekrar

saldırıya uğrarsak insanlarımıza yardımcı olmam gerektiğine inanıyorum.”

“Ve ben de,” dedi kızıl saçlı, sevimli bir kız sandalyesinden kalkarak.

“Otur yerine, Meagan!” diye emretti kızıl saçlı bir baba, şaşkına dönmüş ses tonuyla. Kız bu sözler karşısında donup kalmıştı ama yine de ayakta durmaya devam etti.

“Ben de,” dedi başka bir kadın daha.

“Ben de.”

“Ben de.

Saçları ağarmış, yüzleri kırışmış olan kadınlar bile kalkıp seslerini duyurmaya başlayınca Malcolm şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kadınların savaşmaya bu kadar istekli olduklarını bilmiyordu. Belki de bu öneriyi reddetmek için acele ediyorumdur, diye düşündü içinden. MacKendrick Klanı’ndaki erkek sayısı yüz elliden azdı ve üstelik bu sayının içinde Angus ve Dugald gibi kılıç taşıyamayacak kadar yaşlı olanlar da vardı. Küçük bir ordunun bile saldırısına uğrasalar, mağlup edilebilirlerdi. Bu sayıya kadınları da ekleyerek bir saldırı durumunda dengeleri eşitleyerek, durumu lehlerine çevirebilirlerdi.

“Bana öğrettiğin her şeyi onlara öğretmek zorunda değilsin,” dedi Rob. “Ama onların da bir şekilde kendilerini savunmayı öğrenme hakları var. Ve kadınlar da erkekler kadar iyi birer okçu olabilecekleri için ok ve yay kullanımı konusunda bilgilenmeye ihtiyaçları var. Bu, olası bir saldırı anında, kılıçlarıyla savaşacak erkek sayısını da artırır hem.”

Malcolm, isteksiz bir şekilde çocuğun dediklerini düşündü. Kadınların savaşa katılması fikri ona pek cazip gelmemişti. Ama Malcolm saldırı sırasında bu klana yapılan işkenceleri biliyordu. Onları öylece bırakıp gittiği gün, kendi klanının kadınları kendilerini savunmayı dahi bilmiyorlardı.

Rob’un haklı olduğuna karar verdi. Bu kadınların da kendilerini savunmayı öğrenmeye hakları vardı.

“Tamam, öyleyse,” dedi. “Savunma eğitimi almak isteyen, on beş yaşın üzerindeki her kadın Gavin’in vereceği savunma derslerine katılabilir. Şimdi memnun oldun mu?” dedi Elizabeth’e bakarak.

Elizabeth’in yanakları al al olmuştu. “Evet,” dedi utangaç bir şekilde. Başını eğdi ve sandalyesine oturdu. Tavırlarındaki değişiklik Malcolm’u şaşırtmıştı.

“Bir kısmınız eğitim görürken, diğerleri kaleyi güçlendirmek için çalışacak,” dedi Malcolm elindeki notlara bakarak. “Öncelikle korkuluk duvarının iki buçuk metreye yükseltilmesi gerekiyor.”

“Ama bu, manzarayı kapatır!” diye bağırdı Dugald.

“İki buçuk metre,” diye tekrar etti Malcolm kesin bir tavırla. '‘Her bir metresinde doğru düzgün mazgal ve mazgal siperi kullanmalısınız. Bu, okçuların kendilerini savunmalarına olanak sağlayacaktır. Yağlanmış bir zincirle açılıp kapanan, demirden, yeni bir kale kapısı yapılmalı. Zincir çekildiğinde her yana döşenmiş iki demir parmaklıkla emniyeti sağlayan bir kapı olmalı. Ayrıca, kale kapısının önüne de meşe ağacından yapılmış, yine iki demir parmaklıkla korunan, sağlam bir kapı yapılmalı.”

“Bu boşa zaman ve malzeme kaybı olur,” dedi Niall küçümser bir ses tonuyla. “Demir bir kapı yaparsak meşe ağacından yapılmış bir kapıya ihtiyacımız kalmayacaktır.”

“Hiçbir kapı geçilmez değildir,” dedi Malcolm, genç adamın ses tonundaki aşağılamayı görmezden gelmeye çalışarak. “Ama düşmanı kapıda oyalarsan, onlar içeri girene kadar okunu, taşları, kafalarına dökmek için kaynar su ve kızgın yağı hazırlayabilirsin.”

“Kaynar su mu dedi?” diye sordu Angus, duymamış gibi elini kulağına götürürken.

“Her bölümdeki pencerelerden en az dördüne küçük delikler açacaksınız ki okçular rahat atış yapabilsin. Ayrıca her pencerenin altında genişçe bir yer açılacak ve odalardan birisi ok depolamak için iki kişinin kullanacağı şekilde yapılacak,” diye devam etti.

“Kaledeki çoğu oda yatak odası olarak kullanılıyor. Senin bahsettiğin gibi kullanılacak öyle büyük bir oda yok ki,” diye karşı çıktı Dugald.

“Kale, savunma amaçlı olmalı, yatma amaçlı değil. Burada huzurla yaşamaya devam etmek istiyorsan daha küçük bir odada uyumaya alışman lazım,” diye cevap verdi Malcolm.

Dugald büyük bir şaşkınlıkla Angus'a bakarak "Odalarımızı silah deposu haline getirecek," dedi.

"Perde duvarınızın tabanı yere dikey vaziyette. Bu da bir kuşatma sırasında düşmanın kolayca bir çukur açıp orada saklanabileceğini gösterir," diye devam etti Malcolm. "Tabanı da yükseltmeniz lazım ki bu da en az bir metre yükseklik sağlasın. Bu da kazmacıları duvardan uzakta tutarak mazgallar üzerinden onlara fırlatacağınız taşlara maruz kalmalarını sağlayacaktır."

"Ne dediğini duydunuz mu?" dedi yan masalardan birinde bulunan gür bıyıklı bir adam. "Bizden insanları bir böcek gibi taşla ezmemizi istiyor."

"Kalenizin güçlenmesi için başka planlarım da var ama şimdilik onları erteleyebilirim," diyerek sözünü bitirdi Malcolm elindeki kâğıtları katlarken. "Şimdilik kapıya, perde duvara ve kulelere yoğunlaşmanız lazım. Bu işlerde çalışmayanlar da ya savunma eğitimi alacak, ya da silah üretimine katkıda bulunacak. Çok sayıda ok, yay, kılıç, balta, kama, mızrak ve kalkana ihtiyacınız var. Ayrıca saldırı esnasında kullanmak üzere yiyecek bir şeyler de stoklamalısınız. Çoğu klan halkı her şeye karşı direnir ama açlığa asla."

Klandakiler Malcolm'a boş gözlerle bakıyorlardı, şaşkına dönmüşlerdi.

"Sabah gün doğar doğmaz avluda toplanın. Sizi gruplara ayırmam gerekiyor. Sahip olduğunuz tüm silahları da beraberinizde getirin. O zamana kadar biraz uyumanızı tavsiye ederim çünkü yarın uzun bir gün olacak," dedi Malcolm kendisini dinleyen kalabalığa.

Eğildi ve Gavin'e şarap istediğini fısıldadı. Ardından merdivenlere doğru yürümeye başladı. Salonda konuşma yaparken sergilediği güç ve güven duygusu içinde çıkmak istiyordu. Ama bacağındaki ağrı, topallamasını kontrol etmeyi güçleştiriyordu. Tüm bakışların üzerinde olduğunun farkındaydı. Halkın sessiz olma sebebinin kendisini aşağılamak için mi yoksa ona acıdıkları için mi olduğunu merak ederek büyük bir ağırbaşlılıkla salonu terk etti.

Ariella meşe ağacından yapılan büyük kapıyı vurduğu sırada MacFane'in odasının karşısındaki koridor boştu.

"Gir."

Kapı açılırken MacFane oturduğu koltuktan öyle bir manevrayla kalktı ki Ariella böyle bir harekete daha önce tanık olmamıştı. Gelenin Rob olduğunu görünce homurdandı ve yerine oturdu. Masada bulunan şişeyi aldı ve gömleğine dökülen şaraptan bihaber, tepesine dikti. İlgisiz bakışlarla Rob'a baktı; artık göz kapakları yorgun ve ağırdı. O, eskiden, klanın başında dimdik duran ve kalesini güçlendirmek için her şeyi yapan bir savaşçıydı. Şu anda ise zavallı bir alkol bağımlısı haline gelmişti. Ariella kısa süre önceki o göz yanılmasına kandığı için kendisine kızıyordu. Salonda topalladıktan sonra artık kim inanırdı ki ona?

"Ne istiyorsun yine?" diye sordu Malcolm.

Ariella kollarını göğsünde birleştirdi ve gelişigüzel bir şekilde kapıya yaslandı. "Burada olduğun müddetçe çok fazla alkol almamaya özen göstermelisin, MacFane. Klandan bir kişi seni içerken görürse sana saygı duymazlar."

Malcolm omuz silkti. "Bana şu an da saygı duymuyorlar ki zaten," dedi.

"Seni geçmişindeki hikâyelerinle değerlendiriyorlar," dedi Ariella, Malcolm'un yatağının arkasındaki duvarda asılı olan kilime bakarken. Bu duvar kilimi, Kara Kurt ve ordusunun, bir köye vahşice saldıran Munro'lu savaşçılarla çatışmasını gösteriyordu. Akşam yemeğinde Gavin, bu resmin hikâyesini insanların bunu zaten çok iyi bildiğini bilmeden anlatmıştı. Ariella'nın bakışları, sandalyesinde oturmuş kendisine acıyan bu sarhoşa takılmıştı. "Onlardan saygı bekliyorsan, onlara bunu hak ettiğini göstermelisin."

Malcolm şarabından bir yudum daha aldıktan sonra masanın üzerinde yanmakta olan mumun alevlerine baktı. "Bana saygı duyup duymadıkları umurumda bile değil," diye cevap verdi.

"Ama sana saygı duymayan adamları nasıl eğiteceksin?"

Malcolm inanamayan gözlerle Ariella'ya baktı. "Gerçekten bu müzisyenler, jonglörler ve şairler topluluğundan gerçek savaşçılar çıkacağını mı sanıyorsun?" dedi ve gürültülü bir kahkaha patlattı. "Halkın gerçekten çocuk gibi. Saldırgan bir orduya karşı savaşmanın ne demek olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Kendilerini savunmak için bir şeyler yaparlarsa manzaranın kapanacağından, bir odayı cephaneler için

ayırmaktan ve düşmanlarına atacakları taşın ona fazlaca zarar vereceğinden endişe duyuyorlar," dedi ve tekrar sandalyesine yaslandı. Şarap şişesini kucağında döndürüp duruyordu. "Oldu olacak, bir daha saldırıya uğradığınızda hemen teslim olun. En azından o şekilde kimsenin canı yanmaz," dedi.

Ariella, Malcolm'un önüne geçti, ellerini yumruk yapmıştı. "Yanılıyorsun MacFane, müzik veya birtakım el sanatlarında başarılı olmamız savaş tekniklerini uygulayamayacağımız anlamına gelmez. Ayrıca büyüleyici gökyüzüne ya da başka bir insana merhamet duymamız bizi güçsüzleştirmez. Aksine güçlendirir. Ama sen saplantılı bir adam olduğun için bunu anlamanı beklemiyorum."

Bu aşağılama, Malcolm'un ağırlaşmış gözlerini açmasına sebep oldu. Rob'un kül rengi gözleri on üç yaşında bir çocuktan beklenmeyecek derecede öfke saçıyordu.

"Sen bize kendimizi savunmayı öğretmek için buradasın ve biliyorsun ki bunun karşılığını alacaksın," diye devam etti Rob öfkeyle. "Herkese sabahın ilk ışığında avluya toplanmasını söylediğin için sen de biraz uyusan fena olmaz hani. Sabah gelip seni uyandıracağım."

"Ben kendi kendime uyanırım."

"Şafak vakti uyanamazsın."

Malcolm daha fazla konuşamadan kapı hızla kapandı. Zihni alkolden dolayı bulanıktı. O terbiyesiz çocuğa aldırış etmeden bir kadeh şarap daha aldı. Gözleri yatağının arkasındaki duvar kilimine takıldı. Bu kilimde, Kara Kurt elli kişilik bir orduya sadece on kişiyle karşı koyuyordu. Hayret dolu bakışlarla gerçekten daha önce hiç böyle bir başarı elde edip etmediğini merak ederek kilime baktı. Ama hatırlayamadı. Hatırlayamamanın verdiği üzüntüyle mumları söndürdü ve kilim de artık karanlıkta görünmez oldu.

Sonra yatağa girdi ve şarabını bitirdi. Kendisiyle ilgili tüm hikâyelerin bu kadar abartılıp abartılmadığını merak etti. Onlar artık gerçek değildi.

Dördüncü Bölüm

Ariella koyu renkli kapıyı birkaç kere vurdu. Sonunda sürgüyü çekti ve kapıyı açtı, gerekirse MacFane'i yatağından sürükleye sürükleye götürmeye hazırdı.

MacFane odada değildi.

Ariella kaşlarını çatarak koridor boyunca gezindi. Geçtiği her kapının ardından esneme ve su sesleri duyuluyordu. Alt katta dışarı çıkmak için acele ederken bir yandan da birer parça ekmek yemeye çalışan Duncan ve Andrew'u gördü. Sabahın o sisli vaktinde halkın geri kalanının esneyerek ve kıyafetlerini düzelterek MacFane'in gelmesini beklediği yere doğru onları takip etti.

Malcolm, siyah atının üzerine oturmuş, MacKendrickler'in toplanmasını izliyordu. Bir kez daha, düzgün bir biçimde sardığı tartanını, deri yeleğini ve önceki gün dökülen şarabın izlerini artık taşımayan safran rengi gömleğini giymişti. Keskin yüzü yeni tıraş edilmiş, koyu renk saçları taranmıştı. Uykusunu almış, ayık bir duruşu vardı. Sabahın erken saatlerinde toplanmaya alışkın olmayan, geceden kalmış bütün herkesten daha zinde görünüyordu. Ariella büyük bir şaşkınlıkla onu inceledi. Dün gece aldığı onca alkolden sonra nasıl bu kadar erken kalkıp hazırlandığına hayret etmişti doğrusu. Eve dönüş yolculukları boyunca MacFane hep en geç uyanan kişi olmuştu. Gavin ona doğru ilerlerken cevabını birdenbire buldu. Arkadaşı onu erkenden uyandırmış, böylece Kara Kurt, klan halkının önünde daha fazla rezil olmamıştı.

"Yakışıklı adam değil mi?" diye sordu Elizabeth, Ariella'ya.

"Bu kadar kaba görünümlü birisini beğeneceğini hiç düşünmezdim," diye cevap verdi Ariella şaşkınlık içinde.

"Aslında ben onu kaba bulmuyorum," dedi Elizabeth hayal kuran gözlerle. "Bence çok kibar ve asil bir duruşu var, özellikle de gülümsediği zaman."

Ariella şaşkın gözlerle Malcolm'a bakmaya devam etti. Malcolm son derece sakin görünüyordu. Ama sakin haliyle bile ifadesi sertti. Bu, hayattan hiç zevk almayan bir adamın ifadesiydi ve hiçbir kibarlık da taşımıyordu. "Onu gülerken gördün mü ki?" diye sordu sonunda.

“Tabii ki de,” dedi Elizabeth. İlk tanıştığımız zaman gülümsemişti ve o an kalbim neredeyse duracaktı. Yine dün geceki yemekte de sürekli güldü ve ben her defasında nefesimin kesildiğini hissettim.” Elini boynuna götürdü ve iç çekti.

“Sen hayal görüyorsun, Elizabeth,” dedi Ariella başını sallayarak. Ben bu adamla üç gün boyunca seyahat ettim ve sana MacFane’in asla gülmediğine yemin edebilirim.

Elizabeth bir kahkaha patlattı. “Ben MacFane’den bahsetmiyorum ki. Onun hiç gülmediğine ben de eminim. Özellikle de o korkunç yaralar vücudunu mahvettiğinden beri eminim hiç gülümsemiyordur. Ben onun savaşçısı Gavin’den bahsediyorum.”

Malcolm’dan bu şekilde bahsedilince Ariella bir an için rahatsız oldu ama bu hissi hemen bastırdı. Bir yandan da kendisi de aynı şeyi defalarca düşünmesine rağmen bu konunun neden onu rahatsız ettiğini merak ediyordu. Dikkatini, insanlar avluda toplanırlarken MacFane’le konuşmakta olan Gavin’e vermeye çalıştı. Ona bakmanın daha keyif verici olabileceğini düşündü o an. Gavin’in düzgün, pürüzsüz hatları, inci gibi dişleri ve kimi yerlerine ak düşmüş gür, siyah saçları vardı. Gavin’de çekici olmayan hiçbir şey yoktu. Üstelik sürekli gülümsüyordu da. Ama böyle düşünmek doğru muydu?

“O sana göre çok büyük, Elizabeth. Eminim kırkın üzerindedir. Sen daha yirmi iki yaşındasın. Ayrıca MacFane’in burada işi bittiği zaman o da onunla birlikte gidecek. Bu yüzden bence kalbini kontrol etmelisin.” ,

“Kalbimi zaten uzun süredir kontrol ediyorum. Ve hiçbir MacKendrick de onun böyle çarpmasını sağlayamadı,” dedi Elizabeth, yüzünde beliren gülümsemeyle Gavin’i izlemeye devam ederken.

Ariella bir süre sevimli arkadaşını düşündü. MacKendrick Klanı kendi kabuğuna çekildiği için klandaki kadın ve erkekler eşlerini klan içinden seçiyorlardı. Ariella da küçükken, oynadığı çocuklardan hangisinin ileride eşi olacağını merak ederdi. Ama annesi bir erkek çocuk dünyaya getiremeden ölünce Ariella eş seçiminde klanına karşı büyük bir sorumluluk taşıdığını anlamıştı. Küçükken sesiz, sakin ve dediğim dedik bir çocuk olan Niall büyüdükçe uzun boylu, yakışıklı ve ciddi bir genç olmaya başlamıştı ve Ariella, Niall’ın kendisine büyük bir hayranlık duyduğunu da

biliyordu. Ariella, Niall’ın hissettiklerinin arkadaşlıktan çok öteye gitmeye başladığını fark ettiği anda Alpin’e giderek Niall’ın yeni lider olup olamayacağını sormuş, Alpin de ona yeni liderin klan halkından birisi olmayacağını söylemişti. O zamandan beri Ariella ve Niall iyi arkadaş olarak kaldılar ve başka hiçbir kadın Niall’ın kalbini çalamadı. Ariella evlenerek klana yeni bir lider getirmesinin görevi olduğunu biliyordu ama aynı zamanda Niall’ın bu konuda hiç de istekli olmadığının da farkındaydı. Ariella, Roderic’i ormanda yaralı halde bulup kaleye getirdiği gün Niall, Ariella’nın Roderic’e karşı olan hislerini fark etmişti. Niall, Roderic’le tanıştıktan sonra Ariella’yı bir kenara çekip bu yakışıklı yabancıya güvenilmemesi gerektiğini söylemişti.

Ariella da aptal gibi Niall’ın kıskançlığa kapıldığı için öyle söylediğini düşünmüştü.

“Erkekler avlunun batısında, kadınlar doğusunda toplansın,” dedi Malcolm.

Uykulu gözlerle yavaş yavaş toplanmaya başladı halk. Sabahın bu kör vaktinde ayaklanmaya alışkın değillerdi.

Tıpkı bir zamanlar Malcolm’un da olduğu gibi.

“Şimdi hem kadınlar hem erkekler kendi aranızda dörderli gruplara ayrılın. Erkeklerden ilk üç grup yeni kapıları, korkuluk duvarlarını inşa etmekten ve silah üretiminden sorumlular. Kadınlardan ilk üç grup da yiyecek depolayıp, ok ve yay hazırlayacak, günlük yemek yapımı da dâhil olmak üzere ev işlerini yapacak ve çocuklarla ilgilenecekler. Geri kalanınız da ilk eğitim için burada kalacak.”

İçlerinden birisi bu söylediklerine itiraz etmek istese bile, tartışarak zaman harcamak istemiyorlardı. Buna rağmen Malcolm’un emirlerini yerine getirmek için dağıldıklarında hepsinin suratları asıktı.

“Yanında ok ve yay getirenler onları kadınlara versin. Kadınlar bugün perde duvarın arkasında Gavin’le birlikte okçuluk öğrenmeye başlayacaklar,” dedi.

Kadınlar, yeni silahlarını kuşandıktan sonra kapıdan tek sıra halinde çıkmaya başladılar. Rob da ok ve yayını omzuna atıp onların peşinden gitti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?” dedi Malcolm, Rob’a.

“Gavin’e yardımcı olacağım.”

“Gavin kadınları tek başına eğitebilecek kadar yeteneklidir. Sen erkeklerle çalışacaksın.”

“O bizimle çalışamaz,” diye itiraz etti Niall. Öfkeden deliye dönmüştü. “O daha çocuk.”

“Erkeklerle çalışacak,” dedi Malcolm kesin bir tavırla.

Rob, bir anlık endişeden sonra erkeklere katıldı.

“Evet, şimdi!” diye söze başladı Malcolm. “İlk yapmak istediğim şey…”

“Başlamayın, bekleyin,” diye bağırdı Angus elinde eski bir kılıçla. “Biz de geliyoruz.”

Dugald oflaya puflaya Angus’un peşinden geliyordu. Elindeki paslanmış kılıcı Angus’tan biraz daha iyi taşıyordu. Sonunda görkemli bir zümrüt rengi elbise giyinmiş olan Alpin göründü. Elinde asasından başka bir şey yoktu. Angus ve Dugald erkeklerin önünde yerlerini aldıktan sonra kendi aralarında kimin daha ağır bir kılıç taşıdığı üzerine münakaşa etmeye başladılar. Alpin neşeli bir şekilde Malcolm’a selam verdikten sonra kenara geçerek onları izlemeye koyuldu.

Malcolm şaşkın gözlerle beyaz saçlı bu iki yaşlı adama baktı “Siz orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Angus ve Dugald ona şaşkınlıkla baktılar.

“Biz de savunma eğitimi almaya geldik, evlat,” dedi Angus, cevap apaçık ortadaymış gibi.

“Savaşçı olmak için,” diye ekledi Dugald. Malcolm başka bir şey düşünmesin diye.

Angus solgun, kahverengi benekli kollarıyla eski kılıcını güçlükle kaldırıp Malcolm’a gösterdi. “Babamın kılıcını aldım,” dedi gururla. “'Neredeyse yüz yaşından fazla ve hiç kullanılmadı.”

“Benimkisi daha ağır,” dedi Dugald. İnleyerek kılıcı kaldırmaya çalıştı, titreyen sırtıyla. Kılıcı belinden yukarı kaldıramadığı için elinden bıraktı ve yere düşürdü. “Altmış yıl önce çok daha iyi kılıçlar yapılıyordu.”

“Senin kılıç kullanmak için sebebin olmadığından bunu bilmezsin,” diye karşılık verdi Angus.

“Ama şimdi onu kullanmak için geçerli bir sebebim var ve en aptal insan bile bunun seninkinden daha ağır bir kılıç olduğunu anlar,” diye cevap verdi Dugald ters bir şekilde. “İstersen MacFane’e sor.”

İki adam da sorunu çözmesi için Malcolm’a baktılar.

Malcolm onlara şaşkınlıkla baktı. İkisi de Malcolm’a diğerleriyle eğitim alma konusunda ne kadar ciddi olduklarını göstermek için kesin bir ifadeyle baktılar.

“Eğitim alma isteğiniz beni çok memnun etti,” diye tatlı bir dille söze başladı Malcolm, onların kalbini kırmadan bu konuyu halletmek için. “Bu, kilosundan, boyundan ve korkularından dolayı eğitim almak istemeyen herkese örnek olacak bir davranış,” diye devam etti. Yaş konusuna değinmemeye özen gösteriyordu. “Ama eğer sizler diğerlerini eğitmem konusunda bana yardımcı olursanız bu beni daha çok onurlandırır. Eminim ki hepimiz sizin engin bilgi ve tecrübelerinizden birçok şey öğrenebiliriz.”

Angus’un yüzünü bir sevinç ifadesi kapladı. “Tabii ki evlat,” dedi. Sonra Dugald’a dönerek “Üzgünüm Dugald, ama Kara Kurt’un bana ihtiyacı var,” diyerek öne atıldı. Sevinçten babasının kılıcını bile arkasında unutmuştu.

“Ben de Kara Kurt’a en az senin kadar yardımcı olabilirim,” dedi Dugald kılıcını kendisine baston yaparak ileri doğru yürürken.

“Hadi gel meydanda duralım ki onları daha iyi görebilelim,” diye önerdi Angus.

“Uzun süre ayakta durunca ayaklarımı şişiriyor,” dedi Dugald.

“Birisi onlara sandalye getirsin,” dedi Malcolm sakin kalmaya çalışarak.

Hemen üç tane sandalye getirildi. Angus, Dugald ve Alpin sandalyeye oturduklarında Malcolm da dikkatini önünde duran savaşçı adaylarına verdi.

Akla gelebilecek her kilo ve boydan 12-60 yaş arası insanlardı bunlar. MacKendrickler, kendilerine söylendiği gibi kılıçlarını bulmak için bütün

dolap ve sandıkları iyice araştırdılar. Sonuç pek iç açıcı değildi: Muhtemelen büyük büyük babalarının kullandığı paslanmış, delik deşik olmuş kılıçlar, ot kesmekten körelmiş baltalar, hayvanların derisini yüzmede ve mobilya yapımında kullanılan körelmiş, uçları kararmış kamalar... Bazı çalışkan erkekler, kullanılmayan, parlak kumaş örnekleri ve ince dalları bir araya getirerek renkli kalkanlar yaptılar. Diğerleri kafalarına türlü türlü kovalar, leğenler geçirerek kafalarını ve gözlerini bu şekilde korudular. Sonunda bir araya geldiklerinde hepsi çok komik görünüyorlardı. Malcolm da gülmemek için bakışlarını yere indirmiş, gülümsemesini öksürüğüyle gizliyordu.

“Başlangıçta herhangi bir silah veya zırh kullanmayacağız,” diye bildirdi. Bunun iyi bir yol olacağını düşünüyordu. “İkili gruplara ayrılın ve arada onar adım mesafe olacak şekilde karşılıklı olarak dizilin.”

Onu dinleyenler bu sözler karşısında hayal kırıklığına uğradılar ve homurdanmaya başladılar. Kılıçlarla çalışmaya hazır olduklarını düşünüyorlardı. Malcolm heveslerinden cesaret mi almalıydı yoksa acemiliklerinden korkmalı mıydı bilmiyordu.

“Ben emir verdiğimde saldırıya geçmenizi ve rakiplerinizi yere sermenizi istiyorum,” dedi ve sustu. Hazır olduklarına emin olduğunda “Saldır!” diye emretti.

Karşılıklı iki grup oluşturmuş olan MacKendrickler birbirlerine saldırmaya başladılar.

Devam eden çarpışmada çoğu birbirinin üzerine atladı ve diğerini yere serdi. Bazıları da yere düştü ve büyük bir öfkeyle rakibinin ayak bileğini kavrayarak onu da yere serdi.

Bu da çamurun içinde yatıp yuvarlanmalarına ve birbirleriyle çekişmelerine neden oldu. Adamlardan birisi nefesi kesildiğini söyleyince oradan uzaklaştırıldı. Bir başkası da düşme esnasında omzunu incittiğini söyledi ve etrafına biriken meraklı topluluktaki herkes omzunu ovabileceğini söyledi.

“Bu şekilde nasıl savunma öğrenecekler bilemiyorum, evlat,” dedi Angus. “Bırak kılıçlarını kuşansınlar da öyle çalışsınlar.”

“Sen bu işe karışma lütfen,” dedi Malcolm.

“Anlamadım?” dedi Dugald elini kulağına götürerek.

“Kılıçlarla çalışmak için henüz erken demiştim,” dedi Malcolm bakışlarını itişip kakışmakta ve kıyafetlerinin tozunu silkelemekte olan adamlarına çevirirken.

“Ayrılın ve tekrar deneyin ve karşınızdakinin düşmanınız olduğunu unutmayın. Saldırıya geçtiğinizde kazanmak için kararlı olun,” dedi Malcolm.

İki taraf, bu sefer daha sinirli bir şekilde tekrar birbirlerine saldırmaya başladı. Sonuç etkileyiciydi. Bir düzineden fazla adam inleyerek yere serildi. Çarpıştıkları eşleri de özürler dileyerek canlarının çok acıyıp acımadığını soruyorlardı. İçlerinden birkaçı topallayarak oradan uzaklaştılar; ciddi bir sakatlıkları yoktu ama yine de devam etmeye gönüllü değillerdi. Diğerleri de yara berelerle uğraşmaya koyuldular ve hatta yırtık bir gömlekle.

“Bu çok kötü oldu,” dedi Dugald. “O, Kenneth’ın en güzel kıyafetiydi.”

“Glynis o gömleği eski haline getirecektir,” dedi Angus. “O, bu işte ustadır.”

“Tekrar deneyeceksiniz,” dedi Malcolm sabırlı kalmaya çalışarak. “Yalnız bu sefer…”

Duvarın dışından Malcolm’un konuşmasını yarıda kesen bir sürü ok geçti. Şaşkına dönen halk, oklar kendilerine doğru geldikçe koşarak oradan uzaklaşmaya çalıştılar. Maalesef Gordon hızlı koşamadı ve oklardan birisi sırtına isabet etti. Başka bir ok da Malcolm’un atının ayağını teğet geçerek hayvanın sendeleyip şahlanmasına sebep oldu.

“Neler oluyor burada?” diye haykırdı Malcolm eliyle atı Cain’i sakinleştirmeye çalışarak.

Ok akını sona erdi.

Bir süre sonra, kapının eşiğinden, utangaç bir ifadeye bürünmüş olan Gavin göründü.

“Olanlar için üzgünüm. Kadınlar okları çok alçaktan atıp hedefi şaşırıyorlardı. Ben de onlara atabildikleri en yüksek noktaya atmaya

çalışmalarını söyledim," dedi Gavin omuz silkip. "Onlar da attılar."

"Eh, olanlar için onları suçlayamazsın, evlat," dedi Angus.

Dugald, Angus'a katılarak başını salladı. "Tabii onlar da kendilerine söyleneni yaptılar."

"Demek ki kendilerine söyleneni oldukça iyi anlıyorlar," dedi Alpin sevinçle.

"Haklısın," dedi Angus coşkuyla. "Kadınların daha ilk derste bu kadar iyi atış yapacaklarını kim tahmin edebilirdi ki?"

Malcolm sustu ve ortalığın toparlanmasına yardım eden Gordon'u izledi. Toplamda dört kişi yaralanmıştı ve daha antrenmana başlayalı yalnızca on dakika olmuştu. Bu sayıya bakılırsa gün sonunda klanda sağlam kimse kalmayacaktı.

"Size, ona ihtiyacımız olmadığını söylemiştim," dedi Niall. "Bütün gün boyunca silah taşıyıp kolumuzu ağrıtmaktan başka ne yaptık ki?"

"Mesela ben kadınların ellerinin iğne ipliğe oktan daha yatkın olduğunu öğrendim," dedi Gordon acıyan sırtını tutarak.

"Eğitimin sonuna doğru daha iyiydik, baba," dedi Elizabeth savunmaya geçerek. "Oklar kalenin dışına çıkana kadar çalışacağız."

"Bizi böyle birbirimizle dövüştürürken bir yandan da kadınlardan oluşan bir okçu topluluğu hazırlıyor," diye devam etti Niall, gür sesi aşağılayıcıydı. "Şimdi herkesin bir yerleri ağrıyor, herkes sakat. Aranızda kendini yeni bir saldırıya karşılık vermeye hazır hisseden var mı?"

"Yatağımdan başka hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar yorgunum," diye homurdandı Ramsay.

"Kollarım bir bebeğinki kadar güçsüz. Şimdi şu kapıdan bir düşman girse kılıcımı bile kaldıramayabilirim," dedi Graham.

"Ağrıyan bir kol mu?" diye alay etti Hugh. "O da bir şey mi? Sen benim kalçamdaki yarayı görsen," dedi ve elbisesini sıyırmaya başladı. "Bahse girerim ki bu senin yarandan daha…"

"Sen o küçücük yaradan bahsediyorsun ama ben omzumu kestim. Tam bir kan gölü olmuştu," dedi Bryce elbisesini sıyırıp yarasını göstererek.

“Sen bir kesiğin lafını ediyorsun da benim kaburgalarım kırıldı. Hiç bağırırken duydunuz mu beni?” dedi Ramsay.

“Ben sana yardıma gelirken avaz avaz bağırıyordun ya,” dedi Graham. “Bir ara anneni getirmem gerektiğini sanmıştım.”

“Bu eğitim işi boşa zaman kaybı,” diye devam etti Niall tekrar dikkatlerini çekmeye çalışarak. “MacFane’in bizi savaşçı yapabileceğini sanıyorsak sadece kendimizi kandırıyoruz, buna emin olun.”

“Savaşmak bizim işimiz değil,” dedi Gordon sinirli bir şekilde. “Bu işi başka insanlara bırakmalıyız”

“Kesinlikle,” dedi Niall. “O zaman MacFane burada ne yapıyor? Onun yeni liderimiz olamayacağını anlamak için ona sadece bir kere bakmak bile yeterlidir.”

“Yeni lider o değil, değil mi Alpin?” diye sordu Bryce, olabilme ihtimalinden korkmuştu.

Bütün gözler liderin masasında oturmakta olan Alpin’e döndü. Alpin’in ağzından çıkacak cevap beklenirken ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Alpin oturduğu yerden kalktı ve sakin bir şekilde kendisini dinlemekte olan adamlara baktı. Kara gözleri keskin ve bilgili görünüyordu. “Şimdi size küçücük bir tohum göstersem ve bu narin bitkinin size yazın gölge olacağını, sonbaharda meyve vereceğini, evinizi döşemek için mobilya ve kışın da evinizi ısıtmak için onlarca odun sağlayacağını söylesem bana inanır mıydınız?” diye sordu.

Klan hayret içinde Alpin’e baktı; bu sözün altında yatanın ne olduğunu merak ediyorlardı.

Alpin memnuniyetle başını salladı ve yavaşça salonu terk etti; kırmızı cübbesi yerleri süpürüyordu.

Alpin gittikten sonra orada bulunanlar cevabını bilmedikleri bir sürü soruyla baş başa kalmışlardı.

“Alpin ne demek istedi?” diye sordu Angus.

“Tohumlarla ilgili bir şeyler söyledi,” diye cevap verdi Dugald afallamış bir şekilde.

“Sanırım geçen sene ektiğimizden daha çok tohum ekmemiz gerektiğini söyledi,” dedi Graham.

“Şimdi tohumlarla uğraşmanın zamanı değil,” dedi Angus. “Kara Kurt hakkında konuştuğumuzu sanıyordum.”

Dugald arkadaşına doğru eğildi ve yüksek sesle “Alpin artık eskisi gibi değil, biliyorsun. Yaşlanıyor. Yüz kırk yaşına girdiğinden beri onda birçok değişiklik fark ettim,” dedi

“Kara Kurt’un büyük ordusuyla gelmesi bekleniyordu,” dedi Niall halkın dikkatini tekrar toplamak için. “Ama o bir liderin olmaması gerektiği kadar bitkin, yorgun ve yalnız geldi. Onun yüzünden daha bugün defnettiğimiz zavallı Guy ve Marcus da dâhil olmak üzere birçok insanımız katledildi, liderimiz öldü.

Peki, neden biz hâlâ bu adamla zaman geçirerek onların kemiklerini sızlatıyoruz?”

“Ariella bile onun yeni liderimiz olamayacağının farkında, öyle olmasaydı kılıcı çoktan ona bahşetmişti bile,” dedi Agnes.

“O zaman neden onu getirdi ki?” diye sordu Helen.

Duncan oturduğu yerden kalktı ve ağırbaşlı bir şekilde halka baktı. “Onu getirdi çünkü onun bize bir şekilde faydalı olacağına inanıyor. Yaralı olmasına rağmen MacFane sizin sandığınız kadar güçsüz değil,” dedi.

“Duncan haklı,” dedi Andrew. “Eve dönüş sırasında biz…”

“Eğer yeni liderimiz o olmayacaksa, zamanımızı yeni bir lider bulmaya çalışmakla harcamalıyız, avluda aptal aptal hareketler yapmakla değil. Bizi savunabilecek güçlü bir ordusu olan bir lidere ihtiyacımız var. Ve eğer eğitim görmemiz gerekiyorsa, bizi eğitecek kişi vücudunun her tarafı yara bere içinde olan birisi olmamalı. Malcolm daha aksamadan salonun dışına kadar bile yürüyemiyor,” dedi Niall.

“O zaman sen de ona acıma.”

O an tüm bakışlar merdivenlerden inmekte olan Ariella’ya çevrildi. Ariella dikkatini Niall’a vermeden önce klana, bu yaptıklarını onaylamıyormuşçasına bir bakış attı.

“Görüyorum ki klanı kışkırtıp MacFane’i dışlamalarını istiyorsun Niall,” dedi Ariella sitemkâr bir şekilde. Ama dün de söylediğim gibi ben onu buraya lider olsun diye getirmedim. Ben, onu buraya kendimizi savunmamız konusunda bize yardımı dokunacağını düşündüğüm için getirdim.”

“Birbirimizi itip kakarak ve boşa kılıç sallayarak mı eğitileceğiz?” diye sordu Niall.

“Biz hiç onun koştuğunu, atladığını, zıpladığını ve kılıç salladığını görmedik. Bize daha kendisinin bile yapamadığı şeyleri yapmayı nasıl öğretecek ki?” diye söze girdi Ramsay.

“MacFane bir sürü büyük savaşa girdi ve bir tanesini bile kaybetmedi,” dedi Ariella cesur bir ses tonuyla. Söylediğinin doğru olup olmadığından emin değildi ama etraftaki şaşkın bakışları gördüğünde onların dikkatini çekmeyi başardığını anlamıştı. '‘Binlerce insan eğitti,” diye abarttı. “İskoçya’nın her yerinden onlarca çiftçiyi bile en kahraman savaşçılara dönüştürdü. Bu sebeple bizim de eğiticimiz olabilir,” dedi ve sustu. Söylediklerinin insanlara nüfuz etmesini bekliyordu.

“Evet, bir zamanlar muazzam güçlere sahip olan vücudu başarılı savaşlar sonunda yorgun düştü, güçsüzleşti. Ama onun bize faydalı olamayacağım aklınızdan bile geçirmeyin. Eve dönüş yolculuğumuz sırasında Andrew, Duncan ve ben sekiz acımasız hırsızın saldırısına uğradık. Tam öldürüleceğimiz anda MacFane karanlığın içinden atıyla birlikte çıkageldi. Biz daha kılıçlarımızı bile çekemeden o sekiz hırsızı da öldürerek bizi kurtardı,” dedi ve tekrar sustu; insanların, anlattıklarına inanması için onlara zaman tanıyordu.

“Yani, yara bere içinde kalmış, ağrıyan bedeni, sakat kol ve bacağına rağmen Kara Kurt hâlâ çok iyi bir savaşçı. Beş kişiyi aynı anda -kılıçlı ya da kılıçsız- çok kolay bir şekilde alt eder. Bu müthiş yeteneği sayesinde, yeni liderimizi buluncaya kadar bize kendimizi savunmayı öğreteceğinden hiç şüphem yok.”

Halk, Ariella’ya büyülenmiş gibi baktı. Ortalık sessizliğe bürünmüş ve şaşkınlıktan herkesin gözü fal taşı gibi açılmıştı. Ariella memnuniyetle başını salladı. Onları ikna edebildiğinin farkındaydı.

“Bana olan güveninizden gurur duyuyorum,” dedi.

Soluklandı ve arkasına döndü.

Malcolm, Ariella’nın arkasında duruyordu. Malcolm’un en ince çizgilerine kadar tüm yüz hatlarını sinir kaplamıştı ve gözleri de öfke saçıyordu. Ariella bu sinirin sebebinin kendisi mi yoksa klanı mı olduğunu çözememişti.

Malcolm bakışlarını Ariella’dan çekip diğerlerine yöneltti. “Eğitimlere akşam devam edeceğiz,” dedi sert bir ses tonuyla. “Biraz dinlenmenizi öneririm. Yarın yine zor bir gün olacak.”

Malcolm oradan uzaklaşmadan önce Ariella’ya anlamlı bir bakış fırlattı. Bu da konuşulanların çoğunu duyduğunu gösteriyordu.

“Kahretsin!”

Kapı daha da sert ve gürültülü bir şekilde vurulmaya devam ediyordu.

“Akşam için dinlenmem lazım. Derdin her neyse daha sonra gel,” dedi Malcolm.

Büyük kapı açıldı. Rob dikkatli bir şekilde koridordan Malcolm’a bakıyordu.

“Gavin bana kahvaltı için bir şeyler getirmişti,” dedi hiç dokunmadığı tepsiyi işaret ederek. Sonra tepside bulunan bardaktan bir yudum aldı ve belinin arkasına koyulmuş olan yastıklara yaslandı. Birden Rob’un taşıdığı tepside bir şişe fark etti ve “O şarap mı? diye sordu.

“Hayır, su,” dedi Rob, şişeyi diğerlerinin yanma koyarken. Sonra masanın üzerinde üç boş şişeye dikkatle baktı. “Öyle görünüyor ki akşam için yeterince şarap tüketmişsin.”

“Yeterli olup olmadığına ben karar veririm. Bir daha benim için üzüldüğünde bana şarap getir ya da beni rahatsız etme, anlaşıldı mı?”

“Senin için üzülmüyorum, MacFane,” dedi Ariella.

Rob’un surat ifadesi -ya da suratındaki kirin altında beliren her neyse- oldukça yoğundu. Onun o kül rengi gözlerine kıpkırmızı olmuş gözleriyle baktı; o gözlerin derinliklerinde bulunan acıma duygusunu söküp almak istiyordu. Rob, ellerini göğsünde birleştirdi ve birdenbire oldukça ilgisiz görünmeye başladı. Malcolm, kısa bir süre sonra onun doğruyu söylediğine karar verdi. Çocuk, ona karşı acıma duygusuna benzer bir şey taşımıyor

gibiydi. Bu, kesinlikle bir aşağılama şekliydi, ama acıma duygusu olamazdı. Sonra bundan memnunmuş gibi mırıldandı ve gözlerini kapattı.

Aşağılama ifadesiyle başa çıkması çok daha kolaydı.

“Beni olduğum yerde bırakmalıydın,” dedi Malcolm yatağın içinde huzursuzca kıpırdanarak. “Ne hale geldiğimi anladığın an beni öylece, kendimle baş başa bırakmalıydın.”

“Ben seni öylece bıraktım, MacFane, unutma sen peşimizden geldin.”

Malcolm hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Ben mi peşinizden geldim?”

“Aslında başımıza bir şey gelmesinden endişelenen Gavin’di. Sen sadece onun peşinden gelmiştin.”

Malcolm bir süre bunu düşündü. Hatıralar zihninde canlanıyordu ama bunu bir tülü hatırlayamıyordu. Ariella’nın söyledikleri yine de ona mantıklı gelmişti. Sonunda başını salladı ve “Evet, ben Gavin yüzünden peşinizden geldim,” dedi ve konu aydınlığa kavuştuğu için memnuniyetle gözlerini kapattı. Sonra, yüzünü buruşturdu ve gözlerini tekrar açtı. “Ama beni buraya gelmeye sen ikna ettin. Bu halde olmamın bir sorun olmayacağını söyledin,” dedi ve hırpalanmış vücuduna bir göz attı. “Ama bak sorun oldu. Bana baktıkça işe yaramaz bir adam olduğumu düşünüyorlar. Yürürken bile beni dikkatle izleyip bana acıyorlar,” dedi ve iyice sinirlenmeye başladı. Elindeki boş şişeyi odanın ortasına fırlattı. Şişe, düşündüğü gibi kırılmamıştı. Duvara çarptı ve kırılmadan yere düştü. Bu, kendisini daha da aciz hissetmesine sebep olmuştu.

“Beni o lanet olası yerde kendimle baş başa bırakmalıydın,” diye haykırdı sinirle.

“İşte, Kara Kurt çaresizliğe böyle meydan okuyor,” dedi Rob, sesindeki aşağılama tonu gitgide derinleşiyordu. Cevap ver bana, MacFane, sen üstesinden gelemeyeceğin bir şeyle her karşılaşmanda kendine böyle acır mısın? Böyle bir şanı kendin uydurup uydurmadığın büyük bir merak konusu olmalı. Yoksa kudretli Kara Kurt’un yaşadıkları çok basit şeyler miydi? Hiç çaba sarf etmeden mi kahraman oldun?”

“Öyle kahramanlık hikâyeleri falan yok ortada!” diye bağırdı Malcolm, çocuğun cüretkârlığı karşısında çılgına dönmüştü. “Hepsi yalan.

Hepsi abartma, uydurmaca... Ben ne olduğunu hatırlayamıyorum bile,” dedi.

Susmuştu Malcolm. İçinden yükselmekte olan ümitsizliği bastırmaya çalışıyordu. Sonunda belli belirsiz bir sesle, “Benim geçmişim bu kadar önemsiz mi ki artık benim bile inanmayacağım kadar abartılıyor?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Rob omuz silkerek. “Tabii ki de öyle değil.”

Malcolm bir süre Rob’un cevabını düşündü. Ona inanmak istiyordu. “Böyle söylüyorsun ama klanına da gerçekleri anlatmıyorsun,” dedi gözlerini kısarak.

“Yaptığım yanlıştı, biliyorum. Ama eğer kendilerini eğitmeni istiyorlarsa sana saygı duymak zorundalar. Bu yüzden onlara anlatırken dört yerine sekiz tane hırsızı öldürdüğünü söyledim, bu yüzden her şeyi abarttım.”

“Üç tane,” diye düzeltti Malcolm. “Birisini Gavin öldürmüştü. Ne de büyük bir savaşçı masalı,” diye mırıldandı. Kolunu gözlerine siper etti.

“Eğer bu hoşuna gitmediyse, MacFane, ya da anlatılan kahramanlık öykülerinin hiçbir önemi yoksa duvardaki kilime bir bak. O tablo, Munro Klanı’ndan elli kadar kişinin saldırdığı köye yanında on adamla baskına gidişini anlatıyor. O köydeki insanlar senin klanından değillermiş. Ayrıca Munrolar sizden sayıca üstünmüş. Ama sen ve adamların Munro’ları öyle bir bozguna uğratmışsınız ki, o günden sonra yabancı hiç kimse o köye girmeye bile cesaret edememiş.”

Ariella sustu. Malcolm’dan bir tepki bekliyordu. Malcolm kolunu gözünden indirmişti ama duvardaki kilime bakmaya niyeti yoktu. Bu hikâye ona pek yabancı gelmiyordu ama yine de tam olarak hatırlayamıyordu.

O gün yanında gerçekten sadece on kişi olup olmadığını düşünüyordu.

“Bir de yanmakta olan bir evle karşılaştığın o hikâye var,” diye devam etti Ariella, karşı duvardaki kilimi göstererek. “O evde beş çocuk anne babalarıyla birlikte uyuyorlarmış. O geceyi hatırlıyor musun, MacFane? Her içeri girmeye teşebbüs ettiğinde üzerine alevler sıçramış. Sen yine de o çocukları dışarı çıkarmışsın. Sonra ev yıkılmaya başlamış. Ama sen buna aldırmadan kalan son çocuğu da çıkarmak için içeri girmişsin. Vücudunu

ona siper ederek hayatını kurtarmışsın. Çocuğun burnu bile kanamamış ama senin ellerin yanmış."

Rob, Malcolm'un önünde, elleri belinde, ayakta duruyor, hikâyeyi doğrulamasını ya da yalanlamasını bekliyordu. Malcolm bir an için ellerine bakmak istedi. Ama sonra da bu hikâyeyi gerçek kılacak olan yara izleri yoktur diye bakmaya çekindi.

"Belki ormanda atınla dolaşırken zavallı bir genç kıza tecavüz etmeye çalışan dört adamı alt ettiğin günü hatırlarsın," diye devam etti Rob. Hepsini öldürmüşsün. Sonradan babasının ailesinin namusunu beş paralık ettiğini düşündüğü için kızı dövdüğünü öğrendiğinde kızın babasını da dövüp onu kendi himayen altına almış ve bir MacFane olarak hayatım sürdürmesini sağlamışsın. Bunu hatırlıyor musun?"

Malcolm yorgun bakışlarla çocuğun hayranlık ve nefret duygularıyla yanan kül rengi gözlerine baktı. Belli ki çocuk bu hikâyeleri çok iyi dinleyip öğrenmişti ve şu an karşısında duran adama karşı duyduğu hayal kırıklığına tahammül edemiyordu.

"Hayır," dedi Malcolm, kahramanlık dolu geçmişini hatırlayamadığı için lanet okuyarak. "Hatırlamıyorum."

Rob omuz silkti. Kızgın mıydı, değil miydi, emin olamamıştı Malcolm.

"Bir de çocuklara saldıran domuzu öldürdüğün gün var."

"Sen nereden biliyorsun? Ben o gün kendimi ele vermemiştim ki," dedi hayretle. "O çocuklar ölüme ne kadar yakın olduklarının farkında bile değillerdi."

"Bana Alpin anlattı. O görmüş."

Malcolm inanamayarak homurdandı.

"Alpin bunu gördü," dedi inatla. "Tıpkı senin buraya geleceğini gördüğü gibi."

"Madem buraya gelişimi gördü o zaman neden insanlar benim bu halime bu kadar şaşırdılar?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

"Çünkü Alpin bu halde olduğunu görmedi. Alpin zaman zaman bazı şeyleri eksik görebiliyor."

“İşler umduğu gibi gitmeyince sizi bazı şeyleri eksik görebildiğine inandırdı yani?”

“Alpin’in yeteneklerine inanıp inanmaman fark etmez,” dedi Rob sabırsızca. “Önemli olan tek şey klanıma savaşmayı öğretecek olman.”

“Bugün gördüklerimden sonra, hiç kimsenin klanına savaşmayı öğretebileceğini sanmıyorum. Hatta Kara Kurt’un Kara Kurt olduğu zamanlarda bile böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyorum.”

“Tamam, benim halkım savaşmaya meyilli değil. Ama sen de ordunu yönettiğin zamanlarda çok iyi savaşabilen adamlara sahip değildin, değil mi?”

“Belki başlangıçta çok iyi değillerdi ama içlerinden hiçbirisi yaralanmaktan ya da karşısındakini yaralamaktan korkmazdı.”

Rob kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. “O zaman bu, senin üstesinden gelmen gereken bir şey. Yaralanmaktan veya karşısındakini yaralamaktan korkan insanları nasıl eğiteceğini senin bilmen lazım, öyle değil mi?”

“Benim bilmem gerekmiyor. Ben sadece onlara ne yapacaklarını, nasıl silah üreteceklerini ve kullanacaklarını öğretirim.” Malcolm sustu. Belki de MacKendrickler’in cesaretsizliklerinin altında yatan başka bir neden vardı. Kafasındaki sis perdesini aralamak için bir süre mücadele etti. Sonra yatağından kalktı. Masanın üzerinde bir tüy kalem ve bir kâğıt parçası buldu. Sonra bir taslak çizmeye başladı. Çizimi bittiği zaman ölçülerini ve gerekli malzemeleri belirledi.

“Bunu Duncan ve Andrew’a götür,” dedi Rob’a. “Onlara, yarın sabahki antrenmanda kullanmak üzere bu gece bundan iki tane hazırlamalarını söyle. Marangozlarının yeteneğini göz önünde bulundurduğum zaman birkaç saatten fazla zamanlarını alacağını sanmıyorum. Belki bunlar sayesinde yarın insanları savaş konusunda cesaretlendirebilirim.”

Ariella kâğıdı almak için uzandı. Birdenbire durdu. O an ne düşündüğü, yüzünden okunmuyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Malcolm sabırsızca.

“Bir şey yok,” diye cevap verdi Rob. Kâğıdı aldı ve çıkmak üzere kapıyı açtı. “Ellerine bakıyordum da.” Kapıyı kapattı.

Malcolm, şaşkın bir şekilde ellerini kaldırdı.

İç geçirdi. Yangının derisini kurutup kaskatı kestiği yerde derin yanık izleri vardı.

Beşinci Bölüm

Ariella iç çekti ve gördüğü kâbuslardan kaçmak istercesine başını yastığa iyice gömdü.

Duyduğu ısrarcı çekiç sesi, gözlerini açmasına neden olarak uykusunu böldü. Yatağından kalktı ve soğuk taşlara basarak büyük bir ihtiyatla avluyu gözetlediği pencereye doğru yürüdü. Gavin, Duncan ve Andrew iki ahşap yapının inşası için bir sürü adamı yönlendiriyordu. Ariella bu yapının dün gece Malcolm'un elinde tuttuğu taslaktaki yapı olduğunu fark etti birden. Malcolm'un bu iskeleleri nasıl kullanacağını merak etmişti. Sabahlığını çıkararak yatağa fırlattı. O pis gömleği, tartanı ve temiz botlarını giyerek tekrar Rob kılığına büründü. Saçını, yüzünü, ellerini şömineden aldığı külle siyaha boyarken nefretini içine atıyordu.

Kapı açıldı. Ariella hemen başını bir yana çevirip omuzlarını düşürerek on üç yaşındaki bir erkek çocuğunun kayıtsız tutumunu taklit etti.

"Duncan büyük oyuncak bebeklerle oynamama izin vermiyor," diye huysuzca şikâyet etti Catherine. "Bu hiç hoş değil." "Hangi büyük bebekler?" diye sordu Ariella erkeksi tavrını bir kenara bırakarak.

"Dün gece Agnes, Elizabeth ve Meagan'a dikmelerini söylediği bebekler," diye açıkladı Catherine. "Bu sabah onları salondaki masanın üzerinde gördüm. Elizabeth onları bitirdiğini söyledi. Ama onlara yüz çizmeyi unutmuşlar. Bu yüzden bebekler çok üzgün görünüyordu. Ben de elime boyayı alıp onlara kocaman gülümsemeleri olan güzel yüzler çizdim. Sonra saçlarının da olmadığını fark ettim. Düşünebiliyor musun o hallerini?" dedi, küçücük yüzü buna inanamıyor gibiydi. "Onlara saç da yaptım. Isabel'in seninki gibi koyu simsiyah, Flora'nın da Elizabeth gibi sapsarı saçları olması gerektiğini düşündüm. Saçları da çok güzel olmuştu. Ama saçları ve yüzleri olduğuna göre kıyafetlerinin de olması gerektiğini düşündüm. Aşağıdaki salonda herhangi birisinin onları görebilecekleri kadar büyüklerdi. Benim kıyafetlerim bile onlara küçük gelirdi. Ben de bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm için Agnes'ın kıyafetlerinden bazılarını aldım. Tam Isabel'e eflatun sabahlığı giydirirken Duncan içeri girdi ve bana ne halt ettiğimi sordu. Evet, aynen böyle söyledi. Ben de ona bebekleri öylece çırılçıplak salonun ortasında bırakmanın doğru olmadığını söyledim. O da onların bebek olmadığını ve onlara dokunmamam gerektiğini

söyledi,” diye devam etti yatağa atlarken. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

“Ben onunla konuşurum,” diye söz verdi Ariella gülmemeye çalışarak. O ‘bebek’lerin ne işe yarayacağını gerçekten çok merak etmişti. “Ama Catherine, gerçekten de sana ait olmayan şeylere dokunmaman gerektiğini bilmen lazım.”

“Ama onlar sade suratları ve kel kafalarıyla çok üzgün görünüyorlardı,” diye itiraz etti Catherine. “Gözleri olmadan hiçbir şey göremezlerdi ki.”

“Öyle olsa bile, onlar senin değil,” dedi Ariella ve devam etti. “Birisi gelip de Matilda’nın saçının kesilmesi ya da farklı bir renk olması gerektiğine karar verse ne yapardın?”

Catherine oyuncak bebeğine sımsıkı sarıldı. “İzin vermezdim,” dedi.

“İşte Duncan için de durum aynı. O, bebeklerin o şekilde olmasını istemiş ve onların bambaşka olmalarına sen ya da ben karar veremeyiz. Anlıyorsun değil mi?”

Küçük kız somurtarak başını salladı. Ablası onun tarafını tutmadığı için üzgün olduğu aşikârdı.

“Aferin sana,” dedi Ariella. Sonra yanına oturdu ve ona sımsıkı sarıldı.

“Daha ne kadar bu kıyafetleri giymek zorundasın?” diye sordu Catherine kokudan burnunu buruşturarak.

“MacFane burada olduğu sürece,” diye cevap verdi Ariella. “Ben yeni liderimizi bulana kadar, hiçbir yabancı hayatta olduğumu bilmemeli. Yoksa bu haber yayılır ve Roderic geri döner.”

“Ben MacFane’in yeni liderimiz olacağını düşünmüştüm.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Ama o liderlik için uygun değil,” dedi ve ellerini küçük kızın saçlarında dolaştırdı. “Şimdi seni Agnes’a yardım etmen için mutfağa götüreceğim. Bu gece de küçük kızı denizde yaşaması için kaçıran deniz perisi ile ilgili hikâyeyi bitireceğiz.”

“O kötü birisi değil, biliyorsun değil mi?” dedi Catherine küçücük ellerini Ariella’nınkilere kenetleyerek.

“Deniz perisi mi?” diye sordu Ariella.

“Hayır. Kara Kurt.”

“Bunu sen nereden biliyorsun?”

“Buraya ilk gediği günkü halinden anlamıştım,” diye açıkladı Catherine merdivenlerden aşağı inerlerken.

“Çok üzgün görünüyordu. Bu yüzden o işlemeyi ona verdim.”

“Çok düşüncelisin.”

Catherine ona katılırmışçasına kafasını salladı. “Kara Kurt el işimin çok güzel olduğunu söyledi,” dedi ve sonra birden gülümsedi. “MacFane, Duncan’ın bebeklerine çizdiğim yüzleri görünce ne diyecek acaba çok merak ettim.”

Malcolm, ağaca asılı figürleri görünce öfkeli bakışlarla onları inceledi.

“Bu bir şaka mı?” diye sordu.

“Çok üzgünüm. Küçük Catherine onların yüzleri olması gerektiğine karar vermiş,” dedi Duncan özür dileyerek. “Catherine onlara bir de kadın giysileri giydiriyordu. Onu zar zor durdurdum.”

“Bence çok hoş olmuş,” dedi Gavin. “Sevimli görünmelerini sağlamış.”

“MacKendrick halkı bunları, kendilerine saldıramayacak kadar sevimli buluyor demeyeceksiniz bana değil mi?” diye sordu Malcolm dikkatini halka vererek.

“Bugün düşmana nasıl hücum edileceğini öğreneceğiz. Ama bu defa birbirinize saldırmak yerine karşınızda gördüğünüz figürlere saldıracaksınız. Siz onlara saldırdıkça onlar ipte sallanacaklar. Bu yüzden doğru anda saldırmanız lazım. Onlara olabildiğince sert vurmaya çalışın sonra sırayı yanınızdaki arkadaşınıza verin. Şu aşamada silahlarınızı kullanmayacaksınız. Bu figürlerin içi kumaş parçaları ve kumla dolu. Bu yüzden sandığınızdan daha da ağırlar.”

MacKendrick halkı birbirlerine tereddütle baktı. Anlatılanların çoğunu önceden akıllarından bile geçirmedikleri apaçıktı.

“Duncan ve Andrew, sizler, saldırmak için arkadaşlarınız yaklaştıkça figürleri sağlam bir şekilde onlara doğru iteceksiniz. Kalanınız da ikiye ayrılıp saldırmaya başlayın.”

“Affedersin evlat,” dedi Angus şüpheli bir ses tonuyla. “Sence gerçekten bu şekilde bir şey öğrenebilecekler mi?”

“Kum torbasından yapılmış bir adama saldırmak gerçek bir adama saldırmak gibi değildir. Kum torbası darbelere karşılık veremez ki,” dedi Dugald da.

“Biliyorum,” dedi Malcolm.

Alpin kıkırdadı ve “Bence MacFane de zaten tam olarak bunu yapmak istiyor,” dedi.

“İçi kum ve kumaşla dolu bebeklere vurmak bir insana ne kazandırabilir ki?” diye sordu Angus şaşkın bir şekilde.

“Klanınız hem yaralanmaktan hem de karşısındakini yaralamaktan korkuyor,” diye açıkladı Malcolm. “Bu da savaşa silahla katılmalarını imkânsızlaştırıyor. Bu figürler onlara zarar veremeyeceği ve kendileri de incinmeyecekleri için, adamlarınızın bu şekilde korkularını yenip daha agresif bir şekilde saldıracaklarını düşünüyorum. Damarlarında akan kanda intikam ateşi yanmasının ne demek olduğunu öğrenmelerini istiyorum. Ancak bu şekilde ilerleyebiliriz. Kadınlara gelince, Gavin’in, hedefleri kaleden uzak bir yere yerleştirdiğini düşünüyorum. Dolayısıyla geçen seferki gibi üzerimize ok yağacak diye endişelenmemize gerek yok.”

“Kadınlardan bazıları çok iyi hedef alıyor,” dedi Gavin atıyla birlikte kapıdan çıkarken. “Bence onlar başarılı birer okçu olacaklar.”

“O zaman kulenin etrafında bir yerlere birkaç delik açalım ki oradan atış yapabilsinler,” dedi Malcolm.

Yavaş yavaş sıralarını oluşturan MacKendrick halkı, artık saldırıya geçmeye hazırdı. İlk önce Bryce başladı. O vurdukça Duncan figürü ona doğru salladı. Bryce korku içinde çığlık atarak figüre doğru koştu. Fakat hamlesini yanlış yere yapmıştı, gülümseyen figüre vuramadı.

Malcolm, bağırıp çağırarak Bryce’ı azarlama isteğini bastırdı. “Acele etme. Onun sana doğru gelmesini bekle,” dedi.

“Bu daha çok bir kıza benziyor,” dedi Ramsay.

“Çirkin bir kız,” dedi Hugh.

Diğerleri de güldüler.

“Onun en büyük düşmanın olduğunu düşün, Bryce,” dedi Malcolm adamların rahatlığına aldırış etmeyerek. “Tıpkı senin gibi o da silahsız. Tamam, biraz büyük ama unutma ki büyük adamların da zayıf noktaları vardır. Dizine indireceğin sert bir darbe diz kemiğini kıracak ve onu yere serecektir. Kasıklarına atacağın sert bir tekme en amansız düşmanı bile acıdan gözyaşlarına boğacaktır. Kaburgalarına iki elinle yumruk atarsan nefes almasını engellersin. Kollarını kavrayıp beline doğru bükersen omzunu incitirsin. Ona doğru gittikçe nasıl saldıracağını planla fakat düşüncelerin gözlerinden okunmasın. Sonra da darbeni en can alıcı noktasına indir.”

Erkekler, Malcolm’a ifadesiz gözlerle baktılar. Malcolm da bu kadar çok şey anlatarak hata yaptığını fark etti. Önerilerinin onları şok ettiği belliydi.

“Bırak ben saldırayım,” dedi Graham aniden, figüre doğru koşarken. Tüm gücüyle figüre bir darbe indirdi ve onu metrelerce uzağa savurdu.

“Çok iyi, Graham,” dedi Malcolm, şaşırmıştı. “Bir dahaki sefere daha hafif vurmaya çalış. Yoksa onu patlatacaksın.”

“Sıra bende,” dedi Ramsay. Yere doğu çömeldi. Sonra birden fırladı. Figürün karnına iki yumruğunu birden indirdi ve “Al sana alçak!” diye bağırdı.

“Hedeflediğin yer çok başarılıydı, Ramsay,” dedi Malcolm. “Bu gibi darbeler onu iyice güçsüz kılar. Bir dahaki sefere daha öldürücü bir darbe indirmek için iki yumruğunu birleştirip tek bir elmiş gibi yumruk at.”

Sonraki iki saat boyunca MacKendrickler kendilerini toparlayıp ağaçta sallanan figüre saldırdıkça Malcolm olanları hayretler içerisinde izliyordu. Yolculukları boyunca öğrettiği taktikleri göstermek için Rob, Andrew ve Duncan’ı kullandı. Figürler, cansız oldukları için, adamlar çekingenliklerini aşıp onlara olağanüstü bir gayretle saldırdılar. İlk bölüm bitip diğer grup eğitim için geldiğinde, ilk grup ikinci gruba başarılarını böbürlene böbürlene anlatarak onlardan daha iyi olduklarını iddia ettiler. Yalnızca bir

saat sonra daha zor saldırı teknikleri öğrenmek üzere yeni öğrencileri Malcolm’u bekliyorlardı.

Malcolm atından inip avlunun ortasında durdu ve kendisiyle çarpışmaya gönüllü birileri olup olmadığını sordu. Hiç kimse gönüllü olmamıştı. Malcolm, bunu, adamlar sonuçtan emin olmadıkları için değil, kendisinin sakat bir insandan hallice olduğunu düşündükleri için olduğunu biliyordu. Hiç kimse savunmasız bir adamla savaşarak bundan utanç duymak istemiyordu. Sonunda Duncan ve Andrew’a kendisine saldırmalarını emretti. Malcolm büyük bir ustalıkla ikisini de alt ederken adamlar olanları şaşkınlıkla izlediler. O andan sonra diğerleri de ona saldırmayı denediler. Sonunda hepsi yere serildi ama Malcolm yine de hepsini tek tek methetmeyi sürdürdü. Malcolm da böylelikle MacKendrick halkının övgü aldığı zaman eleştirildiği zamanlardan çok daha iyi şeyler yapabildiğini öğrenmiş oldu. Söylediği her övgü sözcüğü sonrası MacKendrickler ellerinden gelenin en iyisini yapabilmek için mücadele ettiler. Malcolm, o günlük eğitimin bittiğini söylediğinde onlar bırakmak için pek de istekli değildi.

Malcolm’un sırtı tutulmuştu ve ağrıları yeniden başlamıştı. Yatağa girmek için sabırsızlanıyordu.

“Ona ne kadar sert vurduğumu gördünüz mü? Kafasının yerinden çıkacağını düşündüm,” dedi Ramsay somon balığı uzanırken.

“O da bir şey mi?” diye karşılık verdi Hugh. “Ben ona iki yumruğumla birlikte vurdum ve resmen kumaşın dağılmaya başladığını hissettim. Eğer sağlam dikilmeseydi, eminim bel kısmındaki kumlar etrafa dökülürdü.”

“Kumaşın neredeyse dağılacağını hissettin çünkü ben senden önce onu zaten güçsüzleştirmiştim,” dedi Graham. “Sen sadece benim yarım bıraktığım işi tamamladın.”

“Ona omuz atmaktan omzum morardı,” dedi Bryce, tişörtünün kenarını sıyırıp omzunu arkadaşlarına göstererek. “Eğer o gerçek bir adam olsaydı kaburgaları kesin çatırdardı.”

“Kaburgaları mı çatırdardı? Ben dirseğimle ona öyle bir vurdum ki eğer gerçek bir adam olsa kaburgaları ortadan ikiye ayrılır, organlarından birisini delik deşik ederdi. Roderic’in savaşçılarından birisi ondan sonra ayağa kalkabiliyor muydu bakalım,” dedi Hugh.

“Eğer Roderic ya da başka birileri tekrar kalemize saldıracak olursa, sizi alt etme şansları olmayacak,” dedi Elizabeth. “Bugün ben de tam üç kere hedefi on ikiden vurdum. Meagan ve Agnes da iki kere vurdular. Bu haftanın sonuna kadar hedefimiz normal bir savaşçının attığı gibi düzgün atabilmek.”

“Genç kızlarımız bugün oldukça istekliler anlaşılan,” dedi Angus neşeli bir ses tonuyla. “Sizce bu iyi bir şey mi?” diye sordu sonra kaşlarını çatarak.

“Kızım babasına benziyor,” dedi Gordon gururla.

“Tabii benim onun yetişmesinde bir payım yok değil mi?” dedi Helen kocasının omzuna hafifçe vurarak.

Ariella, insanların gün içerisinde yaptıkları kahramanlıkları böbürlenerek anlattıklarını duyunca şaşırmıştı. Daha dün gece ağrıyan vücutlarından şikâyet ediyor ve savaşçı olmak için doğmadıklarından yakmıyorlardı. Bu gece ise vücutlarındaki yara berelerden, kendilerine verilen birer ödülmüş gibi bahsediyor, kendilerine saldırma cüretinde bulunacak insanların başlarına neler geleceği hakkında konuşuyorlardı. Nasıl olmuşsa MacFane, tavır ve tutumlarında derin bir değişiklik meydana getirmişti. MacKendrick halkı sandıkları kadar tehlike altında olmasalar da bu harika bir başlangıçtı.

“İyi akşamlar.”

Tüm gözler MacFane’e çevrilirken salon sessizliğe büründü. MacFane merdivenlerin dibinde ayakta duruyordu. Gayet sakin bir ifadesi vardı. Ama Ariella onun o sakin ifadesinin altındaki yorgunluk belirtilerini fark etmişti.

“Bugünkü performansınızdan çok memnunum,” diye söze başladı Malcolm. “Sadece eğitimde gösterdiğiniz başarıdan değil, kalede yaptığınız değişiklikten de... Duncan’a ahşap kılıç ve kalkanların hazırlanması için talimat verdim. Böylelikle yarın kılıç kullanmayı öğrenmeye başlayabileceğiz. Tekniğinizi geliştirdiğinizde gerçek kılıçlarla eğitime başlayacağız. En son üretim kılıçlarla...”

Salondan heyecanlı mırıldanmalar yükseliyordu.

“Yemeğinizi güzelce yiyin ve derin bir uyku çekin. Yarın yine sabahın ilk ışığıyla çalışmaya başlayacağız.”

Arkasını döndü, bu hareket umduğundan daha çok acı vermiş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. Duvardan destek alarak temkinli bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladı. Aynı zamanda bacağındaki aksaklığı da en aza indirgemeye çalışıyordu. Halk, onu derin bir sessizlikle izledi. Sonunda odasının kapısı kapandı.

"Görünen o ki bugünkü eğitim saygıdeğer eğiticimize çok zarar vermiş," dedi Niall.

"Seni tanımasam neredeyse onu acı çekerken görmenin sana zevk verdiğini düşüneceğim Niall," dedi Ariella. "Ya da onun biz eğitememesini ümit ettiğini..."

Ariella, Niall'ın söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyormuşçasına, masadan bir şişe şarabı kaptığı gibi merdivenleri çıkmaya başladı.

"Girin!"

Malcolm, şöminede yanan sönmeye yüz tutmuş ateşin önünde duruyordu. Yine oldukça güçlü gözüküyordu ve dimdik duruyordu. Vücudu, daha dakikalar önce çektiği acıdan hiçbir iz taşımıyordu. Ariella kapıyı kapatır kapatmaz Malcolm elini şömine rafının üzerine koydu ve yavaşça sandalyesine oturdu. Gelen Rob olduğuna göre artık iyiymiş gibi davranmasına gerek yoktu.

Ariella masaya yaklaştı ve Malcolm'a büyük bir kadeh şarap doldurdu. "Klan bugünkü eğitimden oldukça memnun görünüyor. Sen onları başarabileceklerine inandırdın. Oysa daha dün yeteneksiz olduklarını düşünüyorlardı."

Malcolm bardaktaki şarabı bitirdi. Ümitsizce, bacağına ve beline doğru inen ağrıyı uyuşturmaya çalışıyordu. "Biraz daha şarap," dedi elindeki boş bardağı uzatarak. Rob bardağı tekrar doldurdu ve Malcolm onu da bitirdi. Yatıştırıcı alkol göğsüne doğru yayılmaya başlamıştı. Ama bu da huzursuzluğunu gidermeye yetmemişti. "Biraz daha," dedi yine.

Rob bir an tereddüt etti, ardından bardağı doldurdu. Malcolm bu kez yalnızca bir yudum aldı.

"Ben savaşçıdan başka bir şey olmayı düşünmeyen adamları eğitmeye alışkınım," diye söze başladı vücudunun ağırlığını sol tarafına verirken. "Yürüdüğü andan itibaren oyuncak kılıç ve baltalarla oynayan adamlar.

Böyle çocukların babaları onların cesur ve güçlü olmalarını istemiş ve en ufak bir güçsüzlük belirtisi gösterdiklerinde onları cezalandırmıştır. Dün, çocukluktan itibaren duvar eşiğinin gökyüzünü izleyebilmek için bir yer olduğu öğretilip, nazikçe yetiştirilen sanatçı ve şairlerden aynı şeyi bekleyemeyeceğimi iyice anladım."

Malcolm, düşünceli bir şekilde koyu sarı alev toplarını izlerken Ariella da onu izliyordu. Kaşları oldukça sık ve yüz hatları belirgindi. Ariella bu gece Malcolm'un yüz ifadesini kızgınlık olarak değil vücudunun kendisine çektirdiği ıstıraba karşı verdiği mücadelenin resmi olarak görmüştü. Gözlerinin mavisi onu mutlu eden anları hatırlıyormuşçasına buğuluydu. Eğittiği savaşçılardan bahsetmiyordu, Ariella bunun farkındaydı.

Kendisinden bahsediyordu ve babasının kendisiyle ilgili isteklerinden.

"MacKendrick halkı çocuklarına hep güzelliğin peşinde olmalarını öğütler ve de bir şekilde o güzelliğe katkıda bulunmayı," dedi Ariella ve devam etti. "Sürekli bir savaş halinde olan klanların nasıl olup da bir şeyler başarabildiğini anlayamıyorum. Barış içinde olmamız bizim doğal güzelliklerin farkında olup ona katkıda bulunmamızı sağladı, onu mahvetmemizi değil."

"Bu ayrıca sizi hassaslaştırmış da."

"Şu an için öyle, evet. Ama savaşçı olabilmek için, yalnızca kısa bir an için yıllarımızı harcamamız gerekecekti."

Malcolm düşünceli gözlerle yanan ateşe baktı. "Bunu savaşçı bir adama söylüyorsun. Bana kalırsa öyle olmalı," dedi. Tekrar doğruldu ve canı yanınca yüzünü buruşturdu.

"Neren acıyor, MacFane?" diye sordu Ariella.

Malcolm acı bir kahkaha attı. "Neren acımıyor desen daha iyi olurdu," dedi.

"Ne zamandır bu haldesin?"

Malcolm şaraptan büyük bir yudum aldı. "Neredeyse üç yıldan fazla oluyor. Baş belası bir İngiliz kralına karşı kral William'ın ordusunu yönetiyordum. Savaşçılardan birisi mızrağını atımın beline doğru fırlattı. Hayvan yere düşerken altında kaldım. Bacağım kırıldı ve belim incindi. Savaşmaya devam ettim ama köşeye sıkışmıştım. Tabii bu da o alçağın işini

kolaylaştırdı. Kılıcıyla bana birkaç defa saldırdı, tam beni öldürecekken Gavin onu öldürdü.” Malcolm zeminin adamın kanıyla nasıl ısınıp ıslandığını hatırlarken alevlere bakıyordu. Sonra başını salladı. Bu anısını aklından atmaya çalışıyordu. “Hatırladığım son şey de Gavin’in yaralarımı dikmesi...” dedi.

“Bacağını hemen dikti mi yoksa bekledi mi?”

“Hatırlamıyorum. Sanırım birkaç saat kadar beklemişti.” “Peki ya kolun? Gavin diktikten sonra kolun için başka bir şeyler de yapıldı mı?”

Malcolm, elindeki bardağın kenarından çocuğa baktı ve “Neden yaralarımla bu kadar ilgileniyorsun?” diye sordu.

Rob omuz silkti. “Sana önceden de söylemiştim, MacFane. Yara iyileştirme konusunda oldukça başarılıyım.” Karşısında duran sandalyeyi aldı ve sözlerine devam etti. “Hırsızları öldürdüğün geceyi hatırlıyor musun? Yaralarına çok iyi pansuman yapmıştım. Bazı yaraların oldukça eski ama eğer sen de istersen onları iyileştirebiliriz.”

“Eve döndüğümüzde doktorumuz benimle ilgilendi. Vücudum ateşler içinde yanıyordu. Zehirli kandan kurtulmam için yaralarımı iyice kanattı. Sonra onları birtakım kötü kokulu iksir ve bitkilerle sardı. Bir süre bilincim yerinde değildi. O yüzden başka ne yaptığını hatırlamıyorum. Tekrar kendime geldiğimde bana dinlenmemi söyledi.”

“Ne kadar süre dinlenmen gerekiyordu?”

“Bilmiyorum. Belki de tekrar kendimi iyi hissedene kadar.” “Pekâlâ, kol ve bacağını tekrar kullandığın güne kadar ne kadar süre dinlendin?”

“Kolumdaki yara, kaslarıma zarar verdi. Kolumu tekrar kullanmak istediğimde acı katlanılmaz bir hal almıştı. Doktor da bana sağ kolumun sol kolumdan daha zayıf ve güçsüz olacağı gerçeğini kabullenmem gerektiğini söylemişti.”

“Ama yine de sağ kolunu kullanabilmişsindir,” dedi Rob sabırsızca. “Ne kadar dinlenirsen o kadar iyi olurdu senin için. Peki ya bacağın?”

“Gel kendi gözlerinle gör. Sakat bir bacak işte...”

“Peki, kemik düzeldikten ne kadar zaman sonra egzersiz yapmaya başladın?”

“Acıya dayanabildiğim andan itibaren yürümeye başladım.

Yara, aşama aşama iyileşmeye başlamıştı. Ama yine de hiçbir zaman eskisi gibi aksamadan yürüyemedim.”

“Sadece yürüyebilmenden bahsetmiyorum, MacFane. Bu doktor kaslarını güçlendirmek için egzersiz yapmanı önermedi mi?” diye sordu Rob.

“Yürüyüş yaptığım ve ata bindiğim için onlar zaten güçlenmiş olmalı.”

“Yürüyüş ve ata binmek kaslarının güçlenmesi için yeterli değildir,” dedi Rob. “Annem bana herhangi bir bacak veya kol kırıldığında ya da sakatlandığında kaslarını güçlendirmek için birtakım egzersizler yapılması gerektiğini öğretmişti. Bu egzersizler günde birkaç defa, kısa sürelerle yapılmalı. Yavaş yavaş kaslar güçlenmeye başladıkça yaptığın egzersizlerin süresini artırabilirsin. Bu şekilde de yaranı iyileştirmeye başlarsın.”

“Ben o yaranın hiç iyileşmeyeceğini kabullendim bile,” dedi Malcolm yorgun bir ses tonuyla. “Şu aşamada, yalnızca acımı dindirmek istiyorum,” dedi ve bir yudum şarap daha aldı.

“O zaman sarhoşluktan başka çareler de araman lazım.” Malcolm bakışlarını küstah çocuğa çevirdi. Çocuğun bu kabalığına neden sesini çıkarmadığını anlayamıyordu. Belki de bu, genç Rob’un son derece dürüst olmasından kaynaklanıyordu. Garipti ama Rob her zaman Malcolm’un hissettiği şeyleri söylüyordu ve bu da ona huzur veriyordu.

“Aklından ne geçiyor?” diye sordu Malcolm “Kaslarını rahatlatacak sıcak bir banyo.”

“Banyo yapmak beni pek rahatlatmaz.”

Çünkü sen gölün ya da nehrin soğuk sularında yıkanmaya alışmışsın. Göreceksin, bu bambaşka olacak,” dedi Rob kapıya doğru yönelirken.

Malcolm daha fazla itiraz etmeden Rob çoktan banyoyu hazırlamak üzere ortadan kaybolmuştu bile. Bir süre sonra ellerinde ağır bir küvetle Graham ve Ramsay göründü. Onların ardından da içi sıcak suyla dolu ahşap kovalar taşıyan diğer insanlar geliyordu. Agnes isimli kız Malcolm’a selam verip odadan çıkmadan önce sandıkta sakladığı sabun ve havlulardan getirdi. Malcolm sandalyesinde oturup buharlaşmakta olan küveti izlemeye devam ediyordu. Bunun çektiği acılara iyi gelmeyeceğinden emindi.

Birkaç dakika sonra Rob tekrar göründü.

“Hâlâ sıcakken artık şu küvete girsen fena olmaz,” dedi hiddetle. Sonra küvete doğru gitti ve elindeki kahverengi şişeyi küvetin içine boşalttı. Tatlı ve keskin bir koku odaya yayıldı. “Bu sıvının içinde bulunan bitki acılarına iyi gelecek,” dedi Rob eliyle suyu karıştırırken. “Su ılıklaşana kadar içinde kalmalısın, çok soğumadan da çıkmalısın. Sen küvetten çıkıp kurulandığında geri dönece…”

Rob’un kül rengi gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Malcolm çırılçıplak bir halde yanından geçerek küvete girdi. Çocuğun onun yara bere içindeki vücudunu huzur bozucu bulmasından rahatsız olmuştu. Çocuğun daha önce hiç vücudunda bu kadar yara olan bir adam görmediği aşikârdı. Rob arkasını döndü ve Malcolm’un umarsızca ortalığa fırlattığı kıyafetleri toparlamaya başladı. Malcolm gözlerini kapattı ve suyun içinde kayboldu. Şaşırtıcıydı ama suyun içinde bulunan bitki, Malcolm’a iyi geliyor gibiydi. Tekrar suyun yüzüne çıktığında Rob onun kıyafetlerini katlıyordu. Küçük elleri yün kumaşın üzerinde ustaca geziniyor, saniyeler içinde onu muntazam bir şekle büründürüyordu. Malcolm, bu dış görünüşüne bile dikkat etmeyen çocuğun kıyafetlerini bu kadar özenli katlamasına şaşırmıştı doğrusu.

“Seni küvetinle baş başa bırakıyorum,” dedi Ariella, dev vücudunun küvetin içinde kaybolmuş olduğuna emin olamadan ona doğru bakarak. Aslında Ariella, Malcolm’un sırt ve bacaklarını keselemeyi düşünüyordu. Ama Malcolm’un o güçlü vücudunu çıplak görmesi onu heyecanlandırmış ve şaşırtmıştı. O an tek istediği şey oradan uzaklaşmaktı.

“Çıkmadan önce sırtımı yıkar mısın?” diye sordu Malcolm.

“Bu-bunu yapması için Agnes’ı gönderirim birazdan,” diye kekeledi Ariella.

“Agnes benim yanımdayken korkağın tekiymiş gibi davranıyor. Benimle ilgilenmesini istemiyorum. Al,” dedi üzerinden sular damlayan bir bezi Ariella’ya uzatırken.

Ariella yerinden kıpırdamadı bile.

“Yüzüne biraz su ve sabun sıçramasından bu kadar mı korkuyorsun?” diye sordu Malcolm.

Ariella isteksiz bir şekilde Malcolm’a doğru yürüdü ve bezi elinden aldı.

“Tanrı korusun, belki ellerinin temizlendiğini görürüm değil mi?” dedi Malcolm, Ariella elindeki bezi suya sokup yıkarken.

“İlk tanıştığımızda sen de çok iyi görünmüyordun, MacFane,” diye cevap verdi çocuk elindeki beze sabun dökerken. “Dış görünüşüm hakkında şikâyetçi olacağın hiç aklıma gelmezdi.”

“O günden beri standartlarım değişti. Burada senden başka -çocuklar da dâhil- hiç kimsenin bu kadar pis olduğunu görmedim.”

“Nasıl göründüğüm beni ilgilendirir, seni değil,” dedi Ariella elindeki bezle gayretli bir şekilde Malcolm’un güçlü ve kaslı omuzlarını ovalarken.

“Lanet olsun!” diye inledi Malcolm.

Ariella, Malcolm’un canının yandığını anlamıştı. “Affedersin,” dedi ve daha nazik bir şekilde ovalamaya devam etti.

Ariella bezi bir kere daha suya batırdı ve Malcolm’un bronz tenini rahatlatıcı bir şekilde ovalamaya devam etti. Su Malcolm’u rahatlatmaya başlayınca Ariella bezi bir kere daha yıkadı ve yine sırtının özellikle ağrıyan yerlerini ovaladı. Su sıcaktı. Sabun ve Ariella’nın attığı bitki sayesinde güzel de kokuyordu. Ariella’nın Malcolm’un omzuna döktüğü sular yavaşça beline doğru iniyordu. MacFane ileri doğru eğildi ve içini çekti. Ariella, Malcolm’un kendisini biraz olsun iyi hissettiğini anlayana kadar hareketlerini tekrarladı. Onun kaburga kemiklerini, omurgalarını ve vücudunun derinliklerini hissedebiliyordu. Sırtının üst kısmındaki kasları öyle kasılmıştı ki sanki ellerinin altındaki bir adam değil de sıcak bir taştı. Sırtının bu kısmının çok acıdığını biliyordu, bu yüzden bezi elinden attı ve bu bölgeye masaj yapmaya başladı. Annesi ona insanın canını acıtmadan nasıl basınç uygulanacağını, dokuları nasıl tekrar harekete geçireceğini ve kaskatı kesilmiş yerlere nasıl kan toplayacağını öğretmişti. Ariella gözlerini kapadı ve Malcolm’a iyice yaklaştı. Onun katılaşmış adeta donmuş kaslarım ovalayarak ve bunun sonucunda Malcolm’un çıkardığı inleme seslerini dinleyerek bir yandan rahatlatan bir yandan acı veren bu uygulamayı devam ettirdi.

Yavaş yavaş Malcolm’un hissettiği kasılma kaybolmaya başlıyordu. Tabii ilk başta bunu anlayamıyordu. Çünkü başlarda bir iğnenin batması

gibi belli belirsizdi. Ariella'nın dokunuşları gitgide daha sert, daha ısrarcı olmaya başlıyordu. Sanki yaraya, Malcolm'un yıllarca çektiği acının son bulması için baskı yapar gibiydi. Sonra Ariella bu acıyı yalnızca bir gecede dindiremeyeceğini fark ederek bu rahatlığa deli gibi ihtiyacı olan, elinin altındaki bu eğri büğrü sırtın kenarlarına masaj yapmaya başladı. Sıcak vücudunun omurgalarında, sırtının yan taraflarında ve geniş omuzlarında ısrarcı parmaklarını gezdirerek ve çıkardığı inleme seslerini dinleyerek onu adeta muayene etti.

Ariella, Malcolm'un yorgun ve ağrıyan kaslarına masaj yaptıkça Malcolm büyük bir keyifle iç çekmeye devam ediyordu. Daha önce hiçbir doktor ve hatta hiçbir kadın, vücuduna böylesi nazik ve güvenilir ellerle dokunmamıştı. Sanki çocuk vücudunun hangi bölgelerinin ağrıdığını ezbere biliyor gibiydi. Ayrıca kasların acıyla değil, rahatlamayla tepki vermesi için nereye ve ne kadar süre basınç uygulayacağını da çok iyi biliyordu. Acıları uzun süredir birisinin kendilerini bu şekilde rahatlatmasını, bağlı oldukları esaret zincirini kırmasını bekliyor gibiydi. Malcolm oturduğu yerde gözlerini kapamış, yalnızca suyun o mis gibi kokusunu içine çekiyordu. Vücudu sırılsıklamdı. Sonra yalnızca sırtına uygulanan o yumuşak darbelere değil, aynı zamanda gitgide daha da araştırmacı olan bu ellerin dokunuşuna da cevap vermeye başladı.

Yavaşça kıpırdandı ve kendi kendine saçmalamaya başladığını düşünerek kısa bir süre önce yaşadığı sükûneti tekrar aramaya başladı. Ama bir şeyler değişmişti sanki. Sırtına yapılan masaj rahatlatıcı ve tedavi edici etkisini gitgide kaybediyordu. Tenine değen parmaklar daha farklı bir şekilde dokunuyordu artık. Sanki sırtında gezinen parmaklar bir çocuğa değil de sırtını okşayan bir kadına aitti. Rob, Malcolm'a daha da sokuldu. Öyle ki artık Malcolm, çocuk onun omzunu kavrarken ıslak bedenine doğru sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Kapıldığı hislere şaşırarak, Malcolm birden etrafına sular sıçratarak ayağa kalktı.

"Bu kadar yeter," dedi sonra. "Beni yalnız bırak."

Çocuk ona şaşkın gözlerle baktı. "Ama henüz bitirmedim ki. Sana özel bir merhem getirmiştim."

"Merhemini falan istemiyorum. Hemen şimdi beni yalnız bırak."

Malcolm sinirlenmişti. Ariella onu böyle kızdıracak kadar ne yaptığını anlamayarak ona şaşkınlıkla baktı. Oysa dokunuşunun altında kaslarının rahatladığını hissetmişti. Ama şimdi gergin vücuduyla acılar içerisindeymişçesine orada öylece oturuyordu.

“Pekâlâ, MacFane,” diyebildi yalnızca.

Ağır ağır yürüyerek odadan çıkarken kapıyı hızla çarptı.

Aralarında bir şeyler değişmişti, Ariella bunun farkındaydı. Çünkü o sıcak ve ot kokan odada, Malcolm’un acısını dindirmekten çok daha öteye gitmişti. Dokunuşu adeta yaralar içinde ama hâlâ güçlü vücuduna yaptığı gizli bir sefer olmuştu.

Ve her ne kadar kabullenmek istemese de, ona dokunabilmek Ariella’nın çok hoşuna gitmişti.

Altıncı Bölüm

MacFane'le aranızda neler oldu?"

Ariella sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Dugald inanmayarak. "Önceden yalnızca seninle konuşurdu. Ama şimdi eğitimlerden sonra hiç kimseyle konuşmadan hemen odasına çekiliyor'"

"Agnes'la konuşuyor," dedi Andrew. "Agnes onun yemeğini götürüp banyo yapacağı zaman banyosunu da hazırlıyor."

Ariella küplere binmişti. Ona masaj yaptığı o geceden sonra MacFane ile aralarında bir şeyler değişmişti. Bir sonraki gün Malcolm, Rob'a kızgınmış gibi onu görmezlikten gelmişti. Onun bu kabalığına sinir olan Ariella da Malcolm'un Agnes'ı etrafında görmek istemediğini bildiği için o gece banyosunu hazırlamak üzere bilerek Agnes'ı göndermişti. Malcolm, Ariella'nın umduğu gibi Agnes'ı reddetmek yerine banyo yaptığı her gece onu çağırarak yardımını istemeye başlamıştı.

"MacFane artık akşam yemeklerini de salonda yemiyor," dedi

Gordon. Bütün gün klanı eğittikten sonra odasına kapanıyor ve bir daha dışarı çıkmıyor. O kadar vakit orada tek başına ne yapıyor bu adam?"

"Muhtemelen içiyordur, başka ne yapacak," diye cevap verdi Niall.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Duncan sinirli bir ses tonuyla. "Öyle olsa bile bir sonraki gün vaktinde uyanıp bizi eğitmeye devam ettiği sürece bunu sorun edemeyiz."

"Yemeğini herkesle birlikte yiyip biraz neşelenmeli," diye söze başladı Angus. "Ben küçükken…"

"MacFane odasında kalmak istiyorsa bu onun tercihi," diye araya girdi Ariella. "Sonuçta bu bizi eğitmesine engel bir durum değil."

Ariella, halkın Malcolm'un alkole olan düşkünlüğünün derecesini bilmesini istemiyordu. Geçen hafta içerisinde Malcolm, saldırıya uğrarlarsa buna karşılık verecek güçte olduklarını öğreterek halkın öz güven kazanmasını sağlamıştı. Her yeni hareketten ya da taktikten sonra, halkın

ona olan hayranlığı artıyordu. Onun geceleri kendi haline acıyan zavallı bir sarhoşa dönüştüğünü öğrenmeleri bu hayranlığı zedelerdi.

“Bu saçmalığa neden zaman harcadığımızı anlamıyorum,” dedi Niall. “Her an tekrar saldırıya uğrayabiliriz. Ama biz hâlâ oyuncak bebeklerle ve tahta kılıçlarla savaşıyoruz. Kuvvetli ordusuyla bizi koruyacak yeni bir savaşçı bulmak için daha ne kadar bekleyeceğiz?”

“Sanırım öyle birisini bulana kadar ya da Alpin öyle birisini görene kadar bu şekilde idare etmek zorundayız,” dedi Ariella.

Dugald, Alpin’e baktı ve “Böyle birisini henüz görmedin, değil mi?” diye sordu.

Bir an odaya sessizlik hâkim oldu. Alpin dikkatlerin, üzerinde olmasının keyfini çıkararak onlara bilmiş bilmiş baktı. Sonunda, “Hayır,” dedi başını sallayarak.

“Böyle bir şeyin ne zaman olacağını bilemeyeceğimiz için MacFane’le yolumuza devam etmeliyiz,” dedi Ariella.

“Bu olanlara inanamıyorum,” dedi Niall öfkeyle. “Biz bir kötürümün emri altındayken Ariella hayatta kalabilmek için erkek kılığında dolaşmak zorunda. Bu çok saçma.”

“O kötürüm değil diye homurdandı Ariella.

“MacFane’in güçlü bir ordusu olduğunu unutmayın,” diye araya girdi Angus neşeyle. “Belki daha sonra onlar da aramıza katılırlar. O zaman ne Roderic’ten ne de başka birisinden korkmamıza gerek kalmaz.”

“Onlar şu an başka bir savaştalar,” diye hatırlattı Ariella. “Bizi korumaları için onlara güvenenleyiz.”

“Kara Kurt’un ordusunun o olmadan savaşıyor olması size de saçma gelmiyor mu?” diye sordu bu kez Niall.

“Ariella, MacFane’in yeni liderimiz olamayacağına karar verdi,” dedi Duncan. “Bu da ordusu başka bir savaşta olduğu için böyle zaten. O sadece bize yardım etmek için burada. Daha fazlası için değil.”

“Ve olası bir saldırıya karşı koyamayacağımız da apaçık ortada. Bana kalırsa bir an önce bu saçmalığı bir kenara bırakıp yeni liderimizi aramaya

koyulmalıyız,” dedi Niall sabırsızca. “Ariella evlenip kılıcı yeni sahibine bahşetmedikçe klanımız güvende olmayacak.”

Salonu yine sessizlik kaplamış, yaşlı üyeler bu durumu düşünmeye başlamıştı.

“Haklı olabilirsin,” dedi Gordon sonunda.

Ariella’nın canı sıkılmıştı. Niall ve Gordon, MacFane hakkında bu şekilde düşünüyorsa kim bilir başka kimler böyle düşünüyordu.

Malcolm atı Cain’in boynunu sımsıkı kavradı. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bu manevranın ona verdiği acıyı umursamadan Cain’e sıkıca tutundu. Gavin, Ramsay ve Hugh ellerinde ok ve yaylarıyla gördükleri ala geyiğin peşinden gittikçe yerdeki otlar titriyordu. Malcolm kendini toparladı ve daha hızlı gitmesi için atını zorladı. Ama vücudu buna karşı koyuyordu. Sonunda atı yavaşlatarak devam etmek zorunda kaldı.

Nefretle başını salladı.

Bu sınırlamaları kabullenmek kolay değildi. Sinir bozucu, küçük düşürücü ve hatta erkekliğe yakışmayan bir durumdu. Buraya ilk geldiği günden beri adımlarını izleyen her gözde acıma duygusu ve hayal kırıklığı ifadesi vardı. Sanki kendisine sürekli bir değer biçiliyordu ve bu değeri hak etmediği düşünülüyordu.

O da kendisini aynı gözle yargılayınca bunun şaşırtıcı bir sonuç olmadığını anlamıştı.

Derin bir nefes aldı. Toprağın, atın, derinin güzel kokusunu içine çekiyor, güneşin batmakta olduğu bu yaz akşamında bu basit görüntüden mutlu olmaya çalışıyordu. İki hafta önceki gelişinden bu yana kalenin avlusundan başka bir yere gitmeye cesaret edememiş, üzerine düşen görevlerle meşgul olmuş sonra da odasına çekilmişti. Ama halk geçen hafta çok çalışmıştı. Ayrıca kendilerine söylenenleri de harfiyen yerine getirdikleri için bir ödülü hak ettiklerini düşünüyordu. Bu yüzden onlara bir gün boyunca eğitim veya inşa çalışması yapmayacaklarını, o gün izinli olacaklarını söyledi. O gün boyunca dinlenebilir ya da isterlerse kendisiyle birlikte ava gidebilirlerdi. Onu şaşırtan şeyse o gün hemen hemen herkesin alışılagelmiş o erken saatte avluda at binme ve okçuluk konusundaki maharetlerini göstermek üzere toplanmış olmalarıydı. Etraftaki orman vahşi hayvanlarla doluydu. Ava gidenler onlarca tavşan, kuş ve üç tane de

alageyik vurmuşlardı. Akşama bu başarıyı kutlamak için ziyafet verilecekti. Tabii bu ziyafetin içinde müzik ve dans da olacaktı.

Bu ziyafete katılamayacak kadar ağrı içinde olması çok yazıktı.

Rob'un önerisi üzerine her gece sıcak bir duş alıyordu. Bu onu rahatlatsa da içtiği şaraplar kadar huzur vermiyordu. Bu yüzden hırpalanan kemik ve kaslarına iyi geleceği ümidiyle ikisini birlikte uyguluyordu. Sade bir güzelliği olan ve çok da utangaç olan Agnes ona ihtiyacı olan havlu ve sabunu getiriyor, sonra o küvete girene kadar gözlerini başka yöne çevirerek titrek bir sesle başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Agnes, Malcolm'un yanına gittiği ilk gece, Malcolm bir önceki gece Rob'u odadan kovduğu için bilerek Agnes'ı gönderdiğini biliyordu. Agnes'a, gitmesi için izin vermek yerine ona sırtını keselemesini söylemişti. Kızın küçük, kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış ama yine de kendisine söyleneni yapmıştı. Agnes, Malcolm'un sırtını ovalarken neden böyle bir talepte bulunduğunu Malcolm'un kendisi de merak etmişti doğrusu. Belki de uzun zamandır ona hiçbir kadın dokunmuyordu ve Malcolm vücudunda öyle hassas parmakların dolaşmasını özlemişti. Kesinlikle bu yüzden bir önceki gece Rob sırtını keseleyince o rahatsızlık veren hisleri duymuştu. O gece zihni yorgun, vücudu dingindi ve o an sırtını keseleyen ellerin bir erkek çocuğuna değil de bir kadına ait olduğunu düşünmüştü. Ertesi gün, onun bu tutumu karşısında şaşkına dönen Rob'a da sanki o suçluymuş gibi soğuk davranmıştı. Böyle bir şey için Rob'u cezalandırmanın saçma olduğunun farkındaydı. Ama yine de o an belki o rahatsızlık verici duygulardan kurtulabilmek adına Rob'u kendisinden uzaklaştırmak istemişti. Savunma eğitimi boyunca günün geri kalan kısmında da Rob'u görmezden gelmeyi başarmıştı. Gece yine odasına çekilmişti ve Rob her zaman onunla konuşmaya gitmesine rağmen o gece gitmemişti.

Malcolm, küçük asabi arkadaşını kaybettiğinin farkındaydı.

Yer, başka bir atlının geldiğini haber verircesine titremeye başlamıştı. Ağaçların arasından inci renginde bir at belirdi. Rob avlayacağı hayvana öylesine odaklanmıştı ki önce Malcolm'u fark etmedi bile. Kısa bir süre sonra Rob, gelenin avlayacağı hayvan olmadığını fark etmişti. Atını dizginledi ve hafif bir tebessümle onu övermişçesine boynunu okşadı. Esen rüzgâr Rob'un kahverengi saçını, yüzüne doğru savurmuş ve tıpkı bir bayanınkine benzeyen hassas yüz yapısını ortaya çıkarmıştı. Kül rengi

gözleri de ışıl ışıl parlıyordu. Malcolm, Rob’da daha önce hiç böyle bir değişiklik fark etmemişti. At şöyle bir silkindikten sonra kişnedi ve bakışlarını Cain’e çevirdi. Rob’un gözleri bu kısa anı takip ediyordu.

Malcolm’u ilk gördüğünde afallamışsa da çabuk toparlanmıştı. İnce vücudu birden şekil değiştirdi, omuzları belli belirsiz bir şekilde düştü. Böylece kahverengi saçları da yüzüne düşerek kadınsı yüz hatlarını gizledi. Malcolm bütün bu olup bitenleri büyük bir şaşkınlıkla izledi. İki dakika önce gülümseyen o delikanlı birdenbire kaybolmuştu. Malcolm, kendi varlığının böyle bir değişime sebep olmasından dolayı üzülmüştü.

Bir an için ikisi de sessiz kaldılar.

“Nasıl gidiyor avlanma?” dedi Malcolm sessizliği bozarak.

“Fena değil,” dedi Rob omuz silkerek.

Malcolm, Rob’un konuşmaya devam etmesini bekledi. Ama sessizlik hâlâ devam edince “Bu sabah seni kaleden çıkarken görmedim,” dedi.

“Ben ava sonradan katıldım,” diye cevap verdi Rob. Sen gittikten sonra, diye düşündü içinden.

Bu soğukluk Malcolm’un canını sıkıyordu. Aralarında büyük bir uzaklık olduğunu ve garip olayların cereyan ettiğini fark etmişti Malcolm, hiçbir zaman arkadaş olamayacaklarını düşünmüştü. Ama şimdi tuhaf bir şekilde aralarında gerçekten de bir bağ olduğunu ve ona zarar verdiğini hissediyordu.

“Klanın performansı oldukça yüksek,” dedi aralarını düzeltmeyi umarak.

“Agnes’dan ne haber? Onun performansı da iyi mi?” diye sordu Rob alaycı bir üslupla.

Malcolm gülmemek için kendisini zor tuttu. Çocuğun kendisine kızgın olmasının sebebi apaçık ortadaydı şimdi.

“Kıskanç bir eş gibi konuştun,” dedi Malcolm aynı alaycı tavırla. “Ondan hoşlanıyorsan neden bana yardımcı olması için gönderdin ki?”

“Ondan hoşlanmıyorum!” dedi şaşkınlıkla.

“Neden?” diye sordu Malcolm. Onu kızdırmak hoşuna gidiyordu. “Bence gayet hoş bir kız,” diye konuşmaya devam etti. Agnes oldukça soluk bir yüze sahipti ve geniş vücut hatlarının on üç yaşındaki bir çocuğa çekici gelemeyebileceğini düşünmüştü.

“Beğenmiyorum işte,” dedi Rob.

“O zaman Agnes’ın benimle ilgilenmesi neden seni kızdırıyor?” diye sordu Malcolm içten içe keyiflenerek.

“Kızdırmıyor.”

“Onun, senin gibi yaraları iyileştirebilme yeteneği yok,” diye itiraf etti Malcolm. “Ama senin gibi sivri bir dili de yok.” Bir süre bu söylediğini düşünüyormuş gibi sessiz kaldı ve iç çekti. “Sessizliğinin verdiği zevkin tadını çıkarmak için hatalarını görmezden gelmeliyim sanırım.”

“Sen benim klanımı eğitmek için buradasın, MacFane, kadınlarla yatmak için değil.”

Rob birden ciddileşmişti ve kül rengi gözleri Malcolm’un yaptığını onaylamayan bakışlarla bakıyordu. Malcolm kendisini tutamadı ve başını geriye doğru eğerek kahkaha attı. Bu öyle bir kahkahaydı ki, gülerken adeta göğsünden sıcaklık yayıyordu.

Birden Rob onun göğsünden itti. Malcolm homurdandı ve düşerken içgüdüsel olarak Rob’a tutundu ve ikisi birden yere kapaklandılar.

Malcolm’un bütün vücudu acımaya başlamıştı. Sanki tüm organları ateşe verilmişti.

“Lanet olsun,” dedi Rob’u kendisinden uzaklaştırarak. “Bunu neden yaptın?”

Ağaçların arasından gelen at sesi bir an dikkatini dağıttı. Dikkatli bakınca pelerinli birinin dörtnala oradan uzaklaştığını gördü. Kaşlarını çatarak yanında yere sere serpe uzanmış olan Rob’a baktı.

Rob’un kolunun üst kısmına bir ok saplanmıştı.

Malcolm kamasını çekti ve etrafı kolaçan etmeye başladı. Yalnız olduklarına emin olduktan sonra Rob’un yanına diz çöktü.

“Sakın bana dokunma,” dedi Rob öfkeyle.

“Yaranın derinliğini görmem lazım, Rob,” dedi Malcolm. “Bırak şu gömleğini sıyırıp bakayım.”

“Hayır,” dedi Rob. “Sadece beni yalnız bırak.”

“Eğer ok çok derine saplanmadıysa kaleye gitmeden evvel onu çekip çıkarmamız daha iyi olur,” dedi Malcolm sabırlı olmaya çalışarak. “Aksi takdirde yara daha da derinleşecek.”

“Dokunma bana, MacFane,” diye haykırdı Rob yaşlı gözlerle.

“Tanrı aşkına, Rob!” dedi Malcolm, Rob daha fazla itiraz etmeden. Gömleğin kolunu kesti ve okun saplandığı bölümü dışarı çıkardı.

“Fazla derine saplanmamış,” dedi yarayı incelerken. “Şimdi çıkarabilirim.”

“Hayır!” diye haykırdı Rob.

Malcolm Rob’un kolunu sıkıca tutarak oku tek hamlede çıkardı. O an Rob acı bir çığlık attı.

“İşte burada!” dedi Malcolm. Oku bir kenara fırlattı ve yırttığı gömlek parçasıyla çocuğun yaralı kolunu sarmaya başladı. “İyi misin?” diye sordu.

Rob derin bir nefes aldı ve başını evet anlamında salladı. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarına doğru inmeye başlamıştı.

“Güzel. Kaleye gittiğimizde yarayı dikip saracak birisini buluruz. Benimle birlikte geliyorsun,” dedi Malcolm.

“Ben kendi atımla gidebilirim,” dedi Rob titreyen sesiyle.

“Elbette gidebilirsin. Ama şu an yaralısın ve benimle birlikte gitmen çok daha iyi olur,” dedi.

Ayağa kalktı ve Rob’a destek olarak onun da ayağa kalkmasını sağladı. Sonra elleriyle belinden tutarak ata binmesini sağladı. Kaslı ve kemikli olan yaşıtlarına rağmen Rob, şaşırtıcı bir şekilde son derece narin bir vücuda sahipti. Malcolm, kaşlarını çatarak bu şaşkınlığını gizledi. Rob'un narin kalça kıvrımları adeta Malcolm’un ellerini alevlendirmişti.

“Ellerini üzerimden çek,” diye bağırdı Rob. “Sana kendi atıma binebileceğimi söylemiştim,” dedi kendi kendine ata binmeye çalışarak.

Malcolm, konuyu uzatmamaya çalışarak atma bindi. Ormanlık alana doğru giderlerken aralarında yine o soğuk rüzgârlar esiyordu. Malcolm arkadaşının canı yanmasın diye hızlı gitmemeye özen gösteriyordu. Bu da ona, olanları gözden geçirme şansı vermişti.

Ve elbette okun kendisine atılmak istendiği gerçeğini de kabullenmesi gerekiyordu.

İleriden kahkahalar ve müzik sesleri geliyordu. Bu da festivalin hâlâ devam ettiğini gösteriyordu. Kalenin pencerelerinden altın sarısı ışıklar saçılıyordu ve ortalığı kızarmış et kokusu sarmıştı. Malcolm yavaşça atından indi.

"Klana olayın tüm ayrıntılarını anlatmayalım, MacFane," dedi Rob kasvetli bir ses tonuyla.

Malcolm inanamayarak ona baktı. "Sen aslında bana atılmak istenen bir okla vurulduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"Klanın bunu bilmesi bir şeyi değiştirmeyecek ki. Sadece onları daha da endişelendirecek."

"Bırak da endişelensinler. Ölebilirdin, Rob. Ve vurulmak benim de hoşuma gitmiyor."

Rob sabırsızlıkla başını salladı. "Bunu kimin yaptığını bulmak istiyorsak ortalığı yaygaraya vermemeliyiz. Saldırgan, rastgele bir okla yaralandığımı düşündüğüme inanırsa bizim için daha iyi olur."

Malcolm bir an için düşündü. Belki de Rob haklıydı. Tanınmadığını düşünen saldırgan daha az dikkatli olup muhtemelen tekrar saldırıya geçecekti. "Pekâlâ," dedi Malcolm. Attan inmeye çalışan arkadaşına yardım etmek için elini uzattı.

"Ben kendim inebilirim," dedi Rob gergin bir ses tonuyla. İnmeye çalışırken canının acısından yüzünü buruşturuyordu. Atından indi ve bir süre dinlendikten sonra oradan uzaklaştı.

Malcolm, tam yere düşecekken yakaladı Rob'u.

"Yaran kanıyor ve bu da seni halsizleştiriyor," dedi onu kucaklarken.

"Beni taşımanı istemiyorum," diye karşı çıktı Rob.

“Bence fazla seçeneğin yok,” dedi Malcolm aksayarak kaleye doğru ilerlerken. “Bir dahaki sefere de sen beni taşırsın.”

Büyük salondan kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. Malcolm, kucağında Rob’la içeri girdiğinde herkes şok içinde onlara baktı.

“Hayır!” diye bağırdı Elizabeth, Gavin’e ikram etmekte olduğu şarap kadehini de Gavin’in üzerine dökmüştü. Hemen onlara doğru ilerledi. Ardından da Agnes, Helen ve küçük Catherine geldi.

“Sen nerede böyle yaralandın?” diye sordu Duncan.

Gavin şarap dökülen gömleğine aldırış etmeden oturduğu yerden kalktı. “Ne oldu?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Rob insanları sakinleştirmeye çalışarak. Av esnasında koluma nerden geldiği belli olmayan bir ok isabet etti. Korkulacak bir şey yok. MacFane oku çıkardı.” Küçük kız kardeşinin elini tuttu ve gülümseyerek “Merak etme. İyiyim ben,” dedi.

Odada bulunanların içi rahatlamıştı. Malcolm insanların surat ifadelerine dikkat kesildi. Kendisini suçlayan ya da okun hedeflendiği yere gitmemesine üzülen bakışları arıyor gibiydi. Ama tek gördüğü şey şaşkınlık ve endişeydi, - Alpin hariç. Alpin, Malcolm’un araştırmacı bakışlarına, böyle bir şeyin olacağını önceden biliyormuş ya da bundan bir rahatsızlık duymamışçasına karşılık verdi.

Ve sinirden yüzü kıpkırmızı olan Niall hariç.

“Yaranın temizlenip dikilmesi lazım,” dedi Malcolm, Duncan’a. “Çocuğu benim odama götürüp şu kirli kıyafetleri üzerinden çıkar. Bu sayede de banyo yapmış olur.”

Odada bulunanlar birden sessizliğe büründü.

Malcolm bu tepkinin sebebini anlayamayarak kaşlarını çattı.

“Malcolm, belki de Rob’un ben ve Andrew’Ia kalması daha iyi olur,” dedi Duncan. “Odamız oldukça büyük, biliyorsun. Hem gece boyunca ona refakat da edebiliriz.”

“Evet, evet,” dedi Rob. “Bu kesinlikle çok daha iyi olur.”

“Agnes ve ben de yarasıyla ilgileniriz,” dedi Elizabeth.

“Ben de kendisini daha iyi hissetmesi için ona masal anlatırım,” dedi Catherine, ablasının yaralı olmayan koluna sıkıca sarılarak.

Malcolm omuz silkti. Çocuğa iyi bakıldıktan sonra kimin baktığı fark etmezdi. “Pekâlâ.”

“Öyleyse Rob da iyileşeceğine göre şenliği sürdürmememiz için hiçbir neden yok,” dedi Angus, Rob odasına götürülürken. Sonra Alpin’e döndü ve “Yoksa var mı?” diye sordu.

“Yok. Hiçbir sebep yok,” dedi Alpin. Müzisyenlere eliyle işaret etti. “Çalın.”

Ortalığı kulakları sağır eden bir cümbüş havası sardı. Malcolm bu gürültüden rahatsız olduğu için arkadaşı Gavin’e işaret ederek odasına doğru yol aldı.

“Okun sana atılmak istendiğini mi düşünüyorsun?”

“Rob oku atan adamı gördü ve bu yüzden beni kenara itmeye çalıştı.”

“Ama saldırgan hata yaptığını anlayınca tekrar saldırmadı, öyle mi?” dedi Gavin. “Belki de yalnızca sizi korkutmak istiyordu, öldürmek değil.”

“O zaman çok iyi hedef alıyor olmalı,” dedi Malcolm belli belirsiz. Sonra bir yudum şarap aldı ve devam etti. “Öyle ya da böyle birileri beni burada istemiyor. Beni öldürmek gibi bir niyeti yoksa bile kendiliğimden gitmemi istiyor. Asıl soru neden benim gitmemi istediği.”

Gavin dalgın gözlerle ateşe bakıyordu. “Gördüğüm kadarıyla MacKendrick halkı seni yeni liderleri olarak kabul etmeye başladılar. Para karşılığı burada olduğunu bilmedikleri için gerçekten onlara yardım etmek istediğini düşünüyorlar. Birçoğu da hiç olmazsa yeni liderlerini bulana kadar senin yardımına ihtiyaçları olduğunu kabul ediyorlar. Ama Elizabeth bana klana yapılan saldırının senin suçun olduğunu düşünenlerin varlığından da bahsetmişti.”

Malcolm inanamayarak Gavin’e baktı. “Beni ne diye suçlasınlar ki?”

“Eski liderleri, Alpin’in de önceden gördüğü üzere senin büyük ordunla gelip kızıyla evleneceğin ve yeni lider olacağın konusunda onlara söz vermiş,” diye açıklamaya başladı Gavin. “Herkes senin geçmişteki başarılarını duymuş ve Kara Kurt’un yeni liderleri olması ihtimali bile

onları heyecanlandırmaya yetmiş. Sonra klan saldırıya uğrayıp lider ve kızı öldürülünce halk perişan olmuş. Eski liderlerine ve onun kızına herkes hayranmış. Görünen o ki kız oldukça güzelmiş.”

Malcolm masanın üzerindeki heykele bir göz attı. O heykel biraz olsun gerçeği yansıtıyorsa Ariella gerçekten mükemmel bir kız olmalıydı.

“Ayrıca kız çok da cesurmuş,” dedi Gavin. “Halkı için canını feda edebilecek kadar cesur...”

Malcolm heykele daha fazla bakamayarak, bakışlarını yanmakta olan ateşe çevirdi. Kızın o güzel yüzüne baktığında huzur bulmak yerine ıstırap duyuyordu.

Beni ne kadar bekledi acaba?

“Onun hakkında konuşmaya pek istekli değiller gibi geliyor bana. Elizabeth, bunun acılarının çok taze olmasından kaynaklandığını söyledi.”

Elbette öyleydi. Tıpkı Marrian’ın ölümünün Malcolm’a acı vermesi gibi. Marrian’ın ve diğer tüm MacFane kadınları ve çocuklarının onun sarhoşluğu yüzünden can vermesi gibi.

Malcolm, kendinden nefret ederek şarabından bir yudum daha aldı.

“Dolayısıyla sana saldıran kişi zamanında gelmediğin için seni cezalandırmak istemiş olabilir,” dedi Gavin. “MacKendrick halkı neredeyse yüz yıl süren barış uykusundan son derece vahşi bir biçimde uyandırıldılar. Belki de içlerinden birisi bu masumiyetlerini kaybetmesinde seni suçluyor. Belki de onlara zamanında yardım edemediğin için şimdi burada kalmaya hakkın olmadığını düşündüğü için gitmeni istiyor.”

“Haklı da.”

Gavin, Malcolm’a kızgın gözlerle baktı. “Hakkın olduğunu düşündüğün için değil, senden yardım istendiği için buradasın, Malcolm,” dedi.

“Hayır,” diye cevap verdi Malcolm aşağılayıcı bir ses tonuyla. “Teklif ettikleri altınlar için buradayım.”

“Öyle bile olsa, buraya geliş sebebinin burada olduğun süre boyunca başardıklarınla bir ilgisi yok, Malcolm. Sen MacKendrick halkına yardım ettikten sonra bunun için sana para ödeseler ne fark eder ki?”

Malcolm bir süre sessiz kaldı ve Gavin’in söylediklerini düşündü. Belki de para karşılığında birisine yardım etmek sıradan bir savaşçıyı rahatsız etmezdi. Duncan kendisine böyle bir teklif sunduğunda bu, onu da rahatsız etmemişti. Ama o sıradan bir savaşçı değildi. O, büyük MacFane Klanı’nın lideri, Kara Kürt’tü. Daha birkaç yıl öncesine kadar insanlara para karşılığında değil, bu bir insanlık görevi olduğu için yardım ederdi.

“Bunun dışında, daha kötü bir ihtimal de var. Ben buradayken klan güçlendiği için benim ölmemi isteyen birileri de olabilir,” dedi Malcolm oturduğu yere iyice çökerek.

Gavin kaşlarını çattı. “Kim bu klanın güçsüz olmasını istiyor olabilir ki?” diye sordu.

Malcolm elindeki kadehi bitirmişti. “Klanın tekrar saldırıya uğrayacağını bilen birileri,” dedi.

Malcolm son şarabı da içerken şöminedeki ateş, pembemsi ve gri renkte köz yığını haline gelmişti. Şarap şişesinin boşaldığını gören Malcolm öfkeyle şişeyi yere fırlatırken çıkarttığı sesi tamamen kayıtsızlıkla dinledi. Bitkin bir halde gözlerini kırpıştırırken bakışlarını sönmekte olan muma çevirdi. Mumun sönmesini istemiyordu. Eğer mum da sönerse, bir zamanlar eşi olabilme ihtimali olan kızın düzgün yüzünü, yanaklarını ve küçücük burnunu aydınlatacak hiçbir şey kalmayacaktı. Birden, eğer hâlâ MacFane Klanı’nın lideri olsaydı bu kızın onun eşi olamayacağını düşündü. Yaralanmasaydı, bu kadar acı çekmeseydi ve kalan günlerini bitirmek için bu kadar alkol bağımlısı olmasaydı, o zaman zaten bu kızla değil, Marrian’la evli olur, onunla ve çocuklarıyla yaşardı.

Sağlam kolunun üzerinde yatağa uzandı ve kendisine Marrian’ın saçlarını hatırlatan altın sarısı ve kızılımsı ateşi izlemeye koyuldu. Küçük kuzeni tombul ayakları yere değdiği ilk andan itibaren kendisini hiç yanından ayırmadığı için adeta Malcolm’a minnettardı. Sonra bu küçük kuzen, büyüyüp servi boylu, güzeller güzeli bir genç kıza dönüşmüştü. Malcolm da, babası onları evlendirmeye karar verdiği zaman aslında kendisini çok mutlu hissetmişti. Kız on altı yaşındaydı, Malcolm ise yirmi sekizindeydi ve Malcolm savaşı bitirip eve döndükten sonra evlenmelerine karar verilmişti. Malcolm geceleri dışarıda olduğu günlerde sürekli büyük ordusuyla birlikte savaştan galip ayrılıp eve döndüğünü ve Marrian’ın

kıpkırmızı yanakları ve rüzgârda savrulan güneş sarısı saçlarıyla, çayırda kendisini karşılamak için koşuşturduğu o anı hayal ederdi.

Ama bunların hiçbirisi gerçekleşmemişti. Gavin, yaralı ve kan revan içinde olan Malcolm'u bir at arabasının üzerinde eve götürmüştü. Malcolm o kadar afallamıştı ki o an nişanlısının yüzündeki dehşeti bile görememişti. Dehşet, acıma duygusu ve hatta tiksinme ifadesini...

İşte o an asla evlenemeyeceğini anlamıştı.

Ariella isimli kızın taştan yüzü sessizce ona bakıyordu. Utanarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Evlenme ihtimali olan iki kadın da ölmüştü ama o hâlâ hayattaydı. Marrian, o sarhoş bir halde kalesinden uzakta klanı yönlendirip onları savunmasız bıraktığı sırada katledilmişti. Ve Ariella... Klanını canından çok seven Ariella da halkının acı çekmesindense kendisini feda etmiş, günler sonra Malcolm'un gelmeyeceğini anlayıp ölüme gitmişti. Acaba o son anında bile Malcolm'dan nefret etmiş miydi? Alpin'in kendilerini kurtaracağına söz verdiği adamın gelişine dair son bir ipucu görebilmek için başını kaldırıp da ufka bakmış mıydı? Malcolm o kadar derin bir suçluluk duygusu yaşıyordu ki adeta bunalmıştı. Ve bu duygu yaşadığı odayı bile kasvete bürümüş, nefes almasını zorlaştırmıştı. Bir an MacKendrick'in odasında olduğunu hatırladı. Burada olmaya hakkı yoktu. Mum da sönerek onu tamamen yalnız bırakmıştı. Karanlığın içerisinde yürümeye çalışıyor, el yordamıyla kapıyı arıyordu. Sonra koridora geldi ve merdivenlerden inmeye başladı. Büyük kapıdan dışarı çıktı. Gecenin sonsuz karanlığında bu sersemletici düşüncelerden kurtulmak istiyordu.

Yukarıda sessiz ve uçsuz bucaksız kadifemsi bir gökyüzü vardı. Bakışlarını üzerinde yoğunlaştıracağı bir yıldız arıyordu. Ama gökyüzünde yalnızca ay vardı. Ay o kadar büyük, o kadar parlak görünüyordu ki neredeyse ihtişamıyla gözlerini kör edecekti. Gözlerini kapadı ve olduğu yere çöktü. Altında bulunan sert topraktan kendisine huzur vermesi için medet umuyordu. Tüm bedeni ağrıyordu. Ama bu acı damarlarında dolaşıp ona başka şeyler düşündüren şarap sayesinde biraz olsun hafiflemişti. Marrian'ı düşünüyordu. Her şey eskisi gibi olsa, dudaklarını onun tatlı dudaklarına dokundurabilse nasıl hissederdi acaba, merak ediyordu. Marrian'ın üvey kardeşi, kendisinin de kuzeni olan Harold'ın, Marrian'a bir şey olsa ne yapacağını sorması gözlerinin önünden film şeridi gibi

geçiyordu. Harold beni öldürmeliydi, diye düşündü acıyla. Merhametli davranıp, gitmeme izin verdi.

Kılıcıyla beni öldürüp benden kurtulmalıydı, diye düşündü sessizce.

Dudaklarından bir şeyler dökülmüştü. Bu bir hıçkırık mıydı yoksa bir inleme mi? Emin olamamıştı. İrkilmiş bir halde kimsenin duyup duymadığını anlamak için karanlıkta etrafına bakındı. Tüm kale uyuyordu -üst katlardan, ışığın parladığı bir oda hariç. Bakışlarını ışığın geldiği yöne çevirdi. Yalnız olmadığı fikrine kapılmıştı. Birden, karanlığın içinden altın gibi ışıldayan bir kadın belirdi. Yüzü gölgeli, vücudu küçük ve sevimliydi. Ama hareketlerindeki sakinlik, gördüğünün bir çocuk değil, bir kadın olduğu fikrini güçlendiriyordu. Kadın, gökyüzünde, bir şeyler görmek istercesine ya da belki sadece ferahlığın keyfini çıkarmak için öne doğru eğildi. Ay ışığı yüzünü aydınlatıyor, düzgün yüz hatlarını açığa çıkarıyordu.

Malcolm olduğu yerde kalakalmıştı.

Uyuşmuş bir halde, aklının ona oyunlar oynadığını fark etti. Ona bu kadının Ariella olduğunu düşündüren şey onca yorgunluğun üzerine aldığı alkoldü. Hayaletlere ya da ruhlara inanmıyordu. Hatta kâhinlere ya da Kuzey İskoçya bölgesindeki insanların çok düşkün olduğu saçma batıl inançlara da inanmıyordu. Ama yine de olduğu yerde öylece dikkatle ayı izleyen kadını seyrediyordu. Bir an gözünü kırpsa karşısındaki kadının sonsuza dek kaybolacağı korkusuyla donakalmıştı. Sonunda gözünü kırptı ama kadın hâlâ oradaydı. İçi rahatlamıştı.

Sonra, kadın arkasını döndü ve onu öylece yapayalnız bırakarak gözden kayboldu.

Ona olanlar için ne kadar üzgün olduğunu söyleyemeden gitmesine izin veremezdi. Ariella onun yüzünden ölmüştü. Odasını ateşe vererek intihar etmişti. Bu ne kadar korkunç, ne kadar acılı bir ölümdü. Kendisini bağışlamasını beklemiyordu elbette. Affedilmeye değmezdi. Ama yine de bunun için ona yalvaracaktı. Bu korkunç şeylerin olmasını asla istemediğini bilmesini istiyordu.

Ve de gelecek halde olsaydı mutlaka geleceğini...

Uykusunu getirmesi için aldığı şifalı ot, soluk bir bulut gibi Ariella'nın kırmızı şarap kadehine dökülmüştü.

Ariella kadehi eline alıp tozun erimesi için birkaç defa hafifçe salladı. Kolu, o tertemiz çarşaflara yatıp uykuya dalmasını engelleyecek kadar ağrıyordu. Elizabeth yarasını dikkatlice dikip sarmıştı. Agnes da ağrıyan kaslarını rahatlatmak için ona sıcak bir banyo hazırlamıştı. Arkadaşları hep beraber saçını yıkayarak yarın yine Rob kılığına gireceği zaman saçma süreceği küllere ve çamura biraz olsun ara vermesini sağladılar ve ona yumuşak bir gömlek giydirdiler. Ariella, ağrıdan dolayı uyku zorluğu çekeceğini bildiği için uyumasına yardım edecek birtakım bitkisel ilaçlar almıştı. Saatler geçmesine rağmen hâlâ uyuyamamıştı. Şöminenin önüne oturmuş şarabını yudumlarken kendisini uykunun rahatlığına bırakacağı anı bekliyordu. Ama ne kadar uğraştıysa da o gün yaşanan dehşeti aklından silemiyordu.

Binleri MacFane'i öldürmeye teşebbüs etmişti.

Önceleri kendisini bunun bir kaza olduğuna inandırmaya çalıştı. Ama ormanın derinliklerinden tıpkı avına yaklaşan bir avcı gibi gizlice ve yavaş yavaş yaklaşan, pelerinli saldırganı görmüştü. O an ortalık MacFane'in kahkahalarıyla inliyordu. O her kimse, bu fırsatı kaçırmak istememişti.

Saldırgan, orada olduklarını biliyordu ve onları bulmak istemişti. Ortaya çıktığında okunu germiş, hızlı ama dikkatli davranmıştı. Ariella güç bela kendisini Malcolm'un önüne atmıştı. O an duyduğu acı, binlerinin Kara Kurt'u öldürmeye teşebbüs ettiği gerçeğinin yanında hiçbir şeydi.

Üstelik Ariella'nın kendi klanından birisi...

Ariella, Malcolm'u istemediklerini biliyordu. Zamanında kendilerini korumaya gelmeyen bir adam tarafından eğitildikleri için kızgın olduklarını anlıyordu. Ve Malcolm'un mevcut durumunun gelip kendilerini koruyacaklarını umdukları o güçlü savaşçıyla alakası yoktu. Ama Ariella kılıcın koruyucusuydu. Bu yüzden klan halkı onun sözlerine uymak zorundaydı. Binlerinin sırf korkutmak için bile olsa MacFane'i öldürmeye teşebbüs etmesi ürkütücüydü. Bu aşamada kendilerini Roderic veya bir başkasından doğacak olası bir saldırıya karşı savunabilmeyi öğrenebilmek için tek ümitleri Malcolm'du. Ariella yeni liderlerini bulup kılıcı ona bahşedene kadar klan büyük bir tehlike altında olacaktı. Birileri MacFane'den kurtularak neyi elde edebileceklerini sanıyor olabilirdi ki?

Ariella şarabını yudumlarken dalgın gözerle yanmakta olan ateşe bakmaya devam etti. Aldığı ilaçlar onu sersemletirken o hâlâ doğru düzgün düşünebilmeye çalışıyordu. Belki de klanda Ariella'nın, kılıcı MacFane'e vereceğinden korkan birileri vardı. Bu çok saçma bir fikirdi. Çok iyi bir eğitmen olmasına rağmen MacFane'in yaralı vücudu, kendi klanındaki başarısızlığı, alkol bağımlılığı ve ordusunun olmayışı onun yeni lider olmasının önündeki en büyük engellerdi. MacFane'i yeni lider olarak seçmek halkı acılara ve yıkıma uğratmak olurdu. Ama klan halkı Malcolm'un yaralarının derinliğini, MacFane Klanı liderliğinden kovulduğunu, ordusunun artık başka birisi tarafından yönetildiğini ve kendisini günbegün alkole verdiğini bilmiyorlardı ki. Bu kadar zayıf, bu kadar güçsüz birisi MacKendrick Klanı'nı yönetemezdi. Malcolm fiziksel güç ve yeteneğinin zirvesindeyken tanışsalardı ne olurdu acaba, merak ediyordu. Kılıç, onun kendi yıkımını da engelleyebilir miydi?

Ariella birden bütün bunların saçma olduğunu düşündü. Malcolm onlara gerçekten yardım etmek istediği için değil kendisine altın teklif edildiği için buradaydı. Anlaşmaları gayet basitti. Ariella, Malcolm'un savunma bilgisini kullanacak ve klanın bu konuda çaba sarf ettiğini görecekti.

Artık Malcolm'a ihtiyaç kalmadığından emin olduğunda ise onu hemen gönderecekti.

Kapı sessizce çaldı. Ariella kafasını kaldırdı, bu saatte kimin onunla konuşmak isteyeceğini merak etmişti.

Karşısındakinin Malcolm olduğunu görür görmez birden sıçradı ve elindeki şarabı üzerine döktü.

Malcolm, karşısındaki bu mükemmel görüntüye korkuyla ve büyük bir hayranlıkla baktı. Parlak, ahşap rengi saçlarında bakır rengi gölgeler vardı ve ateşin karşısında büyük bir ihtişamla parlıyordu. Heykeldeki gibi gür ve dalgalıydı. Yalnızca uzunluğu onu şaşırtmıştı. Heykeldeki gibi beline kadar inmesi gerekirken omuzlarına kadar iniyordu. Yarısının yangında yanmış olabileceğini düşündü Malcolm, içi acıyarak. Yüzü solgun, yüz hatları belirgin ve zarifti. O yüzü nasıl da iyi biliyordu: Küçücük, düzgün bir burun, çenenin yapısını belirleyen zarif yanaklar... Karşısında gördüğü şey heykelde gördüğünün aynısıydı, dudaklarının kıvrımından iri kül rengi gözlerine kadar... Kız, Malcolm'a bakarken gözlerinde dehşet ifadesi vardı.

Malcolm bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Şöminedeki ateşin kayısı rengi alevleri, kızın elbisesini adeta saydam bir örtüye döndürüp, vücudunun narin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Malcolm'da kıza karşı bir arzu cereyan etti. Kız, Malcolm'un bu münasebetsiz tavrından hoşnut kalmadığı için başını önüne eğdi. Ancak o zaman elbisesindeki kırmızı lekeleri fark edebildi.

Elbise, kan revan içindeydi.

"Bağışla beni," diyebildi Malcolm, kalın sesiyle sessizliği bozarak.

Ariella da şaşkın gözlerle olanları anlamamışçasına Malcolm'a baktı.

"Be-ben bilemedim," diye söze devam etti Malcolm. Çaresizdi ve utanıyordu da. "İçinde olduğun tehlikeyi anlayamadım."

Ariella konuşmadı ama sessizliği sanki Malcolm'u kınıyor gibiydi.

"Bilsem bile ne yazık ki yapabileceğim bir şey yoktu," diye devam etti Malcolm üzgün bir ifadeyle. "Sizi kurtarabilmek için bir ordum, silahlarım, kalkanlarım, atlarım bile yoktu. Hatta savaşabileceğim sağlam bir vücudum bile..."

Ariella'nın kül rengi gözleri buğulanmıştı. Öylece oturarak sanki hazin mazeretlerini korkakça buluyormuşçasına Malcolm'u izliyordu.

Tabii ki bu bahaneler korkakçaydı...

"Sen haklısın, leydim. Zamanında gelmeliydim," dedi sonunda.

Bu suçluluk duygusu katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Duyduğu derin vicdan azabının tesiriyle karşısındaki kana bürünmüş silueti görmemek için gözlerini kapadı ve onun yerine ölmüş olmayı diledi. En azından bir zamanlar Ariella'nın onu seven ve ona ihtiyacı olan insanlarla birlikte, yaşanmaya değer bir hayatı vardı. Ama Ariella o hayatı yaşamak yerine acı veren bu yükü Malcolm'un omuzlarına yükleyerek ölmeyi tercih etmişti.

Malcolm bu acıya katlanamayacağını düşünüyordu.

"Ariella," dedi sessizce aklına kazınmış o acı-tatlı ismi fısıldayarak. "Çok üzgünüm."

Ariella ona şaşkınlıkla baktı. MacFane'i daha önce hiç bu şekilde görmemişti. MacFane daha önceleri işkence görmüş gibi dolanırdı ortalıkta. Ama bu kendisinden kaynaklanan bir işkenceydi. Kendisine acıyarak aldığı onca alkolden kaynaklanan bir işkence... Önünde duran adam sanki o sarhoş MacFane değildi ve o ünlü Kara Kurt'un yaptıklarını gerçekten yapıp yapmadığını merak ediyordu. Evet, belki bu adam da sarhoştu ama bu defa kendisine acımıyordu. Bu adam bir kadının ölümüne sebebiyet vermekten azap duyan bir adamdı. Bu suçluluk duygusu Malcolm'a o kadar azap veriyordu ki Ariella'nın hayaline bile bakamıyordu neredeyse.

Ariella'nın Malcolm'dan nefret etmek için o kadar çok sebebi vardı ki... Malcolm, onu, babasını ve halkını hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama bu eşsiz, sessiz anda ondan nefret edemezdi. Ariella Malcolm'un çektiği acıların derinliğinden oldukça etkilenmişti.

Ariella, Malcolm'un odada daha fazla kalamayacağını fark etti. Biraz daha kalsa Ariella'nın hayalinin neden hâlâ kaybolmadığını merak edebilirdi.

"İç, Malcolm," dedi içine uyku ilacı kattığı bir bardak şarabı Malcolm'a uzatarak. "Hepsini bitir."

Malcolm gözlerini açtı ve Ariella'ya baktı. Bir hayaletin konuşabildiğine şaşırsa da bu konuda yorum yapmadı. Sıcacık elleriyle kızın buz gibi ellerine dokunarak kadehi elinden aldı. Mavi gözlerini ona odaklayarak başını eğdi ve büyük bir itaatle şarabı içmeye başladı. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve kadehi masanın üzerine bıraktı.

"Benim ölümümden dolayı kendini suçlama, Malcolm, oldu ve bitti," dedi Ariella.

Malcolm başını salladı. Bu affı hak etmiyordu.

"Benim yüzümden korkunç bir şekilde öldün. Babanın öldüğünü gözlerinle gördün. Halkın, klanını korumak isterken gözlerinin önünde katledildi. Belki de son ana kadar benim geleceğimi umuyorlardı. Ama lanet olsun ki…" diye devam etti Malcolm kızgın bir şekilde. "Biraz daha bekleyemediniz mi? O savaşçıyla evlenmeyi kabul etseydin belki de şimdi yaşıyor olacaktın. Eğer bana bir kez daha haber gönderseydin ben bir şekilde sana yardımcı olurdum."

“Onunla evlenemezdim,” diye cevap verdi Ariella. “Onu klanımın lideri yapamazdım. Halkımın acı çekmesine katlanamazdım.”

“En zalim, en acımasız adamlar bile öldürülebilir. Kimse yenilmez değildir,” diye karşı çıktı Malcolm.

Babamın kılıcıyla, yenilmez olabilirdi. Kılıcı biraz daha yakınında tutsaydı babam da yenilmez olabilirdi, diye düşündü Ariella. Yalnızca silaha sahip olmanın klanını koruyamayacağını biliyordu. Ama en azından babası, Roderic’in kılıcına yenik düşmezdi.

“Onunla evlenemezdim,” diye tekrarladı Ariella soğuk bir ifadeyle. Gözünün önünde o gün şahit olduğu o kötü hatıralar canlanıyordu. “Yaptığı onca şeyden sonra bana dokunmasındansa ölmeyi tercih ederdim,” dedi ve kollarını kenetleyerek aklına gelen kötü düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Malcolm onu anlıyordu. “Elbette, haklısın,” dedi, böyle bir şeyi teklif etmesi bile aptalcaydı. Kıza yaklaştı ve “Sana dokunmaya hakkı yok,” dedi.

Uzandı ve kızın yanağına dokundu. Bir hayalet olduğu için hiçbir gerçekliği olamayacağını unutmuştu. Ama ellerinin altında yanaklarının varlığını hissedince şaşırdı. Gerçek, ama narin ve hassas bir teni vardı kızın. Ve soğuktu da. Malcolm kızın titrediğini hissediyordu. Şöminede yanmakta olan ateşin yanı başında olmasına rağmen vücudu soğuktu. Malcolm kendisine dokunduğu anda Ariella ondan uzaklaşmamıştı, buna yeltenmemişti de. Bunun yerine olduğu yerde kalıp Malcolm’u izlemeyi tercih etmişti. Ateşin verdiği parlaklık altında kül rengi gözleri parıldıyordu. Arzu, Malcolm’un bedenini sarmıştı. Gelip de klanı korusaydı bu kızla evlenmesi teklif edilmişti. Bu kız geceleri onun kollarında yatıp, ağrıyan göğsüne ipeksi dokunuşuyla derman bile olabilirdi belki. Kaybettiklerini düşününce kendinden geçerek parmaklarını kızın narin çenesinde ve yumuşacık boynunda gezdirdi. Bu dokunuşun ardından ani bir nabız hissetti parmak uçlarında. Geceleri görünen kelebeklerin kanatları gibi belli belirsiz bir nabız atışı... Ama o Ariella’nın ölü olduğunu biliyordu. Fakat o an Ariella sanki Malcolm’un varlığıyla ya da ateşin çıkardığı alev parçacıklarıyla ya da odadaki atmosferle bütün olup da canlanmış gibiydi.

“Ariella,” dedi Malcolm o kalın sesiyle. Ellerini kızın ipeksi saçlarının derinliklerine götürerek kokusunu içine çekti. Kızın gözleri adeta parlıyordu. Ariella geri çekilmedi. O an Ariella artık bir hayalet olmaktan

çıkmıştı, ya da bu aklının Malcolm'a oynadığı bir oyundu. Alkol ve arzulardan başı dönen Malcolm ellerini kıza doladı.

Sonra delirdiğini düşünerek başını eğdi ve kızın dudaklarına yapıştı.

Ariella dudaklarında hissettiği sıcaklık ve baskıdan öyle irkilmişti ki nefesini tutuyordu. Onu kendinden uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Malcolm'un ona böyle dokunmaya, onu bu şekilde kendine çekmeye ve sımsıkı sararak gözü dönmüş bir şekilde öpmeye hiç hakkı yoktu. Ama yine de kollarını kendisinden uzaklaştırarak ona karşı koyamıyordu. Ariella'yı garip bir duygu sarmıştı. Önce belli belirsiz hissetti bu duyguyu, sonradan tüm benliğine yayıldı ve midesine adeta bir kramp gibi saplandı. Malcolm kızın sanki gerçek olup olmadığını anlamak istermişçesine beline, boynuna, dudaklarına ve vücudunun tüm kıvrım ve derinliklerine dokunurken Ariella tüm bu duyguları zihninden silmeye çalışıyordu. Malcolm'un öpüşü gitgide daha da ısrarcı ve arzu dolu bir hal almıştı. Diliyle onu tadıp dudaklarını emerken Ariella da tüm benliğini kaplayan bu tuhaf duygu seline kapılmıştı. Bu, Ariella'nın itirazının kalan son parçasını da sıyırıp atarak Malcolm'un kızı soluksuz öpmesini sağladı. Kızın midesindeki kıvılcım birden büyük bir yangına dönüştü. Arzularına engel olamayarak ellerini Malcolm'un boynuna doladı. Malcolm'un uzun boyu, Ariella'nın parmak uçlarında yükselip Malcolm'un iri vücuduna yaslanmasına sebep olmuştu. Malcolm kıza daha sıkıca sarıldı, olanca kuvvetiyle kızın vücudunu sarmaladı, mutluluktan başını döndürene kadar öptü. Ve Ariella dünyaya ilk defa geliyormuş da bu andan önce yaşadığı hiçbir şey gerçek değilmiş, bir zamanlar kocası olacak olan bu adamı öpene kadar hissettiği her şey bir hayalden ibaretmişçesine öpmeye devam etti.

Bu, kendisine ihtiyacı olduğunda gelmeyen, klanını acılar içinde bırakan adamdı.

Ariella birden yaptıklarından utandı. Tam da bu anda Malcolm kızın ağrıyan kolunu sıkıp, kızın acı bir çığlık atmasında sebep oldu. Bunun üzerine ellerini üzerinden çeken Malcolm kızdan uzaklaştı.

"Seni incittim mi?" diye sordu Malcolm endişeyle.

"Hayır..." diye cevap verdi Ariella. "Önemli değil."

Malcolm'un bakışları alkolün ve uyku ilacının tesirinden dolayı yarı uykuluydu. Ama yine de bir hayaletin kolunun acısını sıra dışı bulacak

kadar bilinci yerindeydi. Kaşlarını çatarak ellerini kızın omzuna doğru götürdü ve birden elbisesini omuzlarından sıyırarak çekti ve kolundaki bandajı gördü. Şaşırmıştı.

Gözlerini kıstı.

“Bu da ne?” diye sordu.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Ariella makul bir açıklama düşünüyordu.

Ariella daha konuşmaya başlamadan Malcolm artık bu konuyla ilgilenmiyormuşçasına bir iç çekti. Sonra gözlerini kapadı ve yere devrilerek derin bir uykuya daldı.

Yedinci Bölüm

Birileri onu çağırıyordu. Ses sanki rüzgârda bağırılıyormuşçasına güçsüz geliyordu. Malcolm, adamın ne demeye çalıştığını anlayamamıştı ama artık susmasını diliyordu. Zihni, onu acıya ve aniden uyandığında başına gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı onu adeta koruyan pamuksu katmanlara sarılmıştı sanki. İç çekti ve başını yastığa iyice gömdü. Bu sinir bozucu gürültüyü umursamazsa ondan kurtulabilirdi.

Bir anda üzerinde battaniyenin olmadığı ve çıplak vücudunun sabah serinliğinde üşüdüğünü fark etti.

“Lanet olsun!”

“Kalkma zamanı, Malcolm,” dedi Gavin neşeli bir ses tonuyla. “Kahretsin, berbat görünüyorsun. Gece ne kadar içtin?” Malcolm gözlerini kırpıştırdı ve kendine gelmeye çalıştı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Dili garip bir şekilde ağzının içinde ağırlaşmıştı ve konuşurken zorlanıyordu. “Sen bana ne getirdiysen onu içtim işte.”

“Ben sana üç şişe şarap getirmiştim,” dedi Gavin masanın üzerindeki boş şişelere bakarken. “Her zamanki gibi...”

Malcolm gözlerini ovuşturdu ve yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Vücudu bitkin görünüyordu, yaptığı her hareket için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Getirdiğin şarap çok sert olmalı. Yatağa girdiğimi bile hatırlamıyorum.”

“Seni oldukça titiz yapmış. Ben senin sarhoş ya da ayıkken hiç kıyafetlerini katladığını hatırlamıyorum.”

Malcolm kaşlarını çatarak yatağının kenarındaki katlanmış eşyalara baktı. Kıyafetlerini katlamak gibi bir alışkanlığı yoktu. Genelde onları darmadağınık bir şekilde odanın ortasına fırlatırdı. Uyuyabilecek kadar sarhoş olduğu zamanlarda yapabildiği tek şey buydu.

“Agnes katlamış olmalı,” dedi. Ama bu da pek mantıklı görünmüyordu. Agnes yalnızca ona havlu ve sabun getirir, başka da bir şey yapmazdı. Ama Malcolm dün gece banyo yaptığını da hatırlamıyordu.

“Çok düşünceli bir kız,” diye sataştı Gavin, Malcolm’a gömleğini fırlatırken. “Belki de senden hoşlanıyordur ve kadınsı dokunuşlarıyla seni

etkilemeye çalışıyordun”

“Agnes benden korkuyor,” diye cevap verdi Malcolm. Yara bere içinde kalmış vücudunu hiçbir kadının çekici bulmayacağını düşünüyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu. Çünkü o, Marrian ona acıma duygusuyla iğrenme karışımı bir ifadeyle baktığı günden sonra hiçbir kadını arzulamamıştı.

Dün geceye kadar...

“Dün gece benim odama birileri geldi mi?” diye sordu.

“Benim bildiğim kadarıyla kimse gelmedi,” diye cevap verdi Gavin. “Sana akşam yemeğini getirdikten sonra salonda birkaç hoş bayanla birlikte eğlendim. Gerisini bilmiyorum. Neden sordun ki?”

Zihninin buğulu derinliklerinde bir anı canlandı. Bir kadın vardı, sıcaklık ve tüm vücudunu saran alev dalgası... Kaşlarını çatarak daha fazlasını hatırlamaya çalıştı. Kadının saçları ona tuhaf gelmişti çünkü kısaydı, Malcolm bunu nedense ilginç bulmuştu. Neden diye merak etti. Zihnindeki sis perdesi yavaş yavaş kalkınca kadının yüzü de belirginleşmeye başladı. Bu kadının küçük bir heykeli bez parçasına sarılmış, şöminenin önünde duruyordu. Fakat kızın elbisesiyle ilgili bir şey vardı. Malcolm’u rahatsız eden bir şey...

“Neyin var senin, Malcolm?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Malcolm başını sallayarak. “Sanırım dün gece bir kadınla birlikteydim ama onun kim olduğunu, nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Belki de bu bir hayaldir, bunu bile hatırlayamıyorum.”

“Belki de tüm MacKendrick kızlarını istediğin gibi korkutmayı başaramamışsındır. Nasıl bir tipi vardı?”

Malcolm giyinirken bir yandan da hatırlamaya çalışıyordu. “Ufak tefekti,” diye söze başladı, kadının şöminenin önündeki görüntüsü zihninde canlanırken. “Saçlarının muhteşem bir rengi vardı. Kahverengi değil, kızıl da değil. İkisinin arasında, ihtişamlı bir renk...” duraksadı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Böyle çamur rengi, bakır rengi karışımı gibi bir renkti,” dedi sonunda.

“İlginç bir sözcük seçimi,” dedi Gavin. “Bu MacKendrickler seni de şair yapacaklar sonunda galiba.”

Malcolm kaşlarını çattı. “Saçı önemli değil. Önemli olan vücudunun her detayını hatırlıyor olmam: Yanakları, çenesi, burnu... Sanki tüm bunları boylu boyunca incelemiş gibiyim. Ama onu daha önce hiç görmedim.”

“O zaman bu bir hayal ya da hayalet olmalı,” dedi Gavin. “Çünkü burada olduğun iki hafta boyunca tüm MacKendrick kızlarını öyle ya da böyle en az bir kere gördün. Görmediğin hiç kimse kalmadı ki.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Malcolm. Yatağa oturdu ve botlarını giydi. “Ama bu tıpkı gerçek gibiydi. Ona sarıldığımda ne kadar yumuşacık olduğunu bile hatırlıyorum. Ona daha fazla yaklaştığımda o güzel kokusunu hissettim. Funda gibi ya da ona benzer bir kokusu vardı,” dedi ve gözlerini kapatarak hatırlamaya çalıştı.

“Gül olabilir mi?” diye sordu Gavin. “Ya da kaz otu veya menekşe gibi mi?”

“Sabun kokuyordu,” dedi Malcolm.

Gavin başını salladı. “Hayaletin banyo yapıyor olması hoşuma gitti,” dedi.

“Sana anlatanda kabahat zaten,” dedi Malcolm. Kızmıştı.

Gavin, Malcolm’un kızgınlığını görmezden gelerek, “Sana bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Malcolm bir an için düşündü. Kız onunla konuşmuştu. Malcolm bundan emindi. Bakışlarını boşluğa sabitleyerek kızın şöminenin önündeki duruşunu ve şeffaf kıyafetini gözünün önünde canlandırdı. Saçı omuz hizasındaydı ve sanki bu bir şekilde Malcolm’un hatasıydı. Kafasını yere eğerek onu tekrar gözünün önünde canlandırdı. Bu kez aklına kan geldi. Kızın elbisesinde kan lekeleri vardı.

Benim ölümümden dolayı kendini suçlama.

Böyle söylemişti. Çünkü onun ölümünden Malcolm sorumluydu. Kız, onun yüzünden ölmüştü. Ama bu kız Marrian ya da MacFane’in gelmeyi kabul etmediği o gün meydana gelen felakette ölen MacKendrick kızlarından birisi değildi. Bu başka birisiydi. Birden bakışlarını masanın üzerindeki heykele çevirdi.

Ariella.

“Bu olamaz,” diye mırıldandı kendi kendine. Serseme dönmüştü. Ama gitgide daha iyi hatırlıyordu olanları. Avludayken onu kalenin penceresinde görmüştü. Sonra da onun yanına gitmişti. Özür dilemek için... Onu odada bulmuştu ve o, o zamana kadar gördüğü en güzel kadındı. Tıpkı babasının bahsettiği gibi... Malcolm’un vücudunu güçlü bir arzu seli sarmıştı.

Bir hayalete karşı duyulan arzu.

“O ölmedi.”

Gavin şaşkınlıkla ona baktı. “Kim?”

“MacKendrick Klanı’nın eski liderinin kızı,” diye cevap verdi Malcolm ve kapıya doğru ilerledi.

Gavin de aceleyle peşinden gitti ve “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü dün gece onu gördüm,” dedi Malcolm, kendisine bir oyun oynandığını düşündüğü için sinirlenmişti. “O bu kalede bir yerlerde saklanıyor ve ben bunun nedenini öğreneceğim.”

Bacağındaki yara istediği kadar hızlı yürümesini engelliyordu. Ama yine de dar, kule merdivenlerini olabildiğince hızlı çıktı. Bir an önce onu bulup neden böyle bir oyun oynadığını soracaktı. Kapının sürgüsünü hızla çekerek açtı. Kız yatakta battaniyenin altında kıvrılmış yatıyordu. Malcolm ona doğru yürüdü ve üzerindeki örtüyü hızla çekti.

“Lanet olsun!"

Angus, üzerinden alınan örtüleri bulmak için etrafı yoklarken kaşlarını çattı. Ama bulduğu yalnızca soğuk bir havaydı. Gözlerini açtı ve uykulu gözlerle Malcolm’a bakarak, sinirle, “Sorun ne, evlat?” diye sordu. “Saldırıya mı uğradık? Kılıcımı alayım mı?”

“Senin ne işin var burada, Angus?” diye sordu Malcolm. Küplere binmişti.

“Uyuyordum, evlat,” dedi Angus. Beyaz saçlarını kaşırken belli belirsiz bakışlarla Gavin’e baktı. Malcolm’a ne olduğunu merak eder gibiydi. “Asıl senin burada ne işin var?” diye sordu.

“Yani bu odada ne yapıyorsun demek istedim,” dedi Malcolm sinirli bir şekilde.

Angus, Malcolm’a büyük bir şaşkınlıkla baktı. “Uyuyordum ve şu an da seninle konuşuyorum,” diye cevap verdi.

Malcolm gözlerini kapadı ve sabır diledi.

“Neden kendi odanda değilsin?”

“Burası neredeyse yirmi yıldır benim odam evlat,” diye cevap verdi Angus.

“Hayır, burası senin odan değil,” diye karşı çıktı Malcolm. “Burası Ariella’nın odası.”

“Ariella’nın odası diğer kalede evlat,” diye düzeltti Angus. “Yanan kalede.”

“Evet, ama burası artık onun odası,” diye karşı çıktı Malcolm. “Dün gece onu burada gördüm.”

Angus beyaz sakalını ovuştururken Malcolm’un söylediklerini düşünüyordu. “Bu çok ilginç... Ben yemekten hemen sonra buraya geldim ve burada hiç kimseyi görmedim,” dedi sonunda Gavin’e bakarak. “Ariella öldü, bu yüzden onu da görmedim tabii.”

“Dün gece ben bu odaya geldim,” diye mırıldandı Malcolm. “O da tam şurada…”

Malcolm duraksadı. Gözleri, odanın kapısını açtığı zaman Ariella’nın üzerinde oturduğu o zarif sandalyeyi arıyordu. Sandalye odada değildi. Onun yerine sıradan, basit bir sandalye vardı. Aklı karışmış bir şekilde odayı inceledi. Odanın duvarlarını kaplayan dokuma duvar kâğıtları, kızın şarabı koyduğu masa, kırmızı örtülü küçük, parlak yatak gözüne çarptı. Odadaki tüm eşyalar köhne ve bariz biçimde eskiydi. Çok da erkeksilerdi. Tıpkı eşyaları yıllarca kullanıp da değiştirme ihtiyacı duymayan bir erkeğin eşyaları gibiydiler.

“Onu benim sandalyemde otururken gördüğünü söylüyorsun öyle mi, MacFane?” diye sordu Angus merakla. “Peki, babasını da gördün mü?”

“Hayır,” dedi Malcolm başını sallayarak. Dün gece bu odada olduğundan emindi. Ama gerçekten öyleyse neden bu sabah her şey değişmişti? Tüm mobilyalar neden farklıydı? Ve Angus neden burada uyuyordu?

Malcolm birdenbire durgunlaşarak gece ne kadar şarap içtiğini düşünmeye başladı.

“Affedersin, Angus,” dedi boynunu ovalarken. “Görünen o ki ben dün gece şarabı fazla kaçırmışım... Seni rahatsız etmek istememiştim.”

“Sorun değil, evlat,” dedi Angus sevecen bir ses tonuyla. “Burada pek fazla ziyaretçim olmuyor. Arada bir ziyaretime gel olur mu?” dedi ve tekrar yatağa girerek battaniyesini üzerine örttü.

Malcolm dar merdivenlerden aşağı inerken kafası zonkluyordu. Ona neler oluyordu? Hayalleri gerçeklerden ayıramayacak kadar çok mu içmeye başlamıştı? Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Ama mantıklı tek açıklama da buydu.

Ya da dün gece bir hayalet görmüştü.

Duncan, Andrew, Niall ve Rob’un kahvaltı ettikleri büyük salona geçti. Rob kahvaltısına o kadar odaklanmıştı ki gözü kimseyi görmüyordu. Malcolm ve Gavin onlara yaklaşınca Rob başını bile kaldırmadı ama Malcolm onun her zamanki gibi kir pas içinde olduğunu görebiliyordu. Eğer böyle bir şey mümkünse Rob’un kirli, birbirine girmiş saçı dünkü halinden bile çok daha kötüydü.

“Tanrı aşkına Duncan, neden bu çocuğa banyo yaptırmadın?” diye sordu Malcolm sinirli bir şekilde.

Rob hafifçe başını kaldırdı ve Malcolm’a sert bir bakış fırlattı. “Benim banyo yapıp yapmamam seni neden bu kadar ilgilendiriyor anlamıyorum, MacFane,” diye tersledi onu.

“Banyo yapmayı kendisi istemedi,” diye araya girdi Duncan. “Ama Elizabeth ve Agnes yarasını dikmeden önce iyice temizlediler.”

“Harika,” dedi Malcolm. “Vücudunun kir ve mikropla kaplanmayan tek bir bölgesi olduğunu bile duymak beni çok rahatlattı. Tanrım! Rob! Nasıl bu şekilde dolaşırken rahatsız olmuyorsun, anlamıyorum.”

“Eğer hoşuna gitmiyorsa benden uzak dur, MacFane,” dedi Rob elindeki bardağı sert bir şekilde masanın üzerine bırakırken. Duncan ve Andrew şaşkın gözlerle Rob’a baktılar.

“Çocuklar bu yaşta hep böyle asi olurlar,” dedi Gavin gergin ortamı sakinleştirmeye çalışarak. “Bir süre sonra genç kızları fark edince bu sefer de görünüşlerine aşırı düşkün olmalarını engelleyemezsin.”

“Umarım yakın zamanda Rob da genç kızları fark eder,” dedi Malcolm. “Böylece hepimiz ferah bir nefes almış oluruz.”

“Peki öyleyse!” diye çıkıştı Rob. “Bugün seninle antrenman yapmayacağım, MacFane,” dedi kapıya doğru yönelirken. “Böylece sen de ferah bir nefes almış olursun.” Kapıyı çarptı ve çıktı.

“Bu çocuğun dış görünüşüyle neden bu kadar ilgileniyorsun anlamıyorum, Malcolm,” dedi Gavin. “İlk tanıştığınız gün senin de ondan aşağı kalır yanın yoktu.”

“Rob bugün kendisini iyi hissetmiyor,” diye araya girdi Duncan. “Kolu çok ağrıyormuş da.”

Duncan ve Andrew’un Malcolm’a ters ters bakışlarından, Rob’un saldırıyla ilgili gerçeği kendilerine anlattığını anladı. Görünen o ki çocuk onların bu konuyla bir alakaları olmadığına emin olacak kadar güveniyordu onlara. Malcolm bu konudaki fikirlerini sezebilmek için Niall’a baktı. Niall’ın kızgınlıktan çok sanki Rob’un Malcolm’a karşı çıkmasından mutlu olmuş gibi aşağılayıcı bir ifadesi vardı. Böyle sert bakışlara ve eleştirilere maruz kalmaktan dolayı sinirlenen Malcolm, arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

“Sabah antrenmanı bir dakika içerisinde başlayacak,” dedi Malcolm gergin bir şekilde. “Geç kalmayın.”

O gün Malcolm’un sabrı pamuk ipliğine bağlıydı adeta. Bunun, başının ağrımasından mı, canına kastedilmesinden mi yoksa Rob’la aralarında geçen tartışmadan mı kaynaklandığını bilemiyordu. Sebebi her ne olursa olsun, MacKendrick halkı o gün yaptıkları tüm egzersizlerde ona adeta bir yeteneksizler ordusu gibi geldi. Bu da onun kendisini kontrol etmesini güçleştiriyordu ve onlara bağırıp çağırmamak için kendisini zor tutuyordu. O kadar ki artık onlara jonglörlük ve şairliklerine geri dönmelerini emredecek hale gelmişti. Öğleden sonra, Graham ve Ramsay’nin kimin büyük kılıcı kullanacağına dair tartışmaları bardağı taşıran son damla olmuştu. Birden Gavin’e antrenmanı yönlendirmesini söyleyerek biraz yalnız kalabilmek için odasına çekildi.

Ama odasına çekilip yalnız kalmak yerine kendisini kalenin derinliklerinde Alpin'in kapısını çalmak üzereyken buldu.

"İçeri gir, MacFane," dedi Alpin neşeli bir ses tonuyla.

Malcolm korkarak kapıyı açtı. Oda karanlık ve<serindi. Yalnızca masanın üzerinde damlayan birkaç sarı mum odayı aydınlatıyordu. Malcolm içeri girer girmez büyük bir baykuş tam onun yanında duran rafa konmadan önce Malcolm'un başının üzerinden geçince eğilerek kendini korumak durumunda kaldı. İçeride, üzerinde üç tane kaynayan kazanın asılı olduğu, sönmekte olan bir ateş vardı. Değişik bir rutubet kokusu dışında duman ve bitki karışımı bir de Malcolm'un düşünmek bile istemeyeceği şeylerin kokusu hâkimdi odaya. Alpin karşı köşede bir sandalyede oturuyordu. Malcolm, daha kapıyı vurmadan kendisini nasıl tanıdığını merak ederek yavaşça yaşlı adama yaklaştı.

"Seni duyamadım," dedi Alpin kıkırdayarak. "Bu yaşta kulaklarıma eskisi kadar güvenemem."

Malcolm ona daha fazla soru sormaktan kaçındı. Alpin'in kendisini nasıl gördüğüne dair saçma sapan hikâyeler duymak istemiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Malcolm.

"Mide bulantısı için bir karışım hazırlıyorum," dedi Alpin elindeki kavanozu bitkilerle doldururken.

Malcolm biraz daha yaklaştı. Alpin'in elindeki karışımın ne olduğunu merak etmişti. "O nedir?" diye sordu.

Alpin kavanozu daha iyi görmesi için Malcolm'un burnuna yaklaştırdı. "Yaban domuzu otu."

Malcolm karışımı koklayınca öksürerek geri çekildi.

"Bunları ormandan topluyorum ve ateşin üzerinde kurutuyorum. Öğütülüp suyla içildiğinde mide bulantısına birebirdir." "Tahmin edebiliyorum," dedi Malcolm tiksinmiş bir ifadeyle. Alpin kavanozu kapatarak onu rafta içi sülüklerle dolu başka bir kavanozun yanına yerleştirdi ve ardından, "Söyle bakalım, MacFane," dedi. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Malcolm bir an için tereddüt etti. Oraya neden gittiğini o da bilmiyordu aslında. Sinirlerini bozan şeyin aslında bir hayal olduğunu anlayınca kendini aptal gibi hissetmişti. Yine de, bunu yaşlı adama söylemekte bir sakınca görmedi.

“Dün gece bir rüya gördüm.”

Alpin buna şaşırmamış gibi başını salladı.

“Ama ben hiç rüya görmediğim için, bu kendi içerisinde ilginç bir durum,” diye devam etti Malcolm.

“Çünkü bundan korkuyorsun, Malcolm.”

Bu çok saçmaydı. “Ben hiçbir şeyden korkmam,” dedi Malcolm sert bir ifadeyle.

“Elbette korkuyorsun, Malcolm,” dedi Alpin. Malcolm’un sert tavrına hiç kızmamıştı bile. Asasını eline aldı ve şömineye doğru ilerledi. Cebinden bir şeyler çıkararak kaynamakta olan kazanlardan birisine serpiştirdi. “Hepimiz bir şeylerden korkarız, MacFane. Mesela sen hayal kurmaktan korkuyorsun çünkü hayallerinde göreceğin şeye katlanamayacağını düşünüyorsun. İşte bu yüzden geceler boyu zihnini boş tutmaya çalışıyorsun.” Malcolm birden Alpin’in haklı olduğunu fark etti. Rüya görmek Marrian’ın yerde cansız yatan bedeninin, kesilip kanlar için de kalmış boynunun tekrar gözünün önünde canlanmasına neden olabilirdi. Ya da Abigail’in merdivenlere çökmüş, Fiona’nın çaresizce bir köşeye öylece sıkışıp kalmış veya küçük Hester’ın yatağında yatan halinin... Yaralarından sızıp kıyafetlerini bürüyen kandan dolayı hepsinin yüzü kül rengi ve solgundu. O gece iki yüzden fazla kadın ye çocuğun vahşice katledildiğini hatırladı birden.

Onun yüzünden.

“En son rüyanla ilgili konuşuyorduk,” diye hatırlattı Alpin kibarca.

Malcolm bu hatıraları zihninden silmek için derin bir nefes aldı. “Hayalimde bir kadın gördüm,” diye söze başladı. “Ve onu önceden asla görmemiş olmama rağmen onun Ariella olduğuna eminim.”

Alpin karıştırdığı kazandan başını kaldırarak “Nereden biliyorsun?” diye sordu, merak etmişti.

“Babasının odasındaki heykelden dolayı yüzünü iyi biliyorum.”

Yaşlı adam başını salladı ve kazanı karıştırmaya devam etti.

“Güzel bir kızdı,” dedi Malcolm gözünün önüne Ariella’nın şöminenin önündeki görüntüsünü getirerek. “Saçının yanmış ve elbisesinin de kanla kaplı olmasına rağmen çok güzeldi.”

Alpin kaşlarını çattı. “Neden, bir yerini mi kesti acaba?” diye sordu Alpin.

“Bilmiyorum. Sanırım yanarak öldüğü için kan revan içerisinde kalmış olmalı,” diye cevap verdi Malcolm.

Alpin bir an için bunu düşündü, sonra omuz silkti ve “Sen devam et,” dedi diğer kazanı karıştırarak.

“Bana ölümünden dolayı kendimi suçlamamamı söyledi.”

“Böyle mi söyledi gerçekten?” dedi Alpin, şaşırmıştı.

“Bu seni şaşırttı mı?” diye sordu Malcolm gözlerini kısarak.

“Hayır, hayır, tabii ki şaşırtmadı,” diye kekeledi Alpin. “Bu yaşta beni şaşırtan fazla bir şey olmaz genelde. Yalnızca kehanetlerimde Ariella’nın seni bağışladığını görmemiştim de onun için sordum,” dedi.

“Beni bağışlamadı ki,” diye cevap verdi Malcolm. “Yalnızca ölümünden dolayı kendimi suçlamamamı söyledi. Bu ikisi aynı şey değil.”

Alpin düşünceli bir şekilde başını salladı. “Tabii ki aynı değil,” dedi. “Sonra ne oldu?” diye sordu bir şişeye elindeki koyu renkli sıvıyı boşaltırken.

Malcolm bir an düşündü. “Bir süre konuştuk, ama ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum,” diye cevap verdi. “Sonra onu kollarıma aldım ve öpmeye başladım.”

Alpin, elindeki şişeyi yere düşürdü ve bu da baykuşun kanatlarını açarak gürültülü bir şekilde ötmesine neden oldu.

“Ben iyiyim,” dedi Alpin, kırılan parçalan toplarken Malcolm’u oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Bu yaşta insanlar biraz sakarlaşıyor, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok. En son onu öptüğünü söylüyordun.”

Malcolm başını salladı.

“O da sana izin verdi öyle mi?”

“Tabii ki de izin verdi,” dedi Malcolm sabırsızca. “Hayalde bile olsa kadınları zorlamak gibi bir huyum yoktur.”

“Uzun bir öpücük müydü yoksa ufak bir buse mi kondurdun?”

Malcolm kaşını kaldırdı. “Neden bu kadar ilgilendin, anlamadım?” diye sordu.

“Sebebi yok,” diye cevap verdi Alpin omuz silkerek. “Yalnızca yaşlı bir adamın merakı olarak gör bunu. Aklıma gençlik zamanlarım geldi de. Cevap vermek mecburiyetinde değilsin.”

Malcolm iç çekti. “Kısa süreli bir öpücük değildi,” dedi.

“Harika!” dedi Alpin.

“Neden harika olsun ki? Yıllardır ilk defa rüya görüyorum. Onda da saçları yanmış, vücudu kanla kaplı, ölü bir kadını öpüyorum. Bunun nesi harika ki?”

“Hayır, bu berbat bir şey,” dedi sonra Alpin. “Bu anlattığın şey eğer doğruysa, yani bunun seni rahatsız etmesi güzel bir şey.” “Eğer doğruysa derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Malcolm. “Ben yalan mı söylüyorum?”

Alpin uzun bir süre cevap verse mi vermese mi bilmiyormuşçasına Malcolm’a baktı. Sonunda iç çekti ve “Biliyorum, hayaletler ya da kâhinler gibi açıklanması zor olan şeylere inanmıyorsun,” diye söze başladı. “Ve seni buna ikna etmek için bir sebebim de yok. Tek bilmen gereken, Ariella’nın babasını, klanını ve topraklarını hayatın kendisinden çok daha fazla sevdiğidir MacFane. Onları o kadar çok sevdi ki zarar görmelerine bile dayanamadı. Klanımız saldırıya uğradığında bizi bu zarardan korumak için her şeyi göze aldı. Aslında hepimizden çok Ariella bir savaşçı gibiydi.”

“Bütün bunları neden söylüyorsun?” diye sordu Malcolm. “Olanlar karşısında benim hiç acı çekmediğimi mi sanıyorsun?” “Bunları seni daha fazla üzmek için anlatmıyorum,” dedi Alpin. “Sadece bir zamanlar eşin olabilecek olan kadını daha iyi tanıyabilmen için söylüyorum.”

“Benim eşim olacak kadın Marrian’dı,” diye çıkıştı Malcolm sertçe. “Eğer bazı şeyleri gerçekten görebiliyorsan bunun böyle olduğunu bilmen

gerekirdi.”

“Ama artık kaderin değişti, MacFane. O gün Marrian öldürüldü ama sen hayatta kaldın. Sen, ne kadar istesen de, ölmedin.” Bir yarım onunla birlikte öldü, diye düşündü Malcolm. “Evet,” dedi Alpin. “Belki bir yarın onunla birlikte öldü ama diğer yarın burada.”

Malcolm şaşkınlıkla Alpin’e baktı.

“Belki Ariella için de aynı şeyleri söyleyebiliriz,” dedi Alpin. “Ariella kaleyi ateşe verdiği gün bir yarısı öldü. Ama o bu klana, bu kaleye bu topraklara o kadar bağlıydı ki onlardan kopamadı. O yüzden o hâlâ buralarda, bizi görüyor ve hayatımızın geri kalanı için bize önderlik yapıyor.”

“Eğer Ariella’nın ruhunun kalede dolaştığına beni ikna etmeye çalışıyorsan nefesini boşa tüketme,” dedi Malcolm. Kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Bu yalnızca bir hayaldi, Alpin. İçtiğim şarabın tesiriyle gördüğüm bir hayal.”

“Emin misin, MacFane?”

“Ben hayaletlere inanmam,” dedi Malcolm ve kapıyı çarpıp çıktı.

Malcolm serin rüzgârda atının üzerinde ormanlık alana doğru ilerliyordu. Atı Cain’i hızlandırmaya çalışarak bir yandan belindeki ve bacağındaki ağrıyla mücadele ederken bir yandan da çimlerde aydınlanan gök gürültüsüyle, körfezin masmavi manzarasının tadını çıkarıyordu. Kasları gergindi, sürekli ağrıyordu ve güçlükle nefes alıyordu. Ama nefes almaya çalışırken verdiği mücadele bile ona rahatsızlıktan çok keyif veriyordu adeta. Rob ve arkadaşları ölmeden onları kurtarmak için yola çıktığı o günden beri hiç bu kadar hızlı sürmemişti. Vücudu, bu hareketin ona pahalıya mal olacağı konusunda onu uyarıyordu. Yarın dinlenecekti ama ertesi gün yine tüm gün ata binecekti. Belki de kendini biraz daha zorlaşa vücudunun güçsüzlüğüne karşı verdiği o amansız mücadelenin üstesinden gelmeyi öğrenebilecekti.

Yorulmamıştı ama etrafı kolaçan etmek için Cain’i yavaşlattı. Artık uzakta kalmış olan MacKendrick Kalesi yaban çiçekleriyle donanmış, yıllara meydan okuyan taş yapısıyla zümrüt yeşili yamacın tepesinde süzülüyordu. Saldırıyı hatırlatan, yanan kulenin onarımı hâlâ devam ediyordu. Kale yanmıştı, ama manzarası hâlâ harikaydı. Kalenin aşağısında

her birinden duman tüten birkaç küçük beyaz kulübe vardı. Birkaç çocuk, akşam yemeğini yemek üzere kaleye gelen babalarını karşılamak için gülerek tepeye doğru koşarken kazlar ötüyor, tavuklar da onlara eşlik ediyordu. O günkü eğitim sona ermişti, insanlar da akşam yemeğini yerken gün içinde ne yaptıklarını anlatmak üzere ailelerinin yanına gidiyordu. Adamlar kendilerine doğru koşan çocuklarını kucaklayıp, büyük çocukların rüzgârda dağılan saçlarını sıvazlıyorlardı. Küçük çocukların kendilerini annelerinin ve eşlerin beklediği meydana götürmeleri için ellerini tutuyorlardı.

Malcolm birden atını diğer tarafa çevirdi ve oradan uzaklaştı.

Böyle basit şeylerden mutlu olmanın keyfini hiçbir zaman süremeyeceği gerçeğini artık kabullenmişti. Onun bir eş ve baba olma şansı Marrian'ın öldürüldüğü günden çok önce kaybolmuştu. Malcolm yerde perişan bir halde yatarken, Marrian'ın ona bakışları bu şansını yok etmişti. Marrian, Malcolm'dan tiksindiğini belli etmemek için son aylarda çok çaba sarf etmişti. Ama Malcolm ona ne kadar yaklaşırsa o Malcolm'dan o kadar uzaklaşıyordu. Malcolm, bir daha tamamen iyileşemeyeceğini ve ömrünün geri kalan kısmını yaraları ve sakat vücuduyla geçireceğini öğrenince o güzel, hayat dolu Marrian'ı bir kötürümün eşi olmak gibi bir duruma düşüremeyeceğini anlamıştı. Ama resmi olarak da nişanı bozamazdı. Böyle bir durumun vereceği utanca dayanamazdı. MacFane klanının lideri, muhteşem Kara Kurt, kendisi için seçilen geline, kendisini sevdiremiyordu. Gururu çok kırılmıştı ama Marrian'ı başka birinin kollarında görmeye de katlanamazdı.

Bunun yerine kıza henüz hazır olmadığını söyleyerek düğünü erteleme kararı almıştı.

Kız, bu kararı metanetle kabul etmişti. Ne Malcolm'un beklediği gibi bu karardan memnun olduğunu gösteren bir tavır takınmıştı, ne de Malcolm'un umduğu gibi hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı. Malcolm sinirlenmişti. Çok sinirlenmişti. Marrian için fark etmeyeceğini, onun da kendisinin eşi olmayı çok istediğini ve bu halde olmasının hiçbir önemi olmadığını söyleyerek kollarına atılmadığı için Marrian'a karşı öfkeliydi. Bunun yerine orada öylece başını eğmiş, sessizce oturuyordu. Güzel, itaatkâr Marrian, babasının, klan liderinin ya da eşinin kendisi için alacağı kararlara boyun eğmek için vardı sanki. Kız, Malcolm'un ona evleneceği

günü söylemesini bir yıldan fazla bir süre, sabırla beklemişti. Malcolm'a bu konuda hiç baskı yapmamıştı. O günden sonra Malcolm nişanın bozulması onu ilgilendirmiyormuşçasına onu apaçık ihmal etmeye başlamıştı. Ama Malcolm her gün onu bir köşeden izliyor, onun güzelliğini, zarafetini izlemekten zevk alıyor ve tek bir sözüyle onun kendisinin olacağını bile bile bu işkenceyi çekiyordu. Bir yandan da Marrian'ın kalbini bir başkasına kaptırmış olacağından şüpheleniyordu. Onun kadar güzel bir kadın, klanda evli-bekâr her erkeğin dikkatini çekerdi. Marrian'ın kendisine ihanet ettiği konusunda emin olması onunla evlenmeye karşı olan isteksizliğini katbekat artırıyordu.

Ancak Marrian öldüğü zaman Harold, Malcolm'a hata yaptığını söylemişti.

Malcolm tüm bunları düşünürken körfezin koyu mavi manzarasının ışıldadığı ormanlık alanın da sonuna yaklaşmıştı. Rob'un gri atı, Cain'in ayak seslerini dinlerken suyun kenarında duruyordu. Ufak tefek birisi bir odun parçasının üzerinde oturuyordu. Rob bir yandan elindeki taşları suya atarken diğer yandan da atını suyla ferahlatmaya çalışıyordu. Malcolm attan indi ve yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı. O sabah Rob'un çok üzerine gittiğini fark ettiği için gönlünü almak istiyordu.

"Sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu Malcolm.

Rob, Malcolm'a sinirli gözlerle baktı.

Bu bakışın 'hayır' demesinden iyi olduğunu düşünen Malcolm yerden biraz taş alarak Rob'un yanına oturdu.

"Bugün antrenmanda gözlerimiz seni aradı Rob," dedi Malcolm elindeki taşlardan birisini suya atarken.

"Biz, derken kimi kastediyorsun?" diye sordu Rob, Malcolm'un yüzüne bile bakmadan.

"Ben özledim," diye itiraf etti Malcolm. "Ya ben bugün çok sinirliydim ya da onların bugünkü performansı gerçekten çok kötüydü."

"Bu sabahki sinirli ruh halini göz önünde bulundurarak sorunun sende olduğunu söyleyebilirim, MacFane."

"Haklı olabilirsin," dedi Malcolm ye suya bir taş attı. "Her neyse, bu konuyu unutabilir miyiz?"

Çocuk Malcolm’a inanmayan gözlerle baktı. “Benden özür mü diliyorsun yani?” diye sordu.

Çocuğun yüzü kirle kaplıydı, omuzlarına düşen saçları da kir içindeydi. Ama birdenbire gözleri Malcolm’un dikkatini çekmişti. Gözleri büyük ve keskindi, gördüğü en berrak griydi. Malcolm şaşkınlıkla o gözlere baktı. “Ö-öyle de yorumlayabilirsin.”

Rob bakışlarını tekrar suya çevirdi. “Peki öyleyse, özrünü kabul ediyorum.”

“Sevindim,” dedi Malcolm. Tuhaf bir şekilde huzursuz olmuştu.

İkisi de sessizlik içinde manzarayı incelemeye koyuldular. Bir süre sonra Rob “Kalenin güvende olmasına daha ne kadar var?” diye sordu.

Malcolm suya bir taş daha attı. “Klanındaki insanlar çok çalışıyorlar ve inşaat konusunda da oldukça yetenekliler. Kısa bir süre sonra inşa etmekte oldukları yeni kapı da bitecek. Perde duvarın önüne yapılan kapı da bitmek üzere ve Duncan onun yaz bitmeden hazır olacağına garanti veriyor. Her iki kaleye okçular için hazırlanan özel yer de bitti. Asma duvarın temelini yükseltmek biraz zaman alacak ama her şey tamamlandığında onu da olabildiğince kısa süre içerisinde bitireceklerdir.”

“Bizim kendimizi savunmayı öğrenip senin de gitmene ne kadar var?”

Malcolm kaşlarım kaldırdı. “Sanki bir an önce gitmemi istiyormuşsun gibi konuştun,” dedi.

“Buraya gelmek istememiştin, MacFane,” dedi Rob. “Buraya sırf altınlar için geldin ve üç aydan fazla kalamayacağını söylemiştin. Dün gece olanlardan sonra bir an önce gitmek istersin diye düşünüyordum.”

“Sen dün gece olanları nereden biliyorsun?” diye sordu Malcolm afallamış bir şekilde.

“Dün ormanda ben bir okla kolumdan vuruldum, unuttun mu?” diye sordu Rob.

Tabii ya, Rob vurulma olayından bahsediyordu. Başka neyi biliyor olabilirdi ki?

“Beni korkutup kaçıracaklarını düşünüyorsan içini ferah tut. Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Malcolm.

Rob susmuştu. Malcolm durumu bilseydi vereceği cevabın çocuğu üzeceğini anlardı.

"Klanına gelince..." diye söze devam etti Malcolm. "Ben onların hiçbir zaman kendilerini tam olarak savunabileceklerine inanmıyorum. En azından güçlü bir düşmana karşı... Halkın, öğrenmeyi istediği için savunma işini gerçekten çok iyi öğreniyor. Ama onlarda bir savaşçıda olması gereken acımasızlık duygusu yok. Ve ne yazık ki bu duygu da öğretilebilecek bir şey değil."

"Boşa zaman harcadığımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır. En azından size ufak çaplı bir saldırıyla nasıl başa çıkacağınızı öğretebilirim. Ama bundan daha fazlası için ciddi anlamda yardıma ihtiyacınız var. Bu nedenle de bence en mantıklısı etraftaki diğer klanlarla ittifak kurmanızdır."

Rob başını salladı. "Biz MacKendrickler hiçbir zaman hiç kimseyle ittifak kurmadık. Çünkü ittifak kurmak müttefikimizin istediği zaman savaşa girmek anlamına gelir. Biz yıllardır barış içinde yaşayan bir klan olduk. Halkımdan böyle bir şey asla bekleyemem."

"Bu senin vereceğin bir karar değil," dedi Malcolm. "Konseyin tartışması gereken bir konu..."

"O zaman sen de bu fikrini konseye sun," dedi çocuk zayıf omuzlarım silkerek. "Böyle bir şeyi asla kabul etmezler."

Belki de haklıydı. Barışsever MacKendrick klanı kendilerini savunmayı öğrenmek isteyebilirdi. Ama başkaları için savaşa girmek çok farklı bir konuydu.

"Madem hiç kimseyle ittifak kurmak istemiyorsunuz, o zaman tekrar saldırıya uğramadan önce kendinize ordusu olan yeni bir lider bulmak için acele etseniz iyi edersiniz," dedi Malcolm.

"O kadar kolay değil," diye cevap verdi Rob. "Doğru kişiyi bulmamız lazım."

"Doğru kişiden kastın ne?"

"Halkımı yönetme konusunda doğru kişi olmalı," dedi Rob sabırsız bir şekilde.

“O zaman güçlü bir ordusu olan akıllı biri işini görebilir.”

“Belki bazı klanlarda bu söylediklerin yeterli olabilir,” dedi Rob küçümser bir tavırla. “Ama bunlar MacKendrick Klanı için yeterli değildir.” Sonra tekrar suya döndü. “Bizim liderimiz olacak kişi bu söylediğinden çok daha güçlü olmalı. Sıra dışı bir şekilde güçlü ve cesur olmalı, aynı zamanda da onurlu olmalı.”

“Bir zamanlar benim olduğum gibi yani, öyle mi?” diye sordu Malcolm ona takılırcasına.

“Evet, MacFane,” dedi Rob, elindeki taşlardan birisini daha suya fırlatırken gergin ses tonuyla. “Bir zamanlar senin olduğun gibi...”

Bu ifadedeki aşağılama Malcolm’un umduğundan çok daha keskindi. Neden burada oturmuş, bu pis çocuğun hakaretlerine maruz kalıyordu ki? Birden sinirlendi. Vaktini burada harcayacağına çok daha başka şeyler yapabilirdi. Ayağa kalktı ve hızla atına doğru ilerlemeye başladı.

Ariella, sözcükler ağzından çıktığı anda pişman olmuştu. Neden Malcolm’u incitmek istediğine dair bir fikri yoktu. Ama geçen geceden beri aralarında bir şeyler değişmişti. Malcolm onu kollarına alıp sıkıca sarmış ve onu bambaşka duygular içerisinde bırakmıştı. Yaralı vücuduna ve o ayyaş haline rağmen bir şekilde onda bambaşka arzular uyandırmıştı. Bir an için kendisini onun kollarında güvende hissetmişti. Kılıcın taşıyıcısı olan ve gönlünü bir sonraki liderden başkasına kaptırmayıp kılıcı ona vermek gibi kutsal bir görevi olan Ariella’da böyle bir arzu uyandırmıştı... Kızın o tavırları anlaşılması zor olduğu kadar utanç vericiydi de. Bu yüzden onun bir an önce gitmesini istiyordu. Yanına oturduğu andan itibaren onu oradan uzaklaştırmayı istemişti. Şimdi o gidiyordu ve sanki Ariella’nın bir parçası eksikti.

“MacFane!” diye seslendi.

Malcolm durdu.

“Seni incitmek istememiştim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Malcolm. “Ne yapmak istemiştin peki?” Ses tonu alaycıydı.

Rob duraksadı. Doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu. “Buraya bize yardım etmek istediğin için gelmedin. Altın için geldin. Tüm söylemek

istediğim bize liderlik edecek olan kişinin kendi çıkarlarını düşünen birisi olmaması gerektiğiydi.”

“Böyle bir adamın var olduğunu düşünüyorsanız yalnızca kendinizi avutuyorsunuz,” dedi Malcolm sert bir şekilde. “Lideriniz olacak olan herhangi bir savaşçı da topraklarınızın ve klanınızın kontrolünü eline almak isteyecektir. Bir kere buraya ilk geldiğinde halkının güzel nesneler yapma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu görecek ve diğer klan ve köylere satarak daha fazla altın kazanmak isteyecektir. Hatta güzel kızlardan birini yatağına alıp baba olacaktır. Ve yıllar geçtikçe, eğer hâlâ adilse hiç kimse neden onun lider olduğunu bile anlayamayacaktır. Yeri gelecek bu konu da kapanacaktır elbette. Ama şöyle söyleyeyim, buraya klanını yönetmeye gelecek olan adam kim olursa olsun bunları size kazandıracakları için değil sizden alacakları için yapacaktır.”

“Yanılıyorsun!” diye çıkıştı Ariella, Malcolm’a bir adım daha yaklaşarak. “Bir zamanlar yalnızca sana ihtiyacımız olduğu için gelebilirdin. Bu çok daha geçerli bir sebep olurdu. Ama sen binlerine yardım ederek bile çok para kazanacağını düşündün. Bu işte çıkar aradın. Belki sen de değişmişsindir, artık öyle birisi değilsindir. Ama beni onuruyla yaşayan birinin olmadığına inandıramazsın.”

“Öyleyse istediğini elde edene kadar hepinizi katledecek kadar gözü dönmüş birisinin daha saldırısına uğramadan bir an önce bulun onu!”

Birden Ariella’nın zihninde o kötü günün anıları canlandı. O korkulardan korunmak için kollarını vücuduna doladı. “Onu bulacağım,” diye yemin etti titreyen sesiyle.

Malcolm, Rob’a şaşkınlıkla baktı. Rob bir şeyden korkmuş gibi kollarını kendi etrafına sımsıkı dolamıştı. Aklına Ariella geldi. Sanki Ariella korktuğu için kollarını o zayıf vücuduna dolamış tekrar Malcolm’un karşısında duruyordu. Ariella’nın boyu da neredeyse Rob’unkiyle aynıydı. Malcolm’un göğsü hizasındaydı. Bu duruma canı sıkılan Malcolm karşısında duran zayıf figürü incelemeye başladı. Rob’un omuz hizasındaki saçları karmakarışık ve kirliydi. O kadar kirliydi ki, kirden rengini ayırt etmek bile mümkün değildi. Bunun yerine çocuğun yüzüne odaklandı. Kir tabakasının altında neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Çocuğun kirli elmacık kemikleri belirgin, burnu küçük ve dümdüzdü. Çenesiyse Malcolm’a çok tanıdık geliyordu. Çenesini, Ariella’nın saatlerce incelediği

heykelindeki çeneye benzetmişti. Malcolm birden kendine gelerek bu pis, küstah çocuğun geçen gece onda arzular uyandıran kadın olmadığını hatırladı. Kendini fazla kaptırmıştı. Aralarında bir benzerlik varsa, bu muhtemelen bir şekilde aralarında kan bağı olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Ariella MacKendrick ölmüştü. Alpin bu konuda ona garanti vermemiş miydi?

O hâlâ buralarda, bizi görüyor ve hayatımızın geri kalanı için bize önderlik yapıyor.

Hayır, diye hatırladı birdenbire. Alpin ona Ariella'nın öldüğünü söylememişti ki. Sadece Ariella'nın vücudunun bir kısmının yandığını ve onun klandaki herkesten daha çok bir savaşçıya benzediğini söylemişti.

Bildiği bir tek şey varsa, o da savaşçıların kendilerini öldürmeyeceği gerçeğiydi.

Kaşlarını çattı.

Ariella, MacFane'in kendisine bakma şeklinde bir tuhaflık olduğunu sezmişti. İfadesi sert, koyu mavi gözleri sanki onun derinliklerini inceliyormuşçasına keskindi. Ariella ona çok fazla şey belli ettiğinden şüphelenerek ister istemez arkasını döndü.

"Nasıl istiyorsan öyle düşün, MacFane," dedi Rob kalçasını kaşırken. "Bu konu seni ilgilendirmez."

Malcolm'u erkek olduğuna inandırmak için yere tükürdükten sonra botlarını düzeltip, omuzlarını düşürerek atma doğru ilerlemeye başladı.

Malcolm çocuğun yaralı kolunu tutarak çığlık atmasına sebep oldu.

Malcolm çocuğun çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapadı. Elbisesinin yakasını tuttuğu gibi yırtarak sarılı kolunu ve göğsünün bir kısmını ortaya çıkardı. Ariella nefesini tuttu ve elbiseyi birden çekti. Ama artık çok geç olduğunu o da biliyordu. Malcolm, Ariella'nın göğüslerini gizleyen bez parçasını artık görmüştü. Bu da yeterli değilse bile, o kumaş, ona o geceyi hatırlatmıştı.

Malcolm şaşkınlıktan küçük dilini yutmuşçasına kıza baktı. Tıpkı bir süre önceki gibi yine kir-pas içindeydi ama Malcolm bunca zamandır onu erkek sandığına birden inanamamıştı. Vücut hatları son derece hassas ve narin, kül rengi gözleri iri ve etkileyiciydi. Sinir, onun düşük omuzlarını ve

erkeksi duruşunu yok edip sırtını doğrultarak ona bütün öfkesiyle bakmasına neden olmuştu.

“Aman Tanrım!” dedi Malcolm kendinden geçmiş bir halde. “Sen yaşıyorsun.”

“Evet,” diyerek yere tükürdü tekrar Ariella, Malcolm’a öfke dolu bakışlarla bakarken. “Ama bu senin sayende değil, MacFane!”

“Ama neden?” diye sordu Malcolm uzun süredir arkadaşı olan çocuğun aslında bir kadın olduğuna inanmak için mücadele ederek. “Neden ölmüşsün gibi davrandın?”

“Başka bir seçeneğim yoktu,” diye cevap verdi Ariella. Roderic klanıma saldırıp babamı öldürdü çünkü benimle evlenmek istiyordu. Sonunda herkesi öldürmek bile olsa her şeyi göze almıştı. Beni, teklifini kabul etmem için zorladı. Yalnızca benim ölümüm onu bu canilikten vazgeçirebilirdi.”

Roderic.

“Senin gelmeyeceğini, doğal olarak da insanlarımın Roderic’in savaşçılarını alt edemeyeceğini anlayınca ben de çareyi kaleyi ateşe vermekte buldum. Sonra da gizli bir geçitten geçerek kalenin en alt katma saklandım.”

Aynı Roderic 'ten bahsediyor olamaz herhalde, diye düşündü Malcolm.

“Bu Roderic hangi, klana bağlıydı?” diye sordu Malcolm.

“Sutheriand Klanı’ndan olduğunu söylemişti. Ama söylediklerinin büyük bir kısmı yalan olduğu için bu da muhtemelen bir yalan olabilir,” diye cevap verdi Ariella.

“Peki, buraya nasıl geldi?”

Ariella bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini anlayamayarak Malcolm’a şaşkın gözlerle baktı. “Ben buraya saldırmasından iki ay önce onu sınırlarımızın yakınında yerde yaralı bir halde yatarken bulmuştum. Bana Kral William’ın ordusunda asker olduğunu ve eve döndüğünde anne-babasının ölmüş olduğunu söylemişti. İş bulmak için Inverness’a gidiyormuş fakat yolda hırsızların saldırısına uğramış, hırsızlar da parasını, kılıcını ve atını çalmışlar.”

Çok ilginç bir hikâye, diye düşündü Malcolm, MacKendrick halkı gibi becerikli insanlardan merhametten başka bir şey beklemiyormuşçasına.

“Ama yaraları çok ağır değildi, değil mi?” diye sordu Malcolm.

“Hayır,” diye cevap verdi Ariella başını sallayarak. Omzundan ve bacağından bıçaklanmıştı. Sadece yaralarının dikilmesi ve biraz dinlenmesi gerekiyordu, hepsi bu.”

Ciddi bir şey değil. İyi niyetli olan her kız onu evine götürüp yaralarıyla ilgilenirdi, aynı zamanda ona klanını tanıma fırsatını verirdi.

“Bu adam nasıl birisiydi?” diye sordu tekrar.

Ariella nefretle homurdandı. “Kimilerine yakışıklı gelebilir,” dedi. Sonra bir an duraksadı ve omuz silkti. “Aslında ben de onu yakışıklı bulmuştum,” diye itiraf etti isteksizce. “Uzun boylu ve saatlerce çalışmaktan kas yapmış vücuda sahip birisiydi.”

Ya da saatlerce antrenman yapmaktan...

“Uzun, sarı saçları vardı. Ve onu gören herkes neredeyse saçlarıyla hava attığını bile düşünebilirdi. Vücut hatları da oldukça hoştu ama en çok dikkat çeken nokta gözleriydi. Çok sıra dışı bir rengi vardı gözlerinin.”

Yeşil.

“Koyu yeşil.”

Malcolm’un kulaklarını belirsiz bir uğultu sarmıştı.

“…gerçekten çok kibirliydi. Bu yüzden de ben yüzünü kesince çok sinirlenmişti,” diye sözü bitirdi.

“Yüzünü mü kestin?” diye sordu Malcolm şaşkınlıkla.

“Evet, beni kuleye sürüklediği zaman... Bana babamı canice yaraladığını ve eğer onunla evlenmezsem klanımdaki herkesi öldüreceğini söyledi. Söyledikleri dehşet vericiydi. Bu yüzden elbisemin içinde sakladığım kamamı çıkarıp yüzünü kestim.”

“Yüce Tanrım! Seni öldürebilirdi, Ariella!” dedi Malcolm, anlatılan adamın onun tanıdığı Roderic olduğuna emindi artık.

“Belki de ben onu öldürürdüm,” diye cevap verdi Ariella. “Tam boğazını hedef alacaktım ki bileğimden tutup beni engelledi.”

Malcolm, Ariella'nın söylediklerini sindirmeye çalışarak başını salladı. Roderic, MacKendrick Klanı'nı değerlendirip elde etmesi gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden klana saldırıp liderini öldürmüş ve liderin kızını kendisiyle evlenmeye zorlamıştı. Ama kız kendisini öldürmüş, Roderic de bunun üzerine klanı terk etmişti.

"Peki, eğer Roderic klanın kontrolünü ele geçirmek istiyorsa ve seni de yalnızca kontrolü ele geçirmek için istiyorsa neden sen alevler içinde kaldıktan sonra klanı terk etti ki? Senin yerine kız kardeşinle de evlenebilirdi." Tamam, Catherine ufaktı ama Roderic'in onu evlenmeye zorlayamayacağı kadar ufak da değildi.

"Catherine klan kurucumuzun neslinden gelmiyor ki," diye açıkladı Ariella. "Onun anne-babası o iki yaşındayken yüksek ateş sonucu hayatını kaybedince, babam onu bizimle yaşaması için buraya getirdi. Onunla evlenmesi, Roderic'e liderimizle kan bağı olması şansını vermezdi."

"Öyle olsa bile burada kalıp klan halkını kendisine itaat etmesi için zorlayabilirdi," dedi Malcolm. "Bunun için sana ihtiyacı olmazdı."

Ariella bir an için tereddüt etti. Malcolm'a kılıçtan bahsedemezdi. Eğer Malcolm kılıcın gücünün farkına varırsa, onu elde etmek isteyebilirdi.

Ve bunu isteyecek olan tek kişi o değildi.

"Halkı bir dereceye kadar zorlayabilirdi," diye söze başladı Ariella. "Ama zorladığı için hiç kimse içinden geldiği gibi davranamazdı. Roderic liderlerini ve onlarca insanı öldürdü. Ve beni de öldürmeye teşebbüs etti. Hiçbir MacKendrick bu yaptıklarını affetmezdi. Burada kalacak kadar aptal olsaydı zaten yemeğine zehir atarak ya da uyurken boğazını keserek onu öldürmek sadece an meselesi olurdu. Yanında ne kadar koruma olursa olsun burada kaldığı süre boyunca çok zorlanırdı. Tüm bunların farkındaydı ki çalabildiklerini çalıp gitti," dedi Ariella omuzlarını silkerek.

Ariella'nın Malcolm'a söylemediği bir şey vardı. Roderic istediği şeyi elde etmeden asla pes etmezdi. Ve Roderic bu sanatsever insan topluluğundan korkmasına gerek olmadığını bilirdi. Zehirleneceğini düşünse kendisinden önce bir çocuğun yemeğini tatmasını isterdi. Hayır, Roderic'in istediği başka bir şey vardı. Ariella öldüğü için artık elde edemeyeceğini bildiği bir şey.

“Sen bu yüzden mi erkek kılığına girdin?” diye sordu Malcolm konuyu değiştirerek. “Roderic senin yaşadığını öğrenirse geri döner diye mi?”

Ariella başını salladı. “Ona oyun oynadığımı öğrenirse çok sinirlenir. Liderimiz ya da bir ordumuz olmadığı için savunmasız olduğumuzu biliyor. Klan halkı sağ olduğumu biliyordu ama bir yabancının bunu bilmesine müsaade edemezdim,” dedi Ariella.

“Dolayısıyla tüm bu sahtekârlık benim için yapıldı, öyle mi?

“Sen ve Gavin için. Siz gittikten sonra zaten eski halime dönecektim. Kaleye bir yabancı gelirse tekrar Rob kılığına girecektim.”

Malcolm ellerini arkasında birleştirdi ve Ariella’nın ona söylediklerini düşünürken nehre vuran güneş ışığını izliyordu. Klan liderinin kızı hayattaydı. Bu vicdan azabının yükünü atmıştı ama şimdi bunun yerini başka bir azap almıştı. Roderic, Ariella olsun olmasın klanın kontrolünü ele geçirmek için her an geri dönebilirdi. Ya da kahramanlıklarım başkalarına anlatarak yeni bir ordu gönderip çalabildiği her şeyi çalardı. Her iki türlü de MacKendrick halkı tehlike altındaydı ve onları koruyacak yeni bir lidere ihtiyaçları vardı.

Kendisinin o adam olmadığının farkına varması, gururunu zedelemişti. Ama o bunu başarabilecek ne güce ne de saygınlığa sahipti. Bunun farkında olacak kadar gerçekçiydi. Birden böyle bir şeyi istemediğini hatırlattı kendisine. O zaten eskiden liderlik yapmıştı ve başarısız olarak onlarca insanın ölümüne sebebiyet vermişti.

Böyle bir acıya bir daha katlanamazdı.

“Bu senin hoşuna gitsin ya da gitmesin MacKendrick halkı uzun bir süre daha bir saldırıya karşı koyamayacak kadar güçsüz. O efsanevi lider ve ordusunu bulana kadar diğer klanlarla ittifak kurmanız şart. Bu tür anlaşmalar konusunda yeterince tecrübem var. Dolayısıyla size yardımcı olabilirim. Anlaşmayı istediğiniz gibi düzenleyebilirim. Ayrıca aradığınız lideri bulana kadar ya da yaptığınız ittifaklar sonucunda güçlendiğinize inanana kadar burada kalıp elimden geldiğince güvende olmanızı sağlayacağım.”

“Bu yapacakların için ne kadar atın talep edeceksin?”

Bu soru oldukça aşağılayıcıydı. "Anlaştığımızın dışında bir şey istemem."

Ariella, Malcolm'a şaşkınlıkla baktı.

"Çok cömerdim değil mi?" dedi Malcolm. "Ve artık kim olduğunu bildiğime göre her sabah sürünerek gelip benim iyiliğim için şömineyi yakmana gerek yok. Derhal yıkanıp bir kadına yakışan şekilde bacaklarını da örtecek bir şeyler giyineceksin," dedi Malcolm, kaşlarını çatıp kızın kirli baldırlarının pürüzsüz kıvrımlarına onaylamayan gözlerle bakarken.

"Ama ya bir yabancı gelirse?"

"Bir yabancı gelirse yeniden kılık değiştirirsin," dedi Malcolm. "O zamana dek Ariella MacKendrick haline dön ve ona göre davran," dedi ve atma doğru ilerlemeye başladı. "Ki bu da artık erkeklerle antrenman yapmana gerek kalmadığı anlamına geliyor," diye ekledi olanlara inanamayarak başını sallarken.

"Neden olmasın?" diye sordu Ariella. "Gayet iyiydim."

"Erkeklerle güreşmene izin veremem," dedi Malcolm birden Ariella'nın iki haftadan fazla süredir böyle yaptığına şaşırarak. "Hele o kanlı elbisenle hiç olmaz." Atına bindi ve "Mümkün değil," dedi.

Ariella, Malcolm'a sinirli bir bakış fırlattı. O berbat kıyafetlerden kurtulup temizlenmek için sabırsızlansa da her gün yapılan eğitimden keyif almaya başlamıştı. "Neden mümkün olmasın ki, Malcolm? Bir erkeğin saldırısına uğradığımı düşünsene! Kendimi savunmayı bilmiyorum. Ne acı!" diye karşı çıktı Ariella.

"Merak etme, Ariella, hiçbir erkek sana o kadar yaklaşamayacak," dedi Malcolm öfkeyle. "Ben burada olduğum sürece..."

Malcolm'un Ariella'da derin korkular uyandıran acımasız bir ifadesi vardı. Ariella birdenbire kamp yaptıkları yere dalarak onu öldürmeye teşebbüs eden hırsızlara korkusuzca kılıcını sallayan o savaşçıyı hatırladı. Ariella elbette o savaşçının fiziksel güçsüzlüğünün farkındaydı ama Malcolm atına binip de yanından geçerken, bir kişiyle mücadele etse MacFane'in kesin kazanacağını düşündü. O yaralı vücudu bile buna engel olamazdı. Onun atına binip geri dönmesini izlerken Ariella'nın içini bir rahatlık kaplamıştı.

Tabii saldırıya uğrarlarsa bunun bir adamın değil, bir ordunun saldırısı olacağı gerçeğini hatırlayana kadar...

Sekizinci Bölüm

Elizabeth, elindeki çarşafı göğsüne doğru tutup derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

"Ah!" diye bağırdı şaşkın gözlerle pencere kenarında oturmuş olan Gavin'i görünce. "Burada olduğunu bilmiyordum. Yatak çarşaflarını değiştirecektim ama neyse, sonra da gelirim." "İstersen şimdi de değiştirebilirsin," dedi Gavin bir yandan Malcolm'un kılıcını parlatmaya devam ederken. "Beni rahatsız etmiyorsun."

Yüzünde hafif bir tebessüm beliren Elizabeth kapıyı kapatıp içeri girdi.

"Aslında kapıyı açık bıraksan daha iyi olur, Elizabeth. Baban burada benimle yalnız olmanı tasvip etmeyebilir," dedi Gavin.

"Agnes ve Megan koridoru süpürüyorlar ve inanılmaz bir toz var. Tüm o tozun odana girmesini istemem. Ayrıca çok fazla kalmayacağım zaten," dedi ve yatağa doğru yönelerek çarşafları çıkarmaya başladı. Gavin'in daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, "İhtiyacın varsa bu işte sana yardımcı olması için çocuklardan birisini gönderebilirim," dedi Elizabeth yerde duran diğer kılıç, balta ve kamalara bakarak.

Gavin başını salladı. "Bir savaşçı kendi silahlarının sorumluluğunu almayı bilmelidir. Ayrıca ben bu işi yıllardır yapıyorum ve bunu benim yerime bir başkası yaparsa hiç içime sinmez," diye cevap verdi Gavin. "Sen de benim yaşıma geldiğin zaman kendi sorumluluklarını almayı öğreneceksin," dedi.

"Ne yani sen o kadar yaşlı mısın?" diye sordu Elizabeth

"Ben senin baban yaşındayım."

"Değilsin!"

"Öyleyim," diye diretti Gavin. "Ben kırk iki yaşındayım ve bunun etkisini her gün daha fazla hissediyorum."

"Ben de yirmi iki yaşındayım. Madem babam yaşındasın o zaman evli olman lazımdı," dedi çarşafları değiştirirken. O an içini bir ürperti sardı. "Evli değilsin, değil mi?"

Gavin'in gözü kılıçtaki bir lekeye takılmıştı.

“Hayır.”

“Önceden evli miydin?” diye sordu Elizabeth, Gavin’in kendisine her şeyi anlatmadığını düşünerek.

“Evet.”

“Ne oldu peki? Neden ayrıldınız?”

“Eşim öldü,” dedi Gavin net bir ses tonuyla, daha fazla konuşmak istemiyordu.

“Çok üzüldüm,” dedi Elizabeth tekrar işiyle meşgul olarak. “Yakın zaman önce mi oldu peki?”

“Hayır.”

“Çocuğun var mı?”

“Elizabeth, buraya çarşafları değiştirmeye mi geldin, yoksa beni sorgulamaya mı?”

“Çok kabasın!” dedi Elizabeth. Çarşafları bırakıp elini kalçasına koydu ve “Bizde işler böyle yürümez, Gavin MacFane. Biz MacKendrickler misafirlerimize son derece kibar davranırız. Ama sanıyorum Malcolm ve ordusuyla katıldığın onca savaştan sonra sende kibarlık namına hiçbir şey kalmamış.”

“Affedersin,” dedi Gavin, Elizabeth’in kızaran yanaklarını izlemenin keyfini çıkararak. Omuzlarına kalın buklelerle düşen bal rengi saçları ve ışıl ışıl parlayan mavi gözleriyle çok sevimliydi. “Seni incitmek istememiştim. Lütfen konuşmana devam et.” “Bilmek istediğim başka bir şey yok,” diye cevap verdi Elizabeth elindeki çarşafı yatağa sererken.

Oda, değişen çarşafların çıkardığı ses dışında sessizliğe bürünmüştü adeta. Gavin birdenbire onu kırdığına pişman oldu. Kız, kısa bir süre içinde işini bitirip odadan çıkacaktı. Bu da en iyisi olurdu aslında. Kafasındaki düşünceler ne kadar baştan çıkartıcı olsa da kendi yaşının yarısı kadar olan bir kızla oynaşmak için bulunmuyordu orada. O ve Malcolm birkaç hafta içinde gideceklerdi zaten. Elizabeth MacKendrick’in hislerinin yolculuklarına engel olmasını istemiyordu.

Ya da Gordon MacKendrick’in öfkesinin...

Ama yine de kız çarşafta oluşan küçük dalgalanmaları o incecik, narin elleriyle düzeltirken ona hayranlık duymaktan kendisini alamıyordu. Elizabeth, yatağın köşelerini düzeltmek için eğildikçe ince, yazlık elbisesi vücuduna yapışarak göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkarıyordu. En azından yaşı ilerlemiş, savaş yorgunu, yıpranmış, eşini ve çocuğunu toprağa vermiş Gavin'e göre o, küçük bir kızdı. Fakat elleri yatağın üzerinde ustaca gezindikçe tüm vücut hatları ve o yumuşacık teniyle daha bir kadınsı görünüyordu, hayat dolu bir kadın... MacKendrick gençlerinden birisinin neden onunla bu zamana kadar evlenmediğini anlayamamıştı Gavin. Elizabeth'in erkeklerin önüne geçip de savaşmayı öğrenmek istediğini söylediği günü hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Babası bile onu durduramamıştı. Onun gibi bir kızın yanına güçlü bir adam yakışırdı. İhtiyaçlarının farkında olabilecek kadar tecrübeli ve onu keşfetmesine izin verecek kadar zeki bir adam... Sonra MacKendrick gençlerini gözünün önüne getirdi ve hiçbirisinin Elizabeth'in yanma yakışmadığını fark etti.

"İşte!" dedi sonunda Elizabeth elindeki kirli çarşaflan bir araya toplayarak. "Bitirdim," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı kalçasını sallayarak.

"Teşekkürler, Elizabeth."

"Bir daha çarşaflarının değişmesi gerektiğinde Ada'yı yollayacağım, Gavin. Senin yaşlarında bir kadın bu işi yaparsa sanırım daha rahat olacaksın," dedi. Kapıyı kapatmadan önce durdu ve "Tabii yetmişin üzerinde ama oldukça canlıdır," dedi.

Gavin gülümsedi. Bir an için pişman olmuştu. Ve Elizabeth MacKendrick'in yanına yakışan birisinin olmadığını düşündü.

MacKendrick halkı yeni kılıç, kalkan ve kamalarıyla antrenman yaparken Malcolm da onları izliyordu. Her hareketleri, düşmanlarının, bir sonraki hamlelerini kolayca tahmin etmesini sağlayacak kadar tecrübesizdi.

"Daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırdı Malcolm. "Tanrı aşkına, doksan yaşındaki nineler bile sizden daha iyi savaşıyor neredeyse."

"Haklısın, evlat," dedi Angus. "Onlara nasıl çalışmaları gerektiğini göstermemizi ister misin?"

"Teşekkürler, Angus. Buna gerek yok," dedi Malcolm. "Kendi çabalarıyla öğrenirlerse çok daha iyi olur."

“Fikrini değiştirirsen biz bu konuda çok istekliyiz, haberin olsun. Babamın kılıcını dayanımda getirdim,” dedi ve sandalyesinin yanında duran kılıcı gösterdi.

“Benim kılıcım daha ağır,” dedi Dugald.

“Bu, senin kılıcının daha iyi olduğu anlamına gelmez,” diye cevap verdi Angus.

Alpin merak içinde onlara baktı ve “Senin kılıcın nerede, Dugald?” diye sordu.

“Odada bıraktım. Sebepsiz yere taşınmayacak kadar ağır benim kılıcım. Ama eğer ihtiyacımız olursa hemen gider getiririm,” dedi Dugald, MacFane’in gerek olduğu takdirde kendisini de antrenmana çağırması için.

“Sen onu buraya getirene kadar antrenman çoktan biter,” dedi Angus.

“Sen daha meydana bile çıkmadan ben gidip kılıcımı getiririm,” dedi Dugald. “Ben senden üç yaş daha gencim.”

“İki buçuk yaş.”

“Üç yaş.”

“İki buçuk yaş olduğunu çok net hatırlıyorum.”

“Bu benim yaşım olduğuna göre ben senden daha iyi biliyorumdur, öyle değil mi?”

Malcolm başını salladı ve tekrar antrenman yapmakta olan adamlara döndü. Halk gitgide daha iyi öğreniyordu ama hâlâ eğitimli bir orduyla ya da hiç acımadan kol kesen ya da baltayla kafa yaran bir adamla başa çıkacak kadar gelişememişlerdi. Roderic geri dönerse, bu adamlar onun beraberinde getireceği vahşi savaşçılarla başa çıkamazlardı.

Malcolm’un çenesi sinirden gerildi.

Klana saldıranın Roderic olduğunu öğrendiği o iki hafta öncesinden beri eğitimleri yoğunlaştırmıştı. Ahşap kılıç ve kalkanlar bir kenara atılmış, gerçek kılıç ve kalkanlarla antrenman yapmaya başlamışlardı. Meydana gelebilecek olan yaralanmaları önlemek için de önce kılıçları havada sallayarak işe başlamışlardı. Böylece kullanacakları yeni silahların ağırlıklarını ve gücünü çok daha iyi anlayacaklardı. Ama bu havada kılıç

sallama süreci fazla uzun sürmemişti. Malcolm onların yapabileceğini anlar anlamaz birbirleriyle savaşmalarını istemişti. Ama maalesef gerçek kılıçlarla antrenman, onların tekrar birbirlerini incitmekten korkmalarına neden olmuştu Malcolm, adamların kılıçlarını ne kadar ürkekçe çektiklerini ve kullandıklarını görünce onları tekrar içi dolu çuvallarla çalışmaya yönlendirmişti.

Ayrıca Duncan'dan antrenman saatlerini artırmasını istedi.

Adamlar makul bir hızda ilerliyorlardı ama bu elbette yeterli değildi. Yeni yapılan demir parmaklık henüz tamamlanmamıştı. Perde duvarın da üçte ikisi bitmişti ve okçular için hazırlanması gereken büyük boşluk her iki kalede de henüz hazır değildi. Herhangi bir saldırıya uğrarlarsa saldırganlar mümkün olduğunca kalenin dışında tutulmalıydılar. Bu da düşmanlar korkuluk duvarına ulaşmadan, olabildiğince fazlasını vurmaları için MacKendrick halkına zaman kazandırırdı.

Saldırganlar içeri girdiklerinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz, Malcolm?" diye sordu Dugald, Malcolm'un düşüncelerini yarıda keserek.

"Konu nedir?"

"Artık bir ziyafet çekmenin vakti geldi, diye düşünüyoruz," dedi Angus.

"Neden?"

"Kutlamak için"

Malcolm boş boş onlara baktı. "Neyi kutlamak için?"

"Ariella'nın geri dönüşünü tabii ki," diye cevap verdi Dugald. "Neredeyse iki haftadan fazla oluyor."

"Ama o hep buradaydı," diye cevap verdi Malcolm. "Ve bunu herkes biliyordu."

"Halk, Ariella pis çocuk olmayı bir kenara bırakıp eski haline döndüğü için çok mutlu," dedi Alpin. "Ve bunu da bir ziyafetle kutlamak istiyorlar."

“Elbette eğer bu kutlama için yeterli bir sebep değilse kutlayacağımız başka şeyler de var,” dedi Angus. O beyaz ellerini birbirine kenetleyerek “Halkın eğitim konusundaki hızlı gelişimini kutlayabiliriz mesela,” dedi.

“Tanrı aşkına/” diye bağırdı Ramsay avludan. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen böyle, Graham? Beni öldürmeye mi?”

Malcolm büyük bir çaba sarf ederek, MacKendrick halkının henüz kutlamayı hak edecek kadar ilerlemediklerini onlara belli etmedi.

“Kaleye yapılan onarımı da kutlayabiliriz,” dedi Dugald. “Adamlar çok çalışıyorlar. Perde duvar artık manzarayı engellese de işçilik oldukça güzel görünüyor.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Angus hevesli bir şekilde.

“Bu yıl ekin de çok güzel mahsuller vereceğe benziyor,” diye ekledi Dugald kutlama için başka sebepler öne sürerek.

“Ve ben de mide ağrısı için yeni bir çare buldum, domuz otlarından daha etkili bir ilaç,” dedi Alpin.

“Güzel,” dedi Malcolm, daha fazlasını duymak istemiyordu. “İstiyorsanız bir kutlama düzenleyin. Tabii antrenmanı ve inşaatı engellemediği müddetçe.”

“Harika,” dedi Angus. “Senin tek yapman gereken Ariella’ya söylemek. O hemen organize edecektir.”

“Siz neden söylemiyorsunuz?”

“Çünkü biz, belki bunu söylemek senin hoşuna gider diye düşünmüştük,” dedi Dugald.

Malcolm tekrar arkasını döndü ve halkı izlemeye devam etti. “Bunun için zamanım yok.”

“Sadece bir-iki dakikanı alır,” dedi Angus şaşkınlıkla.

“Zamanım yok,” dedi Malcolm sert bir ifadeyle. “Madem bir kutlama düzenlemek istiyorsunuz o zaman kendiniz söyleyin.”

“Peki, öyleyse, MacFane,” dedi Alpin sakince. “Biz söyleriz.”

Malcolm, halkın bu tavrını ilginç bulduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Rob’un aslında bir kız olduğunu öğrendiği gün onunla hâlâ

konuşabiliyordu çünkü o kirli kıyafetleri ve bakımsız görüntüsüyle tıpkı on üç yaşındaki bir erkek çocuğunu andırıyordu. Fakat onu yıkanmış bir şekilde yosun yeşili elbisesiyle salonda gördüğü gece su gibi dalgalanan kıvrımları ve vücut hatlarıyla Malcolm onun kadın olduğundan artık emindi. Kızın yüzü ışıl ışıldı. Kızıl-kahvemsi saçları omuzlarında ateş dalgaları gibi yayılıyordu. Saçının kısa oluşu onu Malcolm yüzünden kesmek zorunda kaldığının bir göstergesiydi. Malcolm ondan çok etkilenmişti. Onun daha önce tanıdığı hiçbir kadında görmediği sıra dışı güzelliğinden, bu güzelliğin altında kendi acısını bir kenara bırakıp halkı için yaşamını riske atan cesur yürekli kadından ve kollarında titrediği o gece, onu kendisine daha çok çektikçe adeta damarlarındaki kanda dolaşan arzuların sebebi olan kadından çok etkilenmişti.

Ve eğer onu hayal kırıklığına uğratmayıp zamanında onlara yardım etmek için gelseydi, onun kendisinin olacağı gerçeğini bilmeye dayanamıyordu.

“Ve deniz perisi küçük kızı alıp kendisiyle birlikte yaşaması için denize götürür. Denizde bir mağaraya pembe-beyaz taşlardan ev yaparak kuş tüyü kadar yumuşak deniz otlarının üzerinde uyurlar.”

“Ne yiyorlarmış?” diye sordu Catherine, hikâyenin bitmesini istemeyerek.

Ariella elindeki somon balığını soğuk suyun altında iyice yıkadı. “Balık yiyorlarmış,” diye cevap verdi küçük kıza.

Catherine bir süre bu cevabı düşündü. “Peki balıklar kurutulmuş muydu?” diye sordu.

“Hayır, maalesef denizin içinde deniz perisinin balıkları kurutabileceği bir yer yokmuş,” dedi başka bir balığı keserken.

Catherine’in gözleri büyüdü. “Yani balıklar çiğ miydi?”

“Hayır,” dedi Ariella. “Pişmiş balık yiyorlarmış.”

“Ama eğer denizde yaşıyorlarsa balıkları nasıl pişirmişler ki?”

Ariella açıklama yapmaya hazırlanırken bir yandan da balıkları kesmeye devam ediyordu. “Deniz perisinin sihirli güçleri varmış. Tek yapması gereken sihirli sözcükleri söylemekmiş. Bu sayede denizde bile yanan bir ateş yakabilirmiş.”

“Vay canına!” dedi Catherine cevaptan tatmin olmuşçasına başını sallayarak. “Peki ekmekleri de var mıymış?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Evet,” diye cevap verdi Ariella. “Ekmekleri de varmış. Deniz perisinin görüp görebileceğin en güzel ekmekleri pişiren bir fırını varmış, büyük, kabuklu ve altın sarısı ekmekleri pişiriyormuş o fırında...”

Catherine başını salladı. “Bu hiç mantıklı değil,” dedi. “Madem denizin içinde ateş yakabiliyorlar ve fırınları da var. Peki, o zaman neden balıkları kurutmak için bir yer yapamasınlar ki?”

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” dedi Elizabeth gülerek.

“Sanırım eğer isteselerdi bunun için de bir yer yapabilirlerdi,” dedi Ariella. “Ama etraflarında yüzen onca taze balık varken neden onları kurutmak istesinler ki?”

“Çünkü kurutulunca daha lezzetli oluyor,” dedi Agnes.

“Evet,” dedi Catherine. “Öyle daha lezzetli oluyor.”

“Peki, öyleyse,” dedi Ariella. “Bir daha bu öyküyü anlatacağım zaman deniz perisine balıkları kurutmak için bir yer yapmasını söylerim.”

“Ben deniz perilerinin suyun içine aldıkları kadın ve çocukları yediklerini sanıyordum,” dedi Agnes elindeki balığın kafasını kopartırken.

Catherine şaşırmış bir şekilde güçlükle nefes aldı. “Yemiyorlar, öyle değil mi Ariella?” diye sordu.

“Benim öykülerimde yemiyorlar,” dedi Ariella. Bu konuyu açtığı için Agnes’a sinirlenmişti.

“Sence şu ana kadar kaç tane balık temizledik?” diye sordu Elizabeth konuyu değiştirmeye çalışarak.

Ariella ellerini yüzüne değdirmemeye dikkat ederek elbisenin koluyla alnını sıvazladı. “Sanırım bin kadar,” dedi abartılı bir şekilde.

“Ellerimdeki balık kokusu günlerce geçmez şimdi,” dedi Agnes.

“Ben balık kokusunu giderecek özel bir karışım biliyorum, Agnes,” dedi Ariella. “Karışımı sıcak suya döküyorsun. Ellerini bu suda iyice yıkıyorsun, sonra bir şiire bekletiyorsun ve bu kötü kokuyu alıp götürüyor.”

“Düşünsene Ariella,” dedi Elizabeth. “Eğer hâlâ Rob olmaya devam etseydin şu an burada balık temizliyor olmayacaktın. Erkeklerle antrenman yapmayı mı tercih ederdin yoksa?”

“MacFane, çok ağır işler hariç kadınların da kalenin güçlendirilmesi için yardım etmelerine müsaade ediyor,” dedi Ariella.

“Doğru ama ben hiç şimdiye kadar mutfağa yardım eden bir erkek görmedim. Sen gördün mü?”

“Hayır. Onlar balığı tuttukları için bir de onları temizlemek zorunda hissetmiyorlar bence.”

“Benim de bu konuda bir seçim yapma şansım olsa, ben de balık tutmayı tercih ederdim. Böyle güzel bir havada içeri tıkılıp balık temizlemek balık tutmakla kıyaslanamaz bile,” dedi Elizabeth.

“MacFane’in neden bize bu kadar çok yemeği stok yaptırdığım anlayamıyorum,” dedi Agnes başka bir balığın daha içini temizlerken. “Eğer tekrar saldırıya uğrarsak zaten ordusunu göndermeyecek mi?”

“Gönderecek,” dedi Ariella. “O gün hâlâ bizimle olursa tabii.” Agnes şaşkın gözlerle Ariella’ya baktı. “Ne yani buradan ayrılıyor mu?”

“Şu an değil. Yeni bir lider bulana kadar bizimle kalacak.” “Sence bu ne kadar sürer?” diye sordu Elizabeth, endişesini gizlemeye çalışarak. Eğer MacFane giderse Gavin de onunla birlikte gidecekti.

Ariella omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama umarım uzun sürmez. Alpin kâhinlik yapma konusunda biraz geç kaldı sanki. Kılıç ne kadar çabuk birisine bahşedilirse o kadar güvende olacağız,” dedi.

“Neden kılıcı MacFane’e vermiyorsun?” diye sordu Catherine. “Sen ve babam her zaman Kara Kurt’un kılıç için en uygun kişi olduğunu söylerdiniz.”

“Bu, ben onunla tanışmadan önceydi.”

Catherine onaylamayan gözlerle ablasına baktı. “Topalladığı için mi böyle söylüyorsun?” diye sordu.

“Kısmen. Ama başka sebepler de var.”

“Ne gibi?”

“Anlamaya senin yaşın yetmeyeceği sebepler, Catherine,” dedi Ariella kesin bir tavırla, konuyu kapatmaya çalışarak.

“Yani MacFane’in kılıç bahşedilemeyecek kişi olduğundan eminsin, öyle mi?” diye iç geçirdi Agnes.

“Evet,” diye cevap verdi Ariella.

Elizabeth iç çekti. “Çok yazık.”

“Ondan hiç haz etmediğini sanıyordum,” dedi Ariella şaşkın bir şekilde Elizabeth’e bakarak.

“Tamam, beni biraz korkutuyor, ama...” diye söze başladı Elizabeth. “Ama halk fiziksel eksikliğine ve sert mizacına rağmen onu gitgide daha çok seviyor. O, yetenekli bir kılavuz ve kaleyi güçlendirmek için yaptırdıkları da son derece yerinde ve önemli şeyler. Geçtiğimiz hafta da halk arasında çıkan bir tartışmayı yatıştırdı ve herkes onun bunu yapma şeklini takdir etti,” diye devam etti.

“Ne tartışması?” diye sordu Ariella.

“Ewen’ın köpeği Thomas’ın bahçesine girdi ve tüm yaz sebzelerini mahvetti. Bu yüzden Thomas Ewen’ın yanma giderek ürünlerin parasını istedi ve köpeğin öldürülmesini talep etti. Ewen da Thomas’ın bahçesine eski kemik gömüp sebze ekerek köpeği bahçeye girmeye teşvik etmesinin kendi suçu olmadığını öne sürerek bu isteği reddetti. İkisi neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Ama sonunda MacFane’le konuşmaya karar verdiler. MacFane ikisini de dinledi ve Ewen’a köpeğinin sorumluluğunu üstlenmesini ve o yanlış bir şey yaptığında bunu telafi etmesini ya da onu bağlı tutmasını söyledi. Köpeğe gelince, MacFane köpeğe hiçbir zarar verilmeyeceğini ve bahçeye kemik gömülürse köpeğin bahçeye girmek istemesinin gayet normal olduğunu söyledi.”

“Benim neden bu olanlardan haberim yok?” diye sordu Ariella. Halkın böyle bir konu için kendisine değil de Malcolm’a gitmesine kırılmıştı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Elizabeth. Sanırım herkes Malcolm’un bulduğu çözüm yolundan memnun kaldı ve seni de boş yere rahatsız etmek istemedi.”

“Beni rahatsız etmiş olmazlardı,” dedi Ariella. “Önceden bu işi babam yapardı ve şimdi bu benim işim, MacFane’in değil.”

“Bu konu seni bu kadar üzüyorsa neden MacFane ile konuşmuyorsun?” diye sordu Agnes.

“Konuşacağım zaten,” dedi Ariella. Elindeki bıçağı balığa derinlemesine daldırdı. “Fırsatını bulur bulmaz konuşacağım.”

Aslında bunu ne zaman konuşacağını Ariella da bilmiyordu. Malcolm onun gerçekte kim olduğunu öğrendiği günden beri birbirleriyle konuşmamışlardı. Başlarda Ariella, ikisi de son derece meşgul oldukları için hiç karşılaşmadıklarını düşünüyordu. Ama daha sonraları Ariella bir odaya girdiğinde Malcolm’un odadan hemen çıktığını, ondan bilerek uzaklaştığını fark etmişti. Belli ki Malcolm, Ariella’nın bir erkek olmadığını öğrendiği için onunla daha fazla zaman geçirmek istemiyordu. İlk başlarda bu duruma kırılmıştı Ariella. Onun bir bayan olması neden ilişkilerine zarar vermişti ki? Tüm bunları düşünürken elindeki balığı sinirle suyun içine daldırdı.

Sonra da Malcolm’un kendisini şöminenin önünde ilk defa kadın olarak gördüğü geceyi hatırladı. Malcolm’un kendisine nasıl baktığım hatırladı, gördüğünün gerçek olamayacağına inanmaya çalışan, bir yandan da kızı arzulayan mavi gözlerini... Kızı sımsıkı sararak kendisine çekmiş, sıkıca kavramış, başını eğerek dudaklarına yapışmıştı. Yanakları kızın yanakları karşısında biraz sertti elbette. Dudaklarında şarap tadı vardı. Ve onu her türlü tehlikeden koruyacak kadar güçlü ve cesurdu. Kız, onun öpücüklerine karşılık vermiş, o da onu öpmüş, kollarını boynuna dolamış ve ona daha sıkı sokulmuştu. Malcolm’un göğüs kafesini ve o sert vücudunun altındaki yumuşaklığı iliklerine kadar hissetmek istemişti. Titreyen elleriyle bıçağını kaldırdı ve diğer balığı kesti.

Belki de kendisi MacFane’den uzak kalmaya çalışıyordu.

“Üzerlerine taş fırlatın!” diye emretti Malcolm merdivenleri tırmanmaya çalışan ilk saldırgan grubunu görünce. “Şimdi!”

Bu emirden sonra adamlar, merdivenleri tırmanmaya çalışan adamlara içi toprakla dolu bez parçalarını atarak onları yağmalamaya başladı. Sonra stokları bitince ekmek, ahşap kaplar hatta ayakkabı bile fırlattılar.

“Şimdi de kızgın yağı dökün! Acele edin!”

Adamlar koca koca kazanları ellerine alıp kapının önündeki sözde düşmanlarına sözde kızgın yağları dökmeye başladılar.

“Lanet olsun!” diye haykırdı Gordon sıvı üzerine dökülünce. “Bu su buz gibi...”

“Okçular vurun ve onları korkuluk duvarından uzak tutun,” diye emretti Malcolm.

Kadınlar gerildiler ve oklarını hedefe doğru fırlattılar.

“Vuruldum!” dedi Bryce göğsünü tutarak. Birkaç adım attı ve sonra yere düştü.

“Siz, vurulmuş olanlar! Ayağa kalkın ve tekrar saldırıya geçin. Geri kalanlar da duvara tırmansın. Okçular siz de devam edin!”

“Neredeyse yaklaştım,” dedi Duncan. Duvara iyice yapışarak merdivenden tırmanmaya devam etti.

“Ramsay, Graham! Orada öyle dikilmeyin,” diye bağırdı Malcolm. “Merdiveni tutun ve geriye doğru atın.”

Ramsay ve Graham, Malcolm’un emrini yerine getirmek için Duncan’ın ümitsizce tırmanmaya çalıştığı merdiveni düşürmeye çalışırlarken Duncan’ın gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu.

“Taş atmaya devam edin!” diye bağırdı Malcolm. “Mazgallara yükselmelerine fırsat vermeyin.”

Bu kez korkuluk duvarına doğru daha fazla ekmek fırlatmaya başladılar.

“Kapıdaki adamlara çok sert darbeler indirmelisiniz,” diye uyardı Gavin, adamlar ellerindeki sandıklarla kapıya doğru ilerlerken. “Üzerlerine kızgın yağ dökmeye devam edin.”

O an ellerindeki suyu kapıdaki adamların üzerlerine döktüler ama rakipleri erken davranarak zamanında bu tehlikeden kurtulmayı başarmıştı.

“Bekleyin!” dedi Malcolm. “Hareketlerini iyi gözlemleyin ve arkanızı kollamayı unutmayın. Arkanızdaki perde duvarın fazla yüksek olmadığını öğrenmeleri an meselesi.”

Bunu duyan birkaç kişi hemen perde duvara doğru yönelip rakiplerini gözlemeye koyuldular. Malcolm ellerini göğsünde birleştirdi ve adamların

korkuluk duvarın önünde çok fazla mesafe bırakarak hata yaptıklarını anlamalarını sakince bekledi.

Son iki haftada halk yeni kılıçlarına olan korkusunu yenmişti. Bu da Malcolm’un onların yeni kılıçlarla yapmacık bir savaşa girmeye hazır olduklarına karar vermesini sağladı. Klan saldırganlar ve savunmacılar olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Bu yapmacık savaşın ilk safhasındaki amaç, saldırganları mümkün olduğunca uzun bir süre kalenin dışında tutmaktı. Ekmek, soğuk su ve oklarla savaştıklarım göz önünde bulundurarak Malcolm halkın takdire şayan bir iş çıkardığını düşünüyordu.

O an, gerçek bir orduyla karşı karşıya kaldıklarında da aynı şekilde savaşabilmelerini diledi.

“Kapıyı açın!” diye bağırdı atına doğru ilerlerken. “Bu sefer düşman, kalenin avlusuna girsin, onları kaleden uzakta tutmaya çalışın. Kadınlar! Dışarıdan ok atmaya devam edin. Yalnızca erkekler avluya girip onlarla savaşacaklar. Haydi!” dedi atına iyice binmeye çalışırken.

Cain birden kişnedi ve şaha kalkarak Malcolm’u şiddetle yere fırlattı.

Malcolm’un duyduğu acı dayanılmazdı.

Adamlar savaşı bırakarak hemen Malcolm’a doğru koştular. Bu sırada savunmacılar olayı dışarıdan izliyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Gavin, Malcolm’un yanma diz çökerek, yüzü endişe doluydu.

“Bir yerin incindi mi, MacFane?” diye sordu Duncan. “O iyi,” dedi Gavin, Malcolm cevap vermeden. “Sadece biraz dinlenmesi gerek.”

“Emin misin?” diye sordu Gordon şüpheli bir şekilde. “Eğer bir yeri incindiyse taşıyalım.”

“Çok kötü düştü,” dedi Niall arkalarından dolaşırken. “Her zaman ata binerken böyle zorlanıyor musun?” diye sordu.

“Gidin başımdan!" dedi Malcolm acı içinde kıvranırken.

“Hepiniz!"

Adamlar yavaşça oradan uzaklaşmaya başladı.

Onların yanında bu şekilde düştüğü için mahcup olan Malcolm doğrulup yerde oturmaya çalıştı. Gavin elini uzattı ama Malcolm reddetti. Acıya katlanarak ayağa kalkıp Cain'den destek almaya çalıştı. At, başını eğdi ve burnunu Malcolm'a sürttü. Malcolm da Cain'in burnunu okşadı. Hayvanın neden böyle davrandığını merak ediyordu. Cain, çok disiplinli, en gürültülü ortamlarda bile sakin olan bir hayvandı. Malcolm, Cain'in belini ve sırtını sıvazlayarak bir yaralanma var mı diye kontrol etti. Herhangi bir yaralanma izine rastlamayınca ipini gevşeterek eyeri kaldırdı.

Atın vücuduna metal bir parçanın saplandığı yerden kan fışkırmaya başladı.

"Lanet olsun!" dedi Malcolm.

"Ne oldu?" diye sordu Gavin.

"Cain'i kim eyerledi bu sabah?" diye sordu Malcolm öfkeyle.

Gavin şaşkınlık içinde ata saplanmış olan metale baktı. "Her zaman olduğu gibi genç Colin eyerlemişti. Ama o böyle bir şeyi asla…"

"Colin!" diye bağırdı Malcolm.

Colin tereddüt içinde Malcolm'un yanına geldi. "Evet, MacFane?" dedi titreyen sesiyle.

"Bunun ne olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

Colin'in gözleri korkuyla açıldı.

"Cain'i ne zaman eyerledin?" diye sordu Gavin sakin bir şekilde.

"Her zaman olduğu gibi sabah ilk önce onu eyerledim," diye cevap verdi Colin. Sonra ürkek bakışlarla Malcolm'a baktı. "Eğitim için geldiğinde hazır olmasını istemiştim."

"Sonra da onu ahırda bıraktın, öyle mi?"

Colin başını salladı.

"Teşekkürler Colin. Gidebilirsin," dedi Gavin.

"Bekle," dedi Malcolm. Cain'in belini tutarak metal parçasını çıkardı. Cain karşı koymaya çalıştı ama yine de sakin kalmıştı. Malcolm kulağına güzel sözler fısıldayarak onu sakinleştirdi ve sonra onu Colin'e emanet etti.

“Onu ahıra götür ve yarasını temizle. Yarasına sürebileceğin bir şey var mı diye öğrenirsin Alpin’den. Yarası iyileşene kadar ona binmeyeceğim.”

“Tabii MacFane,” dedi Colin.

Colin, Cain’i ahıra doğru götürürken Malcolm arkalarından baktı.

“O bir şey yapmadı,” dedi Gavin.

“Evet, o yapmadı. Ama bunu kimin yaptığını öğrenirsem onu öldüreceğim,” dedi Malcolm. Acı içinde kaleye doğru ilerledi. Ağrı bacaklarına ve beline yayılmıştı. “Lanet olsun!” dedi yana eğilerek.

“Gel,” dedi Gavin. “Bana yaslan.”

“Hayır,” dedi Malcolm. “Yaşlı bir kadın gibi birisinin koluna girip de yürüdüğümü görmelerini istemiyorum.”

“Tanrı aşkına Malcolm, yapma böyle.”

“Beni yalnız bırak."

Malcolm, çektiği acıya katlanmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Sonra, avluya doğru ilerledi. Halkın karşısında küçük düşmüştü. Acıdan belini bile doğrultamıyordu.

Ariella tepeyi tırmanırken sepetini diğer koluna takmıştı. Dün gece geç saatlerden beri Glynis’le birlikteydi, doğum sancılarını atlatması için ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Sonunda bebek annesini çok beklettiğini anlayıp hayata gözlerini açmıştı. Çatık kaşlı çehresi ve darmadağınık kızılımsı saçlarıyla Ariella’nın gördüğü en şirin bebekti. Glynis aylardır verdiği çetin mücadeleden yüzünün akıyla çıkmıştı. Ariella’yla birlikte bebeğin küçücük ellerini, parmak ve tırnaklarını incelerken gülümsüyor, bir yandan da annesine mi yoksa babasına mı benzediği konusunda tartışıyorlardı. Ariella anne ve bebek uyuyana dek onlarla kaldı, onlar uyuyunca da sessizce kulübeyi terk etti. Bir an önce Kenneth’ı bulup bu güzel haberi vermek, küçük ailesinin onu beklediğini söylemek istiyordu.

Ariella kaleye yaklaştığı halde ortada hâlâ kılıç sesi olmadığına göre Malcolm’un yaptırdığı antrenman bugünlük bitmiş olmalıydı. Ariella avluya girdiğinde insanlar boş boş oturmuş sessizce birbirleriyle konuşuyorlardı. Glynis’in çektiği acılardan dolayı endişeli oldukları

apaçıktı. Kenneth, Ariella'ya doğru ilerledi. Peşinden de Duncan, Andrew, Angus ve Dugald...

"Bir oğlun oldu, Kennneth," dedi Ariella mutlu bir ses tonuyla. "Çok sevimli, çok da sağlıklı bir çocuk... Glynis biraz yorgun ama durumu iyi. İstersen onu görebilirsin."

Kenneth'ın içi rahatlamıştı. "Teşekkürler Ariella!" dedi kapıya doğru koşarken.

Ariella klandaki herkesin ciddi bir ifade takındığını fark etti. "Neden bu kadar hüzünlü olduğunuzu anlayamıyorum," dedi. "Oysa bu gece aramıza yeni bir MacKendrick üyesinin katılışını kutlamamız gerekiyor."

"Ariella," diye söze başladı Duncan. "MacFane yaralandı."

Ariella'nın gülümsemesi birden kaybolmuştu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Attan düştü," dedi Angus.

Ariella şaşkın bakışlarla Angus'a baktı. "Attan mı düştü?"

"Aslında at onu üzerinden attı," diye düzeltti Dugald.

"Cain'in eyerinin altından bir metal parçası çıktı," dedi Duncan. "MacFane de onun üzerine oturunca…"

"MacFane nerede şimdi?" diye sordu Ariella.

"Odasına çekildi," dedi Duncan. "Gavin ona üç şişe şarap götürdü sonra da MacFane ondan dışarı çıkmasını istemiş. Alpin ona yardımcı olabilecek birtakım ilaçlar almasını önermiş ama Malcolm istememiş. Alpin içeri girmek istediğinde de MacFane elindeki şişelerden birisini kapıya fırlatarak kırmış. Tüm bunlar neredeyse iki saat önce oldu," diye devam etti. "Ariella, Malcolm belini bile doğrultamıyor."

Ariella arkasını döndü ve hızla kaleye doğru ilerlemeye başladı.

"Eğer o kapıya bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Ariella sessizce kapıyı açtı. Malcolm yatağın üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Yanındaki masada iki tane boş şarap şişesi vardı. Ariella içeri girdiği sırada Malcolm şişelerden birisini ona fırlatmak üzere eline aldı. Sonra içeri girenin Ariella olduğunu fark edince şişeyi yere fırlattı.

"Git buradan!" dedi Malcolm sert bir sesle.

“Hayır,” dedi Ariella.

Kapıyı kapattı ve elindeki sepeti masanın üzerine bıraktı. Malcolm’un göz kapakları ağırlaşmış, mavi gözleri alkol ve acının etkisiyle buğulanmıştı. “O zaman bana şarap getir,” dedi Malcolm. “Hemen.”

“Bence yeteri kadar sarhoşsun, MacFane. Biliyorum, acı çekiyorsun ama bunun çözümü sarhoş olmakta değil ki.”

Malcolm acı bir kahkaha attı. “Sen ya da diğerleri acının ne demek olduğunu nereden bileceksiniz ki?”

“Tamam, ben senin kadar acı çekmedim ama çektiğin acıları hafifletmen için sana yardımcı olabilirim,” dedi sepetinden şişeleri çıkarırken.

“Yüce Tanrım! Bana yine banyo yaptıracak bu kız,” dedi Malcolm.

“Sanırım şu durumda yatağından ayrılıp da banyo yapman zor olur,” dedi Ariella, Malcolm’a doğru ilerlerken.

“Bir yerini kırdın mı?” diye sordu sonra.

“Sanırım her yerimi kırdım.”

“Dur bakayım.”

“Bana sakın dokunma,” dedi Malcolm tehditkâr bir ifadeyle. “Biliyorsun ben de koluma ok saplandığında aynı şeyi söylemiştim sana.”

“O başkaydı.”

“Nasıl başkaydı?”

“Seni öldürürüm.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.”

Ariella nazik elleriyle Malcolm’un incinmiş kolunu sardı ve kemiği iyice inceledi. Malcolm, tehditlerine rağmen Ariella’yı incitmiyordu. Sonra Ariella Malcolm’un parmaklarını tek tek inceleyerek canının yanıp yanmadığını kontrol etti. Sonra da sol kolunu inceledi.

“Evet, hâlâ kırılmamış olan kemiklerin var,” dedi Ariella. “Belinin üzerine yatarsan bacaklarını da kontrol edebilirim.”

“Bacaklarım kırılmadı.”

“Emin misin?”

“Buraya kadar tek başıma yürüdüm, Tanrı aşkına!”

“O zaman sorun daha çok belinde.”

Malcolm başını sallamak istedi ama omurgasındaki ağrıdan dolayı bunu yapamadı.

Ariella, Malcolm’un hareket edemediğini görünce yatağın diğer tarafına geçip gömleğini sıyırdı ve vücudunun kaskatı kesildiğini fark etti.

“Canını acıtmayacağım, MacFane, rahat olmaya çalış.”

“Rahatlayamıyorum işte. Kahrolası belimi oynatamıyorum bile.” Malcolm’un ses tonu kabaydı ama Ariella o kaba sesin altında yatan acıyı hissedebiliyordu.

“Biliyorum,” dedi Ariella yumuşak bir ses tonuyla. “Ama bana tam olarak nerenin incindiğini göstermezsen sana yardımcı olamam ki.”

Ariella, Malcolm’un gömleğini tamamen çıkararak yaralı vücudunu ortaya çıkardı. Sonra parmaklarını yumuşak hareketlerle Malcolm’un belinde dolaştırmaya başladı. Malcolm birden kendisini geri çekerek neresinin tam olarak incindiğini gösterdi.

“Tamam, MacFane,” dedi Ariella. “Canını acıtmayacağım.”

Malcolm artık nefesini tutmuyordu.

Ariella büyük bir dikkatle, tüm kemiklere tek tek masaj yaparak muayenesine devam etti. Malcolm’un kasları vücudunu sanki taştan bir cisimmiş gibi gösterircesine kaskatı kesilmişti. Ariella, Malcolm’un ağrıyan yerlerine her dokunduğunda Malcolm vücudunu geri çekerek ya da nefesini tutarak neresinin daha çok ağrıdığını ona gösteriyordu. Ariella nazik ve dikkatli davranıyor, Malcolm’un vücudunun omuzlarından kaburgalarına kadar tüm bölgelerine masaj yapıyordu.

“Bence en az iki kaburganı çatlatmışsın, Malcolm,” dedi Ariella muayene işi bitince. “Belindeki kaslar incinmiş bu yüzden de belini doğrultmaya kalktığında canın yanıyor. Sırtındaki kemikler de birbirine geçmiş gibi, bu da seni daraltıyor ve sana acı veriyor.”

“Harika,” dedi Malcolm gergin bir ses tonuyla. “Bana işkence yapmayı bitirdiğine göre artık şarap getirebilirsin.”

“Acılarla başa çıkmanın başka bir yolunu öğrenmelisin,” dedi Ariella, Malcolm’a gömleğini giydirirken. “Bir savaşçı kendini kötü hissettiği her an alkole başvurmamalıdır.”

“Ben artık bir savaşçı değilim,” dedi Malcolm sert bir sesle. “Bu yüzden canım ne isterse onu yaparım.”

“Burada olduğun sürece değil, Malcolm,” dedi Ariella. “Halkım, senin büyük MacFane Klanı’nın lideri Kara Kurt olduğuna inanıyor. Bu yüzden sürekli alkol almak ve sana yardım etmek isteyenlere bir şeyler fırlatmak sana yakışmaz,” dedi ve kapıya doğru ilerledi. “Biraz dinlen. Ben birazdan geri geleceğim.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Duncan, Ariella koridora doğru ilerlerken.

“Tabii ki de iyiyim,” diye cevap verdi Ariella.

“O nasıl peki?” diye sordu Andrew.

“Çok acı çekiyor,” dedi Ariella. “Beli zaten çok kötü durumdaydı, bir de düşünce daha kötü olmuş.”

“İyileşecek mi?” diye sordu Gavin.

İfadesi, endişesinin derinliğini açığa çıkaracak kadar sertti. O an, Ariella Gavin’in Malcolm’a ne kadar bağlı olduğunu anladı. MacFane bir zamanlar onun lideriydi ve sadakat Gavin’de bulunması gereken bir değerdi. Malcolm görevinden alınıp da klandan dışlandığı zaman Gavin de onunla gitmişti. Kötü bir kulübede bile olsa, onunla yaşamak için... Malcolm onu zaman zaman kırsa da bu arkadaşlıklarını bozmaya yetmiyordu.

“İyileşecek, Gavin,” diye cevap verdi Ariella. “Ama yardımına ihtiyacım var. Lütfen odaya gidip şömineyi yakar mısın? Oda iyice ısınsın. Sana herhangi bir şey fırlatacağını sanmıyorum. Duncan, sen de lütfen iki domuzun sıcak su ve yağ karışımıyla dolu idrar torbasını getir. Ayrıca, bir de içmek için su getir. Bütün gün yeterince alkol tüketti zaten. Andrew, sen de Alpin’e kasları rahatlatmak ve acıları dindirmek için kullandığı merheme ihtiyacım olduğunu söyle. Merhem kavanozunu bir tencereye koyup bana

getir ki ben de onu ısıtabileyim. Ayrıca, merhemi sürdükten sonra yarayı sarmak için bir beze ihtiyacım var.”

“Yarasını kanatacak mısın?” diye sordu Gavin. “MacFane Klanı’ndaki Doktor, Malcolm’un yaraları azdığında, onları hep kanatırdı.”

“Peki, bu bir işe yaradı mı?” diye sordu Ariella merakla. Gavin omuz silkti. “Birkaç gün sonra yara genelde hafiflerdi. Bunun kanamadan dolayı mı olup olmadığını bilmiyorum ama.” “Annem yarayı kanatma yönteminin pek işe yaradığını düşünmezdi. Bu yüzden bana bu yöntemi öğretmedi. Eğer işe yaradığından emin değilsen hiç denemeyeceğim. Gel hadi,” dedi Ariella odanın kapısını kapatırken. “Oda ısınsın biraz.”

Kısa bir süre sonra şöminedeki ateş harıl harıl yanmaya başladı. Duncan ve Andrew ellerinde Ariella’nın istedikleriyle döndüler.

“İç bunu. MacFane,” dedi Ariella Malcolm’a bir kadeh uzatarak. “Hepsini iç.”

Malcolm büyük bir çaba sarf ederek yattığı yerden doğruldu ve kadehi aldı. Nedir bu?”

“Acını hafifletecek bir karışını. Çok fazla alkol aldığın için uyku da yapabilir.”

Malcolm başım kaldırdı ve kadehi tepesine dikti. “Etkisini göstermesi için ne kadar süre geçmesi gerekiyor?” diye sordu Ariella kadehi alırken.

“Fazla sürmez,” dedi Ariella. “Yalnız gömleğini çıkarmam gerekecek. Biraz doğrulabilir misin?”

Malcolm bu durumdan utanarak doğrulmaya çalıştı. Ariella, Malcolm’un gömleğini çıkardı ve belini mindere yasladı.

“Bu merhemi beline sürerek başlayacağım,” dedi Ariella ateşin üzerindeki tencereyi alırken. “Şimdilik bir yanının üzerine yatıyor olabilirsin, ama bu bitince midenin üzerine bile yatabileceksin.”

“Bundan hiç emin değilim.”

Ariella, bu şüpheciliğinden dolayı Malcolm’u suçlayamazdı. Gömleğinin kollarını sıyırdı ve merhemden iki eline de bir miktar aldı. Sonra, merhemi yumuşak hareketlerle sırtına sürerek Malcolm’a masaj yaptı. Ariella’nın hareketleri başlangıçta son derece nazikti. Bu da

Malcolm’un vücudunun aşama aşama bu hareketlere alışmasına olanak sağlıyordu. Yavaş yavaş Malcolm’un kendini kasması ve derin nefes almaları azalmaya başlamıştı. Böylece Ariella hareketlerinin şiddetini artırabildi. Ardından Malcolm’un beline doğru masaj yapıp, parmakları ve avuç içleriyle ona merhemin sıcaklığını hissettirene kadar vücudunu ovaladı. Merhem vücuduna yayıldıkça Malcolm rahatlıyor, acısı sanki gitgide azalıyordu. Ariella masaj yaparken hiç konuşmuyor, sadece Malcolm’un nefes alıp verişini dinliyordu. Bu nefes alışverişini de acının nerede daha yoğun olduğunu ve merhemin nerede daha etkili olduğunu anlamak için bir kılavuz olarak kullanıyordu. Ariella, Malcolm’un vücuduna masaj yaparken vücudunu dik tutuyordu. Böylece o parlak bronz tenine masaj yapması daha kolay oluyordu ve o huzur verici dokunuşunun altında Malcolm’un huzur bulmasını sağlıyordu. Uzun bir müddet sonra Malcolm derin bir iç geçirdi ve belini doğrultarak pozisyonunu değiştirdi.

“Yüzüstü yat, Malcolm,” dedi Ariella yumuşak bir ses tonuyla.

Malcolm hiç karşı koymadan Ariella’nın söylediklerini yaptı. Ariella, Malcolm’a verdiği karışımın etkisini göstermeye başladığını düşündü.

Şimdi yüzünün üstüne yattığı için ona masaj yapmak artık Ariella için çok daha kolaydı. Ariella, bir süre Malcolm’un belinin çukuru üzerinde yoğunlaştı. Daha sonra da elindeki sıcak domuz idrar keselerinden birisini Malcolm’un beline koydu. Böylece, Malcolm’un kasları sıcağı iyice emecekti. Sonra, daha yukarılara çıkarak belinin iki yanında kaskatı kesilmiş olan yerlere masaj yapmaya başladı. Yavaş yavaş kızın parmaklarındaki sertlik işe yaramaya başlamıştı. Dokunuşu gitgide sertleşerek kasların adeta teslim olmasını sağlamıştı. Parmakları ağrımaya başladığında ateşin üzerinde duran diğer keseyi getirerek Malcolm’un belinin üst kısmına koydu.

Malcolm’un gözleri kapanmıştı ve başı kollarının üzerinde, derin derin nefes alıp veriyordu. Mümkün olduğu kadar rahat hissetmesini sağlamak için Ariella onun botlarını çıkardı ve yaralı bacağını da şöyle bir inceledi. Malcolm, atının üzerine düştüğü zaman bacağının kırıldığını söylemişti. Ariella, bu kez yaralı bacağı adamın dizine doğru hafifçe büktü ve baldırlarını inceleyerek muayeneye devam etti. Kalça kemiği sağlamdı ve Ariella’nın gördüğü kadarıyla herhangi bir sorun yoktu. Ama Ariella çok iyi biliyordu ki bir kırık, insanı hayatı boyunca acılara mahkûm edebilirdi.

Malcolm'un bacağı kaskatı kesilmişti. Bu yüzden Ariella avucuna biraz merhem aldı ve bacağa masaj yapmaya başladı. Geçen ay Malcolm'un bacağının aksadığını görünce acıyı azaltmak ve kasları güçlendirmek için yapılacak bir şey olup olmadığını düşünmüştü. Belki bu, egzersizle mümkün olabilirdi.

"Ben düşmedim," dedi Malcolm.

Ariella, onun hâlâ uyanık olmasına şaşırdı. "Anlamadım?"

"Ben düşmedim," diye tekrar etti Malcolm sert bir ses tonuyla. "Birileri atımın semerinin altına metal parçası koydu."

"Biliyorum," dedi Ariella, Malcolm'un bacağına masaj yapmaya devam ederken.

Malcolm memnuniyetle baş salladı ve tekrar gözlerini kapadı. "Benim atımdan düşme gibi bir alışkanlığım yoktur." Malcolm lafı geveleyerek konuşuyordu. Ama Ariella yine de onun öfkesini anlayabiliyordu.

Ariella, Malcolm'un kamp yaptıkları yere iki elinde kılıçla dalarak onları hırsızlardan kurtardığı günü hatırladı. Hayır, MacFane hayatta attan düşmezdi. Birileri onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu her kimse, önce ok atmayı denemişti. Ardından bu işe yaramayınca atın semerinin altına metal parçası yerleştirilmiş, böylece onu fiziksel olarak yaralamakla kalmamış aynı zamanda halkın gözünde de küçük düşmesine sebep olmuştu.

"Bence bunu yapan Niall'dı," diye mırıldandı Malcolm.

Ariella durdu ve "Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Biliyorsun, o bana olan nefretini hiçbir zaman gizlemedi," diye cevap verdi Malcolm. Gözlerini araladı ve bir süre Ariella'ya baktı. Mavi gözleri son derece keskindi. "Ve sana nasıl baktığını da fark ettim Ariella." Bu durum sinirini bozmuşçasına sert bir ifadesi vardı Malcolm'un. Sonra, iç geçirdi ve tekrar gözlerini kapadı.

Ariella, Malcolm'un söylediklerini düşünmeye başladı. MacFane, Ariella'nın babasının mektubuna cevap vermeyince Niall, MacFane'e duyduğu nefreti itiraf etmişti. Ayrıca klan saldırıya uğrayıp da MacFane yardıma gelmeyince bu nefret katlanarak artmıştı. Ariella, Niall'ın nefretini bu şekilde dile getirmesini anlayabiliyordu, fakat Niall gerçekten

MacFane'i uzaklaştırmaya çalışabilir miydi ki? Onun böyle yapması klan için hiç iyi sonuçlar doğurmazdı. Niall'ın bu denli hırslı olması mümkün müydü?

Böyle bir durumun olma ihtimalinden rahatsız olarak, Malcolm'un belinde soğumakta olan keseleri aldı. Malcolm, diğer yanma döndü. Başı, hâlâ kolunun üzerindeki sert yastıktaydı ve koyu kahverengi saçları da omuzlarında dalgalanıyordu. Bir sonraki gün Malcolm'un kaburgalarını saracaktı. Ariella onun üzerine bir battaniye örttü ve bir an orada öylece kalıp onu izledi.

Malcolm, çok güçlü ama bir o kadar da hassas gözüküyordu, yaralı ve ilaçlardan uyuşmuş bir halde olsa da hâlâ oldukça heybetliydi. Muhteşem Kara Kurt olarak onca savaşa girdikten sonra şimdi en büyük düşmanının kendi vücudu olması ne kadar ironikti. Belki de Ariella onu kendilerine yardım etmesi için buraya getirerek ondan çok şey istemişti. Malcolm, sabahın erken saatlerinden akşam geç saatlere kadar insanları eğitmek, planlar yapmak ve kalenin güçlendirilmesini gözlemlemek için çaba sarf ediyordu. Bu yoğun günler, fiziksel yeteneklerinin zirvesinde olan bir adamı bile bitkin düşürebilirdi. Ve birileri -ucunda onu sakat bırakmak bile olsa- onu buradan gönderme konusunda kararlıydı. Yeni bir lider bulunana kadar kalmaya söz vermiş olsa bile, bu şartlar altında burada daha fazla kalmasını beklemek hata olurdu. Malcolm tekrar ata binebilecek duruma gelir gelmez, bugünkünden daha fazla yara almadan mümkün olduğunca çabuk, onu buradan uzaklaştırması gerekiyordu. Malcolm, bu haliyle artık onlara yardım edemezdi. Bir ordusu olan ve kılıcı bahşedebileceği bir savaşçı bulmak, Ariella'nın göreviydi.

Şimdi yanında Malcolm'un nefes alıp verişini izlerken, buradan gittikten sonra Malcolm'un ne yapacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Dönüşünü kutlayacak bir ailesi ya da bir klanı yoktu. Bunun yerine Gavin'Ie birlikte kaldığı, günlerinin saatlerce acı çekerek ve alkol alarak geçtiği o rutubetli, pis kulübeye geri dönecekti. Bu gerçek onu önceleri hiç rahatsız etmese de bir anda bu fikri çok kötü bulmuştu. MacFane, onu ve halkını ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da böylesi kötü bir duruma maruz bırakılmayı hak ediyor muydu?

Malcolm yüzünü buruşturdu. Bu da hâlâ acı çektiğini gösteriyordu. Hafifçe inledi ve acılardan kaçmak istercesine yüzünü yastığa gömdü. Koyu

bir tutam saç, yüzüne düşmüştü. Ariella, hiç düşünmeden eğildi ve yüzüne düşen saçı arkaya doğru attı. Bunu yaparken, elleri Malcolm'un yüzünü sıyırıp geçmişti. Birden Malcolm eliyle Ariella'nın bileğini sımsıkı sararak onu kendine doğru inanılmaz bir güçle çekti.

Malcolm, gözlerini açtı ve Ariella'ya baktı. Bir yandan alkol ve ilacın etkisinden kurtulmaya çalışırken, diğer yandan da dik bakışlarıyla adeta tehdit eder gibiydi. Karşısındakinin kim olduğunu fark edince elini gevşetti ama onu tamamen bırakmamıştı. Aksine onu bir nefes uzakta olacak şekilde kendisine doğru çekti.

"Güvende olduğuna emin olana kadar seni bırakmayacağım, Ariella," dedi.

Ariella ona baktı. Düşüncelerini Malcolm'un nasıl bildiğini merak ediyor ve kalbi hızla çarpıyordu. "Burada kalamazsın, MacFane. Buradan uzaklaşmanı isteyen her kimse sen ölene kadar, bundan vazgeçmeyecektir," diye cevap verdi.

Malcolm kızın bileğini bıraktı ve kendinden uzaklaşmasını bekledi. Ariella, geri çekilmeyince Malcolm tereddüt ederek parmaklarını kızın yanaklarına götürdü. "Ben zaten ölmüşüm." Kızın teninin yumuşaklığından büyülenmişti. "Uzun zamandır bir ölü gibiyim."

Bir süre öylece birbirlerine bakakaldılar. Sonra, yorgunluğuna yenik düşen Malcolm iç çekti ve elleri Ariella'nın yumuşacık yanağındayken uykuya daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Akşamın sessizliğini arp ve gayda sesine karışan kahkahalar bozmuştu.

"Güzel vakit geçiriyorlar gibi görünüyor," dedi Tavis kirli kafasını kaşırken. "Kendilerine geldiler sanırım."

Gregor havayı kokladı ve "Kızarmış et kokusu alıyorum," dedi yere tükürürken. "Bence hazır bu kadar yemek varken, şimdi saldırmalıyız."

"Bence de," dedi Murdoch. "Yemekler bitene kadar beklemenin anlamı yok."

"Sabır beyler, sabır!" dedi bir ses.

Liderleri, ellerini arkada kenetlemiş bir şekilde dikiliyor, sakin sakin MacKendrick Klanı'nı gözetliyordu. "Birçok saldırı, sakince oturup doğru anı beklemektense boğazının peşine düşen adamlar yüzünden başarısız oldu," dedi.

"MacKendrick halkı bu haldeyken beklemeye gerek yok bence," dedi Gregor. "Yalnızca en son yaptığımız gibi gidip istediklerimizi alıp geleceğiz."

"Savunma güçleri yok ve kesinlikle savaşmayı da bilmiyorlar," diye ekledi Murdoch. "Bence oraya gidip karnımızı bir güzel doyurmalı ve bu gece bizi ısıtacak bir kız bulmalıyız," diye devam etti atına doğru ilerlerken.

"Bekleyin."

Emir yumuşak bir ses tonuyla verilmişti, ama Murdoch yine de emre itaat etti.

"Bence de onları alt etmesi sorun olmayacak," dedi Roderic, yüzünü başka bir yöne çevirerek. "Ama savaş eğitimi alıyorlar ve kalelerini güçlendiriyorlar. Bu yüzden işimiz biraz zor olabilir."

"Ama sen onları alkolik bir kötürümün eğittiğini söylemiştin," dedi Tavis. "O halde birisi, o jonglörler ordusuna ne öğretebilir ki?"

"Tamam, belki hiçbir şey öğretemiyor," dedi Roderic ve "Ama yine de yeni bir kapı inşa ediyorlar ve perde duvarı da yükseltiliyor," diye devam etti.

“Ama işleri henüz bitmedi,” dedi Murdoch aşağılayıcı bir tavırla. “Bence oradan gayet rahat bir şekilde geçeriz.”

“Biz içeri daldığımızda onlar savaşa giremeyecek kadar korkacaklar zaten,” dedi Gregor. “MacKendrick’in kızını yakalayıp kılıcı bize vermesini sağlayacağız. Bu da onların sonu olacak.”

“Bizim de başlangıcımız...” dedi Roderic ışıkların altında parlayan kaleye bir kere daha bakarak.

Henüz inşası bitmemiş olan kaleyi izlerken midesinin derinliklerine öfke saplanmıştı. O yalancı, küçük şıllık Roderic’i kandırdığını düşünmüştü. Önce, bir zamanlar kusursuz olan yüzünü oyup derin izler bırakmış, sonra da tam Roderic ondan kılıcı almanın bir yolunu bulmuşken kaleyi ateşe vererek onu kandırmıştı. Kalenin pencerelerinden ve Ariella’nın kendisi kapattığı odadan yükselen dumanları görünce geçirdiği şoku hatırlayıverdi birden Roderic. O an, güçlü MacKendrick kılıcına hiçbir zaman sahip olamayacağını düşünmüştü.

Ama Ariella ölmemişti.

Bu beklenmedik anı, daha ilginç hale getiren şeyse Malcolm’un orada olmasıydı. Roderic, eski kumandanı ve liderinin bu insanlara yardım edebileceğini düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etmişti. Muhteşem Kara Kurt, günlerini sarhoşlukla geçiren, zavallı, acınası bir adamdan başkası değildi. Eğer MacKendrick halkı Malcolm’un kendilerine bir faydası dokunacağını düşünüyorlarsa, yanılıyorlardı. Roderic birden Ariella’nın kılıcı Malcolm’a verme ihtimalini düşündü, sonra bu düşünceyi kafasından sildi. Onun bildiği Ariella, Malcolm’un klanın yeni lideri olabileceğini düşünmezdi bile. Ariella’nın fiziksel ve ahlaki güzelliğe verdiği önemi göz önüne alınca, bu şaşırtıcı değildi. Ariella’nın kendisine baktığı günler süresince öğrendiği tek bir şey varsa, bu da Ariella’nın yeni liderin mükemmel birisi olmasını istediğiydi.

Yaralı, topal ve ayyaş Kara Kurt, bu mükemmellik sıfatına uymuyordu.

Roderic, elini yanağına götürdü ve Ariella’nın orada açtığı derin oyuğu sıvazladı. Bir süreliğine Roderic, Ariella’yı kendisinin, aradığı adam olduğu konusunda ikna etmişti. Sonra, Ariella geleceği gördüğünü söyleyen o yaşlı budalaya gitmişti ve o da ona aradığı adamın Roderic olmadığını söylemişti. Ariella, hayal kırıklığına uğramasına rağmen, Alpin’e inanmıştı.

Görünen oydu ki halkına karşı duyduğu sorumluluk duygusu, kendi kişisel tercihlerinin önüne geçmişti.

İşte o zaman Roderic, durumun kontrolünü ele geçirmesi gerektiğine karar vermişti.

“Bu defa MacKendrick halkını alt etmek bir öncekinden çok daha zor olmayacak,” dedi adamlarına Roderic. “Kızı ele geçirdiğimde, kılıcı bana vermezse durumun halkı için ne kadar kötü olacağını göstereceğim ona... Ama önceki saldırımızda olduğu gibi bu sefer de onların iyice yiyip içip sızmalarını bekleyeceğiz. Sonra da alkolün etkisiyle zihinleri bulanıp, vücutları yorgun düşünce saldırıya geçeceğiz.”

“Ama o zamana kadar yemekler bitecek,” dedi Gregor asık suratlı bir şekilde.

“Kaleyi ele geçirdiğimiz zaman onlara istediğimiz kadar yemek yaptırırız,” diye cevap verdi Roderic.

Roderic’in fikirleriyle kısmen ikna olan adamlar, planı anlatmak üzere diğerlerinin yanına gittiler.

Roderic bakışlarını tekrar pencerelerinden ışıklar yayılan kaleye çevirdi. Bir süre sonra kılıç onun olacaktı. Kılıcın gücünün kendisine geçtiğinden emin olur olmaz yeni eşinin, yataktaki görevlerini de yerine getirmesini isteyecekti.

Sonra da onun yüzünü keserek ona yeni liderini bu şekilde kızdırmanın bedelini ödetecekti.

MacKendrick halkı büyük bir çember oluşturup dans edip alkış tutarken, büyük salon kahkahalarla inliyordu. Erkekler en güzel gömlek ve tartanlarını, kadınlarsa MacFane geldiğinden beri hiç giymedikleri en güzel elbiselerini giymişlerdi. Masalar kızarmış et, taze balık, ekmek, peynir ve vişneli-çilekli turtalarla donatılmıştı. Tüm bu yiyecekler sonu gelmeyen bira ve şaraplarla sindiriliyordu. Tabii bu kadar alkolün etkisi de insanların parlayan gözlerinde ve kızaran yanaklarında fark ediliyordu. Briçe ve Hugh biralarını kana kana içip jonglörlük gösterilerine başlamadan evvel Graham ve Ramsay zevkle gaydalarını çalıyorlardı.

“Şu Gavin de çok sıkıcı bir adam,” dedi Elizabeth, Ariella’ya göre yüzüncü kez elbisesinin yakasını düzeltirken. “Herkes dans ederken o,

masada öylece Angus, Dugald ve babamla birlikte oturuyor.”

“Elizabeth, neden gidip Gavin’e dans teklifinde bulunmuyorsun?” diye sordu Ariella.

“Sence bunu yapmalı mıyım?” diye sordu Elizabeth neşeli bir ifadeyle.

“Bence bu çok saçma olur,” dedi Agnes. Bu fikirden rahatsız olduğu barizdi.

“Gavin burada misafir,” dedi Ariella. “Dolayısıyla kendisine asıldığını düşünmesin diye belki de istediği kızı dansa kaldıramıyor. Ama eğer sen ona dans teklifinde bulunursan, kimse onun hakkında yanlış şeyler düşünmez. Hatta kibarlık olsun diye kabul bile edecektir. Hele birde babanın yanındayken teklif edersen...”

“Haklısın,” dedi Elizabeth, Gavin’in isteksiz olacağı ihtimalinden bile rahatsız olmayarak. Sonra elbisesinin yakasını biraz aşağı indirdi ve Gavin’lerin oturduğu masaya doğru ilerlemeye başladı.

Elizabeth ona doğru ilerlerken, Gavin elindeki kadehi inceliyordu.

“Gavin MacFane, tüm gece boyunca orada öylece oturacak mısın, yoksa benimle dans etmek ister misin?” diye sordu birden Elizabeth.

Babası, şaşkınlıkla Elizabeth’e baktı. “Sen nasıl konuşuyorsun öyle kızım, bir erkekle öyle konuşulur mu hiç?”

“Gavin bana dans teklifinde bulunamayacak kadar utangaç birisi, baba. Bu yüzden ben ona teklif ediyorum.”

“Artık genç kızlar hep böyle,” dedi Angus başını sallayarak.

Gordon şaşkınlıkla Gavin’e baktı ve “Bu doğru mu?” diye sordu.

“Ne doğru mu?” diye sordu Gavin de ona.

“Senin gibi bir savaşçının kızıma dans teklifi edemeyecek kadar utangaç olduğu doğru mu?”

“Tabii ki de değil.”

“İşte gördün kızım,” dedi Gordon. “Gavin o kadar da utangaç birisi değil.”

“Öyleyse neden hâlâ bana dans teklifinde bulunmuyor?” dedi bu kez Elizabeth, Gavin’e iddialı bir bakış fırlatırken.

Gordon kaşlarını çattı. “Ne yani, kızımın senin için yeterince güzel olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu.

“Hayır, tabii ki öyle söylemek istemedim. Kızın gerçekten çok güzel,” diye cevap verdi Gavin.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi Elizabeth yumuşak bir ses tonuyla.

“Şu an konu bu değil ki,” diye devam etti Gavin.

“O zaman sen evlisin,” dedi Dugald.

“Hayır.”

“Nişanlı mısın?”

“Hayır.”

“Dans etmeyi mi bilmiyorsun?” diye sordu bu kez Gordon.

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?” dedi Dugald.

Herkes açıklama bekleyen gözlerle Gavin’e bakıyordu. “Ben ona göre çok büyüğüm,” dedi sonunda Gavin.

Angus boş ifadelerle ona baktı. “Sen nesin, nesin?” diye sordu.

“Çok büyüğüm,” dedi. Kendini aptal gibi hissetmişti.

“Bu çocuk çok büyük olduğunu mu söyledi?” diye sordu Dugald şaşkın bakışlarla.

“Tabii ki de hayır,” dedi Angus. “O sadece biraz yorgun olduğunu söyledi.”

“Hadi öyleyse, Gavin,” dedi Gordon, Gavin’in sırtını sıvazlarken. “Merak etme, biz MacKendrickler sadece dans etti diye bir erkeği o kızla evlendirmeyiz. Ve eğer ben Elizabeth’imi biraz olsun tanıyorsam sana dans teklifini kabul ettirene kadar pes etmeyecektir.”

Gavin, her zamanki tatlı gülümsemesini takınmış olan

Elizabeth’e baktı. “Peki öyleyse,” dedi masadan kalkarken. “Elizabeth, bu dansı bana lütfeder misin?”

“Senin gibi yaşı ilerlemiş bir adamın bana ayak uydurabileceğini düşünüyorsan ben de bundan memnuniyet duyarım, Gavin,” diye cevap verdi Elizabeth.

Gavin ve Elizabeth dans pistine doğru ilerlerken Ariella onları izliyordu. Gavin başıyla selam verdikten sonra Elizabeth’in belini kavradı ve kızın bile ayak uyduramadığı hareketli bir dans sergilemeye başladı. Elizabeth bu dansı öğrenme konusunda istekliydi ama dans bitene kadar ikisi de nefeslerini ve içlerindeki gülme isteğini tutmaktan bitkin haldeydiler.

Ariella gülümsedi.

Sadece birkaç ay önce tam da bu odada Ariella da babasıyla dans etmişti. Lider MacKendrick şiir yazma, avcılık ve gayda çalma yeteneği olan yakışıklı ve başarılı bir adamdı. Zekâsı ve merhameti sayesinde saygı duyulan bir lider olmuştu ve tüm MacKendrick halkı onu çok seviyordu. Babasının ve o felaket günde hayatını kaybedenlerin acısını tüm halk fazlasıyla yaşasa da bugün o odada üzüntüden eser yoktu. Ariella hariç. Ariella birdenbire babasının o huzur veren varlığını, ona sarıldığında duyduğu güven duygusunu ve ona iyi geceler öpücüğü verirken bıyıklarının yanağına batmasını özlediğini fark etmişti. Klanın sorumluluğu da bu gece omuzlarındaki varlığını fazlasıyla hissettiriyordu. Son zamanlarda savaşma konusunda iyiye gitmelerine rağmen, herhangi bir saldırı olsa karşı koyamayacaklarını biliyordu Ariella. Bunu söyleyen Malcolm’du.

“MacFane eğlenceye katılmıyor mu?” diye sordu Duncan, Andrew ve Niall’le birlikte Ariella ve Angus’un oturduğu masaya yanaşırken.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Ariella. “Şu an üç gün önceki halinden çok daha iyi tabii... Ama bu gece bize katılabileceğini hiç sanmıyorum. Acıyı dindirmesi için ona verdiğim ilaç onu uyutuyor.”

“Dikkat et de ilaca bağımlı olmasın,” dedi Niall ilgisizce. “Birden, senin verdiğin ilaçların kendi kullandığı şaraplardan çok daha fazla işe yaradığını düşünebilir.”

Ariella sinirlenmişti. “Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?” diye sordu Niall’e.

Niall sert bir ifade takındı. “Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun, Ariella. O bizi hayal kırıklığına uğrattı. O, buraya gelme tenezzülünde bulunmadığı için baban ve onlarca insanımız canından oldu. Tanrı korusun, sen de ölebilirdin. Nihayet geldi ama bu sefer de ordusu yok. Belli ki o yeni liderimiz olamayacak. Ama sen yine de burada kalmasına, babanın odasında yatmasına ve lidermiş gibi bize emir vermesine izin veriyorsun.” Niall, tiksinmiş bir ifadeyle başını salladı. “Onun buradaki varlığı, babanın anısına saygısızlıktır.”

Niall konuştukça Ariella onun gözlerini inceliyordu. Niall’ın MacFane’e nefretten başka bir şey duymadığı apaçıktı. Ama bu nefreti MacFane’i buradan uzaklaştırmak isteyecek kadar büyük olabilir miydi?

“Bu şekilde konuşman beni korkutuyor, Niall. Babamın hatırasına saygısızlık olarak sayılacak hiçbir şey yapmayacağımı bilmiyor musun?”

“MacFane geldi,” diye lafa girdi Andrew.

Ariella başım çevirdi ve merdivenlerin başında MacFane’i gördü. Gözleriyle odayı süzerken son derece uzun boylu görünüyordu ve üç gün önceki yorgunluğundan eser yoktu. Yeni ve titizlikle ütülenmiş bir gömlek giyinmişti. Yeşil-siyah tartanı eski bir broşla tutturulmuştu ve omuzlarından aşağı sarkıyordu. Eğlenmekte olan MacKendrick halkını izlerken kaslı bacakları güçlü görünüyordu ve yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Her haliyle o eski güçlü ve cesur Kara Kurt’u andırıyordu.

Az önce sergilediği görüntüyü geride bırakarak dik bir şekilde merdivenleri inmeye başladı.

“Oldukça iyi görünüyor,” dedi Agnes şaşırmış bir ifadeyle.

“Evet,” dedi Ariella. Üç gün önce belini bile doğrultamayan halini hatırlayarak. “Oldukça iyi görünüyor.”

Malcolm, salona doğru ilerlerken herkesin gözünün üzerinde olduğunu bildiği için acılar içinde aksamadan yürümeye çalışıyordu. Bu, atından düştüğü günden beri halkın onu ilk görüşüydü, dolayısıyla sağlam ve güçlü görünmeye çalışıyordu. Asında kendini oldukça iyi hissediyordu. Ariella’nın nazik parmaklarıyla yaptığı masaj, ısıtma ve esnetme yöntemi acılarını yavaş yavaş azaltmıştı. Ariella, Malcolm’a belini esnetip bolca kol ve bacak egzersizi yapması konusunda açıklamalarda bulunmuştu ve o da o gün ilk defa bunları denemişti. Akşamki eğlenceye katılmak için isteksiz

olsa da odasının duvarlarını delip geçen kahkaha ve müzik sesleri son derece teşvik edici olmuştu. Üzerini de giyindikten sonra kendini daha iyi hissetmişti.

Özellikle de Ariella'ya yaklaştıkça...

Ariella ince beline ve nazik vücuduna yakışan, narin vücut hatlarını ortaya çıkaran uzun yakalı, safir mavisi bir elbise giymişti. Elbisesinin üzerine özenle örülmüş, kırmızı-mavi ekose desenli bir şah görkemli taşlardan yapılmış bir broşla tutturmuştu. Belinde de gümüş bir kemer vardı. Bakır rengi saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Ateş gibi, toprak gibiydi saçları... Ariella'nın bu sıra dışı güzelliğini kendisinden bu kadar süre nasıl saklayabildiğine bir kere daha şaşırmıştı. Ariella'ya göz ucuyla bile bir kerecik bakan birilerine bu olayı anlatsa, onun bu güzelliği göremediği için ya kör ya da sarhoş olduğunu düşünürlerdi.

Başıyla Ariella'yı selamlarken "İyi akşamlar, leydim," dedi. Sonra, Agnes'a döndü ve ona da selam verdi.

Ariella başını salladı. Malcolm'un bu nazik tavrı karşısında şaşkına dönmüştü. MacFane son derece iyi görünüyordu. Mavi gözlerindeki berraklık, sarhoş olmadığını gösteriyordu.

"İyi olduğunu görmek çok güzel, MacFane," dedi Duncan.

"Teşekkürler."

"İnanması güç ama birkaç gün önce neredeyse ayakta bile duramıyordun," dedi Niall. "Tamamen iyileşebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu sonra. Ses tonu alaycıydı.

Malcolm soğukkanlılıkla bu kendisine düşman, genç adama baktı. "Benim için endişelenmen beni çok duygulandırdı, Niall," dedi ve devam etti, "Ariella bana çok iyi baktı. Eminim ki belim yine ağrısa, Ariella gelip, ilaçları ve o yumuşacık parmaklarıyla beni iyileştirecektir."

Niall'ın öfkeden yüzü kızarmıştı.

Demek ki doğruymuş, diye düşündü Malcolm. Niall Ariella'ya âşıktı. Malcolm birden Ariella'ya baktı ve onun bu yakışıklı adama karşı derin duygular besleyebileceğinden endişe etti.

Ariella o an ikisine de sinirle baktığı için bu konuda bir karar vermek zordu.

“Affedersiniz leydim,” diye söze başladı Malcolm, Ariella’nın kızgınlığını yatıştırmaya çalışıyordu. Kutlama nedeniyle mi yoksa gerçekten kendisini iyi hissettiği için mi olduğunu bilmiyordu ama nedense o gece son derece kibar birisi olmayı istiyordu. Ama kibar olmak için nasıl davranacağına dair bildiklerini bir türlü hatırlayamıyordu. “Sanıyorum size dans teklifi etmem gerekiyor,” diye devam etti. “Ama vücudumun buna müsaade edeceğini sanmıyorum. Bunun yerine masanıza kadar size eşlik edebilir miyim?” diye sordu kolunu Ariella’ya uzatırken.

Ariella şaşkınlıkla Malcolm’a baktı. MacFane’in böyle kibar birisi olduğunu bilmiyordu. Tanıştıklarından beri MacFane hiç böyle davranmamıştı. Ariella, Malcolm’u bulduğu kulübede insan dışı bir varlık olarak yaşamadığını fark etti. Geleceğin lideri olacağı doğduğu gün belli olmuştu ve MacFane klanının liderinin tek oğlu olarak bir kalede yetiştirilmişti. MacFane klanı, orduları ve zenginlikleriyle ünlü olan, çok büyük bir klandı. Belki de onun da halkıyla birlikte bu şekilde eğlenceler düzenlediği zamanlar olmuştu. Belki de o zamanlarda dans bile edebiliyordu.

Bu düşüncelerden etkilenerek Ariella, Malcolm’un koluna girdi. “Teşekkürler, lordum. Saatlerdir ayakta dikilmekten bacaklarım ağrımıştı.”

Malcolm’un aksaklığı bugün neredeyse hiç fark edilmemesine rağmen Ariella Malcolm’a ayak uydurabilmek için yavaş yürüdü. Malcolm Ariella’yı konsey üyelerinin bulunduğu masaya götürdü ve sandalyesini çekti. Sonra da onun yanındaki sandalyeye oturdu. İlk defa bu kadar yakın oturuyorlardı ve Ariella, Malcolm’un cüssesinden son derece etkilenmişti. Sanki masa küçülmüştü de Ariella da sandalyesinin ucunda oturmak zorunda kalmıştı. Bu sayede Malcolm’un dev cüssesinden rahatsız olmuyordu.

“Niye öyle kıpırdanıp duruyorsun, Ariella? Sandalyende mi bir sorun var?” diye sordu Angus.

“Kıpırdanmıyorum,” diye cevap verdi Ariella.

“Bu gece çok iyi görünüyorsun, MacFane,” dedi Gordon. “Ewen’ın eşinin diktiği gömlek sana çok yakışmış.”

“Teşekkürler.”

Ariella, dikkatini Malcolm’un göğüs kafesini ortaya çıkaran ve altın rengi çizgilerle süslenmiş gömleğine verdi. “Bu gömleği sana Annie mi dikti?” diye sordu.

“Evet, Annie hediye etti,” dedi Malcolm. “Kocası ve komşusunun arasındaki bir sorunu çözdüğüm için.”

“Şu köpekle ilgili olan sorun mu?”

“Sen de biliyorsun demek,” dedi Malcolm şaşkın gözlerle Ariella’ya bakarak.

“Burası küçük bir yer. Dolayısıyla hiç kimsenin yaptığı gizli kalmaz,” dedi.

“Bunu aklımda tutmaya çalışacağım,” dedi Malcolm, masanın ortasındaki şişeye uzanmaya çalışırken. “Şarap ister misin?”

Ariella başıyla onayladı. Malcolm, Ariella’nın kadehini doldurdu, sonra kısa süreli bir tereddütten sonra şişeyi yerine koydu.

“Sen içmiyor musun?” diye sordu Ariella, şaşırmıştı.

“Bu gece canım hiç alkol almak istemiyor,” dedi Malcolm. Kamasını belinden çıkardı ve Ariella’yla paylaştıkları tabağa et servisi yapmaya başladı.

“O zaman gerçekten iyi hissediyorsun, öyle mi?”

“Evet. Senin sayende.”

Malcolm’un gözlerinde alkolün etkisinden eser yoktu ama yine de derin bir koy gibi anlaşılmaz bakıyordu. Ariella başını çevirince Malcolm’un şimdiye kadar görmediği bir yüzünü gördüğü ya da Malcolm’un kendisinin de bu yönünü unuttuğunu düşündüğü için rahatsız hissetmişti. Bu, bir zamanlar Kara Kurt olarak bilinen adamın bambaşka bir yönüydü. Bu da onun bir zamanlar yalnızca çok güçlü bir savaşçı değil aynı zamanda toplum içinde rahat yaşayan birisi olduğunu gösteriyordu. O, aynı zamanda kendine hâkim olabilen bir adamdı da.

Bütün bunlardan şimdi ne kadar uzakta olduğunu düşünmek Ariella’yı üzmüştü.

“Yarın tekrar bizi eğiteceğini bilmek çok güzel,” dedi Angus neşeli ses tonuyla.

“Yokluğunda Angus ve ben Gavin’e yardım etmek için elimizden geleni yaptık, ama o bizi duyuyor gibi değildi. Sanırım kulaklarında ufak bir sorun var,” diye anlattı Dugald.

“Gerçekten mi?” diye sordu Malcolm. “Bunu benim şimdiye kadar anlayamamam ne kadar tuhaf.”

Bir anda ortalığı feryat figan sarmıştı. “Saldırı! Saldırıya uğradık!”

“Roderic geri geldi!” dedi genç Colin, salonun girişinde nefes nefese kalmıştı. “O ve adamları perde duvara tırmanıyorlar!”

Ortalığı bir anda sessizlik kapladı. Herkes şok içindeydi.

Ardından herkes panik oldu.

İnsanlar çığlık çığlığa oradan oraya koşarken masa ve sandalyeler altüst ediliyordu. Bazı kadınlar çocuklarını bulmak için çabalıyor, hiç kimsenin dinlemediği birtakım emirler veren adamlara çarpıyor, diğerleriyse korkudan öylece donakalmış, hareketsiz duruyordu.

Bu, Malcolm’un gördüğü en kötü panik anıydı.

“Sessiz olun!” diye bağırdı Malcolm masaya yumruğuyla vurarak. “Hepiniz sessiz olun!”

Bu ses üzerine herkes olduğu yerde kaldı.

“Öncelikle sakin kalacağız,” dedi. “Colin, Roderic’in yanında kaç adam var?”

“Emin değilim ama sanırım kırk kadar,” diye cevap verdi Colin.

“Peki, bu odada kaç kadın ve erkek var?”

Colin şaşkınlıkla Malcolm’ a baktı. “Neredeyse iki yüz elli kadar, ama…”

“Demek ki biz bu hırsızlar ordusunun neredeyse altı katı kadar sayıya sahibiz,” dedi Malcolm. Bakışlarını halk üzerinde gezdirdi. “Bu, şimdiye kadar öğrendiklerinizi gerçek bir rakip üzerinde göstermeniz için mükemmel bir fırsat. Yalnızca, bu defa karşınızdakileri incitmekten korkmayacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Halk, başıyla onayladı. Korkudan, hepsinin rengi atmıştı.

“Gavin ve Duncan, siz adamlarınızı alıp mazgalın olduğu yere gelin ve onların duvara tırmanmasını engelleyin,” dedi hızla. “Andrew, sen ve adamların kapının orada hazır bulunun, belki adamlar kapıyı kırmayı denerler. Elizabeth ve Agnes, siz de kadınları alıp sığınaklara götürün ve önünüzden geçen yabancı birileri olursa hemen vurun. Helen, sen çocukları ve yaşlıları alıp alt katta açtığımız gizli geçide götür. Yanma ok ve yay al ve girişe doğru gelmeye yeltenen olursa hemen vur. Geri kalanlar, siz de ok ve kalkanlarınızı alın ve avlu ve duvarın güvenliğini sağlamaya çalışın. Hadi!”

Birileri yapılacakları söylediği için şokun etkisinden biraz olsun çıkmış olan MacKendrick halkı kalelerini savunmak için salonu terk etmeye başladı.

Ariella, aceleyle onlara yardım edeceğim diye sandalyesini düşürdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Malcolm ona.

“Catherine’in güvende olduğundan emin olmam lazım. Sonra da duvarın olduğu yere gitmeden Rob kılığına gireceğim,” diye açıkladı hızla.

“Senin hayatta olduğunu o zaten biliyor, Ariella. Bunun için geri döndü.”

Ariella başını salladı. “Bundan emin olamayız ki.”

Bilmiyorsa bile klanında bunu ona söyleyecek bir casus var,” dedi Malcolm. “Catherine’i al ve gizli geçitte saklanan Helen ve çocukların yanma git. Ben yanınıza gelene kadar orada kalacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Orada kalamam, Malcolm,” diye karşı çıktı Ariella. “Bu savaşta klanıma yardım etmeliyim.”

“Beni dinle, Ariella,” dedi Malcolm Ariella’ya doğru ilerlerken. “Sebebi her ne olursa olsun, biliyorum ki Roderic’in istediği sensin. Bu yüzden senin bir hareketin hepimizin hayatını tehlikeye sokar. Sen yakalanıp da işkenceyle tehdit edilirsen burada gördüğün hiç kimse savaşmaya devam etmez. O yüzden bu durumdan uzak kalmalısın, Ariella.”

Malcolm’un Ariella’dan istediği şey, Ariella’ya göre imkânsızdı. Klanı tehlikedeyken o asla öylece durup bekleyemezdi. “Yapamam, MacFane.”

Malcolm sinirlenmeye başlamıştı. “Benim söylediğimi yapacaksın, Ariella, yoksa seni ellerimle o geçide götürüp kilitlerim.” “Beni anlamıyorsun, MacFane,” dedi Ariella. “Ben teslim olana kadar herkesi bir bir öldürecek.”

Ariella’nın sesi titriyor, bu da ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Malcolm artık pes etmeye başlamıştı. Ariella’ya hak veriyordu. Ariella halkını çok seviyordu ve halk onun için savaşırken o bir köşede öyle çaresizce oturup bekleyemezdi. Roderic, Ariella’yı bulursa, her şeyin sonu gelirdi.

Ve Ari ela sağ olmadığı müddetçe Malcolm bu savaşı yönetemezdi.

“Roderic’in önceki gibi halkını öldürmesine izin vermeyeceğim, Ariella, merak etme,” dedi Malcolm ısrarla. “Beni duyuyor musun? Eğer birisi ölürse de savaşarak ölecek, Roderic’in karşısında çaresizce bekleyerek değil. Ama halkın güvenliğini sağlamam için önce senin güvenliğini sağlamam gerekiyor. Senin hayatını tehlikeye atamam,” Ariella’nın çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. “Beni anlıyor musun, Ariella?” “Evet,” dedi Ariella gönülsüzce. “Anlıyorum.”

Kızın güzel yüzü solgun fakat sakindi. Ama Malcolm yine de onun kül rengi gözlerindeki korku ifadesini görebiliyordu. O an, Malcolm kıza sarılmak için delice bir istek duydu. Onu kollarına alıp güzel sözlerle içini rahatlatmak için...

“Fler şey yoluna girecek Ariella,” diye söz verdi. Böyle bir söz vermenin aptalca olduğunu bile bile...

Ariella içini kaplayan ümitsizlikten kurtulmak için Malcolm’un gözlerine baktı. O an, güven veren o gözlerin derinliklerinde bir umutsuzluk belirtisi hissetti. “Buna sen de inanmıyorsun, MacFane,” dedi Malcolm’un kollarından uzaklaşırken.

Malcolm bu kez kıza daha sıkı sarıldı. “Bildiğim tek bir şey varsa, o da Roderic’in sana zarar veremeyeceğidir Ariella,” dedi öfkeli bir ses tonuyla. “Çünkü ilk önce onu öldüreceğim.” Malcolm, Ariella’ya sarılırken acı çekiyordu. Tam Ariella, Malcolm’dan uzaklaşacakken Malcolm kızı serbest bıraktı. Malcolm’un yüzü hâlâ öfke saçıyordu ama Ariella’nın anlayamadığı, garip bir ifadesi vardı. Ariella’ya pişmanlıkla bakarak kızın yanaklarını hafifçe okşamaya başladı.

“Aşağı git, Ariella,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Benim katılmam gereken bir savaş var.”

Malcolm, arkasını döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Onu yavaşlatan tek şey aksak bacağıydı. Ariella, ne yapacağım bilmeden, uzaklaşana kadar Malcolm’u izledi.

Sonra ilk ok atışları duyuldu ve Ariella, Catherine’i almak için merdivenlere doğru koşmaya başladı.

“Alın sizi lanet, şişko pislikler,” diye bağırıyordu Ramsay, Duncan’la birlikte korkuluk duvardan aşağı kocaman bir taşı yuvarlarken.

Ramsay ve Duncan, attıkları taş tırmandığı merdiveni bitirmekte olan savaşçıya çarparken dikkatle izlediler. Üzerine gelen taştan korunmak için ellerini yukarı doğru kaldıran savaşçı, bir anda dengesini kaybederek arkaya doğru yuvarlanmaya başladı. Düşerken merdiveni ve tabii ki kendisiyle birlikte tırmanmakta olan arkadaşlarını da düşürdü.

“Onu yaraladık,” diye haykırdı Duncan sevinçle.

“Aslında dört adam vurduk,” dedi Ramsay Duncan’ın sırtını sıvazlarken. “Bak, alçaklardan ikisi ayaklanmış, kaçıyor.”

“Kapıyı zorluyorlar, neredeyse kıracaklar,” dedi Gavin kapının diğer tarafındaki adamları göstererek. “Su hazır mı?”

“Evet,” dedi Andrew, Graham kaynamakta olan kazanın ateşi körüklerlerken.

“Dur, bekle,” diye bağırdı Gavin, Roderic’in adamlarının ileri doğru koştuğunu görerek. “Bekle, bekle, şimdi!”

Andrew ve adamları kaynar kazandaki suyu aşağıdaki düşmanlarının üzerine boşalttılar.

Düşmanlar ellerindekileri fırlatıp kapıdan uzaklaşırken ortalığı feryat figan, çığlık sesleri sardı.

“Harikasınız,” dedi Gavin. “Diğer kazam da hazırda bekletin.”

“Tekrar tırmanıyorlar,” dedi Malcolm elinde kılıcıyla kalenin diğer ucunda belirerek. “Haydi, tekrar gruplara ayrılın ve tırmanmalarını engelleyin.”

İlk iki antrenmana katılan grup, kalenin diğer kısmını korumak için buradaki yerini terk etti.

“Bu tarafa yayılın, boşlukları doldurun,” dedi Malcolm.

“Gavin, sağ tarafa doğru kayar mısın lütfen?” dedi Elizabeth ok ve yayını fırlatırken.

Ok Gavin’i sıyırdı geçti ve neredeyse kılıcıyla Gavin’i öldürecek olan adama isabet etti.

Gavin şaşkınlıkla adama baktı. Sonra bakışlarını Elizabeth’e çevirdi. “Teşekkür ederim,” dedi, kızın yeteneğinden ve soğukkanlılığından etkilenmişti.

“Lütfen daha dikkatli ol Gavin,” dedi Elizabeth gergin ses tonuyla.

Gavin gülümsedi. “Dikkatli olmaya çalışacağım, Elizabeth.”

“Okçular! Aşağıda merdivenlere tırmanmakta olan adamları hedef alın,” diye bağırdı Malcolm.

Kaledeki ve mazgaldaki kadınlar hemen merdivenlere tırmanmaya çalışan adamları hedefe aldılar. Oklar havada uçuşmaya başladı. Adamlardan birkaçı vuruldu, kalanları da kaçışmaya başladılar.

“Harika bir vuruştu,” dedi Malcolm.

“MacFane, onları daha fazla tutamayız,” dedi Gordon, duvarın dibinde iri yarı bir adamla mücadele ederken.

“Birkaçınız arka tarafa gitsin,” dedi Malcolm destek olmak için duvara doğru giderken. “Okçular da gitsin, ama sadece erkekler.”

“Al sana, seni pislik herif!” diye bağırdı Gordon kılıcını düşmanının beline saplarken.

Adamın gözleri büyüdü. “Lanet olsun! Siz MacKendrickler’i alt etmesi kolay olur sanmıştık,” dedi.

“Size de sürpriz oldu değil mi,” dedi Gordon, belki de onun katili olacak olan adam yere yığılırken...

“Niall!” diye bağırdı Malcolm. “Arkanda!”

Niall hemen arkasını döndü ve kılıcını çevirerek düşmanını omzundan yaralayıp kılıcını düşürmesini sağladı. “Eğer hayatta kalmak istiyorsan,” diye söze başladı Niall, kılıcı adamın boğazında dayayıp, “yere çömel ve hareket etme.”

Adam kanayan omzunu tutarak olduğu yerde çömeldi.

“Teşekkürler, MacFane,” dedi Niall, ama Malcolm başka bir gruba direktif veriyordu ve Niall’ı duymamıştı.

Ariella koridordaki merdivenlerden mazgala doğru ilerliyordu. MacFane’in odasının önünden geçerken hayal meyal pencereye tırmanmakta olan birisini gördü. Duvarın dibine saklanarak yayını gerdi. Tam oku düşmana atacakken arkadan birisinin daha geldiğini fark etti. Dudağını ısırdı. Bir kişiyi vurmak kolay olabilirdi. Ama hedef alıp İkinciyi vurmadan evvel adam ona saldırabilirdi. En azından birisini bile öldürmenin işe yarayacağını düşünerek okunu gerdi.

Birdenbire tavandan bir ağ düşerek iki adamı da içine aldı.

“İşte!” dedi Angus bir köşeden belirerek. Elindeki kılıcı düşmanlara doğru sallıyordu. “Bizi alt edebileceğinizi sandınız, değil mi, sizi alçaklar!” dedi.

“Angus!” diye bağırdı Ariella.

“Ah! Merhaba Ariella!” dedi Angus neşeli ses tonuyla. “Paniğe gerek yok. Ben bunları kontrol altında tutarım.”

Karşı köşeden Dugald belirdi. “Biz MacFane’in odasını gözetliyoruz,” dedi kılıcını arkasında tutarken.

“Ama nasıl…”

“Malcolm penceresinin yere yakın ve büyük olduğu için dikkat çekeceğini biliyordu. Dün de bize bu ağı hazırlamamızı söyledi.”

“Aramızda iş paylaşımı yaptık,” dedi Dugald. “Şimdi Bryce ve Hugh gelip bu alçakları buradan alıp aşağıdaki gizli odaya kilitleyecekler. Şimdiye kadar altı adam yakaladık.”

“Bu harika!” Angus ve Dugald’ın bu işten gayet memnun oldukları apaçık ortadaydı. Hem bu sayede hayatları da tehlikeye girmemiş oluyordu.

Ariella başını salladı. MacFane'in tam da bu iki yaşlıya göre bir iş bulmasına çok şaşırmış, bir o kadar da sevinmişti.

"Sizi gidi bunaklar! Biz buradan kurtulduğumuzda bu yaptıklarınıza pişman olacaksınız," dedi savaşçılardan birisi.

"Gerçekten mi?" dedi Angus alaycı bir ses tonuyla. "Bence, Kara Kurt sizinle ilgileneceği zaman siz daha çok pişman olacaksınız, evlat. O sizin gibi toyları kahvaltı niyetine yer," dedi.

"Kara Kurt ayyaşın teki," dedi düşmanlardan diğeri. "O sarhoş olduğu için onca kadın ve çocuğun öldürülmesine sebebiyet verdiğinden dolayı kendi klanından kovulan pisliğin teki."

"Ne yazık ki burada kalıp da o pis yalanlarınızı dinleyemeyeceğim," dedi Dugald, ağır kılıcını kaldırmaya çalışırken. "Söylediklerini geri al yoksa o kahrolası dilini koparırım," dedi.

O anda Bryce içeri girdi. "Neler oluyor burada?"

"Bu alçak adam MacFane'e iftira atıyor."

"Demek öyle," dedi Bryce. "Bakalım birkaç yıllığına zindana kapatılınca da böyle konuşabilecek misin?"

İki savaşçı da donakalmıştı. Ariella, Bryce'ın söylediklerinin gerçek olmadığını bilmesine rağmen adamların korkmalarından zevk alıyordu.

"Ben diğerlerinin yanma gidiyorum. Lütfen siz de dikkatli olun," dedi Ariella, Angus ve Bryce'a.

"Bizi merak etme sen," diye cevap verdi Angus.

"Dugald ve ben yıllardır savaşıyoruz." Birden durdu ve beyaz saçlarını kaşımaya başladı. "Biz önceden hiç savaşa katılmış mıydık, Dugald?" diye sordu.

Dugald eğilerek kılıcından destek almaya çalışırken bir yandan da Angus'un sorduğu soruyu düşünüyordu. "Gençken Bessie için savaşıyorduk. Bu sayılır mı?" dedi Dugald.

"Tabii ki de sayılır," dedi Angus. "Özellikle de benim kazanmama rağmen…"

“Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum,” diye karşı çıktı Dugald. “Onunla ben evlendim, hâlâ konuşuyorsun.”

Ariella gülümsedi ve yoluna devam etti.

Duvar, Roderic’in adamlarının yukarı çıkmasını önlemek için sağa sola koşuşturan adam ve kadınlarla doluydu. Düşmanlardan birisi duvara tırmanmayı başarsa, yukarıda ellerinde kılıç ve okla bekleyen ya da kendisini aşağı itmek için hazır bulunan MacKendrick halkını görünce şaşkına dönüyordu. Ariella, karanlıkta MacFane’i arıyordu. Sonunda, onu perde duvarın arkasında, karşısında Malcolm’un bile yanında kısa kaldığı dev bir adamla savaşırken buldu. MacFane, acımasızca savaşıyordu. Öfkesi vücudunun tüm aksaklıklarını maskeliyordu. Ama düşmanı da oldukça güçlü ve çevikti. O kadar ki Malcolm’un darbeleri hep boşa gidiyordu. Ariella, düşmana atmak için okunu gerdi ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki Ariella okun yanlışlıkla MacFane’e isabet etmesinden korkuyordu. Gözünün ucuyla Gavin’in MacFane’e yardım etmek üzere geldiğini gördü.

Birden, uzun boylu, düz saçlı bir adam duvarı tırmandı ve Gavin’i arkadan yakaladı.

“Silahını bırak, cesur yürek Gavin,” dedi Roderic, kılıcını Gavin’in boğazına doğru tutarak.

Gavin silahını yere bıraktı. “Seni korkak tavuk!”

“Gavin!” diye bağırdı Elizabeth, korkudan gözleri kocaman olmuştu.

Roderic şaşkınlıkla Elizabeth’e baktı. “Ah, Elizabeth, sakın bana bu yaşlı savaşçıdan hoşlandığını söyleme! Çok yazık!” dedi ve Gavin’i bir kalkan gibi önünde tutmaya başladı. “Bu kadar yeter, Gregor!” dedi Malcolm’la savaşmakta olan savaşçıya seslenerek. “Bana bırak.”

Devasa adam çürümekte olan altın dişlerini göstererek gülerken kılıcını indirdi.

Malcolm eski savaşçısıyla karşılaşmak için arkasını döndüğünde içinde köpüren öfkeyi dindirmeye çalışıyordu.

“Merhaba, Malcolm!” dedi Roderic. “İtiraf etmeliyim ki beklediğimden daha iyi görünüyorsun. Hâlâ birilerini korumaktan aciz olduğunu öğrenemedin mi sen?”

“Ne istiyorsun, Roderic?” diye sordu Malcolm, aldatıcı bir şekilde ılımlı ses tonuyla.

“Her erkeğin istediğini...” dedi Roderic omuz silkerek. “Sahibi olacağım bir kale, hizmetimi görecek birkaç adam ve yatağımı ısıtacak güzel bir kadın,” dedi ve bakışlarını Ariella’ya çevirdi. “Merhaba, tatlım. Her zamanki gibi çok güzelsin. Saçını kesmiş olman bile güzelliğini bozmamış.”

Ariella okunu Roderic’e doğrultmuştu, ama Gavin, Roderic’in elinde olduğu sürece onu vurabileceğini sanmıyordu.

“Bırak artık, Roderic,” dedi Malcolm. “Adamlarının yarısını ele geçirdik, birçok adamın da yaralı. MacKendrick halkına gelince, onlar çoktan savaşmayı öğrendiler ve dolayısıyla bu kaleyi ele geçirmek gibi bir şansın yok.”

“Belki haklısın, en azından sadece bu gecelik,” dedi. Sonra Ariella’ya döndü ve “Okunu yere bırak, tatlım. Yoksa zavallı Gavin’in boğazını kesmek zorunda kalacağım,” dedi.

Ariella bir an için tereddüt etti ve okunu bıraktı.

Roderic güldü. “Aferin! Şimdi de sırada sakat liderinizle halletmem gereken kişisel bir konu var. Onlara bu işe karışmamalarını söylemeni öneririm, Malcolm, yoksa Gregor zavallı Gavin’in boğazını kesmek zorunda kalır.” Gavin’i Gregor’un yanına götürdü ve Gregor, bıçağını Gavin’in boğazına dayadı.

“Hayır!” diye bağırdı Ariella, korkmuştu.

Malcolm yavaşça kılıcını kaldırdı. “Hiç kimse müdahale etmesin,” dedi sert bir sesle.

Roderic gülümsedi. “Harika! Şimdi de dostum,” dedi kılıcını kaldırarak, “Bakalım ne tür bir rakipsin,”

Roderic ve Malcolm birbirleriyle savaştıkça Ariella’yı korku sarıyordu. İkisi de ölümüne kararlı görünüyordu. Birbirlerine karşı üstünlük sağlamaya çalışırlarken kılıçlarından çıkan ses gitgide artıyordu. Roderic daha gençti, dolayısıyla vücudu daha dinçti ama Malcolm da Ariella’nın daha önce hiç görmediği bir hırsla savaşıyordu. Roderic’le dişe diş mücadele ediyordu. Kılıcını iki eliyle tutuyor ve arada bir çıkardığı inleme

seslerinden anlaşılıyordu ki bu savaş onun için çetin bir mücadele oluyordu. Ariella, Roderic'in Malcolm'u yorana kadar oyalayıp sonra da öldüreceğinden korkuyordu. Ama Malcolm kararlılık ve azimle mücadelesini sürdürerek aşama aşama Roderic'i asma duvara doğru ilerletti.

"Demek ki," diye söze başladı Roderic, Malcolm'un darbelerine karşılık verirken. "Onu hâlâ sana vermedi."

Malcolm, Roderic'in dikkatini dağıtmasına izin vermemek için söylediğini duymazdan geldi. Bildiği tek şey, Roderic'in duvarın üzerinden atlamak üzere olduğuydu.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedi Roderic kılıcını önünde tutarken. "Sen de artık bırak şunu, Gregor."

Koca adam birden Gavin'i bırakıp duvardan atlayarak merdivenleri inmeye başladı.

"Hoşça kal, güzel Ariella," dedi Roderic. Sonra, kılıcını beline sokup, mazgaldan sarkıtılan ipe tutunarak aşağı indi.

O an, herkes duvara doğru koştu. Roderic, yaklaşık on adım attıktan sonra atma bindi.

"Geri çekilin!" diye bağırdı birdenbire arkasına dönerek.

Verilen emir üzerine, adamları atlarını bulmak için etrafa dağıldılar.

Halk, sevinçle bağırmaya başladı.

"Başardık!" diye bağırdı Duncan, Andrew'un sırtını sıvazlarken.

"Tanrı'ya şükür başardık!" dedi Gordon. Sonra kızına doğru ilerlerdi. Ona sarılmak istemişti. Oysa Elizabeth, elindeki ok ve yayı fırlatıp Gavin'e doğru koşmaya başlamıştı bile.

"İyi misin?" diye sordu Elizabeth.

Gavin şaşkınlıkla Elizabeth'e baktı. Elizabeth'in mavi gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve dudakları da titriyordu. "Ben iyiyim, Elizabeth," dedi Gavin.

Elizabeth solgun yüzüyle öylece dikilerek Gavin'e baktı. Gavin'den daha fazlasını beklediği belliydi, ama Gavin sanki bunu anlamamıştı.

“İyiyim,” diye tekrarladı.

Elizabeth başını salladı ve gerisin geri döndü. Sonra kendini tutamayıp hıçkırıklara boğularak Gavin’e döndü ve başını göğsüne yaslayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Gavin şaşırmış, ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda iç çekti ve kollarını Elizabeth’e doladı. “Sakin ol, Elizabeth,” dedi nazikçe saçını okşayarak. “Hepimiz güvendeyiz. Her şey yoluna girecek.”

Roderic ve adamları uzaklaşırken Malcolm derin bir sessizlikle onları izledi. Eski savaşçısının savaş alanını kendi isteğiyle terk etmesinden huzursuz olmuş bir şekilde Ariella’ya baktı. Kızın gözlerindeki korku ifadesi, Roderic’in geri döneceğinden onun da emin olduğunu gösteriyordu.

“Bu zafer MacFane için!” dedi Ramsay kılıcını kaldırarak. “O olmasa, o alçakları asla alt edemezdik!”

Bir anda herkes alkış tutmaya başladı. Ardından Malcolm’a tezahürat yapıldı.

“MacFane, MacFane, Macfane/”

Bir grup adam Malcolm’a doğru koşmaya başladı. Malcolm daha itiraz edemeden onu omuzlarına aldılar.

“Kara Kurt’a alkış!”

Herkes tezahürat eşliğinde alkışlamaya başladı. Bu sevgi gösterisine şaşırmış olan Malcolm, kendisini aşağı indirmelerini söyledi ama gürültüden onu hiç kimse duymadı.

“Haydi, bu güzel gecede bize böyle bir zafer kazandıran MacFane ve büyük başarısı şerefine kadeh kaldıralım,” dedi Dugald.

“MacFane, MacFane, MacFane!”

Halk, sevinçle Malcolm’un etrafında toplanırken Ariella onları izledi. Malcolm’u omuzlarında kalenin girişine kadar götürüp kapının girişinde yere indirdiler. Merdivenleri inerken de tezahüratlarına devam ettiler. Sonra da bu büyük savaşçının yeteneklerini kutlamak için büyük salona ilerlediler.

Kazanmalarına sevinmesine rağmen, Ariella bu eğlenceye katılmayacaktı.

Bunun yerine, mazgalda durdu, Roderic'in ne zaman döneceğini merak ediyordu.

Gökyüzünden kayan yıldızlar, gecenin kadifemsi görüntüsüne renk katmıştı.

Saatler süren kutlamadan sonra, nihayet kale sessizliğe bürünmüştü. Ariella oturmakta olduğu banktan kalkarak sırtını duvara yasladı, sırtının arkasındaki duvarın soğukluğunun içini ferahlatmasını bekliyordu. Burası, perde duvarın henüz tamamlanmayan cephesiydi, bu da duvarı oldukça savunmasız kılıyordu. Burası, ayrıca, bir bankın üzerine oturup, kaleyi çepeçevre saran doğal güzelliklerin izlenebileceği bir yerdi. Ariella'nın önünde büyük, karanlık ve artık uykuya geçmiş bir orman vardı. Batıda ay ışığının altında parlayan, derin, soğuk suları binlerce balığa ve belki de bir ya da iki deniz perisine ev sahipliği yapan koy uzanıyordu. Ve bir de dağlar vardı. Bunlar, yıllardır onları diğer doğa harikalarından ayrı tutan, görkemli, güçlü, gizemli zirveleri olan ve Ariella'nın en çok sevdiği doğa mucizeleriydi.

O güne kadar...

Ne kadar da masumlardı. Klan halkı yüz yıllarca bu funda kokulu dağların eteğine sığınarak hayatlarını sürdürmüşlerdi. Dış dünyayla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı. Elbette bir dönem kendilerinde tanrı misafiri olarak kalan o tuhaf ziyaretçiden ve Alpin'den efsaneler, liderler ve savaşlar hakkında hikâyeler duymuşlardı. Ve bir de Kara Kurt gibi büyük savaşçıların hikâyelerini... Ama tüm bunlar, onlara çok uzak, bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi geliyordu. MacKendrick halkının büyük bir lideri ve onların hırsızlık ya da canilik gibi şeyler yapmayacaklarını bilmenin verdiği rahatlık vardı... Tek istedikleri şey, etraflarındaki güzelliğin kıymetini daha iyi bilebilmek ve eğer mümkünse ona kendilerinden bir şeyler katabilmekti. Bu nedenle manzarayı görmelerini engellemeyen taştan bir duvar örmüşlerdi. Anlayamadıkları tek şey ise bir gün birilerinin gelip tüm bu güzellikleri kendilerinden almak isteyebileceğiydi. O kişinin, bu insanların ortaya çıkardıkları güzelliği çalıp, onları zorbalıkla yönetip, seçilen kişi olmamasına rağmen kutsal kılıcın gücüne sahip olmak isteyebilmesiydi.

Bu elbette Ariella'nın değil, Roderic'in istediği bir şeydi. Roderic, Ariella'nın kalesine ve topraklarına göz koymuş ve halkını esir almak istemişti. Her şeyden önemlisi, Roderic, savaştığı rakipleri yenmek için can

atıyordu. Kılıç efsanesinin doğru olup olmadığı kesin olmamasına rağmen, bu gücü ona ancak kılıcın vereceğine inanıyordu.

Ve işte bunun için geri dönecekti.

Ariella, birden yumuşak bir nefes alma sesi duydu. Arkasını döndü ve Malcolm'u orada öylece dururken buldu. Malcolm'un yüzü gecenin gölgelerine bürünmüştü. Ariella, Malcolm'un uzun bir süre orada olduğu hissine kapılmıştı.

"Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi Malcolm sessizce.

Ariella başını salladı. "Herkesin uyuduğunu sanmıştım."

"Herkes uyuyor zaten," dedi Malcolm, Ariella'ya doğru yanaşarak. "Hepsi zafer sarhoşu oldu ve bunu bolca bira ve şarapla kutladılar. Roderic'in bu gece geri döneceğini düşünsem, onlara daha fazla savunma antrenmanı yapmalarını söylerdim."

Ariella belli belirsiz gülümsedi. Ama Malcolm bunu fark etmişti. "Neden güldün?"

"Senin binlerinin çok içtiğini düşünmene güldüm sadece."

Malcolm başını eğdi, kızın söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştı. Sonra ellerini yere yaslayıp etraflarını saran nefes kesici manzarayı izlemeye koyuldu. "Burası çok güzel bir yer," dedi, bunu neden daha önce fark etmediğine o da şaşırmıştı.

Ariella ona şaşkınlıkla baktı. Malcolm'un bir şeyi yalnızca güzelliğinden dolayı takdir edebilme gibi bir özelliği olduğunu bilmiyordu. O, bir savaşçıydı ve her şeyi askeri özelliklerine göre değerlendirme gibi bir alışkanlığı olmalıydı. Acaba, gerçekten böyle muhteşem bir gecede fevkalade gökyüzünün büyüsünü anlayabilen bir yanı var mıydı?

"Bu güzellikleri koruduğun için teşekkür ederim."

"Onu ben değil, senin halkın korudu. Ben sadece onlara bunu nasıl yapacaklarını gösterdim."

"Bizi zafere sen taşıdın. Saldırıya uğradığımızı anladığımız ilk anda herkes panik içindeydi. Sen bizi sakinleştirdin ve Roderic ve adamlarıyla başa çıkabileceğimize inandırdın."

Malcolm bir an sessiz kaldı. Ariella’nın söylediklerini düşünüyordu. Gerçekten MacKendrick halkını zafere o mu taşımıştı? Böyle düşünmek ona çok hoş geliyordu. Özellikle de Roderic’i alt ettikten sonra böyle bir iltifatın yapılması... Oldukça güzel, kısa bir an için halk onu omuzlarına alıp alkışladığında Kara Kurt olmanın ne demek olduğunu anlamıştı. O an kendisini son derece güçlü, yetenekli ve cesur hissetmişti. Ama şimdi gecenin o karanlığında yaralı vücudunun sızladığını ve zihninin alkolün etkisiyle bulanıklaşmasını istediğini hissediyordu.

Bunlar bir savaşçıda bulunması gereken özellikler değildi.

“Roderic böyle güçlü bir halkla karşılaşacağını hiç beklemiyordu. İşte bu yüzden onu alt etmesi kolay oldu,” dedi Malcolm. “Bir dahaki sefere daha da kurnaz yöntemlerle karşımızda olacaktır,” dedi. Bir an duraksadı, sonra devam etti. “Ve daha da acımasız olacaktır...”

Ariella, Malcolm’un söylediklerini sindirmeye çalışırken duvara yaslanmış, duvarın sertliğinden güç almaya çalışıyordu. “Belki de geri dönmez,” dedi. O bile bu söylediklerinin yalnızca bir umuttan ibaret olduğunu biliyordu.

Malcolm, Ariella’ya döndü. “Dönecek, Ariella. O, bir zamanlar MacFane halkından birisiydi. Onu bir savaşçı olarak ben eğittim.”

“Sen mi eğittin?” dedi Ariella, donup kalmıştı.

Malcolm başıyla onayladı. “O zamanlarda bile güç delisiydi. Beni bile alt etmek istiyordu. Ben de onu sürgüne yollamıştım.

Sanırım hâlâ yöneteceği bir klan arıyor. MacKendrick halkının gösterdiği güç karşısında şaşkına döndü ama emin ol geri dönecektir. Benim bilmek istediğim tek şey ise: ‘Demek onu hâlâ sana vermedi,’ derken neyi kastettiği...”

Ariella bakışlarını Malcolm’dan kaçırdı. “Bilmiyorum,” dedi.

Kızın yüzü ay ışığıyla aydınlanıyor, güzelliği ortaya çıkıyordu. Ariella’nın bu soruya cevap verirken sakin bir ifadesi olmasına rağmen, Malcolm kızın bu sorunun cevabını bildiğini ama kendisine söylemek istemediğini biliyordu. Yüzünün güzel hatlarını, kirpiklerinin kıvrımını ve düzgün çene yapısını inceleyerek ona dikkatle baktı. Kestane rengi saçları, akşam rüzgârının altında hafifçe dalgalanıyor, yumuşacık yanaklarını sıyırıp

geçiyordu. O an, Ariella nefes kesecek derecede güzeldi. Çünkü bu sevimliliğin altında inanılmaz derecede cesur ve güçlü bir kız yatıyordu. Klan liderinin el bebek gül bebek büyütülmüş, halkını korumak için gerekirse saçını kesip, yüzüne karalar sürerek erkek kılığında dolaşan o güzel kızı... Teslim olmaktansa her ne pahasına olursa olsun savaşmayı kabullenen bir kız... Ariella, ay ışığının parlattığı duvara yaslanıp karşıdaki orman ve dağları izlerken Malcolm, Roderic'in neden geri döneceğini anladı.

Kendini biraz olsun değerli hissetse, o da Ariella için savaşırdı.

Düşündüklerinden ürkerek, bunları içine attı. Onun bir kadınla birlikte olduğu günler artık sona ermişti. O sarhoş haliyle kabuğuna çekilip insanların o kanlı günde ölmelerine sebebiyet verdiği gün her şey bitmişti. İçinde ruh ve gurura dair kalan son parça da savaşçılarını kaleden gönderip kadın ve çocukları Roderic'in barbarlığına maruz bıraktığı o gece tükenmişti. Masum insanların ölümüne sebebiyet verdiği için duyduğu azap taşıyamayacağı kadar ağır bir yüktü omuzlarında. Yaptıklarının affedilecek bir yanı yoktu. Halkını bu derece hayal kırıklığına uğratan böyle bir erkeği hiçbir kadın istemezdi elbette.

Özellikle de Ariella MacKendrick gibi büyük hayalleri olan bir kadın...

"Klan için iyi eğitilmiş bir ordusu olan bir lider bulmalıyız," dedi birden Malcolm. "Burada daha fazla kalamam."

Ariella panikledi. "Neden?"

Malcolm ona ne söyleyebilirdi ki? Ait olmadığı bu yerde kalıp da insanların her geçen gün boş yere kendisine saygı duymasının gittikçe katlanılmaz olduğunu mu? Ne kadar acı çekse de ya da bir önceki gece ne kadar sarhoş olmuş olsa da her gün erkenden kalkıp kendisini kanıtlamak durumunda olduğu bu yerde kalmanın güçlüğünü mü? Belli bir amacı olması gereken ama kendisinin başkalarına muhtaç olduğu bu yerde kalmanın zorluğunu mu? Ariella'nın sıra dışı güzelliğiyle her geçen gün kendisini büyülediği ve sahip olmayı asla hayal bile edemeyeceği bu güzellik karşısında yaşadığı acıyı mı?

Burayı terk etmek ona fazla acı vermeden, bir an evvel buradan gitmek en iyisiydi...

“Sen güvende olana kadar kalacağımı söyledim ve öyle de yapacağım,” dedi Malcolm. “Ama bu klanda Roderic’e senin hayatta olduğunu ispiyonlayan bir casus var. Roderic seni kendi gözüyle gördüğüne göre tekrar saldırıya geçmek için çok fazla beklemeyecektir. Halkın güçlendi ama hâlâ Roderic gibi bir savaşçıyı alt edecek kadar güçlü sayılmazlar. Dolayısıyla senin güçlü bir ordusu olan bir lidere ve çevredeki klanlarla yapılacak ittifaklara ihtiyacın var.”

Ariella, Malcolm’un söylediklerinde haklı olduğunu fark etmişti. Ama onun anlayamadığı şey neden MacFane’in buradan gitme fikrinin onu bu derece üzdüğüydü. O, aslında Malcolm’un yalnızca kısa bir süre için geldiğini biliyordu. Üç ay için. Böyle anlaşmışlardı. Roderic tekrar dönmeden kılıç uygun kişiye verilmeliydi yoksa halkın hayatı büyük tehlikeye girerdi. Ariella yeni lider olacak kişiyi seçtiğinde MacFane’in gitmemesi için bir neden kalmayacaktı. Sonuçta, o bu klana ait değildi. Aslında hiçbir yere ait değildi. Ona anlaştıkları altınları ödeyecekti ve her şey sona erecekti.

Ariella birden üşüyerek kollarını kendi etrafına doladı.

“Yarın Alpin’le konuşacağım. O belki bana yeni lideri bulmam konusunda yardımcı olur.”

“Çok güçlü, son derece cesur ve güvenilir bir adam olmalı,” dedi Malcolm, Ariella’nın daha önce kendisine söylediği nitelikleri tekrar ederek. Bir zamanlar bende olduğunu düşündüğün her şeye sahip olmalı diye düşündü içinden.

Ariella başını salladı.

“Bu söylediklerin bir liderde bulunması gereken en temel özellikler,” dedi Malcolm, kendisinin bu özelliklere hiç sahip olup olmadığını merak etmişti. “Peki ya sen, Ariella? Sen eşin olacak, hayatını paylaşıp çocuk yapacağın ve birlikte yaşlanacağın adamda ne gibi özellikler ararsın?”

“Ben, kendi isteklerimi hiçbir zaman düşünmedim,” diye cevap verdi Ariella. “Benim isteklerimin hiç önemi yok. Tek istediğim halkımı koruyabilecek bir insan olması.”

Ariella bunları ilgisiz bir ifadeyle söylemişti ama Malcolm, Ariella’nın buna inandığını düşünmüyordu. Ariella kollarını kendi etrafına dolamıştı ve Malcolm çok iyi biliyordu ki Ariella yalnızca korktuğunda böyle yapardı.

Ya da kendisine acı veren bir şey düşündüğünde.

“Hayır, Ariella!” dedi Malcolm ona daha da yaklaşarak. “Tek istediğin bu değil, biliyorum. Senin eşin olacak adam cesur ve saygıdeğer olmalı, tıpkı senin bahsettiğin gibi.” Malcolm ellerini uzattı ve kızın yumuşak yüzünü okşamaya başladı, bunu yapmaya hakkı olmadığını bile bile... “Ve sana saygı duymalı,” diye ekledi. “Sana en iyi şekilde bakacağına söz vermeli.”

Ariella, Malcolm’a baktı, hareket edemiyordu. Yanağındaki Malcolm’un eli sıcacık ve güçlüydü. Nasıl oluyordu da bir savaşta onlarca insanın ölümüne sebebiyet veren bir savaşçının eli onun yanağını böyle nezaketle okşayabiliyordu? Bunu nasıl başarıyordu? MacFane’in mavi gözleri alev gibi yanıyor, yüz hatları kızın yanağını okşadıkça adeta değişiyordu. Ariella, Malcolm’un iç dünyasında kendisinin bile hiç alışık olmadığı fırtınaların koptuğunu fark etmişti. Adamın ifadesi pişmanlık ve arzu doluydu ve Malcolm’un bu bakışlarını tanıdığı için kızın kalbi hızla atmaya başlamıştı. Ariella, Malcolm onun çenesini tutup da yukarı doğru kaldırdığında hemen kendisini geri çekmesi gerektiğini biliyordu. Malcolm başını eğdiğinde karşı koyması gerektiğini de... Ve Malcolm dudaklarını onun dudaklarına değdirip onları sıcaklığıyla ısıttığında dur demesi gerektiğini de...

Dur MacFane, dedi içinden...

Ariella kollarını Malcolm’un boynuna doladı ve onu daha önce hiç hissetmediği ve sebebini de bir türlü anlayamadığı bir ümitsizlikle öpmeye başladı...

Lütfen dur.

Malcolm onu duymuyordu. Bu yüzden kızı daha da içten öperek dudaklarının tadına vardı. Onu öperken adeta yaşadığı ümitsizliği onunla paylaşıyordu...

Lütfen, yalvarırım, bunu yapmamalıyız, diyordu Ariella içinden. Bir yandan da sanki Malcolm onu Roderic’in tehditlerinden, henüz kim olduğunu bilmediği kocasından ve klanının geleceğini belirleyecek olmanın verdiği sorumluluktan korurmuşçasına ona tutunuyordu. Bunu yapmamalıyız, diyordu içinden, tutkuyla. Malcolm uzun süredir bu anı bekliyormuş ve bir süre sonra bu anı deli gibi özleyecekmişçesine kızın

saçlarını, omuzlarını, belini okşarken o da Malcolm'a daha sıkı sarılıyordu. Kendimi yalnızca klanımın yeni liderine teslim etmeliyim. Ama Malcolm onu duymuyordu ki... Neden sesini duyuramadığını merak ediyordu Ariella, Malcolm'un saçlarını okşayıp, ona daha sıkı sarılıp, ona sarılıp kendisini daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissederken...

Malcolm, Ariella'nın dudaklarını öpüp, kokusunu içine çekip, elbisesinin altındaki nazik kıvrımlarını hissederken şiddetli bir arzu duyuyordu. Tüm yaşananlar rüya gibiydi. Bunu fark etmişti ama bir türlü buna bir son veremiyordu. Ariella'nın da kendisini Malcolm'un duyduğu hislerle öpüp ona gitgide daha sıkı sarılarak, ona daha önce hiç yaşamadığı inanılmaz bir güç kattığını fark etmişti. Bu bir çılgınlıktı, ümitsizlikti. Belki de bir hataydı ama bir son veremiyordu. Kızın ince belini, narin kıvrımlarını okşayıp kiraz dudaklarını öpüyor, onu kendisine daha da yaklaştırarak vücudunun her detayım öğrenmek istiyordu. Böylece eski hayatına geri döndüğünde onu tam olarak hatırlayabilecekti. Onu öyle bir tutkuyla arzuluyordu ki, elbisesini çıkarıp onu yere yatırarak gecenin bu gümüşi ışığı ve kızın sevdiği dağların, ormanların şahitliği eşliğinde onun olmak, ona sahip olmak istiyordu. Ama onunla geçireceği bir geceyle asla yetinemezdi. Onunla sadece bir gece geçirip daha sonra ona asla dokunamayacağını bilmek ona bir kere sahip olmaktan çok daha fazla acı verirdi. Ariella kendisine nasıl delicesine sarılırsa sarılsın, kızın ona bir geceden fazlasını vaat edemeyeceğini fark etmişti.

Tüm gücünü toplayarak ellerini kaldırdı ve kızın kendisine sarılan kollarını nazik bir tavırla aşağı indirdi.

"Bağışla beni, Ariella," diye fısıldadı. Ariella'yı arzuladığı için mi yoksa onun istediği savaşçı, Kara Kurt, olamadığı için mi af diliyordu, kendisi de bilmiyordu...

Ariella sendeledi. Malcolm'a baktı. Malcolm'un sert bir ifadesi vardı ama Ariella bunun kızgınlık olmadığını iyi biliyordu. O an birden Ariella kim olduğunu ve ne gibi sorumlulukları olduğunu hatırladı. Yaptıklarına şaşırarak aralarındaki alevi ancak oradan uzaklaşmak çözecekmişçesine bir adım geri attı.

"Gi-gitmem lazım," diye kekeledi. Bir an önce oradan, Malcolm'un etkileyici cazibesinden uzaklaşmak istiyordu. Malcolm'u hep yaralı, yalnızca fiziksel olarak değil, ruhen de güçsüz, hayatın imtihanlarına yenik

düşmüş bir adam olarak görürdü. Ama Malcolm yanı başında dikilince uzun, gölgelere ve ay ışığına karışan kaslı yapısı ve onu arzulayan o haliyle çok güçlü bir adam gibi görünüyordu. Bunun bir göz yanılması olacağını düşündü Ariella. Ama bu defa kendisini bu yanılsama konusunda ikna edememişti.

"İyi geceler, Ariella," dedi Malcolm, sakin ama emir verir gibi bir ses tonuyla.

Ariella, Malcolm'un yanından uzaklaştı. Omuzları dik, asil bir duruşu vardı. O benim aradığım kişi değil. Bu geceye rağmen, o benim aradığım kişi değil.

Geri dönüp kendisini Malcolm'un huzur veren kollarına atmaktansa yürümeye devam etmesini sağlayan şey işte bu acı veren, su götürmez gerçekti. Malcolm onun aradığı kişi değildi...

Onuncu Bölüm

Babası onu çağırıyordu.

Ses uzaklardan geliyor gibi, belli belirsizdi. Ama babasının o kibar ses tonunu her yerde tanırdı. Ona tıpkı küçücük bir kızken ormanlık alanda saatler boyu oyun oynadığı zamanlardaki gibi sıcak, neşeli bir şekilde seslenmişti. Eve ne kadar geç kalırsa kalsın babasının ona asla kızmayacağını bilirdi. O tatlı sesi duyduğunda kirlenmiş ellerini elbisesiyle siler, eve doğru hızla koşmaya başlardı. Nefes nefese kalmış bir halde kollarını babasına uzatır, babası da onu kucağına alıp başı dönene kadar havada atıp tutardı. Attığı çığlıklar birden herkesin durup onları izlemelerini sağlayan kahkahalara dönerdi. Sonunda ikisi birden güneşin ısıttığı çimenlere düşer, babası gülerken o da gökyüzünü izlerdi.

Ariella, dedi bir ses

Anılarını hatırlayarak, başını yumuşak yastığa iyice gömdü. Ariella, tatlım, aç gözlerini.

Kalbi hızla atıyordu. Birden yataktan fırladı.

Odada kimsenin olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Avludan sesler geliyordu, ama hiçbirisi babasının sesi değildi. İliklerine kadar üşüdüğünü hissederek yatağa uzanıp battaniyesini üzerine örttü. Bir an için sanki babasının o tatlı sesini tekrar duyabilecekmişçesine etrafı dinledi. Ama dışarıda her günkü oradan oraya koşuşturma seslerinden başka hiçbir ses yoktu...

O öldü, diye hatırlattı kendine, her yeri uyuşmuştu. Kızını ve klanını korumak isterken Roderic'in kılıcına yenik düştü. Çok şerefli, mert bir şekilde öldü...

Ama yine de bu ölüm onda o kadar derin bir yara açmıştı ki zaman zaman artık buna dayanamayacağını düşünüyordu.

Dün gece de Malcolm'a bu yüzden böyle anlaşılmaz bir şekilde davranmıştı. Roderic'i görmek, babası, Douglas, Myles ve Roderic'in hırsı yüzünden hayatını kaybeden diğerlerinin ölümünün acı hatıralarını canlandırmıştı gözünde. Roderic, kılıcını Gavin'in boğazına dayayıp da MacFane'e meydan okuyunca klandaki herkesi öldüreceğinden korkmuştu. Muhtemelen Malcolm böyle güçlü, iyi eğitilmiş bir savaşçıyı alt edemezdi.

Ve edememişti de. Evet, belki tüm fiziksel engellerine rağmen onunla dişe diş mücadele etmişti. Ama eğer Roderic durmasaydı Malcolm'u kesinlikle alt ederdi.

Sonra da onu öldürürdü.

Onu Malcolm'un kollarına atan şeyin Malcolm'un onun halkı için ölümü göze alması olduğuna karar verdi. Korkularına yenilmişti, bu yüzden duygularını bastırmak istememişti. Onu Roderic'den, kötü hatıralardan ve de sorumluluklarının yükünden bile koruyan Malcolm'a sımsıkı sarılmış vücudu aklına gelince içini bir sıcaklık sarmıştı. Malcolm'un dokunuşları ürkek ama istekli, uzun süredir bu anı bekleyen bir adamın dokunuşu gibiydi. Ariella da Malcolm'un öpücüklerine, kendini ona sımsıkı sarararak karşılık vermişti. Malcolm'un vücudunu kendi vücuduna bu derece yakın hissetmekten gayet memnundu. Güvende ve özgür olmak... MacFane ona dün gece bu iki duyguyu fazlasıyla hissettirmişti.

Ama Ariella ne güvendeydi ne de özgürdü. Doğduğu günden itibaren klanına karşı sorumlulukları vardı ve gerçek lider bulunmadan halk da güvende olamayacaktı. Bunu MacFane kendi ağzıyla söylemişti. Yeni lideri ne kadar çabuk bulup kılıcı ona bahşederse, halk da o kadar kısa süre içinde güvende olur, Malcolm da klandan ayrılırdı. Bu tam olarak Malcolm'un istediği şeydi.

Dün gece aralarında yaşananlardan sonra Malcolm'un bir an önce gitmesi en iyisi olacaktı.

Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Halkın Roderic'in muhtemel bir saldırısına karşı hazırlıklı olması şarttı. Dün gece onu klandan uzaklaştırmayı başarmışlardı ama bu sadece Roderic böyle bir direniş beklemediği içindi. Malcolm, Roderic'in bir dahaki sefere daha kurnaz ve acımasız olacağını söylediğinde haklıydı. Adamlarının birçoğu yaralandığı ve tutsak olduğu için Roderic uzun bir süre saldırıya geçemezdi. Ama Malcolm'a söylediklerinden, Ariella'nın kılıcı Malcolm'a bahşedeceğinden korktuğu anlaşılıyordu. Bu yüzden tekrar saldırmak için fazla beklemezdi. Bir an önce yeni lideri bulması gerekiyordu.

Aceleyle merdivenleri inerken, halkın bir an önce çalışmalara başlamış olmasını umuyordu. Kadınlar etrafa dağılan okları toparlayıp düşmana verdikleri zararı ölçmeye çalışırken erkekler de dün gece düşmanlara

attıkları taşları toparlıyorlardı. Bryce ve Hugh kapıya verilen zararı incelerken, Gavin de asma duvarı onaran adamlara direktifler veriyordu. Bir köşede kılıçlarıyla atışan küçük bir grup dışında hiç kimse antrenman yapmıyordu. Angus ve Dugald da her zaman olduğu gibi oturdukları yerden bir şeyler söylüyor, ama onları hiç kimse dinlemiyordu.

Malcolm ortalıkta gözükmüyordu.

“Günaydın, Ariella,” dedi Angus. “Dün gece çok iyi savaştık, değil mi?”

“Evet, öyle oldu,” dedi Ariella. “Bununla gurur duymamız lazım.”

“Malcolm’un ördüğü o ağ çok işimize yaradı,” dedi Dugald. “Dün gece yedi adam yakaladık. Bu da Roderic’in bize bir daha saldırmadan önce iki kere düşünmesini gerektirir.”

“Esir aldığınız adamlara ne oldu?” diye sordu Ariella.

“Gizli odalardan birinde saklıyoruz onları,” diye cevap verdi Angus. “Onları koyacak gerçek bir zindanımız olmaması ne kötü. Ama MacFane o gizli odanın da işe yarayacağını söyledi.”

Ariella avluyu gözleriyle şöyle bir taradı. Malcolm’u arıyordu. Dün gece aralarında olanlardan sonra onun yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu. “MacFane nerede? Henüz uyanmadı mı?”

“Gitti,” dedi Dugald.

Ariella’yı tuhaf bir boşluk duygusu sardı. “Gitti mi?”

“Evet,” dedi Angus. “Sabah erkenden yanına Duncan ve Ramsay’i de alıp gitti.”

“Etraftaki klanlarla ittifak kurup kuramayacağımız konusunda birtakım araştırmalar yapıyor,” dedi Dugald. “Bizleri eğitme ve kaleyi güçlendirme işini de Gavin’e bıraktı. İki hafta içinde döneceğini söyledi. Sana bundan bahsetmedi mi?” dedi kaşlarını çatarak.

Malcolm’un kendisine bu konudan bahsettiğini hatırladı birden Ariella. Geçen gece yine çevre klanlarla ittifak kurmanın gerekliliğinden bahsetmişti. Bir de güçlü bir ordusu olan, onları koruyabilecek yeni bir liderden...

“Bu-bu kadar çabuk gideceğini tahmin etmemiştim,” diye kekeledi Ariella.

“Liderimizi ne kadar çabuk bulursak bizim için o kadar iyi olur,” dedi Angus. “O alçak Roderic geri dönmeden kılıcın bir an önce bahşedilmesi lazım. Sonra dikkatle Ariella’ya baktı. “Hâlâ onun kim olacağı konusunda bir fikrin yok mu?” diye sordu.

Ariella başını salladı.

“Bana MacFane bu işi yapabilirmiş gibi geliyor,” dedi Dugald. “İlk başlarda böyle olacağını hiç düşünmemiştim ama zaman geçtikçe o çok iyi bir lider olduğunu kanıtladı. Tek ihtiyacımız olan şey o büyük ordusunun buraya gelmesi. Ondan sonra hiç kimse bize saldırmaya cesaret edemez.” Ariella’ya ümit dolu bir bakış fırlattı.

“MacFane bu iş için uygun kişi değil.”

Ariella konuşurken karşısındakilerin hayal kırıklığına uğradığım fark etmişti. Geçen süre boyunca halkın Malcolm’a saygı duymaya başladığı apaçıktı. Onun sakatlığının da farkındaydılar. Malcolm alkole olan düşkünlüğünü saklama gereği de duymamıştı. Bu tarz şeyler sanki halkı rahatsız etmiyor gibiydi. Ama halk onu gerçekte olduğu gibi görmüyordu. Onun artık MacFane Klanı’nın lideri olmadığını bilmiyorlardı mesela. Yaptığı o büyük hata yüzünden klanından kovulduğunu, artık o ismi taşımadığını ve Kara Kurt olarak yetiştirdiği savaşçılarına hükmetme hakkı olmadığını da bilmiyorlardı. Ariella kendisini bulduğunda bir barbar gibi, sarhoş, pislik içinde ve saçı sakalı birbirine karışmış bir şekilde yaşadığını ve buraya zorla, çıkarı için geldiğini de...

Eğer bütün bunları bilselerdi, böyle bir adamın yeni liderleri olamayacağını da zaten bilirlerdi.

“İçeri gir, Ariella.”

Ariella, Alpin’in kendisini daha kapıyı açmadan tanıdığına şaşırmadan kapıyı açtı. Ivor, devasa kanatlarını çırpıp, sürekli öterek rahatsız olduğunu gösteriyordu. Ariella, masanın üzerine eğilmiş, gümüşi bir tozu bir kâseye boşaltmakta olan Alpin’e doğru ilerlerken Ivor’u görmezden geldi. Alpin, ellerini tozun üzerinde dalgalandırıyor, bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. İşine odaklanmaya çalışırken beyaz kaşlarını bir kaldırıp bir indiriyordu.

Birden büyük bir ışık patlaması oldu. O kadar parlaktı ki bu patlama, kız gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar açtığında tek gördüğü şey yükselmekte olan dumandı.

Alpin ortadan kaybolmuştu.

Alpin, kızgın bir şekilde, yamru yumru elleriyle bulut tabakasını dağıtmaya çalışıyordu. “İşe yaramadı,” dedi oradan uzaklaşırken.

“Ne olması gerekiyordu ki?”

“Benim bir kuşa dönüşmem gerekiyordu. Bir zamanlar bunu gayet basit bir şekilde yapabiliyordum. Ama son kırk yıldır bunu yapmaya gerek duymadığım için unutmuşum nasıl yapıldığını.” İç çekti. “Bildiklerini güncel tutmalısın, yoksa hepsini unutuveriyorsun.”

“Yarın tekrar denersin,” dedi Ariella “Belki olabilir,” dedi Alpin. Pek de hevesli gibi değildi. “Bugünlerde, böyle karışık büyüler yaparken hep yoruluyorum nedense. Asasını aldı, ocağa doğru ilerlerdi. Tencerede yeşil köpükler çıkararak kaynamakta olan sıvının içine sütlü bir şey boşalttı. “Demek,” dedi bir süre sonra. “Bizi terk etti ha?” “Evet,” dedi Ariella. “Kısa bir süreliğine.”

“Ve sen de korkuyorsun.”

“Neden korkacağım ki?”

“Ona olan duygularından.”

“MacFane’e karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

Alpin şüpheci bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Biz sadece a-arkadaşız,” diye kekeledi kız. “Fazlası değil.” “Anlıyorum.”

Alpin, üzerinde ‘Kurutulmuş Örümcekler’ yazan şişeye uzanırken Ariella sessizce onu izledi. Şişenin içinden aldığı avuç dolusu örümceği küçük parçalara ayırarak çaydanlığın içine attı Alpin.

Odayı ağır bir koku sardı.

“Yeni lider hakkında bir fikrinin olup olmadığını merak etmiştim ben,” dedi Ariella.

“Bazı şeyler görüyorum. Ama görüntüler çok net değil. Adamın fiziksel görünümünden nasıl birisi olduğunu görüyorum.”

“Nasıl birisi peki?”

“Sen bunu zaten biliyorsun, Ariella. MacKendrick kılıcını taşıyacak adam hakkında defalarca konuştuk seninle. Senin nasıl birisini araman gerektiğini bilmen lazım...”

“Tekrar duymak istiyorum,” dedi Ariella. “Lütfen.”

Alpin, düşünceli bir şekilde tencereyi karıştırmaya devam etti. “İnatçı bir vücut, zihin ve ruh gücü var,” dedi sonra.

Malcolm’un yaralı vücudu geldi kızın gözünün önüne. Vücudu ve alkole olan düşkünlüğünü bir türlü engelleyemeyişi...

“Başka?”

“Onurlu ve cesur bir yaşam sürdürüyor. Çaresiz insanlara yardım edebilmek için aşırı istek duyuyor.”

Yine aklına Malcolm gelmişti. Kendisine altın verilip sadece üç ay için geleceğini öğrenene kadar gelmeyi kabul etmeyen Malcolm...

“Daha başka?”

“O çok büyük bir lider olduğu için insanlar ona saygı duyuyorlar. Bu saygıyı kazanmak için çok fazla şey yaptı.”

Birden Malcolm’un bir zamanlar büyük bir lider olduğunu hatırladı. Ama sonra çok yanlış bir şey yapıp klanından kovulmuştu.

Sarhoş olduğu için kadın ve çocukların katledilmesine engel olamayıp klanından kovulmuştu...

“Bu doğru mu?” diye sordu Ariella birden.

Alpin şaşkınlıkla Ariella’ya baktı. “Ne doğru mu?” diye sordu.

Bu bir yalandı. Yalan olmalıydı. Öyle bile olsa Ariella’nın bundan emin olması lazımdı.

“Geçen gece Roderic’in adamlarından birisi Malcolm sarhoş olduğu için kadın ve çocukların katledilmesine engel olamayınca klandan

kovulduğunu söylemişti.” Ariella bir an Alpin’in cevabını duymak istemezcesine tereddüt etti. “Bu doğru mu?”

Alpin, duygusuz bir ifadeyle ona baktı. “Evet, Ariella. Doğru.” Ariella kollarını etrafına doladı. Bu, duyduğu kötü haberden sakınmak için adeta anlık bir refleksti. Malcolm, Roderic ilk saldırdığında gelmeyip de halkı hayal kırıklığına uğratınca, babasının davetine yanıt vermeyince bile Ariella onun bu iş için uygun kişi olmadığını anlamıştı. Ama Alpin, Ariella’ya MacFane’i bulması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Ariella onu bulmuştu. Önce MacFane Klanı’na gidip, yeni lider Harold’dan Malcolm’un yaptığı hatalardan dolayı klandan kovulduğunu öğrenmişlerdi. Ama Harold bu hataların ne olduğunu onlara söylememişti.

Eğer bunu baştan bilseydi, onu asla buraya getirmezdi. “Yanılıyorsun, Ariella,” dedi Alpin alçak bir sesle. “Onu buraya getirmekle çok iyi yaptın.”

Ariella, Malcolm’la ilgili öğrendiği bu kötü haberi sindirmek istercesine yutkundu. “MacFane bize klanımızı nasıl savunacağımızı öğretti ve ben bunun için ona minnettarım. Ama artık gitmesi gerekiyor. Halk ona gitgide daha da bağlanıyor. Onun kötü geçmişini ve artık MacFane Klanı’nın lideri olmadığım bilmiyorlar. Onun gerçek yüzünü bilmiyorlar.”

“Bilmiyorlar mı?”

“Evet,” dedi Ariella kapıya doğru ilerlerken. Sonra duraksadı. “MacFane, Roderic’in döneceğinden emin.”

Alpin köpürmekte olan tencereyi karıştırmakla meşguldü. Hiçbir şey söylemedi.

“O gerçekten dönecek mi Alpin?”

Uzun bir süre sessizlik oldu.

“Evet, Ariella,” dedi sonunda. “Roderic dönecek. Ve bu defa onu alt etmek o kadar kolay olmayacak. Bize karşı çok öfkeli ve onu aşağıladığımız için bizi cezalandırmak istiyor.”

Ariella korkmuştu. “O zaman benim bir an önce kılıcın sahibini bulmam gerekiyor. O dönmeden bunu yapmam çok önemli.” “Roderic’in dönüşünü mü kastediyorsun?”

“Hayır,” dedi Ariella kapıyı açarken. “MacFane’in dönüşünü kastediyorum.”

Bir yerlerden bir kadının ağlama sesi geliyordu.

Ariella yavaşça sis perdesine doğru ilerlerdi. Parmaklarıyla sise dokunarak onu bulmaya çalışıyordu. Kadınların iç acıtan hıçkırıkları, acıdan kalbi ortadan ikiye bölünmüş birisinin feryatları yürek burkuyordu. Ariella bu acıyı kendi yaşıyormuşçasına üzülmüştü. O an aklına babasının ölü bedenine sarılıp onu terk etmemesi için hıçkırıkla boğularak yalvardığı o gün gelmişti. Kadının üzerindeki örtü yüzünü görmesini engelliyordu. Gözlerini kapadı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Ölen kadının üzerine örtülen kefenden devamlı bir keder yağıyordu sanki. Sonunda aradığı şeyi bulan Ariella, gözlerini açtı.

Sis perdesi aralanmıştı. Kara bir kurdun yanına diz çökmüş bir halde duran kızılımsı-altın rengi saçlı güzel bir kadın göründü. Hayvanın derisi yara bere içinde, nefes alışı hızlı ve sığdı. Ağzından kırmızı köpükler çıkıyordu. Kadın, kurdun başını kucağına koymuş, bir yandan ağlıyor bir yandan da onu okşuyordu. Öyle şefkat doluydu ki tavırları, ancak bir sevgili bu kadar şefkatli olabilirdi. Kadın kurdun başını okşarken, kurt bir süre öylece kaldı. Sonra birden homurdanmaya başlayarak kadına saldırdı. Kadının soluk yüzü acıyla kaplanmıştı ama yine de hiç bağırmadı. Bunun yerine kızgın hayvanın kendisini bırakmasını bekledi. Kurt, kadını serbest bırakınca Ariella kadının bu çirkin yaratıktan kaçacağını düşünmüştü ama kız kanayan elini kaldırıp tekrar kurdun başını okşamaya başladı. Bir yandan da onu güzel sözlerle telkin ediyor ve ağlıyordu. Bir süre sonra kadının boğazından göğsüne ve elbisesine doğru oluk oluk kan akmaya başladı. Kadın, ilk başta bu durumu fark etmemişti. Ama daha sonra elbisesi kandan sırılsıklam olunca her şeyi anladı. Başını kaldırdı. Ariella kadının boğazının kesildiğini görünce dehşete kapıldı. Kadın sonunda yere düştü. Bir eli hâlâ öfkeli kurdun başındaydı...

Ardından, kızın saç rengi gibi kızılımsı-sarı saçlı, öfkeli ve güçlü bir savaşçı göründü. Öfkeyle cansız, vücudu kanla kaplı kıza doğru ilerlemeye başladı. Kurdu kadından uzaklaştırarak sanki bir kuş kadar hafifmişçesine kaldırıp fırlattı. Sonra eğilerek kızı kollarına aldı ve onu göğsüne bastı. Odadan çıkmak için arkasını döndü. Böylece Ariella, odaya çok geç gelen savaşçıyı görmüş oldu.

O adam, MacKendrick Klanı'nın lideri Harold'dı.

Ariella, uyan artık.

Ariella yataktan fırladı. Nefes nefese kalmıştı. Karanlık odayı inceledi. Odada hiç kimse yoktu. Huzursuz olmuştu. Yataktan kalkıp omuzlarına bir battaniye alarak şöminenin önüne gitti. Bacaklarını göğsüne çekti ve kollarını da bacaklarına doladı. Gördüğü rüyayı düşünürken tıpkı küçücük bir çocuk gibi kendini yalnız hissetmişti.

Rüyasında gördüğü kara kurdun yaralı Malcolm olduğu kesindi. Ama onun yanında ağlayan o güzel kadın da kimdi? Ve kurt neden kadına acımasızca saldırmıştı? Görünen oydu ki Harold kızın ölümünden kurdu sorumlu tutuyordu. Bu yüzden de onu öylece fırlatmıştı. Belki de bu Malcolm'un klanından kovulmasını simgeliyordu. O alev rengi saçları olan kız Malcolm'un sarhoş olup da klanın katledilmesini engelleyemediği gece ölen onlarca insandan birisi miydi? O gece kaç kadın ve çocuk öldürülmüştü? Merak ediyordu. Elli? Yüz? İki yüz? Ariella böyle korkunç bir durumu gözünün önünde canlandıramayarak titremeye başladı. Böyle korkunç, affedilmesi güç bir suçun sorumluluğu katlanılmaz olmalıydı.

Ariella bir an şöminenin önünde rüyasını düşünerek öylece kalakaldı. Ve klana yapılan o hain saldırıyı düşündüğü o uzun saatler boyunca bir şeyin farkına vardı. Bu şey ilk başlarda çok muğlaktı ama Ariella derin derin düşündükçe daha da belirginleşiyordu. Sonunda, ufukların ardından sabah güneşi doğmaya başladığında, rüyasının ne anlama geldiğini anlamıştı.

Malcolm'u bulunduğu pozisyondan alıp, klandan kovan Harold, MacKendrick Klanı'nın yeni lideri olacaktı.

On Birinci Bölüm

Malcolm, bel ve bacağının ağrısını biraz olsun dindirebilmek için atın üzerinde huzursuzca kıpırdandı.

Yaklaşık iki haftalık seyahat sonrasında lanet olası vücudu adeta isyan ediyordu. Bu şekilde sakatlanmadan önce on gün bile ata binse hiçbir şey olmazdı. Ama bu yolculuk boyunca sabahları ıslak zeminden her kalktığında beli tutuluyordu. Üstelik ata bindiğinde de ağrıları artıyordu. Kendini günde birkaç kere belini, kol ve bacaklarını germeye ve Ariella'nın gösterdiği egzersizleri yapmaya zorluyordu. Tam olarak emin olmamasına rağmen, kolu ve bacağının gitgide güçlendiğini hissediyordu. Hâlâ geceleri yatağa uzandığında kendisini bitkin hissediyordu. Çünkü Ariella'nın o sıcak masaj yağlan, ipeksi dokunuşu yoktu. Teselliyi ziyaret ettiği her klanda kendilerine ikram edilen bira ve şarapta arıyordu. Sadece acısını dindirmeye yetecek kadar içmeye özen gösteriyordu. Aynı zamanda kafasını yapacağı görüşmeler için rahat tutmak istiyordu. Bu, kendini kontrol edebilme yeteneği gerektirse de durabildiği için seviniyordu. MacKendrick Klanı'na geri döndüğünde ona düzenli şekilde masaj yapabilecek, sade ve evli bir bayan bulup egzersizlerine de devam edecekti. Belki de zamanla teselliyi alkolde aramamayı bile öğrenebilirdi.

MacKendrick Kalesi gümüşi bir sis perdesi içinde uzanıyor, pembe-bej rengi taş yapısı sabah güneşinin altında parlıyordu. İçinde Cain'i hızlandırmasına sebep veren bir ümit yeşermişti. Bir an önce kaleye gitmek istemesine kendisi de şaşırıyordu.

Kendisini hiçbir zaman etrafında rahat eşyalar olmasını isteyen bir adam olarak görmemişti. Gençlik zamanlarının çoğunu savaşçı olarak seyahatlerle geçirmişti. Harold onu klandan kovduğunda içinde yaşayacağı küçük bir kulübe inşa etmişti. Gavin daima bu kulübeyi büyütüp içine eşya döşemeyi teklif etse de Malcolm bu teklifi kabul etmemişti. Bu sert, küçük yapı onlara tam bir sığınak görevi görüyordu ve Malcolm çoğu zaman sarhoş olduğu için büyük odalara ya da yeni mobilyalara ihtiyaç duymuyordu. Ama son zamanlarda, muhteşem duvar kilimleri, değişik oyma duvarlar ve güzel mobilyalarla kaplı güzide bir kalede yaşamaya başlamıştı. Yalnızca kısa bir süre önce küçük bir kulübede yaşamaktan memnunken artık o kaledeki konforlu hayatım özlemeye başladığını fark

etti. Ayrıca kalede sunulan o lezzetli yemekleri ve her gün odasından dinlemesine rağmen büyük keyif aldığı o müzikleri dinlemeyi özlemişti.

Hepsinden önemlisi Ariella'yı özlemişti...

Ariella'yı neden o şekilde öptüğünü bilmiyordu. İlk başlarda bunun Roderic'i alt edip uzun -kısa süreceğini bilse de- süredir tatmadığı zafer duygusunu tatmasından kaynaklandığım düşünüyordu. Daha önce hiç görmediği o harika manzaranın ve ormandan esmekte olan tatlı meltemin yanı sıra gecenin kadifemsi ışığının da etkisi büyüktü tabii.

Bir de Ariella'nın orada öylece durmuş, o çok sevdiği toprakları izlerken, kestane rengi saçının rüzgârda salınmasının da etkisi olduğunu hatırladı. Ve bu olanlar karşısında o kadar yoğun bir arzu hissetmişti ki ölebilirdi.

Ariella onu fark edene kadar kıza dikkatle bakıp, vücudunun her detayını inceliyordu. Ariella, ufak tefekti ve o safir mavisi elbisenin içinde oldukça narin gözüküyordu. Ama Malcolm onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Alpin bir zamanlar Malcolm'a Ariella'nın bir savaşçı olduğunu söylemişti ve haklıydı da. Eğer Ariella erkek olsaydı, kesinlikle çok güçlü bir savaşçı olurdu. Ama o, klanının yeni liderini bulup onunla evlenmek gibi büyük bir sorumluluğu olan bir bayandı. Sırf klanı için, onu arzuladığına bakılmaksızın, hiç tanımadığı bir erkeğin yanma çırılçıplak uzanıp, adamın ona derinlemesine dokunmasına izin verip, onun olabilirdi. Sırf klanı için, o erkeği onurlandırıp ona saygı duyar ve sırf o adam lider olduğu için kararlarını hiç yargılamadan kabul edebilirdi. Sırf klanı için o adama çocuklar -özellikle de erkek çocuklar- doğurup, MacKendrick Klanı'nın devamlılığını sağlayabilirdi. Sırf klanı için, daha önce babasının teklifi üzerine hiç görmediği Kara Kurt'la evlenmeyi bile kabul ederek, kendi istek ve arzularını bir kenara bırakabilirdi.

Ariella'nın Malcolm'dan çok daha iyi bildiği bir şey varsa, o da insanın klanına olan sorumluluğunu sonuna dek taşıması gerektiğiydi...

Duncan atıyla Malcolm'un yanma geldi ve aşağıda bulunan vadiyi göstererek, "Vadi buradan çok güzel görünüyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Malcolm atını durdurdu ve körfezin mavi-siyah sularının arkasında yükselmekte olan vadinin güzelliğini izlemeye koyuldu. Çevre klanlardan hiçbirisinin o üzüntü ve kasvet veren havası MacKendrick Klanı'nın bu

doğa harikası güzellikleriyle boy ölçüşemezdi. Mimari yapısı bir ışığın içeri kolayca girmesini sağlayan pencereleri ile bir denge ve uyum abidesi, zarif bir kuleler ve siperler bütünüydü. Bu yapı, insanları dışarıda tutmak için değil, içeri girip bu güzelliğin tadını çıkarmaları için inşa edilmişti adeta... Güzellik peşinde olan ve korkudan çok eğlenmek ve gurur duymak için bir şeyler yapan MacKendrick halkı yalnızca zevkli bir yapı değil, aynı zamanda her an saldırıya uğrama riski olan onca insanın yaşadığı o devasa kulelerden çok daha gelişmiş bir yapı inşa etmişlerdi.

Malcolm bu güzelliği neden daha önce fark edememişti ki? “Roderic’in en az iki hafta boyunca geleceğini sanmıyordum,” dedi Malcolm, ne Roderic’ten ne de savaşçılarından bir iz göremediğini belirterek. “Adamlarının çoğunu elinden aldık. Ya yaraları iyileşene kadar bekleyecek ya da bize saldırmak için başka yolları deneyecek. Artık MacKendrick halkının çok iyi savunma yaptığını bildiği için çok daha iyi bir plan yapacaktır.” “Ama bu sefer bize yardıma gelecek müttefiklerimiz de var,” dedi Ramsay. “Roderic’in gücü Campbelllar'ın, McGregorlar’ın ordularına ya da ihtiyacımız olduğu takdirde bize yardıma gelecek olan diğerlerine asla yetmez.”

“Doğru,” dedi Malcolm. “Ama bu müttefikler bize dört saatlik uzaklıktalar ve bu da saldırıya uğradığımızda düşmanla en az sekiz, dokuz saat kendi kendimize baş etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Yani MacKendrick halkının hâlâ bir orduya ihtiyacı var."

“Peki, sen neden ordunu buraya çağırmıyorsun, MacFane?” diye sordu Ramsay. “Kara Kurt’un yetiştirdiği az sayıda savaşçı bile bizi korumak için yeterli olacaktır bence.”

Malcolm duyduğu bu iltifatlar karşısında sevinmişti. Bir yandan da üzülmüştü. Üzülmüştü çünkü bir zamanlar yıllarca eğittiği o güçlü ordu artık onun değildi.

Ve daha da kötüsü, savaşçılarının hepsi artık ondan nefret ediyordu.

“Ordum şu an başka bir savaşta,” diye cevap verdi, klana ilk geldiğinde Duncan’ın söylediği yalanı tekrarlayarak. “Hadi!” dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak. “Acele edin. Uzun ve sıcak bir duşa ihtiyacım var.”

Duncan kaşını kaldırdı ve Malcolm’un şaka yapıyor olduğunu düşünürcesine gülümsedi.

“Komik olan ne, Duncan?” diye sordu Malcolm.

“Bir şey yok,” diye cevap verdi Duncan omuz silkerek. “Sadece seni kaleye ilk getirdiğimiz günü hatırladım da, öyle gülesim geldi işte.” Sonra atını hızlandırdı ve kaleye doğru hızla ilerledi.

Malcolm emin değildi ama yine de Duncan’ın hâlâ gülümsediğini düşünüyordu.

“Geldiler!”

“Çabuk olun!”

“MacFane geri döndü!”

İnsanların heyecan dolu bağırışlarını duyunca Ariella’nın midesine kramp girmişti. Malcolm dönmeden evvel Harold’la evlenmeyi planlamıştı. Ama MacFane Klanı’nın gerçek lideri Harold, Ariella kendisini çağırır çağırmaz gelememişti. Ariella’ya evlenme koşullarını kabul ettiğini ve bir hafta içinde geleceğini bildiren bir mektup yazmıştı. Bu da gelmek üzere olduğu, hatta bugün bile gelebileceği anlamına geliyordu. Malcolm’un, nefret ettiği birisiyle haince planladığı bu evliliğe vereceği tepkiyi düşününce ürkmüştü. Ayrıca hâlâ yeni liderlerinin kim olduğunu bilmeyen halkının vereceği tepkiyi de merak ediyordu.

“O geri döndü!” diye haykırdı Catherine mutlu bir ifadeyle. Ariella, Elizabeth ve Agnes’ın temizlik yapmakta olduğu büyük salona doğru koştu. “MacFane geri döndü!”

“Catherine! Dur, koşma!” diye bağırdı Agnes, süpürgesini bir kenara bırakıp Catherine’in peşinden koşarken.

Elizabeth, yerdeki çöpleri toplamayı bıraktı. “Bu kadar kısa sürede geri dönmesi iyiye işaret,” dedi. “Demek ki yolculuğu iyi geçmiş.”

“Herhalde,” dedi Ariella, midesindeki ağrıyı dindirmeye çalışarak.

“Acele edin bayanlar, duymadınız mı, MacFane geri döndü,” dedi Angus kapıya doğru ilerlerken.

“Onu pencereden gördüm ve her zamanki gibi son derece formda görünüyor. Evine dönen bir savaşçı gibi,” dedi Dugald. Gizlice Ariella’ya baktı. Ariella neden MacFane’i bu kadar övdüklerini merak ederek başını salladı. Konseyin kendisinden MacFane’i lider olarak seçmesini

beklediklerini biliyordu. Ama halk, Ariella'nın Malcolm hakkında bildiklerini bilmiyordu ve Ariella da onların Malcolm'un korkunç geçmişini bilmelerini sağlayamazdı. Bu şekilde davranmak insanların hayallerini yıkar ve Malcolm'u onların gözünde küçük düşürürdü. MacFane Klanı'nın lideri olarak başarıya ulaşamasa da MacKendrick halkına umudu, güven ve gururu tekrar kazandırmıştı.

Gerçekleri söyleyerek onu zor durumda bırakamazdı.

Malcolm, MacKendrick halkının onu bu şekilde neşeli karşılamasına şaşırmıştı. O, Ramsay ve Duncan kaleye doğru ilerledikçe insanlar da onlara doğru koşuyor, avluda bir araya gelip kahkahalar atarak birbirlerine bu üçlünün nasıl ittifak kurduklarıyla ilgili tahminlerini söylüyorlardı. Herkes son derece neşeliydi. O an Malcolm'a kendi klanında liderken seferden nasıl döndüğünü anımsatmıştı.

"Neler yaptınız, MacFane?" diye sordu Gordon büyük bir hevesle.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Gavin.

Angus avlunun öteki tarafından Malcolm'a doğru ilerledi. "Tekrar hoş geldin, evlat. Müttefik edinebildin mi?"

"Sadece bir klanla değil," dedi Malcolm etrafa göz gezdirerek. "İhtiyaç durumunda bize yardım etmek için anlaşma imzaladığımız dört klan var: MacGregor, Campbell, Grant ve Fraser Klanları."

Herkes neşelenmişti.

"İşte bu harika!" dedi Helen, şimdi hepimiz güvende hissedebiliriz."

"Evet, belki daha güvenli hissedebiliriz ama sanırım hâlâ…"

"MacFane, MacFane!"

Küçük Catherine, elbisesinin altından görünen zayıf bacakları ve rüzgârda savrulan kestane rengi saçlarıyla Malcolm'a doğru koşuyordu. Malcolm'un kedisini kucaklayıp Cain'in üzerine oturtabilmesi için kollarını kaldırdı.

Bir an MacFane'e mutlu bir ifadeyle baktı. Cain'in üzerinde olmaktan gurur duyuyor ve burada olmanın tadını çıkarıyordu. Sonra küçük yüzü onu onaylamayan bir ifadeye büründü. "Uzun süredir yoksun," dedi Malcolm'un göğsüne yavaşça vurarak.

“O kadar da uzun değildi,” dedi Malcolm, küçük kızın böyle düşünmesine sevindiği halde. Kızın saçlarını öne aldı ve “Sadece on iki güncük,” dedi.

“Bana on iki seneymiş gibi geldi ama” dedi Catherine sabırsızlıkla. “Ariella ve Agnes’a bana ata binmeyi öğretmelerini söyledim ama onlar bunun için zamanları olmadığını ve onun yerine dikiş-nakış işine devam etmemi söylediler.” Gözlerini devirdi ve eğilerek Malcolm’un kulağına “Ben dikiş-nakış yapmaktansa ata binmeyi fazla tercih ederim,” diye fısıldadı.

“Seni suçlamıyorum,” diye itiraf etti Malcolm. “Ama bence ikisine de vakit ayırabilirsin.”

“Senin için bir şey yaptım,” dedi birden Catherine ve elbisesinin kolundan bir kâğıt parçası çıkardı. “İşte.”

Malcolm kâğıdı dikkatlice açtı. Resimde atın üzerinde bir savaşçı ve yanında da kendi küçük atma binmiş küçük bir kız çocuğu vardı. Resmin altında da kendisinin yazdığı belli olan Kara Kurt ve Ben, başlığı vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu Catherine.

“Harika bir şey bu,” dedi Malcolm dürüstçe.

“Sanırım Cain’e göre seni fazla büyük çizmişim. Ama benim gözüme böyle gözüküyorsun.”

“Bunu sonsuza dek saklayacağım,” dedi Malcolm kâğıdı katlayıp kemerinin altına iliştirirken. “Teşekkürler.”

Kız gülümsedi. Malcolm da son derece mutlu görünüyordu.

“Sonunda gelmenize gerçekten çok sevindim,” dedi Thomas. “Şu Ewen'ın köpeği bahçeme girmeye devam ediyor ve ben bu konuda fikrinizi merak ediyorum.”

“Zarar gören sebzelerinin telafisini yapabilirim. MacFane’i böyle basit mevzular için meşgul etmeyelim,” dedi Ewen.

“Benim için sorun değil,” dedi Malcolm.

“Perde duvar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Bryce. “Gavin’le birlikte gece gündüz çalıştık ama bence emeklerimize değdi.

Harika görünüyor. Sence de öyle değil mi?”

Malcolm, Ariella’nın salonun girişinde durduğunu gördü. Halk Malcolm’u selamlarken o orada öylece bekliyordu. Gri, sade bir elbise giyinmişti. Ama elbisenin basitliği bile güzelliğine gölge düşüremiyordu. Gözleri buluştu. Sonra kız, Malcolm’un gözlerine bakmaya doyamıyormuşçasına bakışlarını ondan kaçırdı.

“MacFane, ne düşünüyorsun?” diye sordu bu kez Gavin.

Malcolm ilgisiz bir şekilde duvara baktı. “İyi görünüyor,” dedi.

Sonra bakışlarını Ariella’ya çevirdi ama Ariella çoktan gitmişti.

“Duvarın kenarındaki taşları toparladık ve elli tane daha hazırladık,” dedi Hugh.

“Yüzlerce de ok yaptık,” diye ekledi Graham. “Yani Roderic tekrar dönerse bu sefer tam teçhizat hazırlıklıyız.”

“Çok iyi,” dedi Malcolm. Birden huzursuz olmuştu nedense. Neden Ariella halkıyla birlikte avluda kalmamıştı? Aralarında geçen şeyden rahatsızlık duyup Malcolm’un varlığına kazanamaması gibi bir durum söz konusu olabilir miydi ki?

“Sen yorgunsundur şimdi, MacFane,” dedi Gavin. “Belki neler yaptığını bize anlatmadan önce biraz dinlenmek istersin.” “Onun gibi büyük bir savaşçı bu kadar kolay yorulur mu hiç?” dedi Angus. “Ben onun yaşındayken aylarca yolculuk yaptığımı hatırlıyorum, yorulmak nedir bilmezdim.”

Dugald başını sallayarak “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi. “Hiçbir yere gitmediğin için...”

“Konseyle şimdi görüşmek istiyorum,” dedi Malcolm. “Sonra da kaleyi gezeceğim ve yokluğumda neler yaptığınızı göreceğim.” “Sonra da bana ata binmeyi öğretir misin?” diye sordu Catherine istekli gözlerle.

“Bugün değil,” dedi Malcolm ona, kaşlarını çatması üzerine, çenesini okşayarak. “Ama yarın olabilir.”

“Söz veriyor musun?”

Malcolm bakışlarını kalenin etrafında gezdirdi. Hâlâ Ariella'nın gidişinden dolayı huzursuz hissediyordu kendini. "Söz veriyorum."

Burada daha fazla kalamazdı.

Ariella iki saattir Harold geldiğinde Malcolm'un da burada olmasının bir sorun teşkil etmeyebileceği konusunda kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta Malcolm, halkın, ordusu olan güçlü bir lidere ihtiyacı olduğunu biliyor ve bu konuda anlayış gösteriyordu. Tüm başarılarına rağmen her ikisi de Malcolm'un o sözü edilen lider olamayacağını biliyorlardı. Fakat Ariella bir yandan da Malcolm'u karşılamak ve yokluğunda neler yaptıklarını, sorunlarını, mutluluklarını anlatmak için her şeyi bir kenara atıp ona doğru koşan halkını düşünüyordu. Catherine'in, Malcolm'un onu kucağına alıp atına bindirdiğinde ve saçının bir kısmını boynunun ön tarafına doğru attığı andaki yüz ifadesini düşünüyordu. Malcolm'un gözlerine bakamayıp bu anı yaşayınca içini karmaşık duygular sarmıştı.

Klana ilk geldiğinde halk Malcolm'a hayal kırıklığı, şüphe ve hatta kin dolu bakışlarla bakıyordu. Ama Ariella'nın bile anlayamadığı bir şekilde Malcolm insanların düşmanlıklarına, onu küçük görmelerine tahammül ederek zamanla herkesin sevgi ve saygısını kazanmıştı.

Ama Harold geldiğinde bunların hepsi son bulacaktı.

Bu şekilde olması kaçınılmazdı. Halk, Ariella'nın seçtiği bu yeni lideri öyle kolay benimseyemezdi. Malcolm'a olan kalpten bağlılıkları buna izin vermezdi. Bu yüzden Ariella, Malcolm gelmeden evvel Harold'la evlenip ona Malcolm'un halkı için yaptıklarını anlatmayı planlamıştı. Yeni eşinin, Malcolm'a hiç değilse Ariella'ya olan saygısından dolayı doğru düzgün davranması ve Malcolm'un geçmişine dair bildiklerini sır gibi saklaması konusunda ikna edebilmeyi ümit etmişti. Ama tüm bunlar için artık çok geçti. Harold her an gelip klanının kadın ve çocuklarının ölümünden sorumlu olan adama MacKendrick halkı tarafından saygı gösterildiğini görebilirdi. Halkın Malcolm'a bu denli iyi davranmasının verdiği sinir ve ona olan nefreti tüm bildiklerini en ince ayrıntılarına kadar anlatmasına sebep olabilirdi. Malcolm'u insanların gözünde önemsizleştirdikten sonra onu iyice küçük düşürüp klandan bile kovabilirdi Harold. Malcolm önceden olduğu gibi halkın gözünde küçük düşmüş olurdu.

Bunların olmasına müsaade edemezdi.

“Benimle konuşmak mı istiyorsun?”

Ariella döndü. Malcolm, Ariella’nın yanında durmuş, kıza gelen güneş ışınlarını engelliyordu. İfadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama gözlerinin derinliklerinde bitkinlik ve acı yatıyordu. At üzerinde ve soğuk zeminde geçirdiği geceler adamın yaralı vücudundan intikamlarını alıyorlardı adeta. Şimdi tek ihtiyacı olan şey iyice dinlenebilmek, rahatlatıcı bir banyo yapmak ve Ariella’nın o yumuşak dokunuşlarıydı. Ama tüm bunların yerine Ariella onu eski yalnız yaşamına geri gönderecekti.

Ariella’nın içini bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Öyle bir duyguydu ki bu, boğazını düğümlemişti adeta, boğulacağını hissediyordu.

“Yolculuğun oldukça iyi geçmiş gibi görünüyor, MacFane,” dedi Ariella, ilgisiz gözükmeye çalışarak.

Malcolm, bacağındaki ağrıyı dindirmek için duvara yaslandı. Ellerini göğsünde birleştirmişti. Malcolm’un varlığının onu telaşlandırdığı ortadaydı, ama Ariella’nın Malcolm’u yalnızken görmek istemesi Malcolm’un seyahat boyunca içini kemiren acıyı köreltmişti. Ariella, omuzlarına dökülen saçları ve parlayan gözleriyle son derece çekici görünüyordu. Malcolm’u yine arzular sarmıştı. Roderic’i yendikleri gece olduğu gibi Ariella’yı sımsıkı kavrayıp kendine çekmeyi, dudaklarını öpmeyi ve vücudunun yumuşaklığını hissetmeyi özlemişti.

Ama tüm bunların yerine, Ariella’nın hiçbir zaman kendisinin olamayacağını bilerek öylece yanında duruyordu.

“Görüşmeler çok iyi geçti,” diye cevap verdi Malcolm. “İhtiyacımız olduğunda yardımımıza gelecek dört klanla anlaşmaya vardık.”

Yardımımız.

“Bu çok güzel bir haber,” dedi Ariella. Malcolm’un klandan bahsederken ‘biz’ demesine şaşırmış ve siniri bozulmuştu.

Derin bir nefes aldı ve söze başladı. “O zaman artık buradan ayrılabilirsin.”

O an Malcolm, Ariella’yı rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı ve neden daha önce fark edemediğini merak etti. Gülme isteğini bastırarak,

onunla son konuşmasının da tam burada gerçekleştiğini hatırladı. Ona daha fazla kalamayacağını söylemişti. Malcolm başka klanlarla ittifak kurmuştu ve şimdi klandan ayrılacağı için Ariella'nın endişeli olduğunu görebiliyordu ama daha klanı için o mükemmel adamı bulamamıştı. Malcolm, Ariella'dan ayrı, on iki bitmeyen gece geçirmişti. Şimdi onu öylece bırakmak olacak şey değildi. Kendisini eskiden savaş dönüşlerinde olduğu gibi karşılayan halkını terk etmeyi de aklının ucundan geçiremezdi.

"Korkma, Ariella," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ariella panikledi. "Ama gitmelisin," dedi.

Malcolm bir kaşını kaldırdı.

"Demek istediğim -aslında- bizim için çok fazla şey yaptın Malcolm," dedi Ariella sakin olmaya çalışarak. "Sandığımdan çok daha fazlasını başardın ama sen de biliyorsun ki kısa bir süreliğine anlaşmıştık. Halkım kendini savunmayı da öğrendiğine göre bence artık paranı alıp evine dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın."

Malcolm sinirlenmişti. Ve hayal kırıklığına uğramıştı. Ariella, artık burada kalmasını istemediğini mi söylüyordu?

"Halkın hâlâ kendini tam olarak savunacak durumda değil, Ariella," dedi. "Onlar sadece küçük bir aşama kaydettiler ve ben başaracaklarına inanıyorum. Kapı ve duvarların yapımında da birçok eksik var ve benim bu eksikliklerin giderildiğinden emin olmam lazım. MacKendrick halkının kendisini en ölümcül saldırılardan bile koruduğunu görmeden hiçbir yere gitmem."

Ariella telaşlanmaya başlamıştı. Harold her an gelebilirdi. Malcolm neden parasını alıp gitmeye razı olmuyordu ki?

"Kalamazsın, MacFane."

"Neden?" diye sordu Malcolm merakla.

Ariella bir an tereddüt etti. Her şeyini elinden alan adamla Ariella'nın evlenecek olması onu çok üzerdi. Eğer Malcolm bir an önce gitmezse kuzeni Harold'ın çok istediği bir şeyi tekrar kendisinden çalacağını öğrenecekti.

“Bugün geldiğinde klanın sana son derece bağlı olduğunu sen de fark etmişsindir,” dedi gerçeği söylemektense daha makul bir bahane arayarak.

Malcolm kaşını çattı. “Ne var bunda?”

“Sana olan bağlılıkları yeni liderleri geldiğinde onu sevmelerine engel olacak.”

“Yeni lideri buldun mu, Ariella?” diye sordu Malcolm, sıradan olmaya çalışarak.

Malcolm o kadar yoğun bakıyordu ki Ariella gerçeği öğreneceğinden korktu.

“Hayır,” diye yalan söyledi. “Henüz bulmadım ama bulduğum zaman…”

“Bulduğun zaman…” diye araya girdi Malcolm. “Halkının ona saygı duyup duymayacağı onun problemi olacaktır. O saygınlığı başka yollardan kazanmak zorunda kalmaz umarını. Ayrıca neden gitmem gerektiğini de anlayamadım, halkın sonunda beni sevmeye başladı.”

“Ben seni bir nevi kiraladım, MacFane. Dolayısıyla ne zaman gideceğine de ben karar veririm ve ben klanım için en iyisinin şu an gitmen olduğunu düşünüyorum.”

“Düşüncelerini dile getirdiğine memnun oldum, Ariella. Ama sanırım sen, halkına olan bağlılığımı hafife aldın.”

“Klanım için yapman gerekeni yaptın ve onlara olan bağlılığını yeterince gösterdin Malcolm.”

Malcolm eliyle Ariella’nın çenesini yukarı kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. “Beni iyi dinle Ariella, halk, savunmayı iyice öğrenene ve kalenin eksikleri giderilene kadar sırf sen henüz bulmadığın yeni liderin beni istemeyecek ya da bana olan bağlılıklarından korktuğun için hiçbir yere gitmiyorum.” Kendinden emin bir ifadesi vardı ve kızın çenesini acıtmıştı ‘‘Beni iyice anladın mı?”

Ariella, Malcolm’un kollarından kurtuldu. Öfkeli bakışlarla ona baktı.

“İyi o halde,” dedi Malcolm. “Şimdi müsaadenle yapacak çok işim var.”

Malcolm usul usul merdivenleri çıkarken Ariella arkasından öylece bakakaldı.

Ariella tekrar Malcolm’un daha fazla kalmaması gerektiğini düşündü ve yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret etti.

Kendisinden ne kadar nefret ederse etsin, Harold tarafından tekrar mahvedilmesine müsaade edemezdi.

“Bu konuda bana yardımcı olman lazım,” diye adeta yalvardı Ariella.

“Beki MacFane sana hak verir. Belki Harold’la evlenmeni problem yapmaz ve yine burada kalmaya devam eder,” dedi Elizabeth.

“Kalamaz,” dedi Ariella. “Kalmak istese bile Harold buna izin vermez. Harold daha önce onun sahip olduğu her şeyi alıp onu klandan kovdu. Malcolm burada yaşadığı sürece Harold nasıl olur da MacFaneler’in ve MacKendrickler’in lideri olduğu halde Malcolm’un burada kalmasını kabul eder?” dedi ve başını salladı. “Bu imkânsız.”

Elizabeth’in gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. “İyi de Gavin neden kalmasın ki?”

“Gavin, Malcolm’u asla terk etmez. Onların çok güçlü bir arkadaşlık bağları var. Bu sürgünde gönüllü olarak Malcolm’un yanında olduysa bile Harold geldiğinde burada kalamaz. Harold olanlardan kısmen onu da sorumlu tutacaktır. Yeni liderimizin sinirlerini bozmak istemem.” Elizabeth’in kolunu sıvazladı. “Üzgünüm.”

Elizabeth yutkundu. “Ben zaten hiçbir zaman MacFane’in yeni liderimiz olabileceğini düşünmedim. Onu buraya getirdiğin günden beri hiçbirimiz inanmadık aslında buna. Ama şu son günlerde…”

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi Ariella. “O hâlâ eskiden olduğu gibi sakat ve sarhoş MacFane. Harold MacFane, klanımız için en uygun lider ve ben onunla evlenir evlenmez ordusu bizi Roderic’den koruyacaktır. Ama halk, MacFane’e fazla düşkün oldu. Sanıyorum ki ona olan bu bağlılıkları benim kararıma itiraz etmelerine sebep olacaktır. Harold her an gelmek üzere olduğu için Malcolm’u bir an evvel buradan göndermeliyiz. Klanın böyle bir karmaşa içerisinde kalmasını istemiyorum. Malcolm’u Harold’ın önünde küçük düşürmek de istemiyorum. Bizim için yaptıklarından sonra ona böyle bir şey yapamam.

“Ama Gavin’i de mi uyuşturacağız?”

“Gavin eğer Malcolm’un zorla gönderildiğini fark ederse o da gitmek istemez. Bu yüzden planımıza müdahale etmemesi için onu da uyuşturmalıyız. Sen onun viskisine ilaç koyacak kadar yakınsın ona. İlacı koyup onun da içtiğine emin olduktan sonra Andrew ve Duncan’a o uyuyunca haber verirsin. Sabah olup da halk uyanana kadar Malcolm ve Gavin gitmiş, yeni liderimiz de gelmiş olur.”

“Peki, ya eğer MacFane geri gelmeye çalışırsa?”

“Geri dönmeyecektir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bana karşı duyacağı öfke, geri dönmesini engelleyecektir,” dedi Ariella pencereden dışarı bakarken.

Dışarıda, yavaş yavaş yürüyen Malcolm’u görmüştü. Halkın yarısından çoğu yokluğunda ne yaptığını anlatmak için etrafım sarmıştı. Küçük Catherine sürekli Malcolm’un eline dokunarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Malcolm duraksadı ve kızın saçlarını okşarken, gösterdiği yöne çevirdi bakışlarını.

Ne zaman bu kadar sıkı bir arkadaşlıkları olmuştu, merak ediyordu Ariella. Ve yarın küçük kardeşine Malcolm’un gittiğini söylediğinde tepkisi ne olurdu acaba?

“Bana karşı duyacağı öfke, geri dönmesini engelleyecektir,” diye tekrarladı Ariella, acı bir ses tonuyla. “Ve tabii eğer geri dönerse Harold’ın onun korkunç geçmişini gözler önüne sereceği gerçeği...”

Malcolm, bitkin bir şekilde odasının kapısını kapadı. Artık yalnız olduğuna göre birileri görecek endişesi duymadan rahatça topallayarak yürüyebilirdi. Gavin masanın üzerine bir şişe şarap ve bardak bırakmış ama hiç yiyecek koymamıştı. Malcolm iç çekti. Salona inip yemek yiyemeyecek kadar yorgundu ve dolayısıyla biraz yemek ve sıcak bir duşun kendisini beklediğini ümit etmişti. Umduklarının hiçbirisini bulamayarak bir sandalyeye oturup kendisine şarap doldurdu ve birilerinden yemek ve sıcak bir banyo için gerekli olanları istemeden evvel biraz dinlenmeye karar verdi. Geriye yaslandı, belinin ağrısının azalmasını bekledi ve geri dönüşünü düşünmeye başladı.

Gavin tam da umduğu gibi yokluğunda her şeyi gayet kolay halletmişti. Asma duvar neredeyse bitmişti ve silah takviyesi de tamamdı. Geriye sadece düşmanların tırmanmalarını zora sokmak için asma duvarı yükseltmek kalmıştı. Bundan sonra da duvarı aşmak isteyenleri caydırma amaçlı bir çukur kazılıp içi suyla doldurulmalıydı. Yarın tüm bunları halletmek ve duvarı daha fazla koruyabilmek için işe koyulacaktı. Tüm bunların sonunda MacKendrick Kalesi'ne erişim oldukça zor olacaktı. Bol miktarda su ve yiyecekleri olduğu zaman yardımcı klanlar imdatlarına yetişene kadar -tabii tepedeki küçük evlerde yaşayan insanlar önce saldırıya uğrayıp evlerini terk etmeye zorlanmazlarsa- meydana gelen saldırıları engelleyebilirlerdi. Bu tip bir saldırıyı önlemek için eğitimli bir savaşçı ve güçlü bir orduya ihtiyaçları vardı.

Bir zamanlar kendisinin de olduğu gibi.

Şarabından derin bir yudum aldı. Kendisini gerçekten özleyen ve heyecanla onu soru yağmuruna tutan MacKendrick halkının arasına dönmek ne güzel bir duyguydu! Sonra, klana ilk geldiği günü hatırladı. Ellerinde afişlerle, gaydalarla, şiirlerle ne kadar da coşkuluydu herkes. Ardından, onun sahneye çıkışını izlemiş ve ordusunu yanında getirmediğini öğrenmişlerdi. Ona acıyan bakışları, içinde kalan son gurur parçasını da alıp götürmüştü. Ama bugün yolculuğunu ve başından geçenleri anlatmasını beklerlerken ne kadar da heyecanlılardı! Ordusunu hâlâ görmemelerine ve fiziksel engellerinin de farkında olmalarına rağmen onu gerçek bir lider gibi karşılamışlardı.

MacKendrick Klanı'nın artık bu tür şeyleri önemsememesi mümkün olabilir miydi?

Cevabın bir önemi yoktu. Gerçekleri bilmiyorlardı ve dolayısıyla onu olduğu gibi göremiyorlardı. O, yalnızca kendi klanını ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. MacKendrick halkı onun, masum insanların öldürülmelerine neden olduğunu öğrenseler onu anında gönderirlerdi. Klanına yardım etmesine rağmen Ariella bile kalmasına müsaade edemezdi.

Sandalyesinde artık gitme vaktinin geldiğini düşünerek huzursuzca kıpırdandı. Ariella'nın kendisini böyle karşılamasını beklemezdi hiç. Ama başka ne bekleyebilirdi ki? Kollarına koşup onu öpücüklere boğmasını mı?

Ya da kulağına güzel sözler fısıldayarak tıpkı onun Ariella'yı özlediği gibi onu özlemesini mi?

Ne kadar aptal olduğunu hatırladı bir an. O gece aralarında olanlar geçici bir çılgınlıktan başka bir şey değildi. Ariella'nın sorumluluğu, lider olacak kişiyle evlenmekti ve o, o kişi değildi. Onun Ariella'yla evlenme gibi bir hakkı yoktu. O sadece klana yardım etmek ve Roderic'ten gelecek saldırıları önlemek için oradaydı. Halkın ve Ariella'nın güvende olduğuna emin olduktan sonra Gavin'i de alıp buradan gidebilirdi. Ariella'nın başka bir adama dokunduğunu görürse kafayı yerdi.

Düşüncesi bile ona acı veriyordu.

Kapı vuruşu onu bu düşüncelerinden sıyırdı.

"Gir!"

"Affedersin, MacFane," dedi Elizabeth. "Ariella sana bu notu iletmemi istedi."

Malcolm sandalyesinde doğrulurken olabildiğince kibar olmaya çalışıyordu. "Teşekkürler."

Elizabeth notu ona verdi fakat bir an için tereddüt etti.

"Başka bir şey daha mı var?"

"Hayır. Hepsi bu kadar..."

Bekledi ama kız odadan çıkmadı. "Başka bir şey daha olmadığına emin misin?"

"Söylemek istediğim bir şey var," dedi sonunda kız. "Sen ve Gavin harika bir iş çıkardınız ve bize savunmayı öğrettiniz. Size minnettarız."

"Teşekkürler, Elizabeth," dedi bu beklenmedik iltifat karşısında memnun olmuştu. "Bu söylediklerin benim için çok önemli."

Kızın gözleri buğulanmış, dudakları titriyordu. Malcolm kızın duygusallaştığını anlamıştı.

"Hoşça kal, MacFane."

"İyi geceler, Elizabeth," dedi. Kapı kapanırken Malcolm gülümsüyordu. Gavin'in, kendisine karşı bu denli yoğun duygular besleyen

bu kızdan haberi olup olmadığını merak ediyordu. Ariella'nın notunu açarken bunu bir ara Gavin'e söylemesi gerektiğini düşündü.

MacFane

Seni acilen görmem lazım. Lütfen odama gel.

Ariella.

Malcolm kaşlarını çattı. Ariella neden odasına gelmektense ona bir not göndermişti ki? Yoksa hasta mıydı? Kapıyı açtı ve sakat bacağının müsaade ettiği ölçüde hızla ilerlemeye başladı.

Ariella büyük bir dikkatle uyku tozunu bardağa boşaltırken Malcolm'un sıra dışı cüssesini düşünerek biraz daha attı. Malcolm'un uzun bir süre için derin bir uykuya dalması çok önemliydi. Onlar Malcolm'u taşırken uyanmamalıydı. İlacın etkisi geçip de uyandığında Ariella'nın topraklarından çok uzaklarda olurlardı nasıl olsa. Elindeki bardağı, kızarmış geyik, somon balığı, peynir ve kurabiye bulunan masanın üzerine bıraktıktan sonra odaya göz gezdirmeye başladı. Şöminedeki ateş parlak bir şekilde yanıyor, mumlar her yeri aydınlatıp odaya ışık veriyordu. Ariella, Malcolm'un odaya adımını atar atmaz şarabını içeceğini düşünse de bunu yapmaması ihtimali onu başka bir şeyler daha bulmaya sevk etti. Elizabeth'in, Malcolm'un odasına girip Gavin'in Malcolm için hazırladığı yiyecek tepsisini ortadan kaldırmasını söyledi. MacFane, Ariella'nın odasına girer girmez masanın üzerindeki yemeğin kokusu onu cezbetmeli ve Ariella'yla akşam yemeğini yemesini sağlamalıydı. İlacın Malcolm gibi güçlü bir adama ne kadar sürede tesir edeceğinden emin değildi ama yemek bitmeden evvel Malcolm'un uyuyakalacağını tahmin ediyordu. Elizabeth'in de Gavin'i etkisiz hale getirmede aynı başarıyı göstermesini umdu.

Kapının vurulmasıyla irkildi. Ariella daha konuşamadan Malcolm kapıyı açıp içeri girdi.

“Hasta mısın?” diye sordu Malcolm.

Şaşkınlıkla Malcolm'a baktı. “Hayır. Neden?”

Malcolm, kızın verdiği cevaptan tatmin olmayarak bakışlarını Ariella üzerinde gezdirdi. Sonunda oldukça iyi göründüğüne karar vererek çatık kaşlarını düzeltti.

“Hasta olduğunu düşünmüştüm,” dedi. Birden kendisini aptal gibi hissetmişti.

“İyiyim, MacFane,” dedi Ariella tekrar. “Seni buraya çağırdım çünkü bugün aramızdaki konuşmanın kötü bitmesine üzüldüm. Sanırım bu konuyu unutabiliriz.”

Malcolm, Ariella’nın samimi olup olmadığına, ya da bunun bir oyun olup olmadığına karar veremiyordu. Kıza şaşkınlıkla baktı.

Ariella elindeki şişeyle Malcolm’un kadehini doldurmaya başladı. Bir yandan kendi kadehini doldururken diğer yandan da Malcolm’un kadehindeki ilacın çözülmesini bekliyordu.

“Şarap ister misin?” diye sordu Ariella.

“Teşekkürler,” dedi ve kadehi aldı Malcolm.

Ariella kadehini kaldırdı. “Yaptığın başarılı görüşmelerin şerefine.” Kadehinden bir yudum alırken gülümsüyordu.

“Akşam yemeğini benimle birlikte yiyip, bana diğer klanlarla yaptığın görüşmeleri anlatırsın diye düşündüm,” dedi Ariella masayı göstererek.

Kızarmış baharatlı et kokusu Malcolm’a ne kadar acıktığını hatırlatmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Malcolm. Ariella’nın bu beklenmedik kibarlığının sebebini merak etmişti.

Ariella’nın oturmasını bekledi. Sonra da elindeki kadehi bırakarak Ariella’nın karşısına oturdu.

“Evet, MacFane, hadi bana yaptığın ittifaklardan bahset biraz,” dedi Ariella somon balığını servis ederken.

“Ziyaret ettiğimiz ilk klan, güneybatıda hatırı sayılır toprağa sahip olan Campbell Klanı’ydı. Senin klanını bilmelerine rağmen, ne kadar küçük bir klan olduğunuzu anlayınca yardım et meye pek gönüllü olmadı. Bir ordunuzun olmaması ittifak kurmayı güçleştiriyor.”

“Bunun sorun olacağını tahmin etmiştim,” dedi Ariella.

“Ben de ediyordum. Bunun için onlara alternatif bir teklif daha sundum,” dedi Malcolm.

“Para teklifi gibi mi?”

“Aslında tam olarak öyle değil. Yola çıkmadan önce Duncan ve Ramsay’nin MacKendrick halkının dikiş-nakış, dokuma, tahta oyması ve gümüş işlerinin en iyilerini toplayıp bana vermesini istemiştim. Bunları Campbell Klanı’nın liderine sununca o da son derece etkilendi. Böyle fevkalade şeyleri daha önce hiç görmediğini söyledi ve tabii ki değerlerini çok çabuk anladı.”

Malcolm’un iltifatları Ariella’yı gülümsetmişti. “Halkım bu gibi işlere son derece önem verir,” dedi Ariella.

“MacKendrick halkı yaptığı her işe özen gösteriyor. Onlar savunma yapmayı öğrenmelerine gerek olduğuna karar verip de ben de onlara doğru savunma yöntemlerini öğretince antrenmanı hiç bıkmadan sürdürdüler.”

“Tabii ki bu yıllardır süregelen disiplinli çalışmadan kaynaklanıyor. Burada çocuklar çok erken yaşta el sanatları, müzik, jonglörlük ve yazı eğitimi almaya başlarlar. Birkaç yıl sonra neyi yapmayı en çok sevdiklerine karar verir ve onun peşinden giderler. Bir oyun olarak başlayan bu süreç zamanla bir beceri, tutku haline gelir ve sonunda da yaşam boyu süren keyif verici bir eylem olarak devam eder.”

Malcolm, şarabından bir yudum alarak kendi çocukluğunda gördüğü bu tarz eğitimleri düşünmeye başladı. Babası, tek oğlu olan Malcolm’u adım attığı günden itibaren tahtadan bir kılıç taşıması konusunda uyarmıştı. Daha sonra kendisine güreş öğretildi ama lider MacFane bu konudaki yaralanmalarla ilgili şikâyetlerini pek ciddiye almazdı. Dört yaşına geldiğinde ata binmeyi ve ağaca asılı bir çuvalı atı dörtnala koştururken vurmayı öğrenmişti. Daha sonra kendisine okçuluk öğretildi ve sonra da balta kullanma ve bir mızrağı öldürücü darbelerle fırlatma... Büyüdükçe bu oyunlar daha da karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Artık, gizlenip kendisine saldırmaya çalışan adamlarla baş etmek zorundaydı. Vücudu gitgide güçlenmeye başladı ve artık saldırıları kışkırtmanın ya da saldırılarla başa çıkabilmenin keyfini sürüyordu. On dokuz yaşına geldiğinde babası bu geleceğin klan liderini gözetme onurunu Gavin’e bahşetmişti. Bu, Gavin’in eşinin bebeğinin ölümünü takiben kendisini boğarak intihar etmesinden sonra olmuştu. Gavin yeni pozisyonunu adeta kutsal bir aşkla kabul etti ve Malcolm’a askeri strateji bağlamında bildiği her şeyi öğretti. Aradan yıllar geçtikçe, Malcolm, Gavin’e tüm bunlar için minnettar olmuştu. Bu,

Malcolm’un büyük bir savaşçı olmasını ve birçok lideri kıskandıran bir orduya sahip olmasını sağladı. Bu durum, bir tür gurur kaynağıydı adeta.

Ama bir zevk kaynağı mıydı peki?

“Campbell Klanı’na olan borcumuzu yaptığımız el sanatlarıyla mı ödeyeceğiz peki?” diye sordu Ariella.

“Kısmen,” diye cevap verdi Malcolm. Ama korunmak için bu tür şeylerle bedel ödemek yetmez. Bu nedenle ben de ortada bir taahhüt olmasını talep ettim. Yardıma ihtiyacımız olduğunda geleceklerine dair bir taahhüt.”

Ariella, şaşkınlıkla Malcolm’a baktı. Malcolm bir kez daha Ariella’nın klanından ‘biz’ diye bahsediyordu.

“Bu taahhüdü sağlamlaştırmak ve aramızdaki bağları güçlendirmek için Campbell Klanı’ndan birkaç kişinin bir süreliğine burada kalıp istedikleri alanda eğitim alabileceklerini önerdim. Bu sayede el sanatlarını öğrenip kendi klanlarındaki insanlara da öğretirler.”

“Ama dokuma sanatını ya da gayda çalmayı öğrenmek yıllar sürer. Bunlar birkaç ayda öğrenilemez ki,” diye itiraz etti Ariella.

“Tabii ki de öyle,” diye cevap verdi Malcolm. “Bu da anlaşmanın uzun yıllar sürmesi anlamına geliyor. O klandan insanlar buraya gelip bir süre kalacaklar, sonra onlar klanlarına geri dönecek ve yerlerini başkaları alacak. Hatta çocuklar için jonglörlük ve cambazlığı öğrenecekleri bir yaz kursu bile düzenleyebiliriz bence.

Ariella şimdi Malcolm’u daha iyi anlıyordu. “Campbell Klanı’ndan insanlar gelip burada kaldıkça onların bizi korumak için çok daha fazla sebepleri olacak. Çünkü kendi insanları da bizimle olduğundan en azından onlar için savunma yapmaları gerekecek.”

Malcolm başıyla onayladı. “Evet. Hatta eğer kabul ederlerse MacFane Klanı’ndan insanlar da gidip Campbell Klanı’nda zaman geçirebilir. Erkekler ordudaki erkeklerle antrenman yaparlar, kadınlar da ev işleri hakkında fikir alışverişinde bulunurlar.” “Neden kadınlar da ordudakilerle antrenman yapmasın ki?” Malcolm gülmemek için kendini zor tuttu. “Bence Campbell Klanı böyle sıra dışı bir teklif için henüz hazır değil ama eğer istersen bu teklifi onlara sen sunabilirsin.”

Ariella, MacFane'in bu fikrinin kendilerine sağlayacağı yararları düşününce heyecanlanmıştı. Diğer klanlarla iş birliği yaparak birbirlerinden çok fazla şey öğrenebilirlerdi. Sonunda da ortaya kıskançlık ve husumete değil, barış ve karşılıklı öğrenmeye dayalı arkadaşlıklar çıkardı.

"Lider Capmbell bu öneriyi kabul etti mi peki?"

"Evet," dedi Malcolm. "Tıpkı Grant, Fraser ve MacGregor Klanları gibi o da kabul etti. Ama ben yine de ilk davetlilerini göndermek üzere onlara haber vermeden önce senin ve konseyin onayını almak istedim."

"Konsey ne dedi peki?"

"Angus ve Dugald biraz isteksizdi başta. Ben de bunu bekliyordum zaten. Klanın uzun süredir yalnız yaşıyor ve buraya ya bancıların gelmesini yadırgamaları çok normal. Ama Gordon o kadar tepkili değil. O böyle bir anlaşmanın faydalı olacağını çok çabuk fark etti."

"Tıpkı benim gibi," dedi Ariella. "Yeni insanlarla tanışıp fikir alışverişinde bulunmak halkıma çok iyi gelecek."

"Harika. O zaman hemen yarın iki elçi gönderip anlaşmayı yürürlüğe koyabileceğimizi söylüyoruz klanlara."

Biz.

Ariella gözünü yemeğine çevirdi.

Ariella, Malcolm'un burada kalmasının imkânsız olduğunu tekrar hatırlattı kendine. Bunu, onu incitmemek için yapıyordu. Malcolm'un liderlik için uygun olmaması Ariella'nın suçu değildi sonuçta. Bunun tüm sorumluluğu da Malcolm'a aitti. O gece MacFane Klanı'na olanlardan yalnızca Malcolm MacFane sorumlu tutulabilirdi. Ve tabii sonrasında düştüğü bu halden de...

Malcolm'un bronz eli neredeyse tam olarak dolu olan kadehi iyice sarmıştı. Ariella, birden Malcolm'un ölçülerindeki bir adamın kadehin tamamını içmesi gerektiğini, aksi takdirde ilacın işe yaramayacağını fark etmişti.

"Hadi MaFane, neden içmiyorsun?" dedi Ariella şarap şişesini kaldırırken. "Elindekini bitir de kadehini tekrar doldurayım."

Malcolm meraklı bakışlarla Ariella’ya baktı. “Bu sen değilsin, Ariella. Karşımda durmuş beni içmeye teşvik eden sen olamazsın.”

“Seni teşvik etmiyorum,” diye karşı çıktı Ariella. “Sadece biraz daha içmek istersin diye düşünmüştüm, hepsi bu,” dedi şişeyi masaya bırakırken.

Nedenini anlamasa da onu kırdığını düşündü Malcolm. Şarabından bir yudum aldı. Aslında çok yorgundu ve daha fazla içmek gibi bir isteği yoktu. Görünen o ki yaptığı yolculuk onu sandığından da fazla bitkin düşürmüş, alkolün vücudundaki etkisini artırmıştı.

“Fraser Klanı’na gittiğimde senin klanınla ilgili komik bir hikâye duydum,” dedi Malcolm ortamı yumuşatmak için. “Bir kılıçla ilgili saçma bir hikâye.”

Ariella’nın kalbi hızla atmaya başladı. “Gerçekten mi?” diye sordu konuyla fazla ilgilenmez gibi görünmeye çalışarak.

“Görünüşe ^öre, Fraser klanının bir zamanlar klan kurucunuza ait olan eski bir kılıcı anlatan hikâyeleri var. Onlar, senin hâlâ bu kılıca sahip olduğunu ve onun birtakım sihirli güçleri olduğuna inanıyorlar”

“Benim klanım dört yüz yıl önce kuruldu, MacFane. Kılıçlarımız eski olsalar da, o kadar eski olduklarını düşünmüyorum,” dedi ve gülümsedi.

“Ben onlara böyle bir kılıçla ilgili hiçbir şey duymadığımı söyledim ama onlar bu kılıcın varlığı konusunda emin gibiler,” diye devam etti. “Bu da bana Roderic’in de bu kılıcın gücünü duyup klanın kontrolünü bu yüzden ele geçirmek isteyebileceğini düşündürdü. Belki de seni bu kılıcı ona vermen konusunda zorlamayı düşünüyordur.”

“Onun bu hikâyeyi duyup duymadığını bilmiyorum,” diye yalan söyledi Ariella. “Bana bu konudan hiç bahsetmemişti. Bence o, ayyaşlar ordusundan başka hiçbir şeye sahip olmadığı ve gidecek hiçbir yeri olmadığı için klanımın kontrolünü ele geçirmek istiyor.”

“Ama bir şeyi unutuyorsun.”

“Nedir?”

“O, seni istiyor.”

Malcolm, Ariella’ya büyük bir dikkatle bakıyordu. Mavi gözlerinde kızın, anlamını çözemediği tuhaf bir duygu vardı. Bu, belki sinirdi, belki de

kızın kendisine ihanet ettiğini anladığı için şarabını içmiyordu. Arzu da olabilirdi, ona sımsıkı sarılıp nefessiz bırakana kadar yakın olma arzusu... Malcolm’un kendisine böyle bakması kızı korkutuyordu. Yalanını ortaya çıkarıp bu yalanın altında yatan şeyin ne olduğunu merak edercesine bakıyordu. Ariella bunun bir son bulmasını istiyordu ama bakışlarım da Malcolm’dan alamıyordu. Bakışlarım ondan kaçırırsa bir şeyler sakladığım anlamasından korkuyordu.

“Sana daha önce de söylemiştim, Malcolm, benimle evlenmeyi yalnızca liderlik için istiyor.”

Gerçekten böyle bir şeye inanacak kadar masum muydu Ariella, diye merak etti Malcolm. Bir erkekte uyandırabileceği arzuları göremeyecek kadar kör müydü? Alçak Roderic’in o gece duvarda ona nasıl bir tutkuyla baktığım görmüştü. Ve Malcolm birleri eğer Ariella’ya bu şekilde -fethedilecek bir şeymişçesine, büyüleyici bir şeymişçesine- bakıyorsa Roderic’in de bu uğurda savaşacağım ama yenilme ihtimalinin de olduğunu biliyordu. Bunu şiddetle yapmasa da -ki gerekli olsa onu da yapardı- bir şekilde mücadelesine devam edeceğini biliyordu. Amacına, Ariella’nın halkına şiddet uygulayarak ulaşabilirdi. Bu, Ariella’nın en zayıf noktasıydı ve Roderic bunu çok iyi biliyordu. Bir eli Elizabeth'in, Agnes’ın ya da Helen’in boğazında, kılıcı da Duncan, Andrew ya da zavallı yaşlı Angus’un boğazındayken, Ariella dizleri üstünde merhamet dilenip Roderic ne isterse yapmaya razı olabilirdi.

Malcolm bunların olmasına müsaade edemezdi.

“Bu ortaklıklar yalnızca herhangi bir saldırıyı dört saat içerisinde engelleyebilirsek faydalı olur,” dedi Malcolm. “Hâlâ bir orduya ihtiyacımız var. Hele bir de saldırı tepelerden gerçekleştirilip açık alanda savaşmak zorunda bırakılırsak...”

Biz.

Ariella, Malcolm’un klan için savunma planları yapmasına katlanamıyordu. Malcolm’un yarın çok uzaklarda, kendi isteği doğrultusunda yaşamayacağı gerçeğine dayanamıyordu. Ve Malcolm uyanıp da Ariella’nın kendisine ne yaptığını anlayınca içi nefretle dolacaktı.

Ariella’ya karşı.

Malcolm aniden masadan kalktı. “Dört klana da savaşçılarından on tanesini bize kiralık olarak verip veremeyecekleri konusunda bir mektup yazmam lazım. Eğer kabul ederlerse elçileri hemen yarın gönderip adamları aldırırız. Kırk tane iyi eğitilmiş adamla Roderic’in saldırılarına en azından yardım gelene kadar karşı koyabiliriz,” dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Ariella paniklemişti. Malcolm şarabını içmeden gidiyordu.

“Bekle!”

Malcolm durdu. “Benimle konuşmak istediğin başka bir şey daha mı var?”

“Yemeğini bitirmedin, MacFane.”

“Bu gecelik beni affet. Çok yorgunum ve eğer görevlerimi bir an önce bitirmem gerekiyorsa bu gece başlamalıyım.”

“En azından şarabını bitir bari” dedi Ariella kadehi göstererek. “Şarap, daha iyi uyumanı sağlar.”

“Yeteri kadar içtim.”

Malcolm kapıya doğru ilerlerken Ariella arkasından ümitsizce baktı. Eğer Malcolm şarabı içip de uyuşmazsa Andrew ve Duncan onu asla taşıyamazdı. Bu gece, Harold gelmeden evvel Malcolm’un oradan ayrılması gerekiyordu.

“Buradan hemen gitmen lazım, MacFane,” dedi Ariella.

Malcolm arkasını döndü ve bir kaşını kaldırdı. “Neden gitmem konusunda birdenbire bu kadar endişelendin, Ariella?” diye sordu.

“Sen benim insanlarımı eğitmek için kiralandın ve üzerine düşeni yaptın. Artık geri kalanı biz halledebiliriz.”

Malcolm bir an için Ariella’yı inceledi. Kız, sakin görünmeye çalışıyordu ama elinde titreyen kadeh endişelerini açığa çıkarıyordu. Ariella’nın, kendisinin gitmesini istemesinin dışında bir de bu teklifi reddetmesinden korktuğunu fark etmişti. Ama neden? Klanı hâlâ tehlikedeyken neden Malcolm’un gitmesini istiyordu ki?

Birden bazı şeyleri anladığım fark etti.

“Demek, yeni liderin kim olacağına karar verdin ha?

Ariella şaşkınlıkla Malcolm’a baktı. Önce bunu inkâr etmeyi düşündü ama daha sonra Malcolm’un yüzündeki kızgın ifadeyi görünce bunu bir kere daha düşündü.

“Ama bu bir kutlama sebebi, öyle değil mi? Ariella MacKendrick sonunda halkını yönetecek o mükemmel adamı buldu. Büyük bir ordusu olan, son derece güçlü o savaşçıyı buldu. Hadi, lütfen beni merakta koyma. Kim bu cesur yürek?”

“Sen onu tanımıyorsun.”

Malcolm bir an kıza inanıp inanmaması gerektiğini düşündü. “Bunun beni şaşırttığını söyleyemem,” dedi sonra. “Senin istediğin kadar kutsal bir adamı tanıdığımı düşünmüyorum zaten. Her neyse. Onunla tanışmayı dört gözle bekleyeceğim.” Masaya yanaştı, kadehi eline aldı ve derin bir yudum çekti.

“Sen onunla tanışmayacaksın, MacFane”

“Neden?”

“Çünkü istemiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Malcolm gözlerini kısarak. “Burada tüm yaptıklarımdan sonra kovuldum yani, öyle mi?”

“Neden sana haksızlık yapılıyormuş gibi tepki verdiğini anlayamıyorum,” dedi Ariella sinirle. “Sen hiçbir zaman buraya gelmek istemedin ki... Babam senden yardım istedi, sen reddettin. Sonra ben ayağına kadar gelip yalvardım onu da reddettin. Sonunda geldin ama o da çıkarın içindi, Malcolm, bize yardım etmek için değil.”

Kızın söylediği her şey doğruydu ama bunları onun ağzından duymak Malcolm’un yalnızca sinirlerini germişti.

“Sebebi her ne olursa olsun sonuçta şu an buradayım. Büyük Kara Kurt emrinizde, efendim. Sakat, yaralı ve paramparça olmuş bir geçmiş, mahvolmuş bir gelecekle... Elbette ben, sen ve Alpin’in uzun süredir halkınız için aradığı o kutsal savaşçı değilim. O kadar genç ve güçlü kuvvetli de değilim ve Tanrı biliyor, tüm hayatım boyunca hiç o kadar masum olmadım. Ama yine de buradayım, Ariella. Söylemek istediğimi anlıyor musun? Buradayım."

“Artık çok geç, Malcolm. Liderimiz sen olabilirdin, sen olmalıydın, şu sarhoşluğu üstünden atıp da bize faydan dokunacağı için gelseydin... O zaman her şey çok farklı olabilirdi. Çünkü o zaman cesur bir adamın yaptığını yapmış olurdun. O zaman gerçek bir savaşçı gibi davranmış olurdun.”

“Ben iyi bir savaşçıydım!” diye bağırdı Malcolm. Sinirlenmişti. Elindeki kadehi duvara fırlattı. Sonra ne yapacağını bilemeyerek Ariella’ya doğru yürüdü. Ariella oturduğu sandalyeden kalktı. Malcolm damarlarında dolaşan hırsın etkisiyle Ariella’yı sıkıca kavradı, kaçmasına izin veremezdi. Ariella’nın aşağılaması, beklediğinden daha da yıkıcı olmuştu. Kızı küçük omuzlarından yakaladı ve duvara doğru yasladı. Sonra iki eliyle onu vücudunun iki yanından sardı.

Ariella’nın kül rengi gözlerini öfke kaplamıştı. Kızın göğsü nefessizlikten atmıyordu sanki ve gözlerini de Malcolm’un kıyafetine odaklamıştı. Bu, onun eşi olabilecek olan kadındı. Bu, onun şiddetle arzuladığı kadındı. Onu öyle arzuluyordu ki, bu arzularından sakınması gerektiğini biliyordu. Kız ona baktıkça, pembe yanaklarını, parlayan gözlerini gördükçe onu o kadar arzuluyordu ki onu istediğinin yarısı kadar da kızın onu istemesini diliyordu. O, asla onun kocası ve klanın lideri olacak kadar iyi, güçlü ve saf olamayacaktı. Belki de üç yıl önce böyle ayyaş olmadan, bu bataklığa batmadan önce beklentilerinin bir kısmını karşılayabilirdi. Ama o büyük Kara Kurt’dan geriye kalan sadece bu sakat adamdı şimdi. O an, ona karşı sarsıcı bir öfke duydu içinde. Onu buraya getirip de neye sahip olabileceğini ama artık o şansını kaybettiğini gösterdiği için ondan nefret etti adeta. Belki de Tanrı onu bu şekilde cezalandırıyordu. Bu nedenle Ariella’yla onu karşılaştırmıştı. Tanrı, Ariella’yı ona göndererek onu içinde bulunduğu yıkıntıdan çekip çıkarmasını, saygı göreceği bir yere götürmesini istemiş, ona böyle bir fırsat vermişti. Ama aptallığı yüzünden bu fırsatı tepmesi geç olmamıştı. Bu şekilde sınanmaya katlanması çok güçtü. Bu, onun asla kontrol edemeyeceği bir hırsa bürünüp asla üstesinden gelemeyeceği bir ümitsizlikle dolmasına sebep olmuştu. Böylesi ağır bir cezayı hak etmiyor değildi. Adalete de inanırdı. Ama yine de karşısında duran bu olağanüstü kadının kendisine verdiği acının bir sona ermesini diledi.

“Özür dilerim, Ariella,” dedi öfke ve pişmanlık dolu ses tonuyla. “Bana ihtiyaç duyduğun zaman seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Ama

ben senin aradığın savaşçı değildim. Ve evet, para için buraya geldim. Ama yine de bilmen gereken bir şey var," dedi ellerini kızın çenesinde kenetleyerek.

Ariella şaşkın bakışlarla ona baktı. Onun yüzündeki acı ifadesine kız da üzülüyordu aslında.

"Nedir o, MacFane?" diye sordu sonunda.

"Senin için kaldım."

Bu itiraftan sonra başını eğdi ve kızın dudaklarına yapıştı. Onu delicesine bir ümitsizlikle öpüyor, sadece o anı yaşamak istiyordu. Kızın dudakları sıcacık ve şarap tadında, yanakları yumuşacıktı. Malcolm tüm bunların hafızasına kazınmasını istiyordu ki gelecek yıllarda yalnız başına yattığında Ariella'nın yumuşacık yanaklarını ve dudaklarını hatırlayabilsin. Ariella, Malcolm'a karşı koymamıştı. Belki de irkildiği için karşı koyamamıştı. Ama kız, her an silkinip onu kendinden uzaklaştırabilirdi ve Malcolm bir daha ona asla dokunmazdı. Ariella'nın bir başkasının olacağı fikri ona acı veriyordu. Katlanılmaz bir kaybetme korkusu sarmıştı ve bu korku adeta göğsünü daraltmıştı, nefes alamıyordu. Almaya da çalışmıyordu... Alacağı bir nefesin her şeyi bitirebileceği korkusuyla, onu derin öpücüklere boğuyordu, zamana karşı yarışıyordu adeta. Lider olarak seçtiği o adamın yanma yatıp, dokunuşlarına tahammül ettiğinde bu şekilde arzulanmanın ne demek olduğunu anlayabilsin diye onu etkilemeye çalışıyordu.

Ariella da gitgide kendisini kaptırmaya başladığını hissediyordu. Tüm bunların olmaması gerekiyordu ama Malcolm'u durduracak gücü ve isteği kendisinde bulamıyordu. Malcolm'un arzuları çok kuvvetliydi. Okyanusta güçlü bir dalga gibi onu kendisine doğru çekiyordu. Malcolm'un öpüşlerinde öfke vardı. Öfke, acı ve bir de ümitsizlik... Sanki kızın kendisine ait olmasını ister gibiydi, bunu başaramayacağını bile bile... Ona karşı duyduğu açlık, bu müthiş işkence onu öpmekten başka bir şey yapmasına izin vermiyordu. Malcolm ondan uzaklaşmaya başlayınca Ariella kendisini terk edilmiş ve bomboş hissediyordu, sanki dünyadaki tüm ışıklar birden sönmüştü. O aradığım kişi değil, diye hatırlattı kendine... Ama tıpkı içine akıttığı gözyaşları gibi bu da onu teselli etmeye yetmemişti. Kız, buna daha fazla katlanamadı ve ağlayarak Malcolm'u kendisine çevirip boynuna sarılıp, titreyen dudaklarıyla onu öpmeye başladı.

Malcolm donakaldı. Ariella’nın bunu gerçekten istediğine inanamıyordu. Sonra o da kızın öpüşüne karşılık verdi. Bir yandan onu delicesine öperken elleri de kızın omuzlarında, belinde ve kalçalarında geziniyordu. Kızı kendisine doğru sımsıkı sararak onu adeta sığınağına almıştı. Hayatını anlamlı kılacak şey işte buydu. Tanrı, Ariella’yı ona verirse her şeye göğüs gerebilirdi.

Malcolm, kızın elbisesini çıkarıp üzerinde yalnızca iç çamaşırlarını bıraktığında, Ariella bunun yanlış olduğunu ve yatağa doğru ilerlerken günah işlediklerini düşündü. Malcolm’un kemerini çözdü ve beline sardığı kumaşı da hızla çekerek kaslı vücudunu ortaya çıkardı. Malcolm gömleğini çıkarırken gözleri Ariella’nın gözlerine odaklanmıştı. Sonunda, Ariella’nın karşısında çırılçıplaktı. Yara bere içindeki vücudu şömine ateşinin önünde parlıyordu. O an ne sakat ne de yaralıydı. Aksine, güçlü vücudu kızın kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı. Bu adam klanın yeni lideri değildi ve kendisini tüm benliğiyle ona teslim etmek de Ariella’nın kaderi değildi. O an, Ariella ya aklını oynattığını ya da klanına karşı olan sorumluluk duygusunu bir kenara ittiğini fark etti. Ama o ana kadar olan tüm mücadelelerinden dolayı o ve Malcolm bu müthiş anı çoktan hak etmişlerdi.

Bir defaya mahsus olmak üzere...

Malcolm kızın titreyen vücudunu kendisine doğru çekip onu ateşiyle ısıtırken dudaklarına yapıştı. Neredeyse dört yılı aşkın süredir hiçbir kadınla beraber olmamıştı ve kendini ne yapacağını bilmeyen genç bir delikanlı gibi hissediyordu. O, bu hale gelmeden önce yatağına girmek isteyen onlarca kız vardı. O kızlar Kara Kurt’un yatağına girmeyi bir onur sayar ya da sonsuza dek onun himayesi altında olacaklarını düşünürlerdi. O da bu ilgiden gayet hoşnuttu ve sayamayacağı kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Ama Marrian’la nişanlandığında onu utandırmamak için başka hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Bu sefer, içinde yüzdüğü arzu denizi, bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu istek kendisini güçlü hissetmesini sağlıyor, geçmişini ve geleceğini adeta berraklaştırıyordu. Artık sadece Ariella’yla yaşadığı o an vardı aklının derinliklerinde. O an ve Ariella’nın da kendisini istediği gerçeği... Ariella, onun omuzlarına sımsıkı sarılmışken ne kadar da narin ve zayıf görünüyordu. Ama Malcolm, bu zayıflığın yanıltıcı olduğunu biliyordu. Yatağa attığı bu kadının tanıdığı birçok erkekten çok daha güçlü ve cesur olduğunu biliyordu. Malcolm tam onun ölmek üzere olduğunu

düşündüğünde Ariella’nın bir hırsızın yüzüne ayakkabısıyla vurup kurtulduğunu görmüştü. Savaşmayı öğrenebilmek için bir erkek gibi giyinip kendinden iki kat daha güçlü erkeklerle birlikte mücadele ettiğini ve her zaman daha iyisini yapmaya çalıştığını, çünkü ancak kendi hünerlerini geliştirerek halkını koruyabileceğini bildiğini görmüştü. Gururunu yenip kendisine söylendiği üzere Kara Kurt’u bularak klana getirdiğini görmüştü. Evet, Ariella MacKendrick bir savaşçıydı ama o aslında bir savaşçıdan çok daha fazlası, diye düşündü Malcolm ellerini kızın vücudunda gezdirirken.

Ariella’nın zayıf, narin vücudunda adeta bir savaşçının kalbi atıyordu.

Elleri Malcolm’un geniş omuzlarında, göğsünde ve belinde gezinirken Ariella, Malcolm'u öpücüklere boğuyordu. O, bu vücudu çok iyi tanıyor, vücudunu kaplayan yaraların derinliklerini bile biliyordu. Ama sanki o an bu vücudu ilk defa görüyor gibiydi. Kız, Malcolm’a dokununca Malcolm’un tüm acıları dinmişti sanki. Artık vücudu acımıyordu. Malcolm adeta onun dokunuşuna aç gibi nefes nefese kalıyordu. Malcolm aslında çok güçlü bir adamdı ve Ariella da onu inanılmaz bir arzuyla istiyordu. Elleri Malcolm’un kıvrımlarında gezinirken, vücudunun şimdiye kadar keşfedilmemiş bölümlerini keşfetmek ve bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyordu. Malcolm’un yanında yatarken kendisini oldukça küçük hissetmişti. Küçük ama son derece güvenli... Sanki Malcolm’un kotlarındayken hiçbir şey ona zarar veremezdi. Ama aynı zamanda da anlam veremediği bir ihtiyaçtan dolayı huzursuzdu. Malcolm’un kendisine daha fazla dokunmasını, onu daha fazla öpmesini, ona sımsıkı sarılmasını ve etrafta, kendisi, Malcolm ve şöminede yanan ateşten başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmamasını istiyordu.

Malcolm, Ariella’nın yanaklarını, çenesini ve ipeksi boynunu öpmeye başladı. Kombinezonunun altından kızın vücudunu okşuyor, kokusunu içine çektikçe adeta deliriyor, üzerindekileri çıkarıp atmak istiyordu. Tek bir dokunuşla kombinezonunu çıkarabileceğini bilse de nazik hareketlerle üzerinden sıyırdı. Malcolm, kızın göğüslerini okşamaya başladı. Ariella, ellerini Malcolm’un saçlarında gezdiriyor, onu kendine daha fazla çekiyordu. Malcolm onu tekrar dudaklarından öperken parmaklarıyla sıcacık ıslaklığına girdi. Ariella nefes nefese kaldı. Malcolm dudaklarını dudaklarından ayırmadan parmaklarıyla onu okşamaya devam ediyordu. Ariella mükemmeldi ve Malcolm onun tadını çıkarıyordu. Önce yavaş daha sonra gitgide hızlanarak dokunuşlarıyla Ariella’yı inletiyordu.

Ariella, Malcolm için çıldırıyordu adeta. Her dokunuşunda ve her öpüşünde bu çılgınlık gitgide artıyordu. Malcolm'a daha sıkı sarılıyor, onunla tek vücut olabilmek için çırpınıyordu. Bir yandan da kendine ümitsizce o yeni lider değil, diye hatırlatıyordu. Malcolm, kızın dudaklarını, göğüslerini, boynunu öpmeye devam etti. Sonunda Ariella'nın üzerindeki kombinezonu sıyırıp yere fırlattı. Malcolm kızı öpmeye devam ederken, Ariella birden ani bir hareketle geri çekilmeye çalıştı ama Malcolm bileklerini sıkıca kavrayarak buna izin vermedi. Ariella şaşkınlıkla nefes aldı, Malcolm onun karşı çıkmasına izin vermeden dilini dudaklarında ve ağzında gezdirmeye devam etti. Ariella zevkten uçacak gibiydi ve yumuşak yatağa gömülüp onun dayanılmaz dokunuşlarına teslim oldu. Malcolm'un onu öperken verdiği zevkle kıvranıyordu. Bir parmağını daha Ariella'nın içine soktu ve ardından bir parmağını daha... Ariella artık dayanamayacağını düşündüğü anda Malcolm onun üstüne kapandı ve onu gücü ve sıcaklığıyla doldurdu.

Ariella'nın içini hafif bir acı sarmıştı. Bu adam benim kocam olabilirdi, diye düşündü elinden kayıp giden bir şeyler varmış gibi. Kollarını Malcolm'un, boynuna sımsıkı doladı ve Malcolm'un içine girdiğini hissetti. Malcolm, Ariella'ya bakarken yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Yavaşça çıkıp tekrar nazikçe içine girdi, onu kabul etmesi için Ariella'ya zaman tanıyordu. Mavi gözlerinden alev çıkıyordu adeta. Ariella tutkusunun yanı sıra inanılmaz bir üzüntü hissediyordu ve Malcolm için, kendisi için, hayatın bu dayanılmaz zalimliği için ağlamak istiyordu. Malcolm durdu, eliyle Ariella'nın yüzünü okşadı.

"Ariella," diye mırıldandı. Sonra dudaklarını öptü ve "Aşkım," diye fısıldadı.

Ariella, Malcolm'un dudaklarına sıkıca yapıştı. Malcolm, Ariella'nın kulağına hoş sözler söyleyip yanağını okşamaya devam etti. Ariella gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Acıdan dolayı değil, yalnızca kalbi bu üzüntüye daha fazla dayanamayacağı için akıtıyordu gözyaşlarını. Malcolm onun gözlerini, yanaklarını, boynunu öperken kulağına fısıldamaya ve o huzur veren sesiyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ariella, Malcolm'un, duyduğu üzüntüyü fark etmemesini diliyordu, işini bitirip gitmesini tercih ederdi. Ama Malcolm onu öpmeye ve rahatlatmaya devam etti. Yarın Malcolm gitmiş olacak, o da bir başkasıyla evlenmek zorunda kalıp onun koynuna girecek ve bu muhteşem anı hatırlayacaktı. Ariella, derin bir nefes

alarak akan gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. Malcolm onun dudaklarını tekrar öpmeye başladı ve bu da arzularının yeniden uyanmasına sebep oldu. Malcolm'a sımsıkı sarılıp geçmişe ait tüm kötü izleri silmeye çalışıyordu Ariella. Malcolm'u daha çok arzulayıp, daha çok öpmek, daha çok sarılmak, tamamen onun olmak isterken içinde yepyeni duygular uyanıyordu. Malcolm da onun vücudunu okşamaya devam ederek arzularının şiddetini artırıyordu. Malcolm bunu yaptıkça Ariella ona daha sıkı sarılıyor ve kendini Malcolm'a doğru itiyordu. Ariella içinde uyanan arzulara dayanamayıp öleceğini hissettiği anda etrafını aydınlatıp daha sonra kaybolan bir yıldız gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Malcolm'un adını söylemeye başladı ve biliyordu ki Malcolm'un kollarında olduğu müddetçe hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Malcolm'a daha da sıkı sarıldı. Malcolm da adının telaffuz edildiğini duydukça kendisini onun büyüsüne daha fazla kaptırıyordu. Kızın atmosferi Malcolm'un geçmişte yaşadığı acıları siliyor, kendisini canlı ve dinç hissetmesine sebep oluyordu adeta. Kendisini kaybetmişti Malcolm ve sonsuza dek böyle kalmak istiyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı ve dudaklarını kızın dudaklarından çekerek onun adını söylemeye başladı. O an anlamıştı ki Ariella'yı asla terk edemezdi artık.

Odada Ariella ve Malcolm'un nefes alıp vermelerinden ve şöminede yanan ateşin çıkardığı çıtırtılardan başka hiçbir ses yoktu. Hâlâ Malcolm Ariella'nın üzerinde, tek vücut halinde öylece yatıyorlardı. Ariella birden Malcolm'a sıkıca sarıldı ve gözyaşlarını sildi. Asla böyle olacağını tahmin edemezdi. Hayatında hiçbir şey onu bu denli mutlu edememişti. Artık Ariella MacKendrick olmak, MacKendrick Kılıcı'nın sahibi olmak istemiyordu. Sıradan insanlar gibi istediği kişiyi eşi olarak seçebilmeyi diledi. Belki de o zaman Malcolm'un başarısızlıklarını görmezden gelebilirdi. Ama o klanına karşı sorumlulukları olan bir kadındı ve bu noktada ne yazık ki duygularının bir önemi yoktu. Derin bir nefes aldı, kendini kaybolmuş gibi hissediyordu.

Malcolm, kızın yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı. Kızın gözlerinden süzülen yaşları görünce kaşlarını çattı ve sonra elleriyle yaşları sildi. Ariella, Malcolm'un bakışlarına dayanamayıp başını diğer tarafa çevirdi.

“Klanına lider olmak için uygun olmadığımı düşünüyorsun,” dedi kızın çenesini kavrayıp kendisine bakmasını sağlarken. “Ama sana yemin ediyorum, Ariella, onların zarar görmesine asla izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?”

Malcolm’un keskin bakışları ve net bir ifadesi vardı o an Ariella’nın karşısında. Ama Ariella, Malcolm’un liderlik için uygun olmadığını iyi biliyordu. Bunu bilmesi ve Malcolm’un sorumsuzluğu yüzünden yıllar önce kendi klanına verdiği zarar, Ariella’nın Malcolm’un bakışlarına daha fazla kazanamamasına sebep olmuştu.

“Burada kalamazsın, Malcolm,” diye cevap verdi Ariella. “Liderlik için uygun değilsin.”

Malcolm sinirlendi. “Uygun değilsin deyip benim sinirlerimi bozuyorsun, Ariella,” dedi çırılçıplak bir halde masaya doğru ilerlerken. Masadaki kadehi aldı. “Mükemmel erkek yoktur, Ariella,” dedi. “Her erkek hayatında bazı şeyleri riske atmıştır ve bu da hata yaptığını gösterir. Bazen bu hatalar korkunç izler bırakır. Ama en berbat hatayı bile yapmanın avantajı ondan ders alınandır. Tabii ki o hataların sonunda hayatta kalacak kadar şanssızsan,” dedi ve elindeki kadehi tepesine dikti.

“Benim babam hiçbir zaman hata yapmadı ama” dedi Ariella, göğüslerini örterken. “O her zaman onurlu ve cesur bir adamdı. Asla halkını senin yaptığın gibi hayal kırıklığına uğratmadı.” Bu çok acımasız, çok sert bir açıklamaydı ama o anda Ariella’nın bunları söylemesi gerekiyordu. Belki de kendisine Malcolm’un başarısızlıklarını hatırlatması gerekiyordu.

Malcolm iyice sinirlenmişti. “Baban benim karşılaştığım zorluklarla hiç karşılaşmadı, Ariella. Hiçbir zaman savaşa girmedi, ordu yönetmedi ve hiçbir zaman başkalarına yardım etmek için yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kalmadı. Klanı ilk defa saldırıya uğradığında hazırlıksız yakalanınca o da dâhil olmak üzere birçok insan öldü ve neredeyse kızı da ölüyordu. Senin bana mükemmel bir lider olarak verdiğin örnek bu mu yani?”

“Sonunda bizi de koruyamadı,” dedi Ariella. “Çünkü o bir savaşçı değildi. Bu yüzden MacKendrick Klanı’nın yeni lideri büyük bir savaşçı olmalı.”

Malcolm kıza öfke dolu bakışlarla baktı. “Yani sen benim artık savaşçı olduğumu düşünmüyorsun öyle mi?”

“Belki bir zamanlar öyleydin, ama artık değilsin,” diye cevap verdi Ariella.

Malcolm’un acısı gitgide artıyordu. Ariella bunu onun yüz hatlarında ve gözlerinin derinliklerinde görebiliyordu. Asla onu bu şekilde incitmek istememişti. Ama aralarında ne olursa olsun onun bu klana lider olamayacağı konusunda ikna olmasını istiyordu. Ve dahası onun bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Çünkü geri döndüğünde kızdan nefret edebilirdi.

Bunun düşüncesi bile katlanılmazdı.

Malcolm, zihnini temizlemeye çalışarak gözlerini kapadı. Üzerine öyle bir yorgunluk çökmüştü ki yatağa gidip Ariella’yı sımsıkı sarıp onunla uyumak istiyordu yalnızca. Geçmişe ve geleceğe ait kötü izleri silebileceği ve Ariella’nın yumuşaklığını tüm bedeniyle hissedebileceği bir uyku istiyordu... Nasıl olsa yarın Ariella’yı hata yaptığı konusunda uyarabilirdi. Onun yalnızca hatalarını görmesini istemiyordu. Çünkü bu hataları düzeltmek için artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendisinin yalnızca sakat bir savaşçıdan çok daha fazlası olduğunu bilmesini istiyordu. Büyük bir savaşçı olmak için yalnızca fiziksel olarak güçlü olmak yeterli olmazdı. Fiziksel gücün yanında zekâ, cesaret, onur ve tecrübe gerekirdi. Ve bir daha hiçbir klanın sorumluluğunu almak istememesine rağmen bu fedakârlığı da yapabilirdi.

Ariella için.

“Çok yorgunum. Bu konuyu yarın daha ayrıntılı olarak konuşalım,” dedi

“Peki,” diye cevap verdi kız.

Malcolm kıza baktı. Gözlerinden akıp giden yaşların göğsüne örttüğü bezi bu kadar çabuk ıslatmasına şaşırmıştı. Ariella neden bu kadar çok ağlıyordu? Neden bu kadar mutsuzdu? Kaşlarını çattı ve bunu sebebini düşünmeye çalıştı. O kadar uykuluydu ki düşünemiyor, konuşamıyor ve hatta az önce ne tartıştıklarını bile hatırlayamıyordu. Yatağa doğru bir adım daha atarken daha önce hiç bu kadar uykulu hissetmediğini fark etti. Ariella daha çok ağlıyordu artık. Sorun ne olabilirdi ki?

“Aman Tanrım!” dedi olup biteni fark etmiş gibi. “Bana ne yaptın böyle?”

Ariella’nın çok üzgün bir ifadesi vardı ama bu, yaptığını affettirmezdi. Gavin gelmişti aklına. Gavin’i bulmalıydı hemen.

Kapıya doğru döndü. İki adım attı.

Birdenbire başı döndü ve kendini karanlık bir âlemde buldu. Ariella’nın hıçkırıklarından ve öfkesinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

On İkinci Bölüm

Lavantalar kalenin etrafını sarmış, kaleyi göz alıcı bir hale getirmişti. Sanki birdenbire bu yemyeşil tepede ortaya çıkmış ve her an kaybolacakmış gibi görünen, gizemli bir kaleydi. Bacası tüten, inci gibi dizilmiş çatılar da bu görkemi katbekat artırıyordu.

Çok yakında, dedi Roderic heyecanla, tüm bu güzellikler benim olacak.

MacKendrick halkı Roderic'in saldırısına karşı koyalı neredeyse iki hafta geçmişti. Başlangıçta bu sanatkârlar ordusunun bu kadar kısa sürede savunma yapmayı öğrenip ona ve askerlerine karşı koymalarına inanamamıştı. Ama daha sonra Malcolm'u görünce bu merakı yerini giderek öfkeye bırakmıştı. Kralın topraklarında bir yerlerde içki içip ölümünü beklemesi gereken bu zavallı Kara Kurt bir yolunu bulup MacKendrick Kalesi'ne girmişti. Daha da şaşırtıcı olanıysa, eski liderin sarhoşluğa dair en ufak bir iz taşımaması ve acı çekiyor gibi görünmemesiydi. Roderic önce Ariella'nın kılıcı Malcolm'a verdiğinden ve kılıcın sihirli güçlerinin Malcolm'u iyileştirdiğinden, bu gördüğünün tamamen kılıcın etkisiyle olduğundan şüphelenmişti. Ama Malcolm'la kılıç savaşı yaptıktan sonra durumun böyle olmadığını anlamıştı. Malcolm hâlâ güçlü bir rakip olmasına rağmen, kullandığı kılıç ona sıra dışı hiçbir güç katmıyordu. Sağ kolu güçsüz görünüyordu. Bu yüzden kalkanını iki eliyle birlikte kaldırıyordu. Sakat bacağı da hâlâ aksıyordu. Birkaç dakikalık kılıç oyunu sonrasında Malcolm kolayca alt edilebilirdi.

Roderic, yüzündeki derin yaraya dokunurken, tek sorunun, savaşmaya istekli onlarca MacKendrick olduğunu düşündü.

Adamlarının çoğu o gece öldürülmüş ve yaralanmış, yaklaşık on tanesi de esir alınmış, bu da Roderic'e sadece yirmi kadar yetenekli savaşçı bırakmıştı. Kaleye yapılan güç takviyelerini ve MacKendrick halkının savaşma konusunda istekli oluşunu göz önünde bulundurunca ani bir saldırı gerçekleştirmek şu an için mantık dışı gibi görünüyordu. Kılıcı ele geçirmenin tek yolu Ariella'yı kaçırıp onu kendisine vermesini sağlamaktı. Kılıcı ele geçirip Ariella'yı da rehin alırsa Malcolm'u öldürüp kaleye sahip olmak için kimse, önünde duramazdı. Bu sayede de kendi kalesi ve toprakları olur, klanın endüstriyel potansiyeli sayesinde de tahmin

ettiğinden çok daha zengin olabilirdi. Daha da önemlisi kılıcın ona verdiği güç sayesinde sayısız klan işgal edip gücünü kuzey İskoçya'ya kadar genişletebilirdi.

Ariella'ya gelince, o da Roderic'i ikinci defa kandırdığı için çok ağır bir cezaya çarptırılırdı. Roderic gülümsedi.

Artık o küçük fahişeye yeni liderinin sabrının tükendiğini gösterme zamanı gelmişti.

"İşte bu yüzden gitmesi gerekti, tatlım," dedi Ariella küçük Catherine'in saçlarını toplarken.

Catherine, Ariella'ya hayal kırıklığına uğramış o iri gözleriyle baktı. "Ama giderken hoşça kal bile demedi."

"Saat çok geçti ve onun da hemen gitmesi gerekiyordu. Bana da onun yerine senden özür dilememi ve klanının ona ihtiyacı olduğunu söylememi istedi," dedi Ariella.

"Ama bizim de ona ihtiyacımız var," diye cevap verdi Catherine. "Bana bugün at binmeyi öğretecekti, söz vermişti," dedi.

"Yeni liderimiz şu an yolda ve büyük bir orduyla geliyor. Bu yüzden artık MacFane'e ihtiyacımız olmayacak. Harold geldiğinde büyük bir parti vereceğiz ve sen de istediğin saate kadar bize eşik edebilirsin. Bu hoşuna gider mi?" diye sordu.

Catherine omuz silkti. "Ben MacFane için yeni bir işleme yapmıştım ama artık o bunu hiç göremeyecek," dedi, ağlamaktan konuşamıyordu.

"İstersen onu MacFane'e gönderebiliriz," dedi küçük kıza sarılırken. Böyle söylemesine rağmen onu gönderemeyeceğini kendisi de biliyordu. Sadece Malcolm'u daha fazla sinirlendirmeye yarayacak bir bez parçası için kimseyi bir haftalık yola gönderemezdi.

O sabah uyku tozunun etkisi geçtiğinde Malcolm öfkesini hayal edemiyordu.

"Gavin de mi gitti?" diye sordu Catherine, ıslak gözlerini elleriyle silerken.

"Evet," dedi Elizabeth sessizce, işlemekte olduğu bezden gözünü ayırmadan. "Gavin de onunla birlikte gitmek zorunda kaldı."

İçindeki ümitsizliğin üstesinden gelmeye çalışırmışçasına solgundu Elizabeth'in yüzü. O an, Ariella, Gavin ve Elizabeth'in birbirlerine ne denli derin duygular beslediklerini fark etmişti. Arkadaşına bu konu hakkında hiçbir şey sormamıştı ama aralarındaki ilişkinin de masumane bir flörtten öteye gittiğini hiç düşünmemişti. Elizabeth'in yüzündeki ifade, Ariella'nın Elizabeth ve Gavin arasında çok derin bir ilişkiye zarar verdiğini gösteriyordu. Acaba bu mümkün mü? diye düşündü kendi kendine Ariella. Elizabeth ve Gavin birbirlerine âşık olmuş olabilirler mi?

Aralarındaki ilişkinin boyutu her ne olursa olsun, dün gece Malcolm ve Ariella arasında olanlarla boy ölçüşemezdi bile.

Malcolm'un güçlü vücudunu ve ona sımsıkı sarılışını hatırladıkça Ariella'nın yanaklarını sıcak basıyordu. Nasıl oluyordu da Malcolm bu kadar güçlü fakat bir o kadar da kırılgan, bu kadar öfkeli fakat bir o kadar da hassas olabiliyordu? Ariella, daha önce Malcolm'u defalarca sarhoşken, kendinden geçmişken ve acı içinde kıvranırken görmüştü. Fakat sonunda onu zafer kazanmış bir komutan edasında gurur içinde de görebilmişti. Gavin'i saymazsak, onu herkesten çok daha iyi tanıdığını düşünürdü hep Ariella. Ama dün gece aslında Malcolm, MacFane'i hiç tanımadığım düşündü. Onunla ilgili bildiği her şey dün gece ona yeni ve farklı gelmişti. Sanki tüm bildiklerini ilk defa duyuyordu ve aylar önce kaleye getirdiği o zavallı savaşçı evrim geçiriyordu.

"Ben senin için kaldım," demişti Malcolm ona, arzu dolu gözleriyle bakarak. Ve o Malcolm'un gerçekleri söylediğini biliyordu. Kendisine ne kadar para verilirse verilsin, o kadar aşağılanmaya, fiziksel zayıflığıyla o kadar dalga geçilmesine ve kendisine saygı duymayan insanları eğitmenin zorluğuna asla katlanmayacağını da biliyordu. "Senin için kaldım," demişti... Klan halkını eğitemeyeceğine inandığı gün bile, okla ve atının eyerine demir parçası koyularak defalarca öldürülmek istenmesine rağmen, onun için kalmıştı. Aslında gayet kolay bir şekilde parasını isteyip Ariella ve halkını onları bekleyen tehlikelerle baş başa bırakıp gidebilirdi. Ama her şeye onun için katlanmıştı.

Onun için...

Ve Ariella da ona, onu ilaçla uyutup, elini kolunu bağlayıp korumak için yoğun çaba sarf ettiği kaleden kovup, zar zor saygısını kazandığı insanlardan uzaklaştırarak teşekkür etmişti.

Ariella, bütün gece doğru olanı yaptığı konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Gece, onun elini kolunu bağlayıp, Duncan ve Andrew'un onu battaniyeye sararak merdivenlerden indirmelerini izlerken kendisine defalarca doğru olanı yaptığını söyleyip durmuştu. Sonunda odada yalnız kalıp da uzaklaşmakta olan at nalı seslerini duyunca odasının neden ona bu kadar büyük, soğuk ve anlamsız geldiğini merak etmişti. Şömineye daha fazla odun atıp battaniyesine sıkıca sarılmıştı, ama hiçbir şey vücudunu saran o soğukluğu, o ürpertiyi alıp götüremiyordu. Sanki vücudunun tüm sıcaklığı Malcolm'da kalmış, onunla birlikte gitmiş gibiydi. Bunu yapmak zorunda olduğunu hatırladı tekrar. Gerçek lider MacFane geldiğinde olacaklar karşısında Malcolm'u, kendi halkını ve hatta Harold'ı bile korumaya çalışıyordu Ariella. Ona bu denli güvenen ve saygı duyan insanların onun geçmişini öğrenince olacaklardan korumaya çalışıyordu Malcolm'u.

Dahası, kendisini de yeni eşini ve liderini karşılarken Malcolm'un duyacağı nefretten koruması gerekiyordu.

"Yani MacFane ve Gavin'in bir daha dönmeyeceğini mi söylüyorsun sen şimdi?" diye sordu Agnes şaşkınlıkla.

Ariella başım saldı.

"Duncan ve Andrew da mı onlarla gitti?" MacFane, Duncan ve Andrew'un kendisiyle birlikte gitmesini istedi. Çünkü onları MacLean Klanı'yla tanıştırıp yeni bir ittifak kurmasını sağlayacakmış. Sanırım bir hafta içinde geri dönerler," diye yalan söyledi.

Oysa kendisi Duncan ve Andrew'a MacFane'i kulübesine kadar götürmelerini, sonra da hizmetlerinden ötürü kendisine teşekkür edip anlaştıklarından çok daha fazlasını ödemelerini emretmişti. Biliyordu, hiçbir şey Malcolm'un öfkesini dindiremezdi ama en azından belki bu parayla kendisine çok daha güzel bir ev yapabilirdi. Belki daha iyi bir hayatı olurdu.

Pek olacak bir şey değildi bu.

"Peki, Harold ne zaman geliyor?" diye sordu Agnes, an itibariyle bir liderleri olmamasından dolayı endişeli olduğu besbelliydi.

"Her an gelebilir," dedi Ariella. "Hatta bugün bile gelebilir."

Bir an için herkes sustu.

“Gel hadi, Catherine,” dedi Agnes küçük kızın yaptığı işlemeyi bir kenara koyarak. “Gel büyük bir sepet alıp güzel çiçekler toplayalım. Onları büyük salonun girişine koyalım ki yeni liderimiz geldiğinde hoş bir karşılama olsun.”

“Ben onun için çiçek toplamak istemiyorum,” diye itiraz etti Catherine.

“O zaman körfeze gidip deniz perilerine bakmaya ne dersin?” dedi bu sefer Agnes. Elini uzatarak küçük kızın elini tuttu. “Belki de güzel deniz taşları bulup koleksiyonuna ekleriz, olmaz mı?”

Catherine şüpheyle ablasına baktı.

“Hadi, Catherine,” dedi Ariella. “Dışarı çıkıp temiz hava alman lazım. Eğer bana güzel taşlar toplayıp getirirsen bu gece sana küçük bir kızın evine girip yaramazlıklar yapan perinin hikâyesini anlatırım.”

Catherine yaşlı gözlerini sildi ve iç çekti. “Pekâlâ, o zaman,” dedi isteksizce Agnes’a doğru ilerlerken.

“Aferin sana, akıllı kız,” dedi Agnes. “Akşam yemeğinden önce döneriz.”

Agnes, Ariella’ya bakıp gülümsedi, sonra Catherine’in elini tuttu ve birlikte uzaklaştılar.

Malcolm’un, sinirden midesi ağrıyordu. Öfkesi o kadar yoğundu ki belindeki ve bacağındaki ağrıyı da kamçılıyordu.

Artık zihni Ariella’nın kendisine verdiği o karışımdan tamamen arınmıştı ve ağrılarını hissedebiliyordu. Bu sonuç onun için çok ağırdı. Ellerini arkadan bağlamasalardı kesinlikle Andrew ve Duncan’ı bunu yaptıkları için öldürebilirdi.

Kendisini, Ariella’yı tekrar görse neler yapacağı düşüncesiyle mutlu etmeye çalışıyordu.

Ariella’nın tüm bu olanları çok önceden planladığını fark etti. Aptallığına yanıyordu. Malcolm başka klanlarla ittifak kurup Ariella’nın güvende olması için elinden geleni yaparken Ariella evliliğini ve Malcolm’dan kurtulmanın yollarını planlıyordu. İttifakları kurup döndüğü

gün avluda Ariella'nın kendisine endişeli gözlerle bakmasının nedenini de çok iyi anlıyordu artık. Malcolm aptal gibi, o gece duvar dibinde aralarında olanlardan sonra Ariella'nın çok etkilendiğini, o yüzden böyle baktığını düşünmüştü. Oysa Ariella, klanının Malcolm'u tıpkı bir lideri karşılar gibi coşkulu karşılamasını endişeli gözlerle izliyordu. Aslında o an, halkının Malcolm'a ne kadar saygı duyduğunu anlaması gerekirdi. Belki de Ariella, Malcolm'un bu saygıdan hoşnut kaldığını ve yıllar süren suçluluk duygusu, sinir ve öfkeden sonra tekrar kendisine ihtiyaç duyulmasına sevindiğini fark etmişti.

Ve o andan itibaren Ariella'nın artık Malcolm'un orada daha fazla kalamayacağına karar verdiğini fark etti.

Ariella, Malcolm'a klanı terk etmesini emretmeyi denemişti. Ama halk onu öyle coşkuyla karşılayınca, onu işe yaramaz bir hizmetçi gibi kovamayacağını anlamıştı. Malcolm, halka savunma öğretmek ve kaleyi güçlendirmek için çok çaba sarf etmişti. Çalışma imkânları da göz önünde bulundurulduğunda aslında çok iyi bir iş çıkarmıştı. Başlangıçta Malcolm kendisine altın teklif edildiği için Ariella'ya yardım etmeyi kabul etmişti. Ama daha sonra bu insanların başa çıkmak zorunda olduğu şeyleri görünce kendisine teklif edilen altının hiçbir önemi kalmamıştı. MacKendrick Klanı'nda kalmayı kabul etmişti çünkü daha önce Ariella'nın Büyük Kara Kurt'u beklerken intihara teşebbüs ettiği gerçeğinden büyük bir üzüntü duymuştu. Ariella'nın içinde bulunduğu durumu görüp onun masumiyeti ve güzelliğinden etkilenmiş, bu müstakbel masum gelini ölüme terk edemeyeceğini anlamıştı. Bu tabii ki de o kişinin zavallı Rob olduğunu öğrenmeden önceydi.

Acı bir kahkaha attı.

"İkimizden birinin bu durumda eğlenceli bir şeyler bulmasına sevindim," dedi Gavin. "Tanrı aşkına, Duncan, sizin için yaptığımız onca şeyden sonra böyle suçlular gibi bağlanıp kovulmayı hak ettik mi?"

"Kaçmamanız için ellerinizi bağlamak zorundaydık," dedi Duncan özür dilercesine. "Bu sizi aşağılamak için yapılmış bir şey değil."

"Aşağılamak için yapılsın ya da yapılmasın bu ip canımı acıtıyor ve belim de kollarım da ağrıyor," dedi Malcolm. "Tüm yol boyunca bizi bu şekilde bağlı mı tutacaksınız?"

“Evet.”

“Hangi cehenneme kaçacağımızı sanıyorsunuz ki?” dedi Malcolm sabırsızca. “Tüm bu olanlardan sonra gerçekten klanınıza döneceğimi mi sanıyorsun?”

“Ariella gitmeni istediğinde senin karşı koyacağını biliyordu,” dedi Andrew. “Yeni liderimiz geldiğinde klanda olmamanız gerekiyordu. Sizi evinize götürdüğümüzde geri dönseniz bile en az üç gün sürer, o vakte kadar da yeni liderimiz çoktan gelmiş olur zaten.”

“Lideriniz geldiğinde ben orada olsam ne olur olmasam ne olur?” dedi Malcolm.

“Ariella orada olmanızı istemiyor. Sanırım bunun sebebini sen de tahmin ediyorsundur, MacFane,” dedi Duncan, ayıplayan gözlerle Malcolm’a bakarak.

Demek Duncan ve Andrew de Malcolm'la Ariella’nın birlikte olduğunu biliyorlardı. Malcolm, Duncan ve Andrew kendisini almaya geldiklerinde çıplak olup olmadığını merak etmişti.

Lanet olsun.

“Emin olun bu saatten sonra yalvarsanız bile asla o topraklara dönmem,” dedi sert bir şekilde. “Tekrar ilaçla uyutulup avlanmış geyik gibi kovulmaya niyetim yok. Bizi serbest bırakın da kendi yolumuza koyulalım biz de.”

“Bana emredilen, seni evine kadar bırakmak, MacFane,” dedi Duncan. “Ve ben de öyle yapacağım.”

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Malcolm’un bileğindeki ip gitgide canını acıtıyordu. Sonunda acısını biraz olsun unutmak için, “Ariella’nın yeni lider olarak seçtiği kişi kim?” diye sordu.

Duncan bir an için tereddüt etti. “Bunu sana söyleyemeyiz.”

Gavin kaşlarım çattı. “Neden söyleyemeyesiniz ki?” diye sordu.

“Ariella söylemememizi istedi,” dedi Duncan omuz silkerek.

“Ben o kişiyi tanıyor muyum?” diye sordu Malcolm.

Duncan sessiz kaldı.

“Niall değil, değil mi?” dedi Malcolm, bu fikre son derece sinirlenmişti.

Niall’ın Ariella’ya uzun süredir ilgi duyduğunu biliyordu Malcolm. Niall, Ariella’ya her bakışında gözleri onun özlemiyle kavruluyordu adeta. Ve Niall de Malcolm’a duyduğu nefreti hiçbir zaman gizlememişti. Bu nedenle Malcolm başlarda kendisini vuranın ve atının semerinin altına demir parçasını koyanın Niall olduğunu düşünüyordu. Daha sonra bundan çok fazla emin olamamıştı. Niall, Roderic’in kaleye yaptığı saldırıda cesurca savaşmış ve hatta Roderic’in adamlarından birisi kendisini neredeyse öldürecek olmasına rağmen karşı koymuştu. Eğer Niall, Roderic’le ittifak kurmuş olsa neden o saldırıya karşı koymuştu ki?”

Tabii ki de Malcolm’a yapılan saldırıların Roderic’le bir ilgisi olmayabilirdi. Niall kendisinden nefret ettiği için ya da Kara Kurt’un Ariella’nın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmesinden korktuğu için ya da onun Ariella’ya olan ilgisini fark ettiği için onu klandan uzaklaştırmak isteyebilirdi.

“Niall’ın ordusu yok ki. Bence yeni lider o değildir,” dedi Gavin.

Tabii ki de olamazdı, diye fark etti Malcolm o an. Ariella halkının iyi eğitilmiş savaşçılar ordusuna ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

“Belki de komşu klanlardan birisidir,” diye düşündü Malcolm, bu fikre sinirlenmişti. Hemen ittifak kurma sırasında tanıştığı, eşi olmayan liderleri düşündü. “O yaşlı Fraser değil, öyle değil mi?” diye sordu. Fraser’ın MacKendrick halkını tehlikeden koruyacak yaklaşık beş yüz kişilik güçlü bir ordusu vardı. Ama o adam yetmişli yaşların çok üstünde, solgun, buruşuk yüzlü, dağınık saçlı bir adamdı ve neredeyse ağzında diş yoktu. Onun Ariella’ya dokunduğunu düşünmek Malcolm’un midesini bulandırdı.

“Saçmalama, MacFane,” dedi Duncan. “Fraser, MacKendrick olamayacak kadar yaşlı.”

Elbette. Ariella yeni liderin mükemmel ya da mükemmele yakın birisi olmasını istiyordu. “O sen olabilirdin,” demişti Ariella, Malcolm’a titreyen sesiyle. “Sen olmalıydın.” Malcolm asla Ariella’nın bir zamanlar sandığı kadar mükemmel bir adam değildi. Malcolm, bu aciz vücuda mahkûm, genç ve güçlü olduğu zamanlarda yüklendiği onca sorumluluğun vebalini

omuzlarında hâlâ taşıyan zavallı bir adamdı. Gençliğine güvenip sonunda yaşadıklarının bedelini asla ödeyemeyecekti.

‘Korkusuz savaşçı Kara Kurt’ olarak bilindiği zamandan kalma bir sorumluluğu taşıyordu hâlâ.

Acılarını artıran bir yorgunluk çöküvermişti Malcolm’un omuzlarına. Ariella haklıydı. O, MacKendrick Klanımın lideri olmak için uygun değildi ve o muazzam sorumluluğu da taşıyamazdı. Geçen gece bunun kendisi için son derece zor olacağını düşünmüştü. En azından denemek için istekliydi ama denemek de yetmezdi. Başarısız olacaklarım düşünmek gibi bir lüksleri yoktu. Ariella ve halkıyla geçirdiği süre zarfında kendisini tekrar savaşçı olduğuna, en azından ordu lideri olduğuna inandırmıştı. Geçen gece kısa bir an için bile olsa ne olduğunu unutmuştu. Masum insanların hayatlarım korumaktan aciz olduğunu unutmuştu.

Çektiği acı katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ariella istediği adamla evlenebilir, klanı da kendilerini bekleyen tehlikelere karşı canlarının istediği gibi davranabilirlerdi. Bu, artık onun sorunu değildi. Hayat onun için Ariella’yla tanışmadan önce oldukça basitti ve yine öyle olabilirdi.

Malcolm, bileğine bağlanan ipin düğüm yerini araştırıyordu. Düğüm, parmaklarının ulaşacağı yerin çok yukarısındaydı. Kendisini bu aşağılayıcı durumdan kurtarmak için başka bir taktik denemeliydi. Evine dönecekse bu, kendisi istediği için olmalıydı, isteği dışında ilaçla uyutularak değil.

“Durmamız lazım,” dedi Malcolm bacaklarıyla Cain’i yavaşlatarak.

“Neden?” diye sordu Duncan.

“Sence neden olabilir?” dedi Malcolm.

Duncan bir an ona şüpheyle baktı. “Pekâlâ. Burada bir süre dinleneceğiz, ama sakın kaçmayı düşünme, MacFane.”

“Bir an önce işemekten başka hiçbir şey düşünmüyorum şu an,” dedi Malcolm. “Ne yazık ki ellerim arkamdan bağlanmışken yardım almadan attan inemiyorum.”

Duncan attan inerek Malcolm’un yere inmesine yardım etti. Malcolm, bir şey beklermişçesine ona baktı.

“Sorun ne?” diye sordu Duncan.

“Eğer belimdeki tartanı aşağı indirmeyi düşünmüyorsan sanırım ellerimi kullanmam gerekecek.”

“Hiçbir şey yapmaya kalkışına, MacFane,” dedi Duncan, Malcolm’un kamasını belinden çıkarırken. “Arkam dön.”

Malcolm Duncan’ın söylediklerini dinledi. Bileklerindeki ip çözülünce kan dolaşımı tekrar başlayana kadar kollarını esnetti. Sağ kolu sandığı kadar güçsüz değildi.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Duncan onun acı çektiğini görünce.

Malcolm arkasını döndü ve sol yumruğunu Duncan’ın çenesine indirdi. Duncan geriye doğru düştü ve yere uzandı. Hareketsiz yatıyordu.

“Şimdi çok daha iyiyim,” dedi Malcolm. “Andrew, Gavin'in ellerini çöz ve silahlarını ona geri ver,” diye emretti, Duncan’ın atına doğru ilerleyip onun kılıcını alırken.

“Bu-bunu yapamam, MacFane,” diye kekeledi Andrew kılıcını belinden çıkarırken.

Malcolm kılıcını aldı. “Komik olma, Andrew. Senden daha yaşlı ve güçsüz olabilirim ama sana savaşmayı ben öğrettiğim için şu an ne yapabileceğini adım gibi biliyorum. Ayrıca...” diye devam etti. “Gerçekten bizden birisine zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?”

Andrew bir an için çaresiz bir şekilde Malcolm’a baktı.

Sonra atından indi ve Gavin’in ellerini çözmeye başladı.

Malcolm, Duncan’ın çantalarından birisini açıp yiyecek bir şeyler aradı. Parlayan altınları görünce şaşkına döndü. Sonra bir çantayı daha açtı ve sonra iki tane daha... Dört çanta da altınlarla doluydu.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu sonra.

“Senin ücretin, MacFane,” dedi Andrew. “Bize savaşmayı ve savunmayı öğrettiğin için.”

Gavin, şaşkınlıkla önündeki servete bakmakta olan Malcolm’un yanına gitti.

“Tanrım!”

“Biz bu kadar fazlası için anlaşmamıştık ki,” dedi, kendisine ne oyun oynadıklarını merak ederek.

“Ariella, hak ettiğinden çok daha fazlasını ödememiz için özel emir verdi. Sana ne kadar minnettar olduğunu -olduğumuzu- bilmeni istedi.”

Malcolm çantalardan birisindeki altınlardan bir avuç aldı. Elini güneşe doğru uzattı ve gördüğü parlaklık karşısında adeta büyülendi. Burada ona ve Gavin’e hayatlarının geri kalanında yetecek kadar altın vardı. Büyük bir toprak sahibi olabilir, çok güzel bir ev inşa edip, içini değerli eşyalarla donatabilir, hizmetçiler ve atlar satın alabilirlerdi. Tüm bu altınlarla istediği her şeye sahip olabileceğini düşündü biran.

Ariella dışında...

“Hepsini geri götürün,” diye bağırdı elindeki altınları çantaya fırlatırken.

Andrew ve Gavin ona şaşkınlıkla baktılar. “Ne?”

“Bunları istemiyorum. Gavin ve benim ihtiyacımız olan tek şey biraz yiyecek ve bira ya da şarap, artık yanınızda ne varsa...”

Andrew, Malcolm’un söylediklerine inanamamıştı. “Ama…” diye kekeledi.

“Leydinize Kara Kurt’un hizmetleri karşılığında bir şey beklemediğini söyleyin,” dedi ata binerken. “Özellikle de kendisine ihanet edenlerden bir şey almayacağını söyleyin.”

Andrew şaşkın gözlerle ona baktı. “Ama bize yardım etmeyi kabul ettiğin gece…”

“Sadece yiyecek ve şarap istiyorum, Andrew,” dedi Malcolm. “Hepsi bu.”

Andrew, şaşkın bir şekilde başını sallayarak atma doğru ilerlerdi ve yiyecekleri çıkardı.

“Duncan birkaç dakika içerisinde kendine gelecektir. O kendine gelince ikiniz birlikte klanınıza dönün. Hanımefendinin o görkemli

düğününü berbat edeceğimden korkmanıza gerek yok. Bir daha MacKendrick topraklarına ayak basmayacağım. Asla.” dedi.

Atını hızlandırdı.

Böylesi daha iyi, diye düşündü sinirle. Yine kendisinden başka hiç kimseden sorumlu değildi. Geç saatlere kadar uyuyabilir, istediği kadar içebilir, gece için yeteri kadar şarabı olup olmadığından başka hiçbir şey düşünmemeye devam edebilirdi.

İçine düştüğü boşluk, ona büyük acı veriyordu.

“O gitti derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Angus.

“Sonsuza dek gitti demek istemiyor,” dedi Dugald. “Sadece at binmeye gitti, birazdan geri gelecek, öyle değil mi, evlat?”

“Hayır,” dedi Ariella. “O ve Gavin evlerine geri döndüler. Sonsuza dek. Gordon bunu klana duyurmadı mı?”

“Evet, duyurdu. Ama hiç kimse ona inanmadı,” dedi Angus.

“Neden böyle aniden gitti ki? Hiç onluk bir davranış değil,” dedi Dugald.

“Dün gece, klanının ona ihtiyacı olduğuna ve acil dönmesi gerektiğine dair bir mektup aldı,” diye yalan söyledi Ariella, gergin bir şekilde Alpin’e bakarken. Alpin, gayet sakin bir şekilde Ariella’ya baktı.

İfadesiyle hiçbir şey açığa vermiyordu. “Ansızın gitmesi gerekti, ama endişelenmeye gerek yok. Yeni liderimiz şu an yolda.”

“Kılıcı taşıyacak olan yeni kişiyi bize danışmadan mı seçtin?” diye sordu Angus, şaşırmıştı.

“O gelene kadar size bir şey söylememeye karar verdim. Çünkü siz ikiniz MacFane’e çok düşkündünüz.”

“Yeni liderimiz kim peki?” diye sordu Dugald, incinmişti.

“Malcolm’un kuzeni, Harold MacFane,” diye cevap verdi Ariella. “MacKendrick kılıcını taşımak için seçilen kişi, o.”

Angus kaşlarını çattı. “MacFane’in kuzeni mi?”

“Ama bu çok saçma,” dedi Dugald, başım sallayarak. “Bence büyük bir ordusu ve güçlü bir klanı olan MacFane’le yola devam etsek çok daha iyiydi, kuzenine gerek yoktu.”

“Bence de hiç gerek yoktu,” dedi Angus. “Harold geldiğinde bunu ona da söyleyeceğim. Eminim bizi anlayışla karşılayacaktır.” İki yaşlı adam bu fikirde karar kılmışlardı.

Ariella endişeli gözlerle Alpin’e baktı. Bu iki yaşlı adama Malcolm’un geçmişiyle ilgili gerçekleri söylemenin zamanının gelip gelmediğini merak ediyordu.

“Bu senin seçimin,” dedi Alpin ona. “Ama eğer sen söylemezsen Harold söyleyecek. Sence kim bu durumu daha iyi açıklayabilir?”

Ariella, Alpin’in haklı olduğunu fark etti. Harold, Malcolm’un önceden burada bulunduğunu öğrendiğinde o korkunç katliam gecesini, Malcolm’un liderlik pozisyonundan alınıp kendi topraklarından kovulduğunu ve klanın adını kullanmaktan men edildiğini elbet söyleyecekti.

O zaman halk hem Ariella’nın hem de Malcolm’un kendilerine yalan söylediğini düşünürdü.

Ariella söze başlamadan önce derin bir nefes aldı. “Size söylemem gereken bir şey var: Malcolm MacFane, aslında göründüğü gibi birisi değil.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Angus. “O, bu topraklara ilk adım attığı zaman bizim için yaptıklarını yapabilecek kapasitede birisi olduğunu hiç düşünmemiştim,” diye devam etti.

“Dış görünüşe aldanmamak lazım,” dedi Dugald. “Kimi insanlar da bize bakınca iki savaşçı yerine yaşlı iki adam görebilir mesela.”

“MacFane bunun ne demek olduğunu daha iyi bilir,” dedi Angus.

“Bence de,” dedi Dugald.

“Ben Malcolm’un fiziksel yetersizliğinden bahsetmiyorum,” dedi Ariella. Yaşlı adamların söylediklerine şaşırmıştı. Onlar, kılıcı taşıyabilmek için gerekli olan kriterleri bilmiyorlar mıydı? Ancak olağanüstü güçleri olan

birisinin o kılıcı taşıyabileceğinin farkında değiller miydi? “Ben onun geçmişinden bahsediyorum,” dedi sonunda.

“Ve bir başkasında rastlayamayacağın kadar başarılı bir kariyer,” diye araya girdi Angus, kırışık yüzünde gurur dolu bir ifade vardı. “Kara Kurt’un başarıları neden efsanevi?” diye sordu Dugald’a. “Ben onun kuzeni Harold’la ilgili hiçbir başarı öyküsü duymadım, sen duydun mu?”

“Ben de duymadım. Ama Ariella onu lider olarak seçiyorsa mutlaka Ariella için çok önemli bir şey yapmıştır,” dedi. “Ne yaptı?” diye sordu Ariella’ya dönerek.

“Bi-bilmiyorum,” diye kekeledi Ariella, yardım isteyen bakışlarla Alpin’e bakarak.

Alpin gözlerini kapadı ve Harold’la ilgili bir şeyler görebilmek için düşünmeye başladı. Gözünün önüne önemli bir şeyler geldi. Gümüş-siyah pelerinini dev kanatlar gibi açarak kollarını iki yana doğru uzattı ve kırılgan vücudu titremeye başladı.

“Hiçbir şey yapmadı,” dedi omuz silkerek.

“Hiçbir şey mi?” diye sordu tekrar Angus.

“Mutlaka bir şey yapmış olması lazım,” diye karşı çıktı Dugald. “Yoksa Ariella neden onu seçsin ki?”

“O güçlü ve adil bir adam,” dedi Ariella. “Bize çok iyi bir lider olacak.”

Angus şüpheyle Ariella’ya baktı ve “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Ben bir kere onunla tanışmıştım ve bir kere de onu rüyamda gördüm,” diye cevap verdi Ariella.

İki yaşlı adam şüpheli gözlerle birbirlerine baktılar.

“Çok iyi bir lider olacak,” diye tekrarladı Ariella.

“MacFane de gayet iyi bir lider olabilirdi,” dedi Angus.

“MacFane lider olmak için uygun değil,” dedi Ariella kesin bir tavırla. “O bu kılıcı asla taşıyamayacak ve asla MacKendrick olamayacak.”

İki yaşlı adam da hayal kırıklığına uğramışlardı. Ariella’yla tartışamayacaklarını, bu kararı yalnızca onun verebileceğini biliyorlardı.

Ama Harold'la henüz tanışmamalarına rağmen Ariella'nın kararını umursamadıkları da bir gerçekti. Onları ikna etmenin tek yolu Malcolm'un geçmişini anlatmaktı. Ama yine de bunu yapamıyordu Ariella. Klana yaptığı onca şeyden sonra bir anda saygınlığını kaybettirmek çok ağır olurdu.

Zaten ona inanacaklarını da düşünmüyordu.

Güneş altın sarısı ve turuncu ışınlarını gökyüzünün her tarafından saçıyordu. Ariella odasının penceresinden Catherine ve Agnes'ın ellerinde çiçek sepetiyle dönüşünü bekliyordu. Gün neredeyse batmak üzereydi ve Ariella çoktan dönmüş olmaları gerektiğini düşünüyordu. Catherine'in Malcolm'un ani gidişine çok üzüldüğünü biliyor, bu yüzden onu bu sıkıntıdan kurtarmak için akşamı onunla geçirmek istiyordu. Orada kaldığı süre boyunca Malcolm, bu küçük kızla kuvvetli bağlar geliştirmiş ve Catherine de Malcolm'un kendisini böyle aniden bırakıp gitmesine çok üzülmüştü. Etrafta Catherine'i de Agnes'ı de göremeyince odasına geri dönerek onlar dönene dek kendini meşgul edecek bir şeyler aramaya koyuldu.

Yatağının üzerindeki geceliğin altında duran katlanmış bir kâğıt dikkatini çekti. Meraklı gözlerle yatağa doğru ilerledi. Bu, Catherine'in çizimlerinden birisiydi. Resimde, kendini taşı yamayacak kadar küçük bir ata binmiş bir savaşçı ve daha küçük bir ata binmiş küçük bir kız vardı. Resmin altında çocuksu harflerle Kara Kurt ve Ben, yazıyordu. Ariella, kâğıdın dün gece Malcolm'un belindeki kemeri çıkarırken ondan düşmüş olabileceğini fark etti.

Nasıl olmuştu da Catherine bu sakat savaşçıya bu kadar bağlanmıştı? Ariella, Malcolm'u klana ilk getirdiği gün insanların ona uzun süredir bekledikleri Kara Kurt olduğuna inanamayarak baktıklarını hatırladı. Malcolm atından inip meydana doğru yürürken yalnızca Catherine ona hayran hayran bakıyordu. Ani bir hareketle koşup Malcolm'un yaralı ellerini tutmuştu. Daha en başından, Catherine Malcolm'un görünüşünün ardında bambaşka bir adam yattığını fark etmişti sanki. Ariella'nın bunu anlaması çok daha uzun sürmüştü. Onun imkânsızlıklarla mücadele etmek zorunda kalan bir adam olduğunu... Ariella onu ilk bulduğunda Malcolm kendi hayatını bile yönetemiyordu neredeyse. Ama isteksiz de olsa o klana

gelip, halka savaşmayı öğretmişti. Savaşta önemli olanın fiziksel güç değil, yetenek, cesaret ve zafere duyulan inanç olduğunu öğretmişti.

Catherine, Malcolm'un o sakat vücudunun altında yatan gücü, klandaki herkesten çok daha önce fark etmişti.

Duyduğu ayak sesleri onu düşüncelerinden sıyırmıştı. "Ariella!"

Odanın kapısı açıldı ve Niall ona kederli gözlerle baktı. Soluk soluğa kalmıştı. Elinde kırışık bir kâğıt parçası vardı. Niall'ın arkasında Gordon, Helen, Elizabeth ve Ramsay vardı. Hepsi üzgün görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ariella. "Harold gecikeceğini söyleyen bir mektup mu gönderdi?"

Niall başını salladı. "Hayır. Konu Roderic. O geri döndü," dedi.

Bu anı yaşayacağını zaten biliyordu Ariella. Alpin bunu önceden görmüştü. Ama o Roderic'in Harold'ın varışından önce dönmeme ihtimaline umut bağlamıştı.

"Savaş için hazırlanmalıyız o halde," dedi daha önceki saldırıda Malcolm'un yaptığı gibi kendinden emin ve otoriter olmaya çalışarak. "Roderic'i bir kere alt ettik. Bunu bir kere daha yapabiliriz. Tek yapmamız gereken Harold ordusuyla birlikte gelene kadar onu kaleden uzakta tutmak."

Hiç kimse olduğu yerden kıpırdamadı. "Catherine'i esir almış," dedi Niall sert bir ifadeyle.

Ariella'yı müthiş bir korku sarmıştı. Nefesini kesen, onu güçsüzleştiren ve adeta tam olarak ne söylendiğini bile anlayamamasına neden olan bir korku... "Catherine mi?" diye tekrarladı, gözlerinden akan yaşlara engel olmaya çalışarak.

"Onu Agnes'la birlikte dışarıda oyalanırlarken yakalamış olmalı," dedi Elizabeth parmaklarını çıtlatırken. "Agnes da ortalarda yok çünkü."

Bu söylenenler imkânsızdı. Yanılıyor olmalıydılar. Tam böyle söyleyecekti ki Niall elindeki kâğıdı Ariella'ya uzattı.

Sevgili Ariella,

Emin ol, şartlar gerektirmedikçe çocukları rehin alma gibi bir alışkanlığım yoktur. Ne yazık ki sen ve klanın bana iki kere karşı koydunuz ve be bu defa aptallık etmeyeceğim. Bu kez sen, yanında MacKendrick kılıcıyla birlikte bana geleceksin. Sonra da kılıcın gücünü bana bahşetmek için ne gerekiyorsa onu yapacaksın. Ben bu güçlerin tamamen bana geçtiğine inandığımda hep birlikte klana döneceğiz ve orada insanlar silahlarını bırakıp bana sadakat yemini edecekler.

Agnes bana hiç kimsenin aslında o kılıcı görmediğini söyledi. Tabii baban aptallık edip de kılıcı kullanmayınca doğal bir şey bu. Ben anlayışsız bir adam değilim ve senin kılıcı bulmak için zamana ihtiyacın olduğunu anlayışla karşılayabilirim. Yarın sabahın ilk ışıklarına kadar süren var.

O zamana kadar gelmez, ya da yanında başkalarını getirirsen küçük Catherine ’in boğazını keserim.

Roderic

Oda, Ariella’nın etrafında dönmeye başlamıştı. Bu anı daha önce Roderic kılıcı kendisine verene kadar tüm klanı öldüreceğini söylediğinde de yaşamıştı. O zaman, kılıcı Roderic’e vermemek için intihar numarası yapmıştı. Ama bu defa Roderic’i kandıramayacağını biliyordu. Bu sefer gerçekten intihar etse bile Roderic’in sırf öfkesini dindirmek için dahi olsa Catherine’i ve Agnes’ı öldüreceğini biliyordu.

Roderic’in kılıca dokunduğunu düşününce kâğıdı yere fırlattı. Niall’ın arkasındaki kalabalık da gitgide artıyor, herkes onu izliyordu.

Karşı karşıya kaldığı durum oldukça güç bir durumdu. Harold’ın gelmesi saatler, hatta günler sürebilirdi. Harold, yarın sabahın ilk ışığıyla gelse bile, Roderic, Harold ve ordusunun geldiğini görünce Catherine’i kesin öldürürdü. Küçük kardeşi ve Agnes’ı kurtarmanın tek yolu kılıcı Roderic’e vermek ve klanını onu lider olarak kabul etmeye zorlamaktı. Ama bunu yaparak klanına ihanet etmiş olurdu.

Ve bu da, halkı ölüme mahkûm etmek anlamına gelecekti.

On Üçüncü Bölüm

Malcolm başını geriye eğdi ve elindeki kadehi kana kana

Böylesi şarap içmeyi özlemişti. Daha önlerinde iki günlük yol vardı. Yarın gece de belindeki, bacağındaki ve kolundaki ağrıları dindirmek için vücudunun daha fazla alkole ihtiyaç duyacağını biliyordu. Birkaç saat boyunca kamp yaptıkları yerin gözlemciliğini o yapacağı için ayık olması gerekiyordu.

Duncan ve Andrew'u geride bıraktıktan sonra sessizliğe bürünmüşlerdi. Malcolm, kendi kendine Ariella ve klanından kurtulduğu için sevindiğini söylese de o sefil kulübede geçirdiği uzun ve boş günlere döneceği için büyük bir üzüntü duyuyordu aslında. Dolayısıyla böyle bir yere gitmek için de acele etmesine gerek yoktu. Burada, yanan ateşin yanında, yukarıda gökyüzü... Böyle yatmak çok daha iyiydi. Burada onu biraz olsun rahatlatan bir şeyler vardı.

"Birisi geliyor," dedi Malcolm elindeki kadehi fırlatarak. "Nerden baksan yirmi atlı, ateşi görmüş olmalılar."

Gavin hemen kılıcını aldı. "Ben buradan takip edeceğim," dedi çalıların arasına girerken.

Duyulan ayak sesleri yeri titretecek kadar yaklaşmıştı. Sonunda, çalılıkların arasından yaklaşmakta olan atlıların ilk grubu göründü. Ateşin ışığıyla yüzleri aydınlanmıştı.

Malcolm şaşkınlıkla karşısındaki üç adama baktı. "Robert? Alex? Edward? Siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"MacFane!" dedi, bu küçük grubu yönetmekte olan Robert.

"Aman Tanrım! Seni burada bulacağımızı hiç düşünmemiştik," dedi Edward.

Malcolm emin değildi ama ifadelerinde ve ses tonlarında kötü bir niyetle karşılaşmamıştı. Besbelli eski savaşçıları ona karşı duygularını ifade etme konusunda çekiniyorlardı.

"Yalnızca bir tane MacFane var," dedi sert bir ses sislerin içinden.

Herkes birden atın üzerindeki kısa boylu, bıyıklı adama çevirdi bakışlarını. Adamın omuz hizasındaki saçları tıpkı Marrian'ınki gibi alev kızılıydı. Kahverengi-mor bir tartan ve deri bir yelek giymişti. Omzunda, ortası yakut, altın bir broş parlıyordu. Bu, Malcolm'un babasından kendisine kaldığı için çok iyi bildiği bir broştu.

Malcolm'un içindeki öfke artıyordu.

"İyi geceler, Harold," dedi. Sesinde ona karşı beslediği nefretten eser yoktu. Ne kadar kontrol etmeye çalışsa da bunun aslında yersiz bir duygu olduğunu biliyordu. Harold, Malcolm'u klandan kovduğu zaman yapması gerekeni yapmıştı. Onun yerinde olsa, Malcolm da aynısını yapardı.

Hatta belki çok daha kötüsünü...

Harold, Malcolm'u gördüğüne şaşırmışsa bile şaşkınlığını çok iyi gizlemişti. Gözleri, Malcolm'un üzerinde geziniyordu. "İyi görünüyorsun, Malcolm. Son derece bakımsız, sakallı ve kirli olduğuna dair bir şeyler çalınmıştı kulağıma ama demek ki o duyduklarım abartıymış."

Ses tonu tekdüze olduğu için bu gözlemlediklerinin Harold'ın sinirini mi bozduğunu yoksa ona keyif mi verdiğini çıkarmak mümkün değildi.

"Oldukça iyiyim," diye cevap verdi Malcolm.

"Seni buralara getiren şey nedir?" diye sordu Harold.

Malcolm gözlerini kıstı. "Sana, yaptıklarımın hesabını vermem gerektiğini bilmiyordum," dedi.

"Öyle bir zorunluluğun yok tabii," diye karşılık verdi Harold. "MacFane topraklarına ayak basmadığın müddetçe istediğin yere gitmekte özgürsün. Sadece yolda karşılaşmış iki yolcu gibi sordum sana bu soruyu. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Harold'ın bu tavrı Malcolm'un kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Harold sadece basit bir soru sormuştu. Neden bu kadar hırçın davranmıştı ki Malcolm?

"Buralardaki klanlardan birisiyle biraz işim vardı da. Onu hallettik ve şimdi Gavin'le birlikte eve dönüyoruz," dedi sonra.

Gavin, çalıların arasından çıktı. "Merhaba Harold!" dedi. Bilerek ona MacFane diye hitap etmemişti.

Harold başını kaldırdı. “Gavin?”

“Seni bu kadar adamla birlikte buraya getiren nedir?” diye sordu Malcolm arkadaki atlı savaşçılara bakarak. “Savaşa mı gidiyorsun?”

“Önemli bir şey değil,” diye cevap verdi Harold. “Müstakbel eşimin yanına gidiyorum.” Ses tonuna mutluluktan çok bir mecburiyetten dolayı gitme havası hâkimdi.

“Tebrikler o halde,” dedi Malcolm.

Malcolm, Harold’ın Ariella’nın klanına lider olamaması için geçerli birkaç sebep bulmaya çalıştı kendince. Ama kendisinin ona olan düşmanlığından başka hiçbir şey gelmedi aklına. Kuzeni Harold genç, güçlü ve yetenekliydi. O, Malcolm’un yanında sayısız savaşlara girmiş mükemmel bir savaşçıydı. Ayrıca Harold bir zamanlar İskoçya’nın en güçlü ordusu olan bir orduyu ve MacFane Klanı’nı yönetiyordu.

Malcolm’un eğitip geliştirdiği orduyu...

“Kim bu güzel gelin?” diye sordu Gavin.

Harold ilgisizce omuzlarını silkti. “MacKendrick Klanı’ndan bir kız. Güzel mi değil mi bilemem, onu hiç görmedim,” dedi.

Demek, Ariella’nın Malcolm’u apar topar klandan kovması yetmemişti. Demek tüm bunları Malcolm’un hayatını mahveden o adamı korumak için yapmıştı Ariella. Ariella’nın ihaneti şimdi çok daha ağır bir hal aldı, diye düşündü Malcolm kendi kendine.

“Nasıl ayarlandı peki bu evlilik işi?” diye sordu Malcolm, sakin olmaya çalışarak.

“Bu yaz başında MacKendrick Klanı’ndan üç kişi bana gelip Kara Kurt’u aradıklarını söylediler,” diye söze başladı Harold. “İki adam ve bir de on iki, on üç yaşlarında bir çocuk. Kendilerinden önce gelen diğer elçiler gibi onlar da seni görme konusunda son derece ısrarcıydılar, hatta senin artık MacFane Klanı’nın lideri olmadığını söylememe rağmen. Sonunda onlara nerede olduğunu söyledim. Seni buldular mı?” diye sordu.

Tabii ya, Duncan ve Andrew, Gavin’e kendisini bulmadan önce Harold’a gittiklerini söylemişlerdi. Bu da Ariella’nın Harold’ı gördüğü anlamına geliyordu. Malcolm başını salladı. “Evet.”

“MacKendrick Klanı buradan biraz uzakta, sıradağlarda yaşıyorlar,” diye devam etti Harold. “Öyle görünüyor ki tüm hayatlarını insanlardan uzakta, kabuklarına çekilerek geçirmişler ve dolayısıyla savunma sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Klanın en son liderinin kızı ordumun onları koruyacağı düşüncesiyle benimle evlenmek istiyor.”

O benim ordum, diye düşündü Malcolm içinden. Ve tabii ki o ordu MacKendrick Klanı’nı güvende tutabilirdi. Ariella eninde sonunda Kara Kurt’un eğittiği savaşçılara ihtiyaç duymuştu. Malcolm bunu düşününce gülmek istedi.

Kara Kurt’un verdiği utancı ve üzüntüyü yaşamadan onun ordusundan medet umuyordu Ariella.

“Peki, bu anlaşmadan senin kârın ne olacak, Harold?” diye sordu Malcolm.

“Kız, halkının sanatkârlık ve zanaat işinde oldukça yetenekli olduğunu söyledi. Ayrıca yaptıkları eserlerden gönderdiği örnekler de oldukça etkileyiciydi. Hazır benim de artık evlenme zamanım gelmişken, bu teklif topraklarımı genişletmem için çok önemli bir fırsat olacak.”

Malcolm, Harold’ın yerinde olsa o da konuya bu açıdan yaklaşırdı. Yardıma ihtiyacı olan bir klanı kurtarmak için değil de nüfuzunu artırma fırsatı olarak... Akılcı, mantıklı bir yaklaşımdı bu.

“O klana ulaşman birkaç gün sürer,” diye cevap verdi Malcolm. “Onlardan bu kadar uzakta yaşarken, MacFane Klanı’nın lideri olarak üstlendiğin görevleri nasıl yerine getireceksin?”

“Orada kalmak gibi bir niyetim yok ki. Halkın gerçekten böyle güzel eserler yapabildiğine ikna olunca kızla evlenip geri döneceğim. O klan da bizim bir ayağımız olacak ve bizim ismimizi taşıyacak. Onları koruyup gözetmesi için otuz kadar adamımı orada bırakacağım. Bizim klanda evlenecek kadın kalmadığı için savaşçılarımın çoğu orada kalma konusunda oldukça istekli zaten.”

Harold’ın ifadesinde aşağılayıcı bir ton yoktu ama yine de suçlama duygusu ağır basıyor gibiydi. Klanda evlenecek kadın kalmadı, hepsi benim yüzümden öldü. Marrian bile, diye düşündü Malcolm.

“Bir evlilikten bundan daha fazlasını bekleyeceğini düşünürdüm, Harold. Yanılıyor muyum?” diye sordu Gavin düz bir ifadeyle. “Eşini sadece arada bir mi ziyaret edeceksin?”

“Onu ziyaret etmek gibi bir niyetim yok ki, o benimle yaşayacak,” diye cevapladı Harold.

“Ne yani, kız klanım terk etmeyi kabul etti mi?” diye sordu Malcolm şaşkınlıkla. Ariella’nın böyle bir teklifi kabul ettiğine oldukça şaşırmıştı.

“Henüz kabul etmedi,” dedi Harold. “Ama bu, tartışılacak bir konu değil. Ben uzun süredir yalnız yaşıyorum ve bu kadar uzakta yaşayan bir eşe de ihtiyacım yok. Klanını bırakıp benimle gelmezse bu evlilik olmaz.”

Bu, Ariella için acı verici bir durum olur, diye düşündü Malcolm. Onu klanından ayırmak kalbinin bir parçasını söküp geride bırakmak gibiydi. Ama Ariella, bunun klanı için yararlı olacağını düşünüyorsa bu teklifi kabul ederdi. Halkının güvende olması için her şeyini feda edebilirdi.

Kendisini bile...

Bu benim meselem değil, diye hatırlattı kendine Malcolm. Ariella kendisinden kurtulmak istiyordu ve sonunda kurtulmuştu. Artık Harold’la evlenip, Malcolm’un korumak için gece gündüz çalıştığı her şeyi ona verebilirdi. Besbelli, Ariella, Harold’ın Malcolm’dan daha güçlü birisi olduğunu düşünüyordu. Ariella halkı için her şeyini feda edebilirdi. Harold’a gelince, o da nasıl olsa topraklarını genişletmek istiyordu. Hem MacFane hem de MacKendrick klanlarını aynı anda yönetecek, her şeyden önemlisi, Ariella’ya sahip olacaktı.

Malcolm’un sahip olduğu her şeyi ondan alacaktı.

Şimdi ikinci defa Malcolm, Harold’a karşı kaybediyordu. Ama bu sefer kuzeninin hırslarından dolayı değil, bir zamanlar kendisinin sahip olduklarına sıkı tutunamamasından dolayı... Klandan men edilip MacFane ismi ona yasaklandığı zamanlarda artık lider olmayı hak etmediğini düşünüyordu. Yaralı vücudu, bir günü ayık geçirmeyişi, öfkesi ve kendine acıması... Tüm bunlar onun artık lider olamayacağını düşünmesine neden olmuştu.

Roderic ve birkaç adamı dışında hiç kimse onu aşağılamamıştı. Halk her zaman onun eski günlerine dönebileceğine inanmıştı.

Ama o Roderic ve adamlarına yenik düşmüştü.

Ariella da bu yüzden onun klanını yönetemeyeceğini düşünüyordu. Ariella, Malcolm’u geçmişteki başarısızlıklarından, sarhoşun teki oluşundan ve kendi klanındaki liderliği kaybetmesinden ötürü lider olarak istemiyordu. Daha da önemlisi, onu, ona ihtiyacı olduklarında gelmemekle suçluyordu. Ariella’ya göre bu gerçek bir savaşçının sergilememesi gereken bir davranıştı. Belki de Ariella haklıydı. Malcolm, Kara Kurt olarak bilindiği zamanlarda karşısındaki güçlere bakmadan, ihtiyacı olan herkese yardım ederdi.

Yine Kara Kurt olmak istiyordu.

“Geç oldu,” dedi Harold birden. “Artık yola koyulsam iyi olacak.”

“Gidiyor musun?”

Harold başını salladı. “Gece gitmenin daha doğru olacağını düşündüm. Eğer elimdeki harita doğruysa sabah olmadan MacKendrick Kalesi’ne varacağız sanırım.”

Malcolm, Harold’ı durdurmak için bir şeyler yapmayı planlıyordu. Kendisinin Ariella’ya Harold’dan önce ulaşması gerekti. Ariella’yı kendisinin geçmişteki tüm başarısızlıklarına rağmen liderlik için çok daha iyi bir seçim olduğu konusunda nasıl ikna edecekti, hiçbir fikri yoktu.

“Yerinde olsam bu saatte gitmezdim,” dedi Malcolm.

Harold, merakla ona baktı.

“Neden?”

“Burası çok dağlık bir bölge ve bu saatte çok kolay kaybolursun,” diye cevap verdi Malcolm. “Yolundan biraz olsun saparsan dağlık alana girer, yolunu bulmak için günlerce uğraşırsın. Sabahın ilk ışığıyla yola çıkman çok daha güvenli olacaktır bence,” dedi.

Harold bu fikri bir süre düşündü. “Bundan önce çok daha tehlikeli yollardan geçtik. Bence fazla zorlanmayacağız.”

“Ama fırtına da var,” dedi Gavin.

Harold kaşlarını çattı. “Ne fırtınası?”

“Şiddetli bir fırtına geliyor,” diye yalan söyledi Malcolm. “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Harold şüpheli bakışlarla.

“Bugün karşılaştığımız yaşlı bir kâhinden öğrendik,” dedi Malcolm. Bu fikre inanır gibi olan kuzenine gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Harold. Malcolm’un aksine kâhinlere inanırdı. “Biraz ilerleyince fırtınaya tutulacaksınız ve birkaç kilometre sonra sığınacak bir yer bulamazsınız. Burada kamp yaparsanız adamların güvende olur.”

“Fırtınaya tutulmuş, ıslak bir ordudan kötü hiçbir şey olamaz,” dedi Gavin omuz silkerek. “Bu, insanı adeta aptallaştırır.” “Kâhin, fırtınanın sabaha karşı dineceğini söyledi,” diye ekledi Malcolm. “Sabahın ilk ışığıyla birlikte kuru bir şekilde yola çıkarsınız.”

Kuzeni burada bir süre kamp yapıp fırtına dindikten sonra yola çıkmayı düşünürken Malcolm öylece izledi. Bu ona ve Gavin’e MacKendrick Kalesi’ne Harold ve ordusundan önce varmaları için zaman kazandırırdı.

“Fırtınada yola çıkmak kulağa pekiyi gelmiyor,” dedi Harold sonunda. “Ve hava sakin gibi görünse de yaşlı bir kâhinin kehanetini göz ardı edemem,” dedi. Sonra yanındaki savaşçısına dönerek, “Adamlara çadır kurmalarını söyle. Sabaha kadar burada dinleneceğiz,” dedi.

Ariella, ağaçların arasından atıyla ilerlerken pelerinini omuzlarına sıkıca sardı. Kalbi deli gibi atıyor, çenesi titriyordu. Klan, bunu yapmaması için adeta yalvarmıştı ama o kararlıydı. Kız kardeşinin geceyi birkaç vahşi savaşçıyla birlikte geçirmesi fikrine tahammül edemiyordu. Tabii ki Agnes küçük kızın yanındaydı ama zavallı kız o kadar korkaktı ki tam tersi şekilde o Agnes’ı rahatlatıyor olabilirdi. Roderic, yanında birisini getirirse küçük kızı öldürmekle tehdit ettiği için Ariella peşinden gitmelerini yasaklamıştı. Kardeşinin başına bir şey gelmesinden korkmasına rağmen, kılıcı yanına almamıştı. Harold’ın en geç sabah geleceğini düşünüyor, bu yüzden Harold yardımına gelene kadar Roderic’i oyalamayı planlıyordu. Oraya ulaştığında Roderic’in Catherine’i, Agnes’ı ve kendisini bırakması için ümitsizce dua etmeye başladı.

Yoksa Roderic onları kesinlikle öldürürdü.

Niall ve Gordon bu plana karşı çıkmışlardı. Roderic’in kaldığı yere birkaç adam gönderip saldırı yapmayı planlıyorlardı. Ariella bu fikre

kalenin savunma gücünde meydana gelecek bir azalmanın kadın ve çocukların hayatını tehlikeye sokacağı gerekçesiyle karşı çıkmıştı. Ayrıca Malcolm halka savunma yapmayı öğretse de Ariella halkının Roderic'in vahşi ordusuna karşı koyacak güçte olduğunu düşünmüyordu. Harold gelene kadar halkın kalede kalması çok daha güvenli olacaktı.

Belli belirsiz bir hışırtı onu düşüncelerinden sıyırdı. Karanlığın arasından, ağaçların arkasından bir figür belirdi. Ok ve yayını Ariella'nın boğazına dayadı.

"Kıpırdama, öldürürüm," dedi Ariella'ya.

Sonra bir ışık adamın yüzünü aydınlattı. Ariella hemen bu adamın kaleye saldırdıkları gece Malcolm'la savaşan Gregor olduğunu fark etti.

"Ben Ariella MacKendrick," dedi Ariella, boğazına dayalı oku elleriyle tutarak. "Eğer beni öldürürsen liderin kılıca hiçbir zaman sahip olamayacak ve o zaman da seni öldürecek."'

Gregor kaşlarını çattı. Ariella, adamın kafasını karıştıran şeyin yaptığı tehdit mi yoksa Ariella'nın onu tehdit etmeye cesaret etmiş olması mı bilmiyordu.

"Benimle geleceksin," diye homurdandı sonunda Gregor.

Gregor, Ariella'nın atını çekerek yola koyuldu. Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra ilerlemeye başladı. Bir sağa bir sola yalpalayarak Ariella'nın yolu aklında tutmasını engellemeye çalışıyordu. Ama bu gereksiz bir çabaydı. Ariella burada büyüdüğü için bilmediği hiçbir yol yoktu.

Bir süre sonra Ariella duman kokusu almaya başladı. Kokunun gediği yere doğru ilerlediler. Onlar yaklaştıkça çok sayıda savaşçı saklandığı kayaların ve ağaçların arkasından çıkmaya başladı. Hepsi, kılıçları elinde, bir yandan tehdit eden bir yandan da arzulayıcı bakışlarla ona bakıyorlardı. Birkaçı da kızın güzelliğini tatmak istermişçesine dudaklarını yalıyordu.

Ariella, korkusunu gizleyerek, onlara nefretle baktı.

Adamlardan uzun boylu, cılız, kahverengi saçlı olanı "Bize ne kadar tatlı bir şey getirdin, Gregor," dedi. Uzandı ve Ariella'nın bacağını tuttu.

Gregor adama bir yumruk attı. “Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm, Tavis.” Sonra, gözünü kızın üzerinde gezdiren diğer adamlara baktı. “O Roderic’in.”

“Roderic’in zaten bir kadını var,” diye itiraz etti şişman, sakallı bir adam.

“Bu da İkincisi,” dedi Gregor. “Nerede o?” diye sordu sonra.

“İşte orada,” dedi başka bir adam kılıcıyla işaret ederek. “Daha sade güzelliği olan bir kızla birlikte...”

Ariella, adamın Agnes’ı kastettiğini anlamış ve Roderic’in ona zarar vermediğini ummuştu.

Ariella atından indi ve Gregor’un peşinden gitmeye başladı. İçeride yirmi kadar savaşçı vardı. Ama ağaçların arkasında, davetsiz misafirler için bekleyen başka savaşçıların da olduğunu biliyordu. Adamlar, kolları ya da bacakları sarılı şekilde ateşin etrafına uzanmışlardı. Ariella, bacaklarındaki ve kollarındaki yaraların onun klanına yaptıkları saldırı sonrasında mı olduğunu merak etmişti. Adamları yanına almasına rağmen, Roderic’in Ariella’nın kalesini bu sarhoşlar ordusuyla fethedemeyeceğini bildiği apaçıktı. Bu yüzden Roderic, Ariella’yı ayağına çağırmıştı.

Roderic’i ateşin yanına oturmuş, çıkan alevlere dalmış, düşünürken buldular. Onları görünce gülümsedi. Ateş, Roderic’in yakışıklı suratını aydınlatıyordu ama Ariella bu suratta çekici hiçbir şey bulamıyordu. Bir zamanlar bu adamın kaslı vücudunun, yüz hatlarının ve altın sarısı saçlarının cazibesine kapıldığını hatırlayınca midesi bulandı. Bu vahşi adamın kılıcı taşıyacağını bir an bile düşünemiyordu. Bunun üzerine bakışlarım Roderic’in yüzünde açtığı derin yaraya yoğunlaştırdı ve adeta kendisiyle gurur duydu.

Çok yakında böyle bir yaran daha olacak ve hiçbir şey hayatını alt üst etmemi engelleyemeyecek, diye düşündü içinden Ariella.

Bir misafiri karşılar gibi ayağa kalktı ve “İyi akşamlar, Ariella,” dedi Roderic. “İtiraf etmeliyim ki seni bu kadar çabuk göreceğimi düşünmemiştim,” dedi. Sonra kaşlarını çatıp bakışlarını Ariella’nın etrafında şöyle bir gezdirdi. “Kılıç nerede?”

“Catherine nerede?” diye sordu Ariella sert bir ses tonuyla.

“Ah, hâlâ aynı endişeli Ariella,” dedi Roderic. Ses tonuna bakılırsa sinirlenmekten çok eğleniyordu. Seni bana ilk yaklaştıran merhametin olmuştu, öyle değil mi? Ben o yakışıklı ve yaralı savaşçıyım, sen de beni evine götürüp bana bakan o güzel kız...”

“Ben senin gibi, insanları ölüme terk etmem,” dedi Ariella.

“Ben bir savaşçıyım ve insanları öldürmek benim işim.”

“Sen katilsin ve hırsızsın. Savaşta birilerini öldürmekle masum insanları öldürmek aynı şey değil.”

“Babanın ölümünden bahsediyorsan, o konuda elimden gelen bir şey yoktu. Biliyorsun, kılıcı bana verseydi onu öldürmeyecektim.”

Ariella, Roderic’in yüzüne tükürmemek için kendisini zor tutuyordu. Onu daha fazla kızdırırsa kardeşini ve Agnes’ı öldüreceğini biliyordu.

Tıpkı kendisi Roderic’in yanağını kestiğinde onun halkı cezalandırdığı gibi...

“Onu bilerek öldürdün, Roderic,” dedi Ariella. “O, beni korumaya çalışıyordu. Yoluna çıkan herkesi öldürdün.”

Roderic bir an düşündü, sonra omuz silkti. “İstediğim şeyi bana vermeyenlerden nefret ederim. O zaman da seni ve kılıcı istemiştim ve onlara sahip olmamam için hiçbir sebep yoktu. Ben genç, güçlü ve yetenekli bir savaşçıyım. Benden çok iyi lider olur.”

Roderic, Ariella’ya doğru yaklaştı. Yeşil gözleri ateşin altında parlıyordu. “Sen bile, Ariella,” diye konuşmaya başladı, kızın yanağını okşayarak. “Bir zamanlar sen bile beni çekici buluyordun, hatırlıyor musun?”

Ariella, Roderic’in dokunuşundan tiksinmişti. Geri çekildi. “O zamanlar nasıl birisi olduğunu bilmiyordum, içinde ne şeytan yattığım da...” dedi.

“Beni yaraladın, Ariella. Ama artık bu benim için sorun değil. Beni küçük görmeni de önemsemiyorum. Önümüzdeki aylarda sana o dilini kısmayı da öğreteceğim.” Kazın çenesini elleriyle kavradı. “Kılıç nerede?”

Ariella çenesini kaldırdı. “Bana hâlâ Catherine ve Agnes’ın nerede olduğunu söylemedin,” dedi.

Roderic sinirli bir şekilde gözlerini kapattı. Sonra başını yukarı doğru kaldırarak kahkahayı kopardı “Hâlâ Agnes’ı mı merak ediyorsun?”

Ariella huzursuzlandı. “Ona ne yaptır?”

“Hiçbir şey,” dedi Roderic kahkahalarını kontrol etmeye çalışarak. “Ona istemediği hiçbir şey yapmadım.”

Ariella telaşlanmıştı. “Bana bak, Roderic, eğer ona dokunduysan...”

“Bana Agnes’ı getirin,” dedi Roderic, Gregor’a Ariella’nın sözünü yarıda keserek.

Ariella, Gregor’un gidişini izledi. Bir köşede bir çadır kurulmuş, dışında da bir gözcü bekliyordu. Gözcü, Gregor’un kendisine doğru gittiğini görünce içeri girdi ve Agnes’ı çağırdı. Bir süre sonra çadırın brandası aralandı ve Agnes göründü. Kızın duruşu dik, yürüyüşü de gayet düzgündü. Ne Ariella’nın gelmesine şaşırmış, ne de Roderic’in karşısına çıkacağına korkmuş görünüyordu.

“Agnes,” dedi Ariella endişeyle. “İyi misin?”

“Ben iyiyim, Ariella,” diye cevap verdi ve Roderic’e döndü. “Kılıcı sana verdi mi?”

“Henüz değil,” dedi Roderic. “Öncelikle senin ve Catherine’in iyi olduğunuzdan emin olmak istedi.”

Ariella daha da endişelenmişti şimdi. Roderic ve Agnes neden birbirleriyle bu kadar rahat konuşuyorlardı?”

“Catherine gayet iyi. Çadırda uyuyor. Kılıcı Roderic’e ver ve artık hepimiz eve gidelim,” dedi kız Ariella’ya.

Ariella her şeyi anlamaya başlamıştı. Başta, bu akıl almaz bir şeydi ve inanamamıştı. Neşeli tavırlarını sürdürmeye çalışan ve kendisini kaçıran kişinin yanında duran Agnes’a baktı. Bir ara gözü, kızın vücudunu saran elbisenin karın kısmına takıldı. O an, Ariella’nın boğazında bir şeyler düğümlenmişti.

Agnes’ın ince belindeki o şişlik her şeyi gözler önüne seriyordu.

Agnes, Ariella’nın şaşkınlığını anlayıp elini, bebeğini korumak istercesine karnına götürdü. “Kılıcı Roderic’e ver, Ariella,” dedi neredeyse

yalvarırcasına.

“Ona sen söyledin değil mi? Bizimle birlikte kaldığı zaman ona kılıcın varlığından sen bahsettin.”

“Evet, ben söyledim,” dedi Agnes.

“Neden yaptın bunu?” dedi Ariella, kızın itirafına inanmak istemiyordu. Agnes’ın MacKendrick Klanı’nda kaldığı beş sene boyunca, gayet güvenilir birisi gibi görünüyordu. Bu yüzden Ariella babasının öldürüldüğü günden itibaren Agnes’ın Catherine’e bakmasını istemişti. Agnes’ın yardımıyla, Ariella klandaki diğer sorumluluklarını yerine getirebiliyordu. O alçak gönüllü Agnes, nasıl olurdu da klanını riske atardı? Bunu nasıl yapardı? “Neden halkına bu şekilde ihanet ettin, Agnes?” diye sordu Ariella.

“Roderic beni seviyor,” dedi Agnes gayet rahat bir şekilde. “Ve o gerçekten bir zamanlar senin de düşündüğün gibi, çok iyi bir lider olacak.”

Ariella bakışlarını Roderic’e çevirdi.

Roderic ona alay eder gibi baktı.

“O seni sevmiyor, Agnes. O kendisinden başka hiç kimseyi sevemez,” diye uyardı Agnes’ı. “Sana öyle söyledi çünkü seni kullanmak istedi. Sen de ona inanacak kadar aptalsın.”

“O, benim için geri döneceğini söyledi ve döndü. Ve bana söz verdi, MacKendrick Klanı’nın lideri olduğu zaman benimle evlenecek,” diye itiraz etti Agnes.

“O senin için geri dönmedi,” dedi Ariella. “Sadece kılıç için döndü.”

“Yalnızca kılıç için dönmedim,” dedi Roderic, arzulu gözlerle Ariella’ya bakarak. Evet, Ariella yanılmıyordu, Roderic kendisine onu arzulayan gözlerle bakıyordu.

Ariella, pelerinini bedenine iyice sardı ve kendi kendine Roderic’in ona bir daha asla dokunamayacağına dair yemin etti.

Öyle bir şeye kalkışırsa bu sefer onu öldürürdü.

“Peki, MacFane’i klandan uzaklaştırmaya çalışan da sen miydin?” diye sordu Ariella, hâlâ kızın ihanetine inanamıyordu.

Agnes başını salladı. “Senin hayatta olduğunu öğrenince bunu Roderic’e söylemek istedim. Böylece o da geri gelecekti. Ama sonra MacFane geldi ve bize savunma yapmayı öğretti. Ben de MacFane’den bu kadar çok şey öğrenirsek içimizden birisinin Roderic’i öldüreceğinden korktum. MacFane de bizimle birlikte kalmaya pek istekli görünmeyince ormana gittiği bir günde onu takip edip okla yaralamak istedim. Belki sinirlenip bizi terk eder diye. Ama ne yazık ki onun yerine yanlışlıkla seni yaraladım. Seni incitmek istememiştim.”

“Peki, demir parçası?”

“O zamana kadar MacFane senin gerçekte kim olduğunu öğrenmişti. Halk da gitgide ona saygı duyuyordu ve herkes gittikçe çok daha iyi öğreniyordu savunma sanatım. Senin kılıcı MacFane’e bağışlayacağından korktum ve bu yüzden Malcolm’un atının semerine o demir parçasını koydum. O olaydan sonra, hele bir de halk onun aslında ne kadar güçsüz olduğunu görünce klanda asla kalmak istemeyeceğinden emindim.”

“Yanılıyordun,” dedi Ariella.

Agnes emin olmayan gözlerle ona baktı. “Neden?”

“MacFane’in güçsüz olduğunu düşündüğün için yanılıyordun,” dedi Ariella.

Roderic sinirlenmişti. “Yaralı insanlara bakmaya çok meraklısın bakıyorum da. Onların gerçekte nasıl insanlar olduğunu bile göremiyorsun.”

“Haklısın,” dedi Ariella. “Tıpkı senin gerçekte nasıl birisi olduğunu göremedim gibi.”

“MacFane halkına savunma hakkında bir şeyler öğretmiş olabilir, ama o aslında o kadar güçlü birisi değil. O, Gavin onu kucağına alıp da o kulübeye götürdüğü günden beri sakat ve işe yaramaz bir adam. Ama yine de lider olarak o seçildi. Peki neden? MacFane Klanı’nın son liderinin oğlu olduğu için. Ona ve bana bakan bir aptal dahi benim MacFane Klanı’nı yönetmede ondan çok daha iyi olduğumu görecektir. Ama ben bu konuda konseyi ikna etmeye çalıştığımda beni reddettiler.

“Bu yüzden sen de Malcolm’u güç kullanarak yenmeye çalıştın. Ama başaramadın. O seni klandan kovdu,” dedi Ariella.

“O zamanlar destek alabileceğim çok fazla savaşçı yoktu,” dedi Roderic omuz silkerek. “Ve Malcolm’un ordusu hâlâ onun emrindeydi. Bu yüzden ben klanımdan kovulmanın acısını yaşarken Malcolm lider olmanın ayrıcalığını yaşıyordu. Ama bu çok uzun sürmedi. Kesinlikle sen de MacFane Klanı’nın makûs kaderini duymuşsundur,” dedi neşeli bir ses tonuyla.

Ariella, dehşete düşmüş bir şekilde Roderic’e baktı.“0 kadar kadın ve çocuğu sen mi öldürdün?” diye sordu.

“Ne kadını, ne çocuğu?” diye sordu Agnes kaşlarını çatarak.

“Onların sorumluluğu Malcolm’a ait. Ben yalnızca MacFane konseyine benim yerime onu lider seçmekle hata yaptıklarını göstermek istedim. Ne yazık ki Sinclair Klanı’nı MacFane Klanı’nın saldırısına uğranacağı konusunda uyardıktan sonra onları kontrol etmek güçleşmişti. O büyük Kara Kurt, o gece sarhoştu ve kendisinin ve halkın içinde olduğu tehlikeye dair hiçbir şeyi kavrayamıyordu. Kendisine MacKays Klanı’nın tehlikede olduğunu ve ordusuyla birlikte oraya gitmesi gerektiğini söyleyen uydurma bir mektup yazdık. O da aptal gibi buna inandı. Geride kalesini koruyacak hiç kimse bırakmayarak tüm savaşçılarına kendisiyle birlikte MacKays Kalesi’ne gitmelerini emretti.”

Ariella’nın içini korku kaplamıştı. Roderic’in acımasız birisi olduğunu zaten biliyordu. Bunu, Roderic’in babasını öldürdüğü ve kılıca sahip olana dek halkı öldürmeye devam edeceğini söylediği gün çok iyi anlamıştı. Ama bu ana kadar Roderic’in bu denli öfkeli olmasının nedenini bir türlü anlayamamıştı.

“Kendi klanının kadın ve çocuklarını öldürdün yani öyle mi?” diye sordu Ariella, ses tonuna nefret hâkimdi.

“O, artık benim klanım değildi ki,” dedi Roderic ilgisizce. “Beni o klandan çoktan kovmuşlardı.”

“Aman Tanrım!” dedi Agnes, yüzü solmuştu. “Böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabildin?”

Roderic, Agnes’a sert bir şekilde baktı ve ona tokat attı. Agnes çığlık atarak geriye doğru sendeledi.

“Bir daha sakın benimle bu şekilde konuşma,” dedi Roderic, Agnes’a.

Agnes, titreyen parmaklarıyla ağzını kapadı. Kız, parmak uçlarındaki kanı izlerken gözlerindeki acı adeta korkuya dönüşmüştü.

“Çadıra geri dön!” dedi Roderic ona. “Yüzünü görmekten sıkıldım artık. Nasıl olsa bir daha işime yaramayacaksın.”

Agnes’ın hâlâ Roderic’e şaşkınlıkla baktığım gören Ariella yine de ona acımıştı. Agnes klana ihanet etmeseydi Catherine ve klan bu gece güvende olacaktı, diye hatırlattı kendi kendine hemen. Ama şimdi herkes çok büyük bir tehlike altındaydı. Roderic, Ariella’yı zorlayıp kılıcı ondan alarak hayatını MacKendrick Klanı’nda geçirmeye karar verirse Ariella ve halkını çok kötü günler beklerdi. Eğer Roderic kılıcı sadece nüfuzunu artırmak için kullanırsa bu sefer de çevre klanlardaki insanları çok kötü günler bekleyecekti. Tüm bunlar bu yakışıklı canavara inanan aptal kız yüzündendi. Ariella, Agnes’a karşı nefretten başka bir şey hissetmek istemiyordu. Ama yine de kısa bir süreliğine de olsa bir zamanlar kendisinin de Roderic'in yakışıklı görünüşünden etkilendiğini unutmamaya çalışıyordu.

İyi niyetinden dolayı konuşmaya devam etti. “Agnes, hadi çadıra git artık, Catherine’in sana ihtiyacı vardır. Karnındaki bebeğin sağlığı için de dinlenmen gerekiyor.”

Agnes şoka uğramıştı adeta, konuşamıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu sadece. Hızla çadıra doğru ilerlemeye başladı ve artık Ariella ilk geldiğinde olduğu kadar kendinden emin görünmüyordu.

“Bu kızda tutku denen bir şey yok,” dedi Roderic sertçe. Elini yanağındaki yaraya götürdü, bakışlarını Ariella’nın vücudunda gezdirdi. “Senin gibi değil.”

Ariella ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Konuşmaya baş başa devam edelim mi?” diye sordu Roderic uzaktaki bir çadırı göstererek.

Ariella onların önünden geçerken yerde yatan savaşçılar sırıtıyorlardı. Başını yukarı kaldırdı ve pelerinine iyice sarındı. O bana dokunamayacak, diye hatırlattı kendine sürekli. Çadıra girdiklerinde Roderic’i kolayca öldürebileceğini biliyordu ama Harold ordusuyla birlikte gelmeden bunu yaparsa Roderic’in savaşçıları da Catherine’i öldürürdü.

Roderic’e karşı koymanın başka bir yolunu bulmalıydı.

Çadır, gümüş rengi şamdanda yanan birkaç mumla aydınlanıyordu. Bu, babasının çok sevdiği şamdandı. Angus’un gençliğinde özene bezene yaptığı bir masanın üzerinde dururdu babasının şamdanı. Roderic’in yatağı, MacKendrick Klanı kadınları tarafından özenle bezenle hazırlanmış olan bir yataktı. O an, Roderic’e olan nefreti daha da artmıştı. O kadar ki neredeyse belinden kamasını çıkarıp Roderic’i oracıkta öldürecekti. Derin bir nefes aldı. İntikam almak kolaydı, ama onun çok daha başka sorumlulukları vardı.

Çadıra girdikten sonra Roderic çadırı kapadı ve “Kılıç nerede?” diye sordu sert bir şekilde.

“Yanımda değil,” dedi Ariella.

Roderic’in ifadesi sertleşti. “Oyun oynayacak halim yok Ariella. Hemen bana kılıcı ver yoksa Catherine’in boğazını keserim.”

“Bunu yapacağından hiç şüphem yok,” dedi Ariella, sandığından daha sakin görünerek. “Bu yüzden de eğer bende olsaydı çoktan sana verildim zaten kılıcı.”

“Kılıç nerede?” diye sordu Roderic, kıza inansa mı inanmasa mı emin olamıyordu.

“Kılıcı lider MacFane’e verdim.”

“Yalan söylüyorsun. Agnes bana Malcolm ve Gavin’in dün gittiklerini ve bir daha dönmeyeceklerini söyledi.

“Ben Malcolm’dan bahsetmiyorum ki. Kılıcı, evlilik anlaşmamızın bir koşulu olarak Harold MacFane’e gönderdim. Ordusuyla birlikte buraya gelmek için çoktan yola çıktı.”

Roderic sinirlenmişti.

“Ama Harold kılıcın gücü hakkında hiçbir şey bilmiyor,” dedi Ariella. Yalan söyleyerek onu daha fazla kızdırmaktan korkuyordu. “Bu yüzden kılıç ona pek bir şey ifade etmeyecek. Kılıcı taşıyacak olan kişinin önce bir imtihandan geçmesi gerekecek ve Harold böyle bir imtihandan geçmedi.”

Roderic şüpheli gözlerle kıza baktı. “Ne tür bir imtihan bu?” “Bilmiyorum,” diye cevap verdi Ariella. “Şimdiye kadar hiç kimse böyle bir girişimde bulunmadı ama bulunacak kişi için de oldukça farklı bir

imtihan olacak. Alpin bunun bir cesaret ve güç sınavı olacağını söyledi," dedi Ariella, sonra da bu söylediklerinin Roderic'de bolca mevcut olduğunu hatırladı üzülerek.

"Agnes bu imtihanla ilgili hiçbir şey söylemedi. O sadece kılıcı bana verebileceğini söyledi," diye cevap verdi Roderic.

"Agnes imtihanla ilgili bir şey bilmiyor da ondan," dedi Ariella. "Babam kılıcı tıpkı dedem ve büyükbabam gibi doğduğu gün teslim aldı. Ama kılıcı taşıyacak erkek bir vâris olmayınca bu görev ailenin en büyük kızına düşüyor. O adam seçildiğinde de bir testten geçmesi gerekiyor."

Roderic, beklenmedik bu engel karşısında sinirlenmişti. "Eğer kılıcın hiçbir gücü yoksa neden onu Harold'a gönderdin ki?" "Ona bağlılığımın bir sembolü olarak gönderdim. Kılıç, olağanüstü güçleri düşünülmeden bile muazzam bir güzelliğe sahip. İşçiliği çok harika..."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun. Harold geldiğinde burada benimle savaşacak ve böylece bu imtihandan geçmiş olacak." "Kardeşimin hayatını böyle bir oyunla riske edeceğimi mi sanıyorsun? Bu gece buraya silahsız ve tek başıma gelmemin sebebi, isteklerini kabul ettiğim için. Klandakilere söyledim. Harold geldiğinde kılıcı adamlarımdan birisine verecek, o da onu ormana getirecek. Adamlarından birisi gidip kılıcı alıp sana getirecek. İmtihandaki başarın ya da başarısızlığın tamamen sana bağlı. Eğe^ başarısız olursan bir daha deneme hakkın yok bilesin."

"Başaracağın," dedi Roderic kıstığı gözleriyle. "Bence sen, eğer bana yalan söylüyorsan Catherine'e olacaklar konusunda endişelenmelisin şu anda."

"Yalan söylemiyorum."

Roderic bir an kızı inceledi.

"O halde tatlı Ariella, Harold gelmeden evvel birlikte bir şeyler yapsak mı?" diye sordu ve onu kendisine doğru çekti. "Sanırım artık bir zamanlar başladığımız şeyi bitirmenin vakti geldi." Roderic, ellerini kızın omuzlarına koyduğu zaman geri çekilmedi. Elbisesini çıkarıp yere atarken Ariella öylece donakalmıştı. Hatta ellerini kızın saçlarına gömüp de kafasını yukarı doğru kaldırdığında bile ona sakin gözlerle bakmıştı. Dudaklarını kızın dudaklarına yaklaştırdığı an "Bilmen gereken bir şey var, Roderic," dedi Ariella.

“Nedir?” diye sordu Roderic, dudakları kızın dudaklarından bir nefes ötede...

“Eğer bakire olmazsam, kılıcın güçlerini bahşedemem.” Roderic başını kaldırdı ve “Yalan söylüyorsun, sana dokunmamdan nefret ettiğin için söylüyorsun bunu.”

Haklıydı. Ariella sakin olmaya çalıştı.

Bu, benim babamı öldüren adam, diye düşündü içinden.

“Evet,” dedi Ariella. “Dokunuşundan nefret ediyorum ama yalan söylemiyorum.”

Roderic gülümsedi. Başını kızı öpmek için eğdi. Sonra bir an tereddüt etti. “Yalan söylüyorsun, itiraf et.”

“Yalan söylemiyorum.”

Roderic’in yeşil gözleri öfke saçıyordu. Kızın kendisinden ne kadar nefret ettiğini düşününce ellerini onun boğazına doladı ve sıkmaya başladı.

Ariella nefes almaya çalışıyordu. Roderic onun sadece konuşmaya yetecek kadar nefes almasına imkân veriyordu. Ama Ariella, Roderic’e durması için yalvarmadı. Roderic kızın boğazını saracak şekilde dolamıştı ellerini. Ariella’nın gözleri kararmaya başladı. Ariella, eğer istediği cevabı almazsa Roderic’in gerçekten kendisini öldüreceğinden korkmuştu.

Roderic birden kızı bıraktı.

Ariella derin bir nefes aldı. “Hadi şu anda bana sahip ol, ol da kılıç asla senin olmasın,” diye bağırdı.

Roderic’in güce olan tutkusu kıza olan tutkusunu bastırmaya başlamıştı. Birden sinirle arkasını döndü.

“Gregor!” diye bağırdı. Gregor içeri girdi.

“Bunu da çadıra diğer ikisinin yanma koy ve kaçamayacaklarından emin ol!”

Gregor şaşkınlık içinde Ariella’ya baktı. Ariella onun bakışlarına tiksinerek karşılık verdi. Bir an için adamın gözlerinde hayranlık parıltıları gördüğünü sandı ama emin olamadı.

“Gel benimle.”

Ariella pelerinini üzerine attı ve Roderic'in yanından geçerek Gregor'u takip etmeye başladı. Diğer savaşçılar da Ariella'nın nasıl galip geldiğini merak ederek ona şaşkınlıkla baktılar. Ariella hepsinden nefret ettiği için bakışlarını onlardan uzak tutmaya çalışıyordu.

Hepiniz klanıma verdiğiniz zararın bedelini ödeyeceksiniz, dedi içinden.

Ariella çadıra girdiğinde Agnes yere uzanmış ağlıyor, küçük Catherine de elbisesiyle kızın kanayan ağzını silerek onu teselli etmeye çalışıyordu. Catherine şaşkın gözlerle ablasına baktı. Sonra koştu ve ablasına sarıldı.

"Ariella," dedi. "Ne olur eve gidelim."

"Şu an gidemeyiz tatlım," dedi Ariella kızın saçlarını okşarken. "Ama çok yakında gideceğiz."

Ona söz vermişti ama yine de ümitsizdi. Harold gelene kadar Roderic'i oyalamış, kardeşini de bulmuştu. Şu an her şey tam istediği gibiydi. Ama onun klanının halkı Roderic'in vahşi savaşçılarına kafa tutamazlardı. Hem Harold ordusuyla birlikte gelse bile Roderic, Catherine'i rehin olarak tutmaya devam edecekti. Roderic kılıca ve onun güçlerine sahip olana kadar küçük Catherine'in hayatı tehlikede olacaktı. Ama kılıcı Roderic'e verirse de kendi klanını ve diğer klanların hayatını tehlikeye atmış olurdu.

Agnes'ın ağlama seslerini ve kız kardeşinin yalvarmalarını duydukça, belki mantıksızdı ama Harold'ın değil de Malcolm'un gelmesini diliyordu içinden.

On Dördüncü Bölüm

Yanmakta olan ateş kaleyi aydınlatıyordu. Meşaleler kaleye farklı bir hava katıyor, adeta altın gibi parlamasını sağlıyordu. Kale her zamanki gibi son derece etkileyiciydi. Malcolm’un bildiği gibiydi hâlâ.

Malcolm’un öfkesi arttı.

Gidişine üzülmek yerine belli ki MacKendrick halkı bir kutlama yapıyordu. Tabii ya, diye düşündü içinden. Halk, yeni liderin gelmesini bekliyor, onu iyi bir şekilde karşılamak istiyorlardı. Aynısını Malcolm için de yapmışlardı. Buraya ilk geldiği gün, Ariella kendisi için onca jonglörü, şairi, sihirbazı, cambazı hazır bulundurmuştu. Bir zamanlar tüm bunlar sırf onun için yapılıyordu. Biliyordu ki attan indiği an insanlar ona acıyan gözlerle bakacak ve sakat bir adamı karşılamak için neden bu kadar hazırlık yaptıklarına üzüleceklerdi. Ama bu gece yanmakta olan meşalelere bakınca onların kendisi için yanmış olmasını dilemişti.

Geçen gece Ariella’nın kendisi için yandığı gibi.

“Belli ki Harold’ı bu gece bekliyorlar,” dedi Gavin. “Onu burada ne gibi güzelliklerin beklediğini bilmesini istiyorlar.”

“Harold, Ariella’nın kendisine vereceklerinin kıymetini hiçbir zaman bilemez,” dedi Malcolm. “Onu buradan uzaklaştırmaya çalışması bunun göstergesi.”

“Eskiden olsa sen de aynısını yapardın, Malcolm,” dedi Gavin. “Bir klan liderinin burada, dağların arasında yaşaması uygun olmaz ki... Harold’ı MacFane halkıyla ve ordusuyla birlikte yaşaması gerek. MacKendrick halkı ve bu kale ona sadece ek bir mülkiyet, fazlası değil.”

“Ariella da öyle.”

“Ariella’ya karşı bir şeyler hissetmesini bekleyemezsin. Onu hiç görmedi ki... En azından onun kadın halini görmedi. Harold onu gördüğünde Ariella pis, kirli bir erkek çocuğuydu biliyorsun.” Zayıf bacakları ve birbirine dolanmış kollarıyla Rob’u hatırladı Malcolm. Ariella’nın o kadar uzun süre kendisini nasıl kandırdığına hâlâ hayret ediyordu.

“Zavallı Harold eminim hâlâ hatırlıyordur o görüntüyü.” Malcolm kendisini görünce Ariella’nın ne tepki vereceğini merak ederek kaleyi incelemeye devam etti. Malcolm’un öfkesinden korkar mıydı acaba? Bunu düşününce gülümsedi. Onu bu şekilde görmek isterdi doğrusu. Bu, çektiği acıları biraz olsun dindirebilirdi. Evet, onu korkutmalıydı -kısa süreliğine de olsa. Yavaşça kaleye doğru ilerlerdi. “Dinle.”

“Hiçbir şey duymuyorum,” dedi Gavin.

“Sence de bu tuhaf değil mi?”

“Neden ki?” diye sordu Gavin.

“MacKendrick halkı kutlama yaparken müziğe, eğlenceye bayılır. Harold’ın bu gece geleceğini düşünüyorlarsa ona böyle büyük bir organizasyon düzenlerlerdi. Ve bolca kahkaha, şamata olurdu. Sence de öyle değil mi?”

Gavin omuz silkti. “Belki de kutlamaları bitmiştir ya da ne bileyim Harold gelmeden başlamak istememişlerdir.”

Malcolm bir an Gavin’in söylediklerini düşündü. Sonra başını salladı. “Eğlenceyi bitirmeleri için daha erken. Eğer henüz başlamadılarsa bile Graham, Ramsey ve diğer müzisyenler karşılama parçalarını çalışıyor olurlardı. Hatırlamıyor musun biz geldiğimiz gün çaldıkları şarkıları daha kaç kilometre öteden duymuştuk.”

Gavin kaşlarını çattı ve sessizlik içindeki kaleye baktı. “Evet, haklısın.”

Malcolm, Cain’i hızlandırdı. Gözleri karanlığı araştırıyordu. Biraz ilerledikten sonra perde duvarın önünde birikmiş kalabalığı gördü.

“Bu çok ilginç,” dedi. “Sanki…”

O an havada iki ok uçtu ve Cain’in ürkmesine sebep oldu.

Malcolm atını sakinleştirmeye çalıştı.

“Kıpırdama,” dedi Angus uzaklardan. “Yoksa vücudunu okla öyle bir doldururuz ki kanın su gibi akar.”

“Okumu tam kalbine isabet aldım. Eğer kıpırdarsan ölürsün,” dedi Dugald.

Malcolm şaşkın gözlerle onlara baktı. “Tanrı aşkına Angus, Dugald, ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?”

Bir an sessizlik oldu. Angus gözleriyle karşısındaki sesi tanımaya çalışıyordu. “MacFane, sen misin?” diye sordu.

“Evet. Gavin de yanımda. Neler oluyor burada?” diye sordu Malcolm.

“O geri döndü, herkes duyuyor mu beni, millet? Kara Kurt geri döndü!” diye bağırdı Angus.

Angus’un sesi etrafa yayıldıkça herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra hepsi Angus’un olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı.

“Bu kez ordunu da beraberinde getirdin mi?” diye sordu Gordon.

“Yoksa ordun arkadaki ormanlıkta mı saklanıyor?” diye sordu Bryce.

“Geri döneceğinizi biliyorduk,” dedi Helen.

“Alpin bir savaşçının geldiğini söyledi ve Ariella bize onun Harold olduğunu söylese de biz senin geleceğini biliyorduk, MacFane,” dedi Ramsay.

“Ariella senin ayrılmak zorunda kaldığını söylediğinde temelli gitmediğini biliyorduk,” dedi Graham.

Tekrar bu şe cilde karşılanmak muhteşem bir duyguydu. Fakat yine de Malcolm’un içini bir huzursuzluk kaplamıştı.

Yokluğunda bir şeyler olduğu kesindi.

“Kapıyı açın,” dedi Malcolm.

Kapı açıldı, Malcolm içeri girdi. Genç Colin, Cain’i almak üzere geldi.

“Tekrar hoş geldin, MacFane,” dedi çocuk büyük bir hevesle.

“Teşekkürler, Colin,” dedi Malcolm. “Colin, Gain’in bu akşam daha fazla bakıma ihtiyacı var. Bugün çok yol yürüdü,” dedi.

“Tabii ki,” dedi Colin.

Malcolm ilerleyerek, halkın büyük çoğunluğunun toplandığı büyük salon ı girdi. Meşalelerin aydınlattığı odadaki endişeli yüzleri gördü. Duncan ve Andrew dönmüş, ona büyük bir endişeyle bakıyorlardı. Elizabeth bir köşede öylece duruyordu, yüzü solgun ve korku doluydu.

Ariella ortalıkta yoktu.

“Ariella nerede?” diye sordu Malcolm.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra, Niall, “Roderic’in yanında,” dedi.

Malcolm’un içini endişe sardı o an. O kadar büyük bir endişeydi ki bu nefes alamıyordu adeta. “Ne demek istiyorsun sen?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Roderic ve adamları bu sabah Agnes ve Catherine’i kaçırdılar,” dedi Duncan. “Roderic de Ariella’ya kızları serbest bırakması karşılığında MacKendrick kılıcını istediğini bildiren bir mektup gönderdi. Kılıcı günün ilk ışığıyla istiyor. Aksi takdirde Catherine’in boğazını kesecekmiş. Ariella da bu durumdan çok endişelendiği için Roderic’e gitti. Ama kılıcı yanma almadı. Harold ordusuyla birlikte dönene kadar onu oyalamayı planlıyordu.”

Malcolm, Duncan’ın elindeki mektubu aldı. “Lanet olsun! Roderic gerçekten bu sihirli kılıç hikâyesine inanıyor mu?” diye sordu.

Herkes birbirine baktı.

“Sakın bana siz de böyle sihirli güçleri olan bir kılıç olduğuna inandığınızı söylemeyin,” dedi Malcolm.

“Ama aynen öyle,” dedi Angus tereddütlü bir şekilde.

“Evet, MacFane,” dedi Dugald. “Neredeyse dört yüz yıldır böyle bir kılıcımız var.”

“Dört yüz on iki yıldır var,” diye onu düzeltti Gordon. “Alpin’e göre bu, büyük MacKendrick liderinin iki kafalı bir canavarı öldürdüğü günden kalma bir kılıç.”

O an Malcolm kendisini şaşırtan şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Halkın böyle saçma bir şeye inanmasının mı yoksa Ariella’nın hayatı tehlikede olmasına rağmen onun bu saçmalığı dinlemekle zaman kaybetmesinin mi?

“Tanrı aşkına, eğer böyle eski püskü bir kalıntınız varsa verin Roderic’e de kurtulun,” dedi Malcolm.

“Bu öyle basit bir mesele değil, MacFane,” dedi Niall. “Yalnızca Ariella o kılıcı birisine bahşedebilir.”

“Ve Ariella’nın kılıcı verdiği kişi de yeni liderimiz olur. Bizler onun izinden gideriz,” dedi Andrew.

“Bu çok saçma,” dedi Malcolm sabırsızca. “Sihirli kılıç diye bir şey yoktur ve siz de istediğiniz kişinin izinden gidebilirsiniz, elinde eski bir kılıç olan birisinin değil.”

“Eğer Ariella kılıcı Roderic’e verirse Roderic yeni liderimiz olur,” dedi Gordon ciddi bir ifadeyle. “Bu kadar basit...”

“İşte bu yüzden kılıcı bize zarar verecek birisinden saklamak Ariella’nın görevi,” dedi Angus. “Ariella’nın doğru kişiyi seçmesi lazım.”

“Bu onun doğuştan gelen hakkı,” dedi Dugald.

Malcolm öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. O, bu saçmalığa inanmasa da MacKendrick halkının inandığı apaçıktı. Bu, Ariella’nın da inandığı anlamına geliyordu. Ve birileri Roderic’i de bu konuda ikna etmişti.

İyi de tüm bu insanların sorunu neydi ki böyle bir saçmalığa inanıyorlardı?

“Bu söylediğinizin doğru olduğunu kabul edelim,” diye konuşmaya başladı Malcolm. “Roderic Ariella, Catherine ve Agnes’ı rehin almışken kılıcı ona vermekten başka seçeneğiniz var mı? Roderic’in ne kadar cani birisi olduğuna dair bir fikriniz var mı?” diye sordu sert bir ifadeyle.

Hiç kimse cevap vermedi.

Evet, diye düşündü acı içinde. Roderic klana ilk saldırdığı zaman ne kadar cani olduğunu onlara göstermişti. Bu, MacFane Klanı’na yaptığı saldırının yanında hiçbir şeydi aslında. Ama yine de durumun ciddiyetini anlamaları için yeterliydi.

“Başka bir seçeneğimiz yok ve zaman da tükeniyor,” dedi onlara. “Kılıcı bana verin ben de onu Roderic’e götüreyim. Kılıcı ona vermeden önce kızları serbest bırakacağından emin olacağım. Zaten eğer dediğiniz doğruysa ve kılıcı yalnızca Ariella bahşedebiliyorsa kılıcı Roderic’e benim vermem bir şey ifade etmeyecektir. Öyle değil mi?” diye sordu.

“Ama o zaman da kılıç elimizden gitmiş olacak,” diye cevap verdi Andrew.

O zaman başka bir kılıç daha yaparsınız, diye düşündü içinden Malcolm.

“Ben Ariella, Catherine ve Agnes’ın güvende olduklarına emin olduktan sonra kılıcı sizin için geri alacağım, merak etmeyin,” dedi Malcolm.

Angus şüpheli gözlerle baktı. “Bunu nasıl yapacaksın, evlat?”

“Tabii ki de bizim yardımımızla,” dedi Duncan. “Ariella, Catherine ve Agnes güvende olunca Roderic’in kampına saldırabiliriz.”

“Biz onlara savaşma yeteneğimizi çoktan gösterdik,” dedi Niall. “Onları tekrar kovabiliriz, böylece bize bir daha saldıramazlar.”

Herkes teklifi kabul etmeye başlamıştı.

“Hayır!” dedi Malcolm kesin bir sesle.

Duncan şaşırdı. “Neden?”

“İnsanları evlerinden ve sevdiklerinden etmek Roderic’in işidir. Ben bir kere ona kanmıştım. Bana başka bir klanın saldırıya uğradığını ve orduma ve bana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Ben de geride çok az bir kısmını bırakarak ordumun çoğunluğunu o klana yardım etmeleri için gönderdim,” dedi sonra duraksadı, bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. “Ama bunun klanıma verdiği zarar tarif edilemez,” dedi.

MacKendrick halkı Malcolm’un bu konudaki hatasını anlamayarak ona etkilenmiş gözlerle baktılar.

Malcolm onlara daha fazla yalan söyleyemeyeceğini fark etti. İnsanlar ona bu şekilde inançla bakarken onlara artık gerçeği söylemenin vaktinin geldiğini düşünüyordu. Bu yüzden devam etti: “O gece iki yüzün üzerinde kadın ve çocuk öldürüldü. Genç, yaşlı, hasta, sağlam demeden... Hamile kadınlar bile... Roderic ve adamları öldürebildikleri kadar fazla insanı öldürdüler çünkü muhteşem Kara Kurt, MacFane, sarhoştu. Aptal gibi Roderic’e inanmıştım. Düşman başucumdayken onu başka yerde aradım. Bu affedilemez hatam yüzünden klanımdan kovuldum ve liderlikten ömür boyu men edildim. Ben artık MacFane Klanı’nın lideri değilim. Büyük bir

ordum da yok. Gavin ve ben Ariella'nın bizi bulduğu o yıkık kulübede yaşıyoruz," dedi.

O an herkes şok olmuştu.

Malcolm sakin olmaya çalışarak afallamış suratlarına baktı, ne kadar acı çektiğini göstermemeye çalışıyordu. Yüzlerindeki hayranlık ifadesinin yok olmasını izlerken, bunu bilmeleri gerektiğini kendine hatırlatıp duruyordu. Kimse konuşmadı. Şaşkınlıktan söyleyecek bir şey bulamıyorlardı.

Ben bunu hak ettim, diye düşündü kendi kendine. Ben zaten onların saygısına ve hayranlığına layık değildim. Onlar benim gerçekten Kara Kurt olduğumu sandıkları için bana güven ve saygı duydular. Beni gerçekte olduğum gibi göremediler.

Sadece Ariella görebildi...

İnsanların şaşkın bakışlarını izlemek ona acı veriyordu. Ama yine de bu acıya katlandı. Sadece kendi klanını hayal kırıklığına uğratmamış, MacKendrick halkına da olup bitenler hakkında yalan söylemiş i. Halk, istediği kadar onu aşağılayabilirdi. Ama tüm bu aşağılamalara rağmen kimseye danışmadan Ariella'nın peşinden gidecekti. O saçma kılıca bile aldırış etmiyordu. Hiçbir şey onu Ariella, Catherine ve Agnes'ı evlerine getirmekten alıkoyamazdı.

Tıpkı hiçbir şeyin onu Roderic'i öldürmekten alıkoyamayacağı gibi...

"Sanki bu korkunç olay senin suçunmuş gibi konuşuyorsun, MacFane," dedi Angus birden sessizliği bozarak.

"Benim suçumdu," dedi Malcolm sertçe. "Klanımın huzurundan ben sorumluydum. Eğer savaşçılarımın hepsini o klana göndermeyip de kendi klanımda da biraz bıraksaydım o kadınlar ve çocuklar şimdi hayatta olurdu."

"Ama sen gerçek sandığın o olaya göre hareket etmişsin," dedi Dugald. "Şenin yardımına ihtiyacı olan başkaları olduğuna inanmışsın."

"Sarhoştum," dedi Malcolm kendinden nefret edercesine. "Yoksa asla o kadar adamı yanıma alıp da gitmezdim."

“Belki de,” dedi Gordon. “Ama gerçekten başka bir klana bir saldırı düzenlenmiş olsaydı ve sen de oraya az adamla gitseydin bu sefer de onların ölümlerinden sorumlu olurdun.”

Malcolm şaşkınlıkla ona baktı. Neden onu savunuyorlardı ki?

“Sarhoş olsan da olmasan da gerçekten zor bir kararmış,” dedi Duncan. “Sadece bir dakika önce ben de herkese ormana gidip Roderic ve adamlarını aramayı önermiştim. Eğer sen gelmeseydin belki de biz şu anda bunu yapıyor olacaktık.”

“Ama eğer gitseydik ve burada kalan kadın ve çocuklar öldürülseydi bunun için Duncan’ı suçlayamazdık. Bunun tek sorumlusu yine Roderic ve adamları olurdu,” dedi Ramsay.

Malcolm şaşırmıştı. Neden insanlar klana yapılan o saldırının sorumlusunun Malcolm olduğunu göremiyorlardı?

“Olan olmuş,” dedi Angus. “Biz seni yalnızca burada, bizimle olduğun müddetçe yaptıklarınla yargılayabiliriz, MacFane. Ve sen de elinden gelenin en fazlasıyla bizi korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın.”

“Evet,” dedi Bryce. “Bu çok doğru...”

“Eğer sen olmasaydın Roderic yaptığı son saldırıda hepimizi öldürürdü,” dedi Niall. “Bize savaşmayı sen öğrettin.”

“Bize isteğimiz zaman her şeyi başarabileceğimizi öğrettin, MacFane,” dedi Hugh.

“Kendimizi savaşçı gibi hissetmemizi sağladın, kadınların bile...” dedi Helen.

“Ariella eğer başaracağına inanmasaydı seni asla buraya getirmezdi,” dedi Graham.

Malcolm duyduklarına inanamıyordu. Klanını hayal kırıklığına uğratmasını ve hatta onlara yalan söylemesini bile anlayışla karşılıyorlardı.

“Evet, şimdi şu Roderic meselesine dönelim,” dedi Duncan, Malcolm konusunu kapatıp, her şey normalmiş gibi davranarak. “Ben derim ki kılıcı MacFane’e verelim o da Roderic’e götürsün. Ariella, Catherine ve Agnes’ı kurtardıktan sonra geri alırız hep beraber. Kılıcı Roderic’e Ariella vermediği müddetçe kılıcın güçleri de nasıl olsa Roderic’e geçmeyecek.”

“Bu iyi bir plan,” dedi Gordon. “Ariella’nın Roderic’i oyalama fikrinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz ve Harold’ın ne zaman geleceğinden de emin değiliz.”

“Harold yarın sabah ancak gelir,” dedi Malcolm. Kuzeninin klana varışını ertelediği için pişman olmuştu. “Harold beraberinde elli kadar eğitimli savaşçıyla geliyor. Öğlene kadar burada, yanımızda olmaları çok önemli...”

“Sen nereden biliyorsun bunları?” diye sordu Dugald merakla. “Gavin ve ben yolda gelirken onunla karşılaştık. Onun buraya gelmekteki amacını öğrenince bu gece kamp yapması için onu ikna ettim. Böylelikle ilk ben gelecektim,” dedi Malcolm. Gordon kaşlarını çattı. “Bunu neden yaptın?”

“Ariella’yla ilk önce kendisi konuşma istediği için, ne için olacak. Öyle değil mi, evlat?” dedi Angus ve gülümsedi.

“Kılıç nerede?” diye sordu Malcolm soruyu duymazdan gelerek.

“Bunu Alpin’le konuşmalısın,” dedi Dugald. “Kılıcın yerini yalnızca o biliyor.”

“Peki. Şimdi herkes yerlerine dönsün. Kalenin her yerini dört gözle izleyeceksiniz. Benim yokluğumda Gavin buranın güvenliğini idare edecek. Sizlerden üçte ikisi görevde olacak, kalanlar uyuyup dinlenecek. İki saatte bir görev değişimi yapacaksınız. Roderic ve adamları muhtemelen bizim yorulmamızı bekliyorlardı. Bu yüzden bunun olmasına izin vermeyin. İyice dinlenin.” Herkes başıyla onayladı. Bakışları kasvetliydi ama kendilerinden eminlerdi.

“Hadi o zaman, görev başına,” dedi Malcolm.

Onlar dağılırken arkalarından izledi.

Sonra kılıcın yerini öğrenmek için Alpin’in odasına doğru ilerledi.

Malcolm odaya girince baykuş kanatlarını çırpıp garip sesler çıkararak odada başka birisinin olmasını ne kadar yadırgadığını belli ediyordu adeta. Malcolm ona aldırış etmeden odada ilerlemeye başladı. Sonunda Alpin’i masanın üzerine eğilmiş, birtakım kuşkanadı keserken buldu.

“Demek döndün,” dedi Alpin elindeki kanatları toparlarken.

“Kılıç için geldim, Alpin,” dedi Malcolm.

Alpin onu duymamış gibi davranarak elindeki kanatlan altı yanmakta olan karışımın içine atıyordu.

“Ariella, Catherine ve Agnes’ın hayatı tehlikede,” dedi Malcolm Alpin’e onun klanın içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadığını görünce.

Alpin karışımın içine biraz daha kanat attı.

“Biliyorum.”

Alpin masanın üzerinde duran şişelerin içinden üzerinde ‘Ringa Balığı Yağı’ yazanı aldı. Doğru okuduğuna emin olduktan sonra bu yağdan da karışımın içine dökmeye başladı.

“Onları kurtarmak için kılıca ihtiyacım var ve herkes onun yerini bir tek senin bildiğini söylüyor.”

“Bu doğru,” dedi Alpin.

Alpin, elindeki şişeyi masanın üzerine bıraktı. Sonra topraktan yapılmış bir kavanozu aldı, kapağını açtı ve kokladı. Aldığı kokudan emin olduktan sonra bu kavanozdan da bir kaşık alarak hazırladığı karışımın içine döktü. “Ama onu bulup bulmamak senin elinde, MacFane.”

Malcolm’un sabrı taşmak üzereydi. “Böyle bir saçmalığa ayıracak zamanım yok, Alpin,” dedi.

“Zaman ayırmalısın, MacFane,” dedi Alpin.

Malcolm duraksadı. Derin bir nefes aldı ve sakin bir sesle tekrar sordu. “Onu bana verecek misin yoksa vermeyecek misin, Alpin?”

Alpin başım hayır anlamında salladı. “Korkarım onu hiç kimseye veremem, MacFane. Sana sadece onun yerini söyleyebilirim. Onu bulup bulmamak tamamen sana bağlı. Tabii bir de Ariella’ya,” dedi Alpin kavanozu yerine koyarken.

“Peki,” dedi Malcolm. “Onu nerede bulabilirim?” “MacKendrick kılıcı otuz yıldır ormanda bir yerlerde saklı duruyor. Ariella’nın babası onu yanında bir yerlerde saklasaydı Roderic’e asla yenilmezdi.”

“Neden yanında bir yerlerde saklamadı peki?”

“Ne Ariella’nın babası, ne onun babası ne de daha önceki liderlerden hiçbirisi kılıcı kuşatma törenleri dışında kullanmadılar. Biz barış yanlısı bir klan olduğumuz için kılıç yalnızca bir tören simgesi olarak kaldı. Onun gerçek güçleri neredeyse yüz yıldır hiç denenmedi.”

“O zaman hiç kimse onun güçlerine şahit olmadı öyle mi? Zaten ben kılıcın böyle bir gücü olup olmamasını bir kişinin bile sorgulamamasına şaşırıyorum,” dedi Malcolm.

Malcolm’un umursamaz yaklaşımına şaşırmamıştı, gülümsedi. “Kılıç kolayca bulunabilecek bir şey değil. Ormanlığa tek başına ve silahsız gidip bu gece orada uyumaksın. Uyuduğun zaman bir rüya göreceksin. O rüyada sana söylenenleri yap. Bu şekilde kılıcı nerede bulacağını da belki öğrenirsin. Eğer onu bulursan almaya belki hak kazanmış olursun.”

“Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok,” dedi Malcolm. “Ariella ve Catherine’in hayatı tehlikede. Bu durumda ben ormanlığa gezmeye gidip de Roderic’in beni silahsız bir şekilde bir ağacın altında uyurken bulmasına müsaade edemem. Roderic’in yanına o lanet olası kılıcı almadan gideceğim.” Bunca zamanı boşa harcadığına sinirlenerek kapıya doğru ilerledi.

“O zaman ölürler.”

Malcolm duraksadı.

“Kara Kurt ya gider Roderic’le savaşır ya da beni dinler. Bu seçeneklerden birisi şüphesiz ki Ariella ve Catherine’i ölüme götürecektir. Diğeri en azından onların hayatta kalma ihtimalini artıracak. Karar senin, MacFane,” dedi Alpin, Malcolm’un vereceği karar onu ilgilendirmiyormuşçasına.

Malcolm tereddütte kalmıştı. Sonra birden kâhinlere ve büyüye inanmadığını hatırladı. Ama Roderic de dâhil oradaki herkes bunlara inanıyordu. MacKendrick halkının ormanlıkta saklanmış eski bir kılıcı varsa Roderic’in karşısına çıkmadan önce onu elde etmeliydi. Eğer Roderic’in delice istediği bir şeye sahip olursa, onun karşısındaki gücü artardı.

Şu durumda Roderic ondan daha güçlüydü.

“Ben rüya gördükten sonra ne olacak peki?” diye sordu Malcolm.

“Gördüğün rüya seni kılıca götürecek. Ona ulaştığın zaman bir imtihandan geçeceksin ve bu imtihanı başarman gerekecek.”

Malcolm sakin olmaya çalıştı. Bu iş gittikçe daha da saçma sapan bir hal alıyordu. “Ne imtihanı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Alpin omuz silkerek. “Kılıcın gücünü arayanlar için oldukça farklı bir imtihan olacaktır.”

“Ben kılıcın gücünün peşinde değilim. Yalnızca kılıcı istiyorum o kadar,” dedi Malcolm.

Alpin başını salladı. “Eğer imtihanı başarıyla geçersen kılıcı bulacaksın ama yalnızca Ariella onu bulmanı isterse... Zaten Ariella da bunu isterse seni klanının lideri olarak seçti demektir.”

Malcolm duydukları karşısında gülmekten kendini alamamıştı. “O zaman ben hiç uğraşmakla zurnan kaybetmeyeyim. Geçen gece Ariella içkime ilaç katarak gecenin bir yarısında beni buradan gönderdi. Sırf benim liderliğe uygun olmadığımı düşündüğü için yaptı bunu. Fiziksel yetersizliğimi göz önünde bulundurunca imtihanı geçemeyeceğimi düşünürsek zaten Ariella da kılıcı benim almamı istemeyecektir. O, kılıcı Harold’a bahşetmek istiyor.”

Alpin önündeki karışıma bir göz attıktan sonra “Emin misin?” diye sordu.

MacKendrick Klanı’nın lideri büyük bir savaşçı, aynı zamanda büyük bir lider olmalıdır. Sen liderlik için uygun değilsin.

“Evet,” dedi Malcolm. Ariella’nın bu sözleri sarf ettiği o günü hatırlayarak. “Eminim.”

Alpin, bir süre bunu düşündü. Sonra iç çekti. “Biliyor musun MacFane, Ariella seninle evlenmesi gerektiğini ilk düşündüğü zamanlarda aklında kahraman bir görüntünü çizmişti. Bunun sebebi de benim gördüklerim ve o yolcu adamdan duyduklarıydı. Sen muhteşem Kara Kürt'tün ve senin hakkında efsanevi şeyler duyardı. Dolayısıyla tam da sana ihtiyaç duyduğu anda onu hayal kırıklığına uğratman aklındaki o görüntüyü bozmuştur. Roderic onun babasını ve halkını öldürdü ama ne yazık ki o bundan seni sorumlu tuttu. Yine de onu, seni bulması için gönderdim. Seni bulduğunda gördükleri karşısında oldukça şaşırmış. Onu hayal kırıklığına

uğrattığın için sana kızgın olmasına rağmen hakkında duyduğu efsanevi hikâyeleri göz önünde bulundurup sana güvendi.” Alpin, keskin gözleriyle Malcolm’a bakıyordu. “Ve sen Malcolm MacFane, Ariella’nın şu an aklındaki MacFane görüntüsünün sorumlusu yine sensin. İnsanlar hâlâ geçmişte yaptığımız hataları kasten yapmadıysak bunlardan sorumlu tutulamayacağımızı öğrenemediler. Üzerimizdeki tüm sorumluluklara rağmen önemli olan bugün ne yaptığın ve yarın ne yapacağındır...”

“Ariella artık benim nasıl birisi olduğumu gördü Alpin. Ben, o eski sarhoş Malcolm değilim artık. Bunu o da gördü. Ama yine de beni reddetti.”

“Tabii ki de reddeder,” dedi Alpin elini sallayarak. “Bu seni neden bu kadar şaşırttı ki? Ariella’nın öncelikli düşüncesi klanıdır. Yeni liderde bulunması gereken özellikler annesinin öldüğü gün ona apaçık söylenmiştir. Bu hafif bir sorumluluk değil, MacFane. Ama onun kalbinden geçenlerle olması gerekenler bazen çok farklı olabilir. Ariella’nın duygularını görevi uğruna yaptıklarıyla yorumlayamazsın...”

“Bence Ariella’nın yaptıkları, hislerini gayet açık bir şekilde gösteriyor,” dedi Malcolm, bir önceki geceyi hatırlayarak.

“Marrian’a olan hislerini inkâr ettiğin zaman senin yaptıklarının da hislerini ortaya koyduğu gibi mi?” diye sordu Alpin.

Malcolm, şaşırmış bir şekilde Alpin’e baktı. O, tüm bunları nereden biliyordu ki?

“O seni sevmişti,” diye devam etti Alpin, Malcolm’un şaşkınlığına aldırış etmeden. “Bir genç kızın, klanının lideri ve kocası olması gereken yakışıklı ve cesur bir savaşçıyı sevdiği kadar çok sevdi. Ama sırf lider olursan sana bir zarar gelecek diye korktu. Sen yaralıydın çünkü. Korkmuştu ve kafası çok karışıktı. Ama yine de seni sevdi MacFane. Seni istedi. Sense onu uzaklaştırdın.” “O beni istemedi,” dedi Malcolm. “Bana sadece acıdı.” “Hiçbir kadın, fiziksel ve ruhsal olarak bu kadar yıpranmış bir adamı istemez diye mi düşünüyorsun?”

Malcolm bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Peki, o zaman, söyle bana MacFane. Geçen gece sen ve Ariella arasında olanları nasıl açıklayacaksın?”

Ariella’nın kendisine sımsıkı sarılmış hali geldi Malcolm’un gözünün önüne. Öpüşü son derece istekli, dokunuşu sanki çok istediği ama sahip olamayacağı bir şeye dokunuyormuşçasına arzuluydu. Alevlerin aydınlattığı o odada, onun önünde öylece direnirken Malcolm kendisini ne çirkin ne de acınacak halde hissetmişti. Hatta bir süreliğine kendisini eskiden olduğu gibi güçlü hissetmişti. Ariella’nın karşısında çırılçıplaktı. Kız, yaralı vücuduna dokundukça sanki daha da iyi oluyordu.

Ariella onu Malcolm’un daha önce hiç görmediği bir arzuyla istiyordu.

Birden bunların hiçbir şey ifade etmediğini hatırladı. O an Ariella’nın onu istemesi ve klanının yeni lideri olacağını düşünmesi tamamen farklı şeylerdi. Bu yüzden o eski kılıcın peşinden gitmek zaman kaybıydı adeta. Böyle bir kılıcın varlığına bile neredeyse inanamıyordu. Ama küçük bir ihtimal de olsa böyle bir kılıç varsa ve ona sahip olması Ariella’nın bunu istemesinden geçiyorsa bunun gerçek olacağına dair hiç umudu yoktu.

Artık, daha fazla zaman kaybetmeden eski kılıcı bulup Roderic’i aramaya başlamalıydı.

“Kılıcı bulmaya çalışmalısın, MacFane,” dedi Alpin Malcolm’un düşüncelerini bölerek. “Sana ne kadar saçma ve aptalca gelse de bunu yapmalısın.”

Alpin’in gözleri son derece keskindi. Alpin Malcolm’u süzerken oda birdenbire buz kesmişti. O dondurucu anda Malcolm, bu yaşlı adamın bir şeyler gördüğüne neredeyse inanır gibi olmuştu. Alpin’in sıra dışı güçleri yoktu. Ve bu yaşlı adamın, kendisi hakkında bu kadar şeyi bilmesine şaşırmasına rağmen yine de onun kâhin olduğuna inanmıyordu. Ama sanki yaşlı adamın gözlerindeki bir şey bu düşüncesine meydan okuyordu.

Eğer Ariella ve Catherine’i korumanın yolu kılıcı bulmaktan geçiyorsa, bunu yapacaktı.

Ama eğer sabahın ilk ışığına kadar kılıcı bulamazsa yine de Roderic’i bulup onu elleriyle öldürecekti.

Çam ağaçlarının ortalığa yayılan kokusu nemli toprak ve dağlardan gelen fundalıkların kokusuyla birleşince ortaya çok hoş bir koku çıkmıştı. Bu, çok gizemli bir kokuydu. Malcolm ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe adeta içine işliyor, onu kendine getiriyordu. Bir süre sonra, nefes alıp verme sesi ve kalbinin atışının oluşturduğu uyumdan dolayı yeryüzü

inliyordu sanki. Daha önce hiç bu kadar kendisinin ve çevresinin farkında olmamıştı. Roderic’in adamları etrafı kolaçan ediyorlarsa bile onlar yaklaşmadan çok önce geldiklerini duyabilirdi.

Tabii ki aksayan vücudunun dışında bir silahı olmadığı için herhangi bir saldırıdan sonra hayatta kalma şansı yoktu.

Alpin’in kendisini buna yapmaya ikna etmesine izin verdiği için o aptalın birisiydi. Ama hâlâ mantığı ona boşa zaman harcadığını, artık geri dönmesi gerektiğini söylemesine rağmen geri dönmüyordu. Bunun yerine sonu gelmeyen ormanda ilerliyor, sabaha boğazı kesilmiş vaziyette olmamak için uyuyacak bir yer aramasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Karşılaştığı manzara yürümeye devam etmesini sağlıyordu. Son derece etkileyici bu manzara ve Ariella ile Catherine’in hayatının tehlikede olduğunu bildiği için o an en son yapmak istediği şey uyumaktı aslında.

Roderic zeki adam, diye düşündü içinden, bir yandan da kendi aptallığına sinirlemişti. Malcolm, kaleye bir yabancının girmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı. Yapıyı iyice incelemiş ve gerekli her yere takviyeler yapılmasını istemişti. Bir önceki gece ne kadar sarhoş ya da yorgun olursa olsun her sabah horozlar ötmeden kalkmış, bu müzisyenler ve şairler ordusuyla işe koyularak kaleyi onarmaya çalışmıştı. Yavaş yavaş insanları gerçek birer savaşçı haline getirmişti. Tabii ki savaşta insanları canice öldüren savaşçılar olmamışlardı ama gerektiğinde evlerini ve sevdiklerini savunabilecek hale gelmişlerdi. Hatta kadınlar bile. Başta öyle anlaşmalarına rağmen altın için yapmamıştı tüm bunları. Bunları yapmıştı çünkü Ariella'yı hayal kırıklığına uğrattığı için ona bunu borçluydu. Ve Ariella’nın hayatta olduğunu öğrendikten sonra bu klanın hayatını da tehlikeye atacağı için klanı eğitme konusunda çok daha fazla çalışmıştı. Kalede gerekli yerlere takviyeler yapılmış, eğitimi yoğunlaştırmış, çevre klanlarla ittifaklar kurmuştu. MacKendrick halkını güvende tutabilmek için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünüyordu.

Aklına gelmeyen tek şey Roderic’in Catherine’i rehin olarak kullanıp Ariella’yı pes etmesi konusunda tehdit edeceğiydi.

Ormanın en kuytu köşesine, ağaçların en çok olduğu yere ulaşmıştı. Geldiği yerde, hemen önünde, kuru olduğu anlaşılan bir çimen ve >|osun yığını vardı. Burasının uyumak için iyi bir yer olduğuna karar verdi. Başını yumuşacık çimenlere koyup sırtını da bir ağaca yasladı. Nasıl olur da ondan

hemen uyumasını beklerlerdi, anlayamıyordu. Yine de uykunun bir zorunluluk olduğunu düşünerek kollarını göğsünde birleştirdi, gözlerini kapattı ve rahatlamaya çalıştı.

Kısa bir süre sonra birilerinin kendisini izlediğini fark etmişti. Gözlerini açtı ve içgüdüsel bir refleksle kamasını aradı. Kaması her zaman koyduğu yerde yoktu. Bir an üzerinde silah olmadığını hatırlayarak sinirlendi.

Hemen önünde bir kurdun silueti belirdi. Malcolm yerde taş ararken gözlerini de kurda dikmişti. Yerde taş yoktu. Kurt Malcolm'a doğru bir adım attı. Malcolm kurtla mücadele etmeye hazırlanırken gerilmişti. Hayvan aksıyordu. Bu sefer, daha tereddütlü bir adım attı kurt. Kurdun gözlerinden fışkıran şey tehdit değil sadece meraktı adeta.

Sanırım aklımı oynatıyorum, diye düşündü Malcolm içinden.

Bu yabani hayvanın onu parçalamayacağını düşünmesine sebep olan şey d^ neydi? Bir süre sonra kurt iç çekti ve yere çöktü.

İlginçti ama Malcolm artık korkmuyordu. Hatta kurdun yanında olması onu rahatlatıyordu bile. Malcolm da iç çekti ve gözlerini kapadı. Kısa bir süre sonra da uyku denizinin derin sularına daldı.

Sonra Ariella'nın çığlıklarıyla uyandı.

Tam alevler içinde yanıp etrafa simsiyah duman yayan bir kale görüyordu ki gözlerini açtı. Kalktı ve yanmakta olan kaleye doğru koşmaya başladı. Tam kalenin önüne geldiği zaman kale çökmeye başladı. Malcolm kapıyı tekmeleyerek açtı ve dumandan zehirlenecek dereceye gelmesine rağmen yukarı doğru çıkmaya başladı. Ya Ariella'yı bulup buradan çıkaracaktı ya da bu uğurda ölecekti.

Bu kadar basitti.

Yukarı çıkınca üç tane kapıyla karşılaştı. Her birinden Ariella'nın çığlıkları duyuluyordu. Üçüncü kapıya yaklaşınca bir an tereddüt etti. Ariella orada, alevlerin ortasında öylece direniyordu. Kızın etrafını saran alevler neredeyse beyaz elbisesinin kenarına kadar ulaşmıştı. Malcolm kollarını kıza sardı ve onu çekip o cehennemden çıkardı. Ama alevler çıkış kapısını da sarmıştı. İkisinin de çıkması olanaksızdı. Kucağında Ariella'yla yere çökerken onu kaybettiğini düşündü.

“Affet beni,” diye yalvardı kızın saçını düzeltirken. Birden kız değişmeye başladı. Soluk yüzüyle kollarında hareketsiz öylece yatan Ariella değil de Marrian’dı. Kız uzandı ve Malcolm’un yanağını okşadı. Sonra birden kayboldu. O an yerden alev dalgaları yükselmeye başladı. Bu dalgalar Malcolm’un gözlerinin önünde bir ağaç tutuşana kadar devam etti. Yanmakta olan ateşten muazzam bir ısı yayılıyordu. Etrafta bir yerlerden Ariella’nın çığlıkları duyuluyordu. Malcolm olduğu yerde sürünerek yavaşça sese doğru ilerlemeye başladı. Alev dalgaları kollarını, bacaklarını ve elbiselerini yakıyor, ciğerlerini pis bir dumanla dolduruyordu. O kadar ki Malcolm buna daha fazla katlanamayacağını düşündü ama katlanmıştı. Çünkü hiçbir şey Ariella’yı kurtarmasından daha önemli değildi. Sonunda Ariella’ya iyice yaklaştı. Tam elini uzatıp onu çekecekken gücünü kaybettiğini hissetti. İkisi de alevlerin ortasında kaldılar. Malcolm tekrar kaybettiğini hissetmişti.

Belki hayata döner umuduyla kollarını kıza sardı ve “Bağışla beni, Ariella,” diye haykırdı.

Ariella, iri, kül rengi gözleriyle ona baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. “Kurdu takip et, Malcolm,” dedi Malcolm’un dudaklarını öperken. “O seni eve götürecek.”

Malcolm ümitsizlikle başını sallayıp “Benim evim yok,” dedi.

Ariella, Malcolm’un yanağını okşadı. “Kurdu takip et,” dedi. Sonra onu yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Malcolm yattığı yerden doğruldu ve derin bir nefes aldı.

Hava hâlâ karanlıktı ama ilk ışıklar neredeyse düşmek üzereydi. Malcolm’un gözü kurdunkilerle buluştu. Sonra, hayvan yattığı yerden doğruldu ve ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Malcolm da yattığı yerden kalkarak kurdu takip etti. Bacakları ağrıyordu ve beli soğuk yerde yatmaktan tutulmuştu. Kurdun arkasında karanlığa doğru ilerliyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama yine de bu onun için sorun değildi. Kurt, aksamasına rağmen hızla ilerliyor ama arada durmak zorunda kalıyor, böylece de Malcolm aradaki mesafeyi kapatıyordu. Uzunca bir süre ilerlediler ama hava hâlâ karanlıktı. Bu yüzden Malcolm zaman hakkında doğru tahmin yaptığından emin değildi.

İlerlemeye devam ettiler ve nihayet kurt bir çalı yığınının önünde durdu. Malcolm da oraya doğru ilerlemeye başladı.

Gittiği yerde dağın yamacında bir körfez görünmüştü. Hava son derece berrak ve açıktı ve çok hoş bir koku vardı. Körfezin hemen yanında muntazam bir ağaç göründü. Malcolm bu ağacın rüyasında gördüğü ağaç olduğunu fark etti. Tek fark bu ağaçtan alev topları ve çığlıklar yükselmemesiydi. Ağacın güzelliğinin aldatıcı olabileceğini düşünerek yavaşça ona doğru ilerledi. Malcolm yaklaştıkça kurt da ağacın ana gövdesine bakıyordu. Gövdede parlayan cismi gören Malcolm şaşırmıştı.

Kaşlarını çatarak ağaca doğru daha da ilerledi.

Ağacın gövdesinde son derece parlak gümüşi renkte bir kılıç vardı. Malcolm başta öylece bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştı. Bu, şimdiye kadar gördüğü kılıçlardan çok farklıydı. Onu yapan kişinin harcadığı emek ve zamanı düşünemiyordu bile. Uzandı ve kılıcı eline aldı. Kılıç tam da Malcolm’un eline göreydi. Sanki başka hiçbir ele yakışmayacak gibi duruyordu. İki elini kullanarak kılıcı havaya kaldırdı sonra tekrar yere indirdi. Kılıç son derece keskin ve sert ama bir o kadar da parlak ve hafifti.

Hiç şüphesiz bu, gördüğü en muhteşem silahtı.

Kılıcı bulabilirsin ama yalnızca Ariella onu bulmanı isterse... Zaten Ariella da bulmanı isterse seni yeni lider olarak seçmiş oluyor.

Bu imkânsızdı. Ariella daha birkaç gün önce onun klan liderliği için uygun olmadığını söylemişti. Ve muhtemelen de haklıydı. Ama şu an Malcolm’un elinde duran da MacKendrick kılıcından başkası değildi.

Kurdu takip et, demişti ona Ariella. O, seni eve götürecek.

Malcolm kurda baktı. Kurt da aynı dikkatli bakışlarla Malcolm’a baktı... Sonra kurt Malcolm’u orada yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Malcolm bu sefer kurdu takip etmemişti. Kurt onu buraya getirmişti. Böyle yaparak Ariella’nın kalbinin kim için attığını da göstermiş oluyordu.

Roderic ölene ve Ariella onun kollarında güvende olana kadar Malcolm’un evi yoktu, olmayacaktı.

On Beşinci Bölüm

Ariella ellerini kamasına sardı. Sıcacık ellerini ferahlatan bu hareketi yapmayı seviyordu.

Sabahın habercisi olan ilk ışıklar, içine atıldığı kodesin bezden pencerelerini aydınlatmaya başlamıştı bile. Ariella kılıcı havaya kaldırarak iyice inceledi.

Çok yakında Roderic'in göğsüne saplanacaksın ve o zaman babamın öcünü almış olacağım. Tabii Roderic'in haksız yere aldığı tüm diğer canların da.

Ne olursa olsun Roderic ölmeliydi. Onun kılıca olan isteği apaçıktı ve o hayatta olduğu sürece halkının hayatını tehlikeye atacaktı. Klanını korumak ve MacKendrick kılıcının, onun güçlerini suiistimal edecek birisinin eline geçmesine engel olmak onun göreviydi. Harold, muhtemelen yoldaydı. Fakat o geldiğinde Roderic kılıcın onda olmadığını görünce kendisine oyun oynandığını anlayacaktı. O anda Roderic'in öfkesi muhtemelen sınır tanımayacaktı. Ariella teslim olup da kılıcı kendisine bahşedene kadar Catherine'in boğazına kılıcını dayardı.

Bu yüzden Ariella'nın onu öldürmekten başka bir seçeneği yoktu.

Bütün gece boyunca Agnes ve Catherine'i oradan kurtarmanın yollarını düşünüp durdu. Kız kardeşi elinde olmasa Roderic onu asla tehdit edemezdi. Roderic'e kılıcı verebilecek tek kişi Ariella olduğu için onu korkutmaktan zevk alsa da öldürmeye teşebbüs edemezdi. Ariella öncelikli olarak Roderic'i öldürmeyi aklına koymuştu. Roderic öldüğü zaman Ariella onun adamlarından merhamet bekleyemezdi. Tek dileği Catherine ve Agnes'ın bir şekilde kaçabilmesiydi. Artık sabah olmaya başladığına göre bunun neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Roderic'in savaşçıları kamp alanının ve ormanın her yerini doldurmuşlardı. Kızlar bir yolunu bulup kaçmaya yeltense bile hemen yakalanırlardı. Küçük Catherine'in bir av gibi yakalanmasını düşünmek bile katlanılamaz bir şeydi.

Öleceklerse de birlikte ölmeliydiler.

Pişman olmaya başlamıştı. Kılıcı ve halkını korumak adına kendi hayatını feda ettiği için değil de küçücük olmasına rağmen bunca şeyi yaşamak zorunda kalan küçük Catherine bunları yaşadığı için... Klana

ihanet etmesine rağmen Agnes için de üzülüyordu. Agnes, sevdiği adamın ne kadar şeytan olduğunu göremeyecek kadar aptal bir kızdı. Ama bunu anlamak zor değildi. Ariella bile Roderic'i kalesine saldırdığı güne kadar tanıyamamıştı ki. Agnes'ın karnının şişliğine bakılırsa ilişkileri uzun süredir devam ediyordu. Roderic, Agnes'ın kalbini kalede kaldığı günlerde aynı zamanda Ariella'nın da kalbini çaldığı zamanlarda çalmış olmalıydı. Roderic o bebek yüzünün ardındaki hainliğini saklayabilecek kadar becerikli birisiydi.

O, olduğu gibi görünüp, çökmüş, mahvolmuş bir savaşçı olmaktan öteye gidemeyen Malcolm gibi değildi...

Birlikte geçirdikleri son gün Malcolm'u ne kadar kızdırdığını düşünmek ona adeta acı veriyordu. Malcolm belki de hayatının geri kalan kısmında Ariella'nın tahammül edemeyeceği derece nefret edecekti ondan. Ama yine de hiçbir seçeneği olmadığını biliyordu Ariella. Malcolm'un Harold'la karşılaşmasına müsaade edemezdi. Ve geçmişi için Malcolm'u suçlayamasa bile Malcolm'u ve halkını onun kötü geçmişinden koruması gerekiyordu. Onca masum kadın ve çocuk sırf Roderic yüzünden ölmüştü. Ariella, Malcolm'u insanları korumak için elinden geleceğini yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Tıpkı Malcolm'un elinden bir şey gelse babasının teklifini kabul edeceğini o an fark ettiği gibi...

Kamp alanındaki sesler onu düşüncelerinden sıyırmıştı. Duyduğu bu rahatsız edici sesler ona Roderic'in adamlarının uyanmakta olduğunu anlatıyordu.

Çok yakında hepsi geçecek, diye düşündü elinde kamasıyla oyalanırken. Roderic ölecek ve kılıç emin ellerde olacak.

Yer, at nalı sesleriyle sarsılmaya, etraf telaşlı çığlıklarla inlemeye başlamıştı. Ariella da yerinden kalktı ve kamasını kıyafetinin altına saklayarak dışarıyı seyretmek üzere ilerledi.

Roderic kamp merkezinde direniyor, üç atlı savaşçının söylediklerini dinliyordu. Yüzü traşlı, saçı da taranmış olduğu için erken kalktığı ya da belki hiç uyumadığı apaçıktı. Karışık renkli bir gömlek vardı üzerinde. Üzerindeki ekose kumaşın kendi halkının el işi olduğunu hemen fark

etmişti Ariella. Besbelli ki insanlar onun önünde eğilirken en güzel kıyafetlerini giyinmek istemişti.

Senin bugün alacağın tek silah o pis kalbine saplayacağım hançerdir, diye düşündü içinden.

Savaşçılar rapor verirken Roderic de suratındaki yarayı kaşıyarak onları dinliyordu. Roderic'in ifadesi sakindi ama aynı zamanda da sanki ummadığı bir şey olmuş gibi aklı karışıktı. Adamlarına Ariella'nın duymadığı bazı emirler veriyordu. Ariella arkasını döndü ve çadırın içinde ilerledi.

"Agnes, Catherine," diye seslendi. "Hadi kalkın."

Catherine gözlerini açtı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Roderic geliyor."

Agnes'ın korktuğu, yüzünden belli oluyordu. Yüzünde Roderic'in açtığı yara kanıyordu.

Ariella gülümseyerek onları sakinleştirmeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek, merak etmeyin. Yalnızca sesinizi çıkarmadan oturun," dedi.

"Günaydın kızlar," diyerek içeri girdi Roderic. "Umarım rahat uyumuşsunuzdur."

Ariella ona baktı.

"Harika," dedi Roderic. "Ariella, seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

Ariella üzerini düzeltti ve dışarı çıktı. Roderic'in adamları dışarıda birikmişlerdi.

"Seni dinliyorum," dedi Ariella. "Harold mı geldi?"

"Sanırım seni kurtarmaya çalışan cesur bir savaşçı var Ariella. O sakat Kara Kurt tek başına kampa doğru geliyormuş."

Ariella, Roderic'in ne işler çevirdiğini merak ederek baktı ona. "Bu mümkün değil. MacFane, MacKendrick topraklarını sonsuza dek terk etti."

"İmkânsız ya da değil, geliyormuş işte," dedi Roderic. "Ve yanında da benim adamlarımın dahi daha önce hiç görmediği türden bir kılıç varmış. Bu yüzden ben de kılıcı Harold'a gönderdiğin konusunda yalan söylemiş

olabileceğini düşünmeye başladım.” Kızın saçını çekerek başını eğdi. “Böyle bir şey yaptın mı, tatlım?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Ariella.

Roderic’in söylediklerini duyunca Ariella’nın aklı karışmıştı. MacFane buraya geliyordu. Hem de tek başına. Demek ki ya sarhoştu ya da çıldırmıştı. Demek ki kaleye gidip Roderic’in kılıcı istediğini öğrenmişti. Yanında da sahte bir kılıç getirip Roderic’e istediği kılıç oymuş gibi verecekti. Başka türlüsünü düşünemiyordu.

Roderic kılıcı eline alır almaz o sihirli kılıç olmasa da Malcolm’un boğazını keserdi.

“Eğer kılıcı Malcolm’a vermediysen nasıl aldı peki?” diye sordu Roderic, sinirlenmişti.

Ariella mantıklı bir cevap bulmaya çalıştı. “O gelen MacFane’se ve elindeki de o kılıçsa demek ki kılıcı Harold’dan çalmış, başka türlü kılıca ulaşması mümkün değil,” dedi.

Roderic’in yeşil gözleri kısıldı. “Malcolm, Harold’dan bir şey çalamayacak kadar güçsüz ve aciz biri,” dedi ve ellerini kızın boğazına doladı. “Bence sen bana yalan söyledin, tatlım ve kılıcı da ona verdin.”

“Gerçekten kılıcı MacFane’e vereceğime inanıyor musun sen?” diye sordu Ariella.

Roderic bir ar tereddüt etti. Sonra kızı serbest bıraktı. “Neyse ne, kılıç benim olacak. Ve bunu kutlamak ipin yapacağım ilk şey MacFane’in kafasını gövdesinden ayırmak olacak. Bu, bana yaptığı her şeyin bedeli olacak.”

“Sen ona zarar vermeye çalıştın o da seni klandan kovdu. Ki bu bence hak ettiğinden hafif bir ceza... Sen de geri gidip onun klanındaki kadın ve çocukları öldürdün. Bir de kalkmış onun sana haksızlık yaptığını düşünüyorsun.”

“MacFane Klanı’nın lideri ben olmalıydım,” diye cevap verdi Roderic. “Ama sakat olmasına rağmen bu görev Malcolm’a düştü. Çünkü babasından ötürü liderin o olması gerekiyordu. En aptal insan bile benim liderlik için ondan daha uygun olduğumu görebilirdi.”

“Fiziki eksikliğine rağmen Malcolm çok daha iyi bir seçim bence,” dedi Ariella. “Bir klanı yönetmek olurlu ve dürüst olmayı gerektirir. Bu, son derece büyük bir sade kat ve cesaret gerektiren bir sorumluluktur. Sen lider olmayı istiyorsun çünkü sana bağlı bir halk olmasının gücüne güç katacağını düşünüyorsun. Oysa gerçek bir lider halka verebileceği bir şeyler varsa liderdir, halktan alacağı şeyler olunca değil...”

Roderic kollarını göğsünde birleştirdi ve alaycı bir ses tonuyla, “Sen de Malcolm’un bu yeteneklere sahip olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Malcolm bunlardan daha fazlasına da sahip,” dedi Ariella. “Çünkü o acı çekmenin ne demek olduğunu biliyor. Ve acı çekmesine rağmen sabah erken kalkarak diğer insanlara yardım etmeye devam ediyor. Ve bu, senin asla anlayamayacağın türden bir güç. Bu, senin gibi bir hırsız, bir katille Malcolm gibi gerçek bir savaşçı arasındaki fark.”

“Bana olan güvenine hayran kaldım doğrusu.”

Ariella aniden arkasına döndü.

Malcolm, sakince onları izliyordu. Roderic’den farklı olarak onun kıyafetleri eski püskü, saçları karmakarışıktı. Yüzünde yorgunluk ve acı izleri vardı. Ariella ona ihanet ettikten sonra ne hale geldiğini düşünmese de o acı çekiyordu. Ama yine de çektiği tüm acılara, belinde ve bacağında hissettiğini bildiği ağrıya rağmen inanılması güç bir kuvvet görüntüsü seziyordu Malcolm’da. Boyu oldukça uzun, vücudu gergin ve ifadesi oldukça sakin görünüyordu. Önce Ariella’ya sonra Roderic’e baktı. Orada bulunanlar Malcolm’un endişeli olduğunu anlayamazdı ama Ariella onun gözlerinin derinliklerindeki endişe ve öfkeyi fark edebiliyordu.

O an, Ariella, Malcolm’un bu öfkeyle Roderic’i öldürebileceğini düşündü.

“Bu ne beklenmedik bir sürpriz böyle,” dedi Roderic. Kendince eğleniyordu. “Oysa ben Harold ve ordusuyla mücadele edip zavallı, küçük Catherine’i feda edeceğimi sanıyordum. Ama sen geldin ve artık tek başına yolculuk yapacak kadar aptal olduğundan eminim.” Bir an duraksadı. “Sarhoş değilsin Malcolm, değil ini?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Malcolm yumuşak ses tonuyla. “Sarhoş değilim.”

“Harika. Ve görüyorum ki kılıcı da getirmişsin,” dedi Roderic.

Ariella gitgide artan şaşkınlığıyla Malcolm’un elinde tuttuğu kılıca baktı. Sabah güneşinde parlayan bu kılıcın oldukça keskin olduğu her halinden belliydi ve gerçekten muhteşem gözüküyordu. MacKendrick kılıcını daha önce hiç görmemesine rağmen bu, babasının bir zamanlar anlattığı o kılıca fazlasıyla benziyordu. MacKendrick halkı Alpin’e danışıp Malcolm’un Roderic’e getirmesi için o kılıcın bir kopyasını yapmış olabilirler miydi? Malcolm’un kılıcı da ortalıkta görünmüyordu. Malcolm’un amacının ne olabileceğini anladığı zaman kalbi hızla atmaya başlamıştı kızın. Malcolm, sırf Ariella ve Catherine’i kurtarmak adına kılıcı Roderic’e verecek kadar saf birisiydi.

Malcolm, kılıcı alsa bile Roderic’in kendisini sağ bırakmayacağını düşünemezdi.

“Agnes ve Catherine’i buraya getirin,” dedi Roderic Gregor’a. “Olanları kaçırmalarını istemem.”

Agnes ve Catherine çadırdan dışarı çıkarken Malcolm izlemeye devam etti. Sakin olmaya çalışıyordu. Hatta Agnes’ın dudağının kenarındaki yarayı görünce bile bu sakinliğini bozmadı.

“MacFane!” diye bağırdı Catherine. “Geri döndün!”

“Evet, Catherine,” dedi Malcolm. “Geri döndüm. Sen şimdi Agnes’la birlikte çadıra dön. Ariella birazdan gelip sizi alacak.”

Gregor soran gözlerle Roderic’e baktı.

“Onları geri götürün,” dedi sonra. “Sanırım Malcolm, ölümüne şahit olmalarını istemiyor,” dedi.

İki kız da çadıra geri dönene kadar bekledi Malcolm.

“Aslında senin ölümüne şahit olmalarını istemiyorum, Roderic,” dedi Malcolm. “Sanırım bu Agnes için zor olabilir.”

Roderic bir kahkaha attı. “Malcolm, senin kendini kandırma gibi çok önemli bir yeteneğin var biliyor musun?” dedi. “Gavin seni sırtına alarak o kulübeye götürdüğü gün de bunu yapmış, hâlâ lider olabileceğini sanmıştın.”

Malcolm başını salladı. “Lider olmak için uygun olmadığımı biliyordum. Bu sorumluluğu kabul ettim çünkü bu benim görevimdi. Ve ben bir gün bu onura yine layık olacağıma inanmıştım.”

“Ama sen hiçbir zaman o göreve layık olmadın. Fiziksel olarak da yetersizdin ve sarhoş olmadan bir saat geçiremezdin. Klanında neler olup bittiğini bile neredeyse hiç bilmiyordun. Ben lider olmayı teklif ettiğimde sen eksikliğini kabul edip geri çekilmeliydin. Ariella bile lider olamayacağım anladı. O senin yalnızca askeri bilgini kullandı, kılıcı sana asla vermezdi.”

Ne yazık ki Roderic’in haklı olduğunu düşündü Ariella. O, Malcolm’u kullanmıştı. Onu kullanıp işi bitince de klandan kovmuştu.

Ve -bu mümkün değildi ama- Malcolm, onun için geri gelmişti.

Ariella af dilercesine Malcolm’a bakıyordu ama Malcolm bakışlarını Roderic’e odaklamıştı. Malcolm hâlâ sakindi. Onun bu sakinliği Ariella’yı rahatsız etmeye başlamıştı. Nasıl olurdu da Roderic’in bu tehditleri Malcolm’u biraz olsun korkutmazdı?

“Roderic, yine sana ait olmayan bir şeye zorla sahip olmaya çalışıyorsun. Görünen o ki geçmişinden hiç ders almamışsın,” dedi Malcolm.

“Geçmişimden ders aldım elbette. Sahip olduğumdan daha fazlasını hak ettiğimi öğrendim,” dedi Roderic. “Ve sonunda ona sahip olacağım. Kılıcı alıp MacKendrick Klanı’nın lideri olacak, böylelikle askeri gücü olmasa da değerli eşyalar yapabilen bir klanım olacak. O eşyalardan elde ettiğim parayla senin bir zamanlar sahip olduğundan bile güçlü bir ordum olacak, Malcolm. Ve o kılıçla da...” diye devam etti gözlerini kılıcın üzerinde gezdirerek, “Kuzey İskoçya’daki en güçlü lider olana dek diğer klanları fethedeceğim.”

“Demek ki MacKendrick halkım köle gibi kullanarak onlardan bir ordu yaratacak ve o orduyla da diğer insanlara işkence edeceksin öyle mi? Ne kadar asil bir davranış,” dedi Malcolm. “Asil olmak gibi bir derdim yok ki,” diye cevap verdi Roderic. “Gerçekten bir kılıcın sana tüm bunları getireceğine mi inanıyorsun?” diye sordu Malcolm.

Roderic gülümsedi. “Kılıcı bana ver. Gerisini izle ve gör.” Malcolm, kılıcı ona verecekmiş gibi ilerledi. Sonra bir an tereddüt etti. “Önce bana

söz vereceksin, Roderic. Kılıcı aldığında Ariella, Catherine ve Agnes'a zarar vermeyeceksin."

"Sen bir şey isteyecek durumda değilsin, Malcolm."

"Belki değilim. Ama ben sana istediğin kılıcı getirdim ve senin de sözünü tutma vaktin geldi."

"Kılıcı bana ver, yoksa Catherine'i buraya getirip boğazını keserim. Bunu yaparım. Biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Malcolm. "Biliyorum yaparsın." Kılıcı indirmeye başladı.

"O şekilde olmaz yalnız," dedi Roderic. "Tıpkı ben klandan kovulduğum gün senin önünde diz çöktüğüm gibi diz çöküp kılıcı öyle vereceksin."

Malcolm'un Ariella'yı güvende görmesi isteği gururuna yenik düşmek üzereyken Ariella öylece izliyordu. Sonunda başka seçeneği olmadığını fark ederek pes etti. Kılıcı sol eline alarak attan indi ve Roderic'e doğru ilerlemeye başladı.

Dik duruyordu ama artık attan indiğine göre acısını gizleyemezdi. Ağır aksak, dengesiz yürüyordu ama topallamamak için mücadele ettiği apaçıktı. Ariella'nın içini umutsuzluk kaplamıştı. Belki birkaç günlük bakımla Malcolm, Roderic'e aşık atabilecek duruma gelebilirdi, en azından basit bir savaş için. Ama Malcolm, ittifak kurmak için diğer klanlara günlerdir yolculuk yapmış ve MacKendrick kalesine geri dönmek için de günler önce yollara düşmüştü. Bu yolculuklar esnasında yerlerde yatması zaten iyi olmayan sağlığını daha da kötüye götürmüştü.

Roderic onu öldürecek kadar caniydi.

Malcolm Roderic'in önünde durunca Ariella ağlamaya başlamıştı. Malcolm yavaşça tek dizinin üzerine eğildi ve kılıcı önüne koydu. Ariella o an Malcolm'u bu duruma kendisinin düşürdüğünü fark etmişti. Ariella olmasa, Malcolm şu an kulübesinde Gavin'le yaşamaya devam ediyor olurdu. Belki sarhoş olurdu, acılar içinde olurdu, yalnız olurdu ama hayatı tehlikede olmazdı. Ama o şimdi burada ölmek üzereydi. Çünkü ahmak gibi kendi hayatını feda ederek Ariella'yı kurtaracağını düşünüyordu. Ama Malcolm'un bilmediği şey: Ariella, Roderic'i reddedince kılıcın güçleri de,

Ariella da, Catherine de zaten ölecekti. Ölmeden önce son anlarını yaşadığı o an Malcolm'un bunu bilmeye hakkı vardı.

"Öç almak ne güzel bir şeymiş," dedi Roderic. "Daha iki yıl önce benim senin önünde diz çöktüğümü düşünürsek gerçekten keyif vericiymiş. Ben o zaman senden öcümü alacağıma dair yemin etmiştim. Beni klandan kovman da bu intikamı ateşledi. Ama hiçbir şey," diye devam etti kılıcını Malcolm'un boğazına dayarken, "Bu an kadar muhteşem olamaz."

Malcolm kılıcı Roderic'e uzatırken sakin bir şekilde ona baktı.

Roderic'in yüzünde zafer mutluluğu vardı adeta. Roderic kendi kılıcını yerine koyarken Malcolm'un uzattığı kılıcı aldı.

O an Ariella dehşete kapıldı. Hiç düşünmeden kamasını Roderic'e doğru fırlattı.

Aynı anda Malcolm da kılıcını kaldırdı ve Roderic'in koluna sapladı.

Bir anda ortalık karışmıştı. Roderic kılıcı tuttuğu gibi kolundan çıkardı. Sonra da öfkeyle kanayan koluna baktı.

"Beni bir kere mahvettin. Gerçekten bunu tekrar yapmana fırsat vereceğimi mi sandın?" dedi Malcolm.

Olanlara şaşıran Roderic'in savaşçıları liderlerine yardım etmek için koşuşturmaya başladılar.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı Roderic kılıcını kaldırırken. Kolunun acısı onu aşağıda tutmasına sebep oluyordu. Malcolm'a öfkeyle baktı. "Yaralı olsam da olmasam da seni öldüreceğim Malcolm," dedi.

İki adam da kılıçlarını çıkarıp savaşmaya başladılar. Darbe sesleri her yerden duyuluyordu. Malcolm bir geri bir ileri giderek Roderic'i alt etmeye çalışıyordu ama Roderic de sakatlanmasına rağmen son derece güçlü bir rakipti. Malcolm ölümüne kararlıydı adeta. O an vücudunun eksikliklerine yenik düşmemesi gerekiyordu. Roderic şeytanını öldürmek için gücünün sonuna kadar savaşacaktı.

Kendisinin de ölmesi gerekse bile.

Aksak ayağı ve ağrıyan beli dolayısıyla Malcolm yavaş hareket ediyordu. Dikkatini Roderic'in hareketleri üzerinde yoğunlaştırarak zayıf anını yakalamaya çalışıyordu. Roderic, Malcolm'dan daha genç ve daha

güçlüydü ama sol kolundaki kanama ve yüzündeki yara çok acı çektiğini gösteriyor, Malcolm'un şansını artırıyordu. Kendisi gibi Roderic de kılıcını iki eliyle kaldırıyor, bu da onları eğit pozisyona getiriyordu. Malcolm bildiği tüm yöntemleri deniyordu Roderic'in üzerinde. Bir an Malcolm'un sağ kolu ağrımaya başlamış, bu da kılıç darbelerini yavaşlatmıştı. Roderic hemen durumu fark edip kılıcını indirmişti. Malcolm geri çekildi ama geç kalmıştı.

Malcolm'un kesilen sol kolu ağrımaya başlamıştı.

“Pes et artık, Malcolm. Şimdi işe yaramayan iki kolun var ve sen de biliyorsun ki bu senin kazanabileceğin bir savaş değil,” dedi Roderic.

Malcolm derin bir nefes aldı. Kolundan akan kana rağmen konsantrasyonunu bozmamaya çalışıyordu. Küçük bir yara. Önemli bir şey değil, diye düşündü içinden.

“Ama unuttuğun bir şey var, Roderic,” dedi Malcolm sert bir ses tonuyla.

“Nedir o?” diye sordu Roderic şüpheli bir bakışla.

“Kılıç bende,” dedi Malcolm hafifçe gülümseyerek.

Roderic afallamıştı. “Kılıca sahip olabilirsin ama güçlerine sahip değilsin ve tek başına kılıç da bir işine yaramaz,” dedi.

“Emin misin?” diye sordu Malcolm. Roderic'in inandığı bu durumu kullanmak istiyordu. Kılıcı kaldırdı tekrar.

Birden kılıç parlamaya başladı. O an kılıcın sıcaklığından Malcolm'un avuçları ısınmıştı. Sanki güneşin enerjisini ve ısısını emiyordu. Sonra ısı tüm vücuduna yayıldı ve Malcolm'un acılarım alıp götürdü. Bir an için eskiden olduğu gibi güçlü kuvvetli bir savaşçı olduğunu hissetti. Bu hissin gerçek olamayacağını düşündü içinden. Bu kadar iyi hissetmesini, aklının ona oynadığı bir oyun olduğunu düşünüyordu. Oyun olsa da olmasa da bu durumun avantajını kullanmalıydı. Roderic de onda bir değişim meydana geldiğini fark eder gibi şaşkınlıkla bakıyordu ona. Malcolm birden geri çekildi. Sonra öne doğru atıldı kılıcıyla birlikte.

Roderic kendini Malcolm'un darbelerinden korumaya çalışıyordu. Ama Malcolm son derece kararlıydı. Bir zamanlar kaybettiği gücü geri

kazandığını düşünerek, o gücün hayal mi gerçek mi olduğuna aldırış etmeden tüm kuvvetiyle kılıcını Roderic’e sapladı.

Roderic’in yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Yere yatıp kıvranmaya başladı. Vücudunun her tarafından kanlar akıyordu.

“Lanet olsun, Malcolm,” dedi zar zor. “Bunu nasıl yaptın?” Malcolm bakışlarını kılıca odaklayıp kılıcı sapladığı yerden çıkardı. Sonra hafifçe gülümsedi.

“Ölmen gerekiyordu Roderic. Başka çaresi yoktu,” dedi Roderic kanayan yerlerini tutarak ona boş boş baktı. Sonra Malcolm’un elindeki kılıca iliştirdi gözlerini. Sonra da Ariella’ya baktı...

“O benim olmalıydı,” dedi. Sonra bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı fakat hiçbir şey söyleyemedi. İç çekti ve son defa Ariella’ya öfkeli bakışlarla baktı.

Ariella, Roderic’in cansız vücuduna inanamayarak baktı. Sanki ayağa kalkıp onu tekrar tehdit edecekmiş gibi geldi ona. Roderic’in vücudundan akan kan yerde kötü bir görüntü oluşturmaya başlamıştı. Tereddütle Malcolm’a çevirdi bakışlarım.

Malcolm da Ariella’nın arkasındaki birisine yöneltmişti bakışlarını. Ariella arkasını dönünce Gregor’un elinde baltasıyla onlara doğru yaklaştığını gördü.

“Evet, MacFane,” dedi Gregor Roderic’in diğer savaşçıları etrafı sararken. “Şimdi ölme sırası sende.”

“Belki de öyledir,” dedi Malcolm çok fazla endişeli görünmemeye çalışarak. “Ama bence bunun gibi muhteşem bir kılıçla hepinizi birden tek başıma öldürebilirim.”

“Öldüremezsin,” dedi Tavis. “Ama merak etme, sen öldükten sonra ben kılıcına gözüm gibi bakarım.”

“Neden sen bakasın ki kılıca?” dedi Gregor. “Liderimiz sen değilsin.”

“Hiçbiriniz lider değilsiniz,” dedi Murdoch. “Roderic öldüğüne göre yeni lider benim. Bu yüzden kılıcı da kızı da ben alacağım,” dedi ve Ariella’ya baktı gülümseyerek.

“Neden Murdoch’un lider olacağını anlayamıyorum,” dedi Malcolm’un arkasından bir savaşçı.

“Ben de allamıyorum,” dedi bir başkası.

“Yeni bir lider seçmeliyiz.”

“Ve seçtiğimiz kişi de MacFane’i öldürmeli.”

“Böyle önemli bir konuya müdahale etmek istemezdim ama size söylemem gereken önemli bir şey var,” dedi Malcolm.

“Ne söyleyeceksin?” diye sordu Gregor, Malcolm’u öldürmenin keyfini süremeyeceğine sinirlenmişti.

“Eğer içinizden birisi bir adım atarsa aranızda sağ hiç kimse kalmayacak.

Gregor boş bakışlarla ona baktı. Sonra da arkasına dönüp bakarak gülmeye başladı. “Bu tek bir savaşçı için çok ağır bir yük değil ini?” dedi.

“Haklısın. Tek bir savaşçı için ağır bir yük,” dedi Malcolm.

Kalbi deli gibi atan Ariella etrafı kolaçan etmeye başladı.

Ormanın arka tarafından atın üzerindeki Gavin belirdi.

“Yani başa çıkmamız gereken iki kişi var öyle mi? Bence bu çok uzun sürmez,” dedi Gregor.

Duncan, Andrew, Niall, Ramsay ve Graham da belirince Gregor’un cesareti kırıldı adeta. Arkalarından da yaklaşık otuz kadar atlı ve silahlı MacKendrick savaşçısı göründü.

“Savaşmak istiyorsan savaşırız, MacFane,” dedi Tavis.

“Durumunuzu düşünürsek zor bir karar olsa gerek,” dedi Malcolm.

“Bu MacKendrick savaşçıları bizden sayıca çok üstün sayılmazlar. Ve kalelerinde bir defa bizimle savaşmalarına rağmen çok daha ağır bir savaş konusunda tecrübeleri yok,” dedi. Sonra baltasını kaldırdı ve “Biz onları böcek gibi ezeriz,” dedi.

Malcolm bakışlarını MacKendrick halkı üzerinde gezdirdi. “Doğru saydığınıza emin misiniz?”

Gregor, Tavis ve Murdoch kendilerini beğenmiş bir edayla baktılar Malcolm'a.

Malcolm onlara MacKendrick savaşçılarını göstererek daha iyi bakmalarını söyledi.

Şaşırmış olan Ariella kaşlarım çattı.

Onlarca savaşçı belirdi o an. Kimisi atlı, kimisi ayakları üzerindeydi. Ama her birinde ok, yay, kama, balta ya da kılıç gibi bir silah vardı mutlaka. Bellerine sardıkları ekose kumaşlar birbirlerinden farklı renkteydi, bu da farklı klanlardan geldiklerini gösteriyordu, Ariella, bunların Malcolm'un daha önceden ittifak kurduğu klanlar olduğunu fark etti. Buraya gelmeden çok önce ittifak kurdukları klanlara MacKendrick halkının hayatının tehlikede olduğunu söylemiş olmalıydı.

Ve savaşçılar da yardıma gelmişlerdi.

"Silahlarınızı yere bırakıp başınızı ellerinizin üzerinde birleştirin, yoksa bu adamlara hepinizi öldürene kadar saldırıya geçmelerini söylerim."

Gregor, Tavis ve Murdoch şüpheli bakışlarla birbirlerine baktılar.

Sonra da isteksiz bir şekilde silahlarını yere bıraktılar. Diğerleri de onları takip etti.

"Harika," dedi Malcolm. "İlerleyin ve onları esir alın," dedi çevre klanlardan yardıma gelenlere. "Alın bunları, burada daha fazla kalmalarım istemiyorum."

Savaşçılar Malcolm'un dediğini yapmaya başladılar.

"Catherine ve Agnes nerede?" diye sordu Niall ilerleyerek.

"Buradayız," dedi Catherine. Çadırdan çıktı, ardından da Agnes geliyordu. Catherine eteklerini topladı ve Malcolm'a doğru koşmaya başladı. Roderic'in ölü bedenini görünce donup kaldı.

"Buraya gel. Catherine," dedi Malcolm, küçük kızın Roderic' in ölümüne şahit olmadığını umarak.

"Öldü mü?" diye sordu küçük kız.

Malcolm faşını salladı.

“Bunu yapabileceğini biliyordum,” dedi Catherine. “O çok kötü bir adamdı.” Şaşkınlıktan gözleri kocaman olmuştu kızın. “Ama sen yaralanmışsın,” dedi Malcolm’a.

Malcolm da yaralanan sol koluna baktı. “Çok kötü görünüyor,” dedi küçük kız.

“Önemli bir şey değil. Eve gidince temizleyeceğim, sen de önemli bir şey olmadığım göreceksin,” dedi Malcolm.

“Bandajla sarmamız lazım,” dedi Catherine elbisesinden bir parça yırtarken. Bezi Malcolm’un koluna sardı ve “İşte,” dedi. “Şimdi daha iyi görünüyor.”

“Teşekkürler,” dedi Malcolm küçük kızın saçını okşarken. “Şimdi Agnes ve diğerleriyle birlikte kaleye dön. Ariella ve ben de kısa süre içinde geleceğiz.”

“Ariella’nın Catherine’i eve götürmemi isteyeceğini sanmıyorum efendim,” dedi Agnes, endişeyle Ariella’ya bakarken.

Malcolm kaşlarını çattı. “Neden?”.

“Agnes, Catherine’i benim götürmek istediğimi düşünüyor sanırım,” dedi Ariella hemen araya girerek. “Ama Catherine yorgun ve ben de buradan hemen ayrılamam. Bu yüzden onu sen eve götürmelisin, Agnes,” dedi.

Agnes şaşkınlıkla ona baktı. Sonra yaptığından utandı. “Siz nasıl isterseniz efendim. O benim yanımda güvende olacak, merak etmeyin,” dedi.

Catherine, Malcolm’a baktı ve “Burada sizinle birlikte kalamaz mıyım?” diye sordu.

Malcolm, Catherine’in boyuna kadar eğildi. “Bunu söylemeye çekiniyorum ama bana yaptığın işlemeyi sanırım kaybettim. Eğer şimdi eve gidersen ben dönünceye kadar yenisini yapabilirsin. Bunu benim için yapar mısın?” dedi.

“Tabii ki,” dedi Catherine. Sonra Malcolm’a sarıldı ve daha sonra da Agnes’ın yanına gitti.

Roderic’in ordusu ve çevre klanlardan yardıma gelenler çoktan gitmişlerdi ama ağaçların arkasından elli kadar atlı savaşçı göründüğü anda yer sarsılmaya başlamıştı. Bu grubun içinden uzun boylu, kızıl saçlı adam onlara liderlik yapıyordu. Harold adamlarına elle işaret yaparak durmalarını istedi ve sonra da Malcolm’a baktı ve:

“Bahsettiğimi fırtına hiç kopmadı, Malcolm,” dedi.

“Biliyorsun Harold, ben zaten kâhinlerin görüşlerine falan hiç inanmam. Eğe' inansaydım bizim klandaki kâhinlerin Roderic’in saldırısı hakkında beni uyarmalarını önceden söylerdim,” dedi Malcolm da.

Harold yerde gördüğü kanlı vücuda bakarak “Bu Roderic mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Malcolm. Sonrada Bryce ve Ramsay’in Roderic’i oradan alıp götürmelerini işaret etti.

Harold şaşkınlıkla Malcolm’a baktı. “Sen mi öldürdün onu?”

“Evet,” dedi Malcolm.

Bir tür saygı ve belki de rahatlama hissi kaplamıştı Harold’ın yüzünü. Malcolm ilk defa Harold’ın omuzlarından bir yükü almış ve onu rahatlatmıştı. Aslında liderlik Harold’ın istediği bir şey değildi. Klan tarihinin o en kanlı gününde çok sevdiği kız kardeşi ölünce bunun sorumlusu olarak görülen kuzeni ve arkadaşını klandan kovarak lider olmak zorunda kalmıştı.

Malcolm bunun ne kadar zor bir sorumluluk olduğunu hiçbir zaman görememişti.

Harold bakışlarını Ariella’ya çevirdi. “Bu Ariella MacKendrick mi?” diye sordu sonra. Ariella konuşamıyormuş gibi soruyu Malcolm’a sormuştu.

Malcolm başını salladı.

Harold uzun bir süre Ariella’yı inceledikten sonra, “O benim eşim mi olacak, Malcolm?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Malcolm sert bir ses tonuyla, Ariella’ya bile sormadan. “O zaten evli.”

Ariella, bu yalana itiraz etmesi gerektiğini biliyordu. Zira daha önceden Harold'a evlenme teklifi eden de kendisiydi. Bu anlaşmaya uyması gerekirdi. Ama ağzım açıp tek kelime etmedi. Orada öylece direnerek Malcolm'a baktı. Malcolm'un güçlü duruşundan son derece etkilenmişti.

Harold, belki de Malcolm'un söylediğini yalanlaması için Ariella'ya baktı. "Tebrik ederim, leydim," dedi üzüntü ve kin içermeyen ses tonuyla. "Ömür boyu mutluluklar dilerim."

"Uzun yoldan geldiniz, MacFane," dedi Duncan, Harold'a bakarak. "Birkaç gün gelip klanımızda kalıp dinlenmenizi isteriz. Bu gece bir festival düzenlenecek ve eminim ki bu, savaşçılarınızın da çok hoşuna gidecektir."

"MacKendrick halkının da çoğunun henüz evlenmemiş olduğunu göreceksiniz," dedi Gavin Harold'ın henüz evlenememesinden ötürü ufak da olsa bir mutsuzluk yaşadığını düşünerek. "Ve birçoğu da evlenmeyi düşünen insanlar. Savaşçılarınız da onların içinden evlenecek birilerini bulabilirler. Ama yalnızca Elizabeth ismindeki sarışın kızdan uzak dursunlar," dedi Gordon'a bakarak. "O sözlü bir bayan," dedi. Sonra atına bindi ve oradan uzaklaştı.

"Herkes kaleye dönsün," dedi Malcolm. "Roderic'in adamlarına sahip çıkın. Ve akşamki festival için gerekli hazırlıklara başlayın."

"Derhal MacKendrick," dedi Gordon atından inerek. Malcolm'un önünde kılıcıyla birlikte diz çöktü. "Siz nasıl isterseniz," dedi.

Malcolm şaşkınlıkla ona baktı. "Ayağa kalk, Gordon. Biliyorsun, ben MacKendrick değilim."

Malcolm önündeki manzara karşısında ne yapacağını bilemedi. Bütün MacKendrick savaşçıları diz çökerek saygıyla başlarını eğdiler.

"Selam olsun MacKendrick'e, cesur liderimize, kılıcın taşıyıcısına..." dediler hep bir ağızdan.

Malcolm şaşkınlıktan konuşamıyordu. Sessizce onlara bakakaldı.

O arkasını döndüğünde MacKendrick halkı atlarına binmiş oradan uzaklaşıyorlardı.

Ariella şaşkınlıkla Malcolm'a baktı. Malcolm ona o kadar parlak geliyordu ki ondan ve kılıçtan yayılan ışıktan kör olmaktan korktuğu için

ona bakamıyordu adeta. Malcolm uzun boyuyla son derece güçlü görünüyordu. Bir kolu bandajda sarılı ve kanıyordu. Ama fiziksel eksikliğinin hâlâ devam ettiğini fark etti Ariella. Fiziksel eksiklikleri gidermek kılıcın yapabileceği bir şey olmamasına şaşırmıştı. Ama tüm o eksikliklere rağmen o, hiç şüphesiz, tanıdığı en güçlü, en cesur, en onurlu adamdı.

O, MacKendrick Klanı'nın yeni lideriydi.

“Yanıldım,” dedi sessizce. Yutkundu. Kendisini en doğru şekilde ifade etmeye çalışıyordu. “Kılıcı taşıyacak olan savaşçının bedensel ve ruhsal yönden güçlü olması gerektiğini sanıyordum. Alpin senin güçlü birisi olduğunu söylemişti ama ben hep senin eksik yönlerini gördüm. Ama Alpin bana ruhun güçlü olmasından bahsetmişti, bedenin değil. Onur ve cesaretten de bahsetmişti. Babam seni çağırdığında gelmeyi reddettiğini unutamam. Ama Alpin korku ve başarısızlıkların üstesinden gelebilmek ve tekrar ayakta durabilmek için gerekli olan cesaretten bahsetmişti. Ama ben bunu anlayamadım. Yeni liderimizin de babam gibi kusursuz olması gerektiğini düşündüm. O da kusursuz değildi, tamam. O da sıradan birisiydi. Herkes hata yapar. Sen bana bunu söylemiştin. Ama ben anlayamadım,” dedi.

Sonra gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Malcolm'un kendisini affetmesini bekliyordu. Sonra devam etti. “Ama babamın hata yatığım kabul etmek, Roderic'in klanıma verdiği zararın babam yüzünden olduğunu düşünmem demek olacaktı. Bizim savaş konusunda zayıf olmamızın sebebi babamdı. O, kılıcı yanında bir yerlerde tutmadı çünkü savaşa inanmazdı. Bu yüzden de o ve onlarca insanımız öldürüldü. Ama ben bunun için onu suçlamaya katlanamazdım.” Kendisini bıraktı ve hıçkırıklara boğuldu. Malcolm'un yüzüne bakamadan “Bu yüzden de babamın davetini kabul etmediğin için seni sorumlu tuttum,” dedi.

Dizlerinin üzerine çöktü sonra. Çok utanıyordu.

Malcolm ona doğru ilerledi ve yanma eğildi. Sonra, eliyle çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

“Bunu hissedebiliyor musun, Ariella?” diye sordu.

Ariella derin bir nefes aldı ve şaşkınlıkla Malcolm'a baktı.

Malcolm, kızın çenesini bıraktı ve ıslak yanaklarını okşadı. “Ben ölüyordum,” dedi kısık ses tonuyla. “Ama bunu umursamadım bile. Çünkü

acıya, suçluluk duygusuna ve başarısızlığa daha fazla maruz kalırsam ölmüşten beter olacağımı biliyordum. Bunu görmezden gelmek çok daha kolaydı. Bir kere daha sorumluluk almamak kolayıma gelmişti. Ama sonra sen geldin. O kadar hayat doluydun ve o kadar intikam ateşiyle yanıyordun ki. Sonra ben de kendimden kaçamadım. Azmederek bu yaralı savaşçının vücudunun derinliklerinde gizlenen savaşçıyı sen ortaya çıkardın, Ariella. Sonra da onun pes etmesine engel oldun. İçimdeki umudu yeşertip bana tekrar işe yarayabileceğimi gösterdin. Bu şekilde de iyileşmeme yardımcı oldun. Vücudumun değil, ruhumun iyileşmesine yardımcı oldun sen. Böylece ben de kendimi aşarak tekrar böyle büyük bir sorumluluk alabileceğime inandım," dedi.

"Ama sonra da seni klandan uzaklaştırdım," dedi Ariella. "Sen çok değişmiştin ama ben bunu göremedim."

"Kendini klanını yönetmek için hazır olduğuma inandıramazdın, Ariella," dedi Malcolm. "Ama bazen insanın kalbinin derinliklerinde yatan duygular yalnızca kalbinin sesini dinleyerek ortaya çıkar."

Ariella bakışlarını yerdeki kılıca çevirdi. Ve birden farkına vardı. Öfkesi ve yüklenmiş olduğu sorumluluğun ağırlığı onu

Malcolm'un kılıcın gerçek taşıyıcısı olduğunu düşünmekten alıkoymuştu.

'‘Seni her şeyden çok seviyorum, Ariella," dedi Malcolm. "Ve eğer sen de izin verirsen klanını elimden gelenin en iyisini yaparak yönetecek ve MacKendrick isminin kendi ismimmiş gibi gururla taşıyacağım. Bu kılıcı onur, adalet ve tutkuyla taşıyacak, MacKendrick klanının herhangi bir üyesi için bile hayatımı feda edeceğim. Tüm zayıflıklarıma ve başarısızlıklarıma rağmen bunları ve daha fazlasını yapacağım," dedi. Sonra kızın elini aşkla öperek kalbine götürdü. "Senin için," dedi.

Kalbi deli gibi atıyordu Malcolm'un. Ariella da son derece mutluydu. Kollarını Malcolm'un boynuna dolayıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Artık inkâr edemeyeceği aşkı onunla paylaşmak istiyor, onu büyük bir tutkuyla öpüyordu. Sonra adamın beline, omuzlarına, göğsüne dokunarak sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Parmaklarıyla da yaralı koluna masaj yapıyordu bir yandan. Malcolm nefes nefese kalmıştı.

"Çok mu acıyor kolun?" diye sordu Ariella, endişeliydi.

“Sadece basit bir yara,” dedi Malcolm. “Ben unuttum bile.” Kızı kendine çekerek ipeksi boynunu öpmeye başladı.

“Kaleye gidelim de seni iyileştireyim,” dedi Ariella, Malcolm’un saçlarını okşarken.

“Gidelim,” dedi Malcolm, bir yandan da kızın elbisenin kancasını açıyordu. “Ama orası çok kalabalık,” dedi. Elbiseyi tamamen çıkararak yere attı.

“Klan senin için büyük bir festival düzenlemekle meşguldür,” dedi Ariella, Malcolm’un dokunuşlarından memnun bir şekilde. “Muhtemelen Graham ve Ramsay karşılama şarkılarım çalışıyorlar, Angus ve Dugald da şiirlerini okumak için hazırlık yapıyorlardır.”

Malcolm, yüzünü kızın boynuna yapıştırdı.

“Bence önce biraz dinlenmeliyiz, öyle değil mi?” dedi Ariella, nefes nefese. Ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

Ağaçların arasında otların oluşturduğu bir yere uzandılar. Güneş ışığı yüzlerine vuruyordu. Yüzünü Malcolm’a döndü ve onu öpmeye başladı. Malcolm, Ariella’nın elbisesini çıkarırken güneş tenine değdiği ve Malcolm’un o kaslı vücuduyla tek beden olduğu için üşümemişti Ariella. Sıkı sıkıya tutunmuştu Malcolm’a. Ariella sonsuza dek onunla olmak isteyene kadar öptü, sardı kızı Malcolm.

“Ariella,” dedi sonra kısık bir sesle.

Ariella gözlerini açtığında Malcolm kendisini izliyordu. Malcolm’un gözleri arzuyla o kadar yanıyordu ki kız o gözlerde kaybolacağını sandı. Malcolm’un dudaklarını okşamak için ellerini kaldırdı, sonra yanaklarını okşadı.

“Seni seviyorum, MacFane,” dedi. “Ya da artık sana MacKendrick mi demeliyim?”

“Bence aramızda böyle bir resmiyete gerek yok,” dedi Malcolm kızın gözlerini ve burnunu öperken. “Kocacığım demen yeterli olacaktır,” dedi gülümseyerek. Tek vücut oldular.

Ariella nefes nefese kalmıştı, acıdan mı, zevkten mi, emin olamıyordu Malcolm. Güldü ve nazikçe kızı öpmeye devam etti. Güneş ışığı üzerlerine

vururken Malcolm kendisini son derece güçlü hissediyordu...

SAVAŞÇI

Ariella MacKendrick için hayatta kalmanın tek bir yolu vardı: Kara Kurt olarak tanınan kahramanı bulmak ve onu klanı için savaşmaya ikna etmek. Fakat sonunda onu bulduğunda Malcolm MacFane'in, hayal ettiği muhteşem savaşçıyla hiç alakası olmadığını fark eder. Bir zamanlar binlerce kişiden oluşan orduyu yöneten ve korkusuz bir lider olan MacFane, artık eskisi kadar güçlü değildir. Ariella'nın ise ona güvenmekten başka çaresi yoktur. Çok geçmeden, gözden düşmüş kahramanın içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlar. Damarlarında hâlâ dolaşmakta olan bu ateş, güzel İskoç'un onda uyandırdığı arzunun şiddetini de hiç ummadığı bir noktaya taşıyacaktır.

"Karyn Monk dönemin aşklarını sayfalara taşırken okuyucuyu adeta büyülüyor. Takip edilmesi gereken bir yazar."

Romantic Times

ISBN: 978 – 605 – 4629 - 24 - 4

Taramalar Belisa 'ya aittir.

İyi Okumalar...

TEZAT